

суміжку

світовий бестселер
СТЕФЕНІ МАЄР

сүтінқи

СТЕФЕНІ МАЄР

Stephenie Meyer

twilight

Переклад з англійської Ольги Федорченко

This edition is published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Це видання здійснене з дозволу компанії «Little, Brown and Company», м. Нью-Йорк, штат Нью-Йорк, США. Всі права застережені.

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

© Stephenie Meyer, text, 2005

© Hachette Book Group, cover

© Ольга Федорченко, переклад, 2009

© KM Publishing, 2009

ISBN 978-966-424-217-9

*Присвячується моїй старшій сестрі Емілі,
чий ентузіазм допоміг закінчити цю історію.*

*А з дерева знання добра й зла —
не їж від нього,
бо в день їди твоєї від нього
ти напевно помреш!¹*

Книга Буття 2:17

---

¹ Біблійні цитати подаються в перекладі митрополита Іларіона.— Тут і далі прим. пер.

ПЕРЕДМОВА

Я ніколи особливо не замислювалася над тим, як доведеться померти, хоча протягом кількох останніх місяців підстав було аж забагато. Хай там як, я ніколи б не уявила смерть саме такою.

Майже не дихаючи, я вдивлялася крізь довгу залу в темні очі мисливця, а він приязно поглядав на мене.

Померти, щоб міг жити інший, той, кого кохаєш,— не найгірший спосіб попрощатися з життям. Благородний навіть. Це чогось варте.

Я усвідомлювала, що якби не поїхала до Форкса, то зараз не дивилася б у вічі смерті. Та страх не міг змусити мене пошкодувати про ухвалені рішення. Коли життя дає шанс здійснити мрію, що перевершує всі сподівання, нерозумно сумувати, коли мрія добігає кінця.

Мисливець дружньо посміхнувся і повагом рушив до мене, щоб принести смерть.

РОЗДІЛ 1. 3 ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

Коли ми з мамою їхали до аеропорту, вікна в автівці були опущені. Стовпчик термометра показував плюс двадцять чотири. Над Феніксом височіло ідеально блакитне, безхмарне небо. Я вдягнула улюблену білу мереживну блузку без рукавів і на шнурівці. Вдягнула як прощальний жест, тримаючи напоготові довгу куртку з каптуром.

На півострові Олімпік, що на північному заході штату Вашингтон, у полоні майже постійних темних хмар розташувалося невелике містечко Форкс. Містечко, де всупереч будь-якій логіці небо плаче частіше, ніж деінде в Сполучених Штатах. Від його всюдисущих непривітних сутінків мама втекла, коли мені виповнилося кілька місяців. До чотирнадцяти років мене змушували збувати там один літній місяць. Потім я твердо наполягла на своєму; три наступні літа мій тато Чарлі відпочивав два тижні у Каліфорнії.

У Форкс я наразі вирушала у добровільне вигнання — вчинок, що викликав у мене неприхований жах. Я ненавиділа Форкс.

Я обожнювала Фенікс. Любила сонце і палючу спеку. Любила енергійне, велике місто.

— Белло,— сказала мама востаннє, напевно, в тисячний раз, перш ніж я сіла на літак,— ти зовсім не мусиш цього робити.

Ми з мамою дуже схожі, тільки у неї коротке волосся і мімічні зморшки біля губ. Я пильно поглянула у її великі, подитячому широко розплющені очі й відчула справжній страх. Як я можу залишити мою люблячу, дивакувату, дорогу, боязку маму саму? Хто про неї піклуватиметься? Звичайно, тепер у неї був

Філ — швидше за все, рахунки сплачуватимуться, холодильник і бак у машині не спорожніють, буде кому зателефонувати, коли вона заблукає, але все ж...

— Я хочу поїхати, — збрехала я. Я не великий майстер обманювати, але ці слова я так часто повторювала останнім часом, що вони прозвучали майже переконливо.

— Передавай привіт Чарлі.

— Обов'язково.

— Скоро побачимось, — упевнено сказала вона. — Ти можеш повернутися додому, коли забажаєш. Я приїду, тільки-но буде потрібно.

За обіцянкую крилася примара самопожертви. Я чітко бачила це у її очах.

— Не хвилюйся за мене, — поквапилася я запевнити її. — Все буде чудово. Я люблю тебе, мамо.

Вона міцно-міцно обійняла мене, я сіла на літак, а вона поїхала додому.

На мене чекав чотирьохгодинний переліт з Фенікса до Сієтла, ще одна година в маленькому літаку, приземлення у Порт-Анджелесі й годинна поїздка на машині до Форкса. Політ мене не турбував, однак година наодинці з Чарлі викликала певне занепокоєння.

Чарлі у цій ситуації повівся дуже мило. Він здався страшенно задоволеним із того, що я вперше виявила бажання пожити з ним протягом довгого часу. Він уже встиг записати мене до місцевої школи і збирався допомогти у пошуках автомобіля.

Та ми з Чарлі були просто приречені на складні моменти. Жодного з нас не можна назвати балакучим, а я до того ж не вмію говорити ні про що. Я знала — його не могло не спантеличити моє рішення. Як і мама раніше, я ніколи не робила таємниці з нелюбові до Форкса.

Коли ми приземлилися в Порт-Анджелесі, за ілюмінаторами падав дощ. Я не вбачала в цьому знамення — так мало бути. Я задалегідь попрощалася з сонечком.

Чарлі чекав на мене в поліцейській машині. Нічого дивного, звісна річ. Він — шеф поліції Форкса, захисник спокою добропорядних громадян. Однією з головних причин, чому, незважаючи на обмеженість власних фінансів, я хотіла придбати машину, було небажання роз'їжджати по місту в автомобілі

з блимавками на даху. Ніщо так не заважає нормальному пересуванню, як копи.

Чарлі незграбно пригорнув мене однією рукою, коли я перечепилася, спускаючись із трапа.

— Радий бачити тебе, Білко,— сказав він, усміхаючись і водночас підхоплюючи мене і не даючи впасти.— Ти зовсім не змінилася. Як поживає Рене?

— З мамою все добре. Я теж рада тебе бачити, тату,— (мені не дозволяли називати його «Чарлі» в лице).

У мене було небагато валіз. Більша частина мого одягу не годилася для штату Вашингтон. Ми з мамою витягнули на світ Божий усі можливі й неможливі запаси, щоб поповнити зимовий гардероб, та він від того ненабагато збільшився. Мої пожитки легко помістилися у багажник поліцейської автівки.

— Я саме знайшов хорошу для тебе, цілком пристойну машину — дешевше не буває,— заявив Чарлі, перш ніж ми встигли пристебнути ремені.

— Яку машину? — мене збентежили слова «хорошу для тебе». А не для мене вона «не хороша»?

— Ну, власне, це пікап — «шевроле».

— Де ти його знайшов?

— Пам'ятаєш Біллі Блека з Ла-Пуша?

(Ла-Пуш — крихітна індіанська резервація на самому узбережжі.)

— Ні.

— Колись улітку він ходив із нами на риболовлю,— підказав Чарлі.

Принаймні я збагнула, чому не пам'ятаю його. Я доклала чимало зусиль, щоб стерти з пам'яті болісні й неприємні спогади.

— Він зараз в інвалідному візку,— вів далі Чарлі у відповідь на моє мовчання,— авто йому не потрібне, от він і запропонував віддати його задешево.

— Якого машина року?

На його обличчі було написано відчайдушне сподівання, що я не поставлю цього запитання.

— Знаєш, Біллі добряче попрацював над двигуном, йому не більше двох-трьох років, чесно.

Сподіваюсь, Чарлі не був про мене настільки низької думки, щоб очікувати, ніби тут я легко здамся.

— Коли він її купив?

— Думаю, у вісімдесят четвертому.

— Новою?

— Ні. Гадаю, новою вона була десь на початку шістдесятих, ну, не пізніше кінця п'ятдесятих, — скромно зізнався він.

— Ча... тату, я нічого не тямлю в машинах. Коли щось зламається, я не зможу її полагодити, а слюсар — задорого для мене...

— Белло, клянуся, ця штучка працює, як годинник. Теперішнім машинам далеко до такої якості.

«Штучка», подумала я про себе. Врешті-решт, згодиться як прізвисько у крайньому разі.

— А дешево — це скільки? — поставила я головне запитання. Тут я не могла дозволити собі йти на поступки.

— Сонечко, я вже ніби... так би мовити... купив її для тебе. Як подарунок на новосілля, — Чарлі крадькома прохально поглянув на мене.

Ого! Машина! Задарма!

— Не варто було, тату. Я сама збиралася купити автівку.

— Мені не шкода. Я хочу, щоб ти була тут щасливою.

Говорячи це, Чарлі дивився просто на дорогу. Йому нелегко було висловлювати почуття вголос. Цю рису характеру я успадкувала від Чарлі. Тож коли я відповідала, мій погляд так само блукав десь попереду машини.

— Дуже мило з твого боку, тату. Спасибі. Я дуже вдячна.

Йому не обов'язково знати, що для мене щастя й Форкс — поняття несумісні. Він не повинен страждати, як я. А дарованій машині в зуби, чи то пак, у двигун не заглядають.

— Ну, от ти і вдома, — пробурмотів він, зніяковівши від моєї вдячності.

Дорогою ми перекинулися парою слів про погоду, яка, звісно, була дощовою. На цьому розмови закінчилися. Ми мовчки дивились у вікна.

Мушу визнати, краса навколо була неймовірна. Все зеленіло — мох укривав стовбури дерев, серпанком звисав із гілок. На землі росла папороть. Навіть повітря відливало смарагдами, просочуючись крізь листя.

Забгато зелені. Чужа планета.

Тим часом ми підїхали до будинку Чарлі. Він досі мешкав у маленькому будиночку із двома спальнями, котрий вони з мамою

придбали відразу по весіллі. Навіть не відразу, просто за час шлюбу, бо після «відразу» не було нічого. Тут, прямо на вулиці перед незмінним будинком, була припаркована моя нова — в сенсі, нова для мене — машина. Вона мала вицвіло-червоний колір, великі, квадратної форми крила і схожу на цибулину кабіну водія. На мій подив, авто мені сподобалося. Я не знала, як воно поведе себе на дорозі, але могла уявити себе за його кермом. Плюс воно належало до поважних залізних монстрів, які неможливо розтрити. Такі машини без жодної подряпини зазвичай красуються на місці аварії в оточенні куп металобрухту, що колись були іномарками.

— Ого, татку, яка краса! Дякую!

Тепер огидне завтра буде трішки менш жахливим. Мені не доведеться обирати між прогулянкою у дві милі під дощем до школи і поїздкою у машині шефа поліції.

— Я радий, що тобі сподобалося, — похмуро відповів знову зняковілий Чарлі.

Ми віднесли речі нагору за один раз. Мені віддали західну спальню, що вікнами гляділа на вулицю. Кімната була знайомою, вона належала мені від народження. Дерев'яна підлога, блакитні стіни, трикутна стеля, пожовклий тюль на вікнах стали частиною мого дитинства. Чарлі лише змінив колицку на ліжко і поставив письмовий стіл, коли я подорослішала. Зараз на столі стояв старенький комп'ютер, модемний дріт зміївся по підлозі до найближчого телефонного гнізда. Мамина умова — щоб ми постійно були на зв'язку. Крісло-гойдалка, котре пам'ятало мене немовлям, незворушно завмерло у кутку.

У будинку була одна маленька ванна нагорі, біля сходів. Ми з Чарлі користуватимемося нею разом, та я намагалася не зосереджуватися на цьому фактові.

Одна з найкращих рис Чарлі — він ніколи не мозолить очі. От і зараз він залишив мене саму, щоб я могла розпакувати речі та влаштуватися. Для мами це був би завеликий подвиг. Як добре залишитися на самоті, без необхідності посміхатися і вдавати задоволення; яке полегшення бездумно вдивлятися у суцільну стіну із дощу за вікном і відчувати, як біжать по щоці сльозинки. Я була не в гуморі плакати по-серйозному. Ні, ще буде час перед сном, коли мені доведеться думати про наступний ранок.

Старшу школу міста Форкс відвідувала нереальна кількість учнів — 357, тепер уже 358, — у моїй старій школі тільки учнів

початкової школи нараховувалося не менше сімох сотень. Тут діти виростили разом — їхні прадідусі та прабабці ходили до одних ясел. Я буду новою дівчиною з великого міста — цікавиною, посміховищем.

Напевно, якби я виглядала як типова дівчина з Фенікса, це можна було б використати як перевагу. Та в плані зовнішності я не була своєю ніде. По ідеї, я мала б бути засмаглою спортивною білявкою — волейболісткою або лідером групи підтримки. Такою всі уявляють дівчину із Сонячної Долини.

Натомість я відрізнялася шкірою кольору слонової кістки, яку не брала жодна засмага, хоча не мала ані блакитних очей, ані рудого волосся. Я завжди була стрункою, але тендітною — ніяк не спортсменка, і не володіла необхідною координацією та швидкістю реакції, щоб займатися спортом, не перетворюючись на посміховисько і не наражаючи на небезпеку себе саму й тих, кому не пощастило занадто наблизитися.

Склавши одяг у старий сосновий комод, я взяла сумку з косметикою і попрямувала до спільної ванни, щоб освіжитися після подорожі. Розчісуючи заплутане, вологе волосся, я роздивлялася обличчя у дзеркалі. Можливо, справа була в освітленні, але шкіра здавалася хворобливо землистою. Вона буває красивою — чистою і майже напівпрозорою, неймовірного кольору. А зараз цей колір зник.

Бліді віддзеркалення змусило мене визнати, що я брешу собі. Річ не лише в зовнішності. Це не єдина причина. Якщо я не змогла знайти власне місце у школі з трьома тисячами учнів, то які шанси у Форксі?

Я не вмiла знаходити спiльну мову з людьми свого вiку. I, правду кажучи, не свого теж — час вiд часу. Навiть мама, найближча людина на землi, не могла похвалитися гармонiєю у стосунках зi мною. Ми наче розмовляли рiзними мовами. Iнколи менi ставало цiкаво, чи бачать мої очi те саме, що й очi iнших людей. Можливо, проблема крилася в моїй голови.

Втiм, причина не важлива. Результат — ось що має значення. Завтра все тiльки почнеться.

Тої ночi менi не спалося, незважаючи на те, що я добре виплакалася перед сном. Постiйне шипiння дощу на даху й завивання вiтру за вiкном не стихало нi на мить. Я натягнула вицвiлу

стареньку ковдру на голову, пізніше примостивши зверху подушку. Та мені не вдалося заснути раніше опівночі, коли дощ трохи стих і перейшов на спокійніший ритм.

Все, що я побачила із вікна вранці, — нескінченна пелена густого туману. Я відчула, як десь глибоко всередині прокидається клаустрофобія. У Форксі ви не побачите неба, місто схоже на клітку.

Сніданок із Чарлі не передбачав розмов. Він побажав мені удачі у школі. Я подякувала, розуміючи, що побажанням не судилося здійснитися. Удача, як правило, обминала мене. Чарлі першим пішов із дому до поліцейського відділку, котрий заміняв йому дружину й сім'ю. Потім я сиділа за старим квадратним дубовим столом на одному з трьох різнокаліберних стільців і здійснювала огляд його маленької кухні зі старими панельними стінами, вкритою білим лінолеумом підлогою та яскраво-жовтими шафками. Нічого не змінилося. Вісімнадцять років тому це мама пофарбувала шафки, щоб принести у дім трохи сонячного світла. Над маленьким каміном у суміжній крихітній «залі» стояв ряд світлин. Весільне фото мами і тата, зроблене у Лас-Вегасі; ми втрьох у лікарні після мого народження — клацнула добросерда медсестра; серія моїх шкільних світлин аж до минулого року. Дивно дивитися на них — треба буде прослідкувати, щоб Чарлі їх кудись переставив, принаймні на час мого перебування тут.

Тут, у цьому будинку, ставало до болю ясно, що Чарлі так і не оговтався від розриву з мамою. У мене защеміло на серці.

Не хотілось приїздити до школи зарано, але вдома я більше не могла залишатися. Я вдягла куртку — щось на кшталт скафандра — і вискочила під дощ.

Надворі досі мрячило, але я не встигла промокнути, поки дістала ключ, що звично лежав під карнизом біля дверей, і замкнула дім. Хлюпання нових водостійких черевиків лунало, як втілення безвиході. Мені так бракувало звичного шурхотіння гравію під ногами. Хотілося зупинитися, щоб помилуватися пікапом, але це було нереально. Я поспішала вирватися із молочної вологи, що оповила голову і чіплялася до волосся під каптуром. Всередині пікапа виявилось приємно і сухо. Біллі чи Чарлі, вочевидь, помили його, але м'які коричневі сидіння досі ледь відчутно пахли тютюном, бензином і м'ятою. На моє полегшення двигун завівся швидко, але дуже гучно, пронизливим ревом сповістивши

про себе. Що ж, старий пікап просто зобов'язаний мати якийсь недолік. Неочікуваний бонус — запрацювало допотопне радіо.

Знайти школу було нескладно, хоча я ніколи раніше там не була. Вона, як і більшість місцевих установ, містилася на центральній вулиці. З вигляду ви не сказали б, що це школа; мене змусила зупинитися табличка. Вона нагадувала шерegu схожих будинків, зведених із червонувато-коричневої цегли. На подвір'ї росло стільки дерев і кущів, що з першого погляду я не змогла визначити розміри будівлі. І це — освітній заклад? — подумала я ностальгійно. Де солідні паркани, металодетектори?

Я припаркувалась перед першою будівлею. Над невисокими дверима красувався напис «Дирекція». Я не помітила інших машин, тому зрозуміла, що порушую правила, але вирішила: краще розпитати всередині, ніж їздити кругами під дощем, як дурспа. Я неохоче вилізла із затишної кабіни пікапа і пішла вздовж вузьенької, вимощеної каменем доріжки, обсаженої темним живоплотом. Перш ніж відчинити двері, я глибоко вдихнула.

Всередині приміщення виявилось яскраво освітленим і теплішим, ніж я очікувала. Дирекція була невеликою; я побачила маленький зал очікування з оббитими тканиною розкладними стільцями, недорогим килимом із оранжевим візерунком, нагородженням об'яв і подяк на стінах, чималий і гучний годинник. Стояло багато квітів у великих пластикових вазонах, наче надворі недостатньо зелені. Кімнату розділяла надвоє велика стійка з дротяними кошиками, повними паперів, і яскравими оголошеннями, пришпиленими спереду. За стійкою стояло три столи, за одним із яких сиділа повненька руда пані в окулярах. На ній була фіолетова футболка, від одного погляду на яку я відчула себе вдягнуною, як цибулинка.

Руда пані підвела очі.

— Чим я можу допомогти вам?

— Я — Ізабелла Свон, — повідомила я і помітила проблиск цікавості у погляді пані. Я передбачала неминучість міських пліток. Донька навіженої колишньої дружини шефа поліції нарешті повернулася додому.

— Звичайно! — сказала вона, переглянувши завбачливо складену купу паперів на столі і знайшовши те, що шукала. — Ось твій розклад і карта школи, — вона поклала кілька аркушів на конторку, щоб показати мені.

Секретарка пройшлася по списку моїх уроків, показуючи найкращий шлях до кожного кабінету на мапі, і видала бланк, який треба було повернути в кінці дня з підписами всіх викладачів. Вона посміхнулася та, як і Чарлі, висловила надію, що мені сподобається у Форксі. Я вишкірилася у відповідь так переконливо, як тільки могла.

Коли я йшла назад до пікапа, почали прибувати інші учні. Я об'їхала навколо школи за усіма правилами і вдоволено відмітила, що більшість машин старші за мою, нічого ультрамодного. Вдома я мешкала на небагатій околиці, що входила до району Райська Долина. «Мерседеси» і «порші» були звичною річчю на учнівській стоянці. Тут найкрасивіша машина — сяєє «вольво», що стояло осторонь від інших. Тим часом я вимкнула двигун, тільки-но опинилася на місці, аби гучне ревіння не привертало до мене уваги.

У пікапі я проглянула карту, намагаючись запам'ятати її відразу; сподіваюсь, мені не доведеться цілий день ходити, втупивши в неї носа. Я захала все необхідне до сумки, перекинула її через плече і глибоко вдихнула. Раз плюнути, апатично збрехала я собі. Ніхто мене не покусає. Врешті-решт я видихнула і вийшла з машини.

Йдучи тротуаром, заповненим підлітками, я щосили натягнула каптур на голову. Проста чорна куртка не вирізнялася серед натовпу, помітила я з полегшенням.

Коли я минула кафетерій, корпус номер три відшукався легко. Велика чорна трійка на білому квадраті прикрашала східну частину будівлі. Моє дихання поступово прискорювалося — пропорційно наближенню до дверей. Заходячи всередину слідом за двома власниками плащів унісекс, я зробила спробу затримати дихання.

Клас виявився невеликим. Народ переді мною зупинявся ледве не в дверях, щоб повісити плащі на довгий ряд гачків. Я вчинила аналогічно. Я помітила двох дівчат — блондинку з білосніжною шкірою і другу, також біду, але з руським волоссям. Принаймні моєю шкірою тут нікого не здивуєш.

Я віднесла бланк учителеві, високому чоловікові із записаними, містеру Мейсону, якщо вірити іменній табличці на столі. Прочитавши прізвище, він витріщився на мене — не надто обнадійливий початок; звісно, я почервоніла, як буряк. Та він принаймні не став представляти мене класові, а відправив до

порожньої задньої парті. Це мало б ускладнити однокласникам процес витріщання на мене, але якимось дивом їм це все одно вдавалося. Я не відривала очей від списку літератури, який учитель вручив мені. Класика: Бронте, Шекспір, Чосер, Фолкнер. Все вже прочитано. Це заспокоювало і... навіювало нудьгу. Цікаво, мама погодиться вислати папку старих творів — чи вважатиме це нечесним? Я прокручувала в голові різноманітні аргументи для нашої розмови, поки викладач бубнив далі.

Коли пролунав дзвоник — гугнявий гудок, цибатий хлопчина з проблемною шкірою і вугільно-чорним прилизаним волоссям перехилився через прохід, щоб поспілкуватися зі мною.

— Ти Ізабелла Свон, правильно? — він скидався на занадто запобігливого члена шахового гуртка.

— Белла, — виправила я його. Кілька сусідніх парт обернулися назад, щоб подивитися на мене.

— Який у тебе наступний урок? — запитав він.

Довелося залізти до сумки.

— М-м-м, правознавство у Джефферсона в шостому корпусі.

Я не могла уникнути погляду цікавих очей співрозмовника.

— Я йду до четвертого корпусу і можу провести тебе... — точно містер Запападливість. — Я — Ерик, — додав він.

Я обережно посміхнулася.

— Дякую.

Ми вдягли куртки й вискочили під дощ, який знову періщив дай Боже. Можу заприсягтися, кілька людей йшли достатньо близько від нас, тримаючись на зручній для підслуховування відстані. Сподіваюсь, я не стаю параноїком.

— Форкс зовсім не схожий на Фенікс, так? — поцікавився Ерик.

— Анітрохи.

— Там не часто йде дощ?

— Три-чотири рази на рік.

— Ого, це як там? — здивувався він.

— Сонячно, — відповіла я.

— А ти не дуже засмагла.

— Моя мама — частково альбінос.

Він нерішуче роздивлявся моє обличчя, я зітхнула. Схоже, хмари і почуття гумору поєднуються кепсько. Пару місяців такого життя — і я забуду слово сарказм.

Ми пройшли повз кафетерій у зворотному напрямку, до південних корпусів за спортзалом. Ерик провів мене до дверей, хоча напис на них не відрізнявся двозначністю чи заплутаністю.

— Щастя тобі, — сказав він, коли я взялася за дверну ручку. — Може, ще зустрінемося сьогодні на уроках, — додав із надією.

Я загадково посміхнулася і зайшла всередину.

Решта ранку пройшла приблизно у тому ж дусі. Викладач тригонометрії містер Ворнер, якого я так чи інак зненавиділа б за його предмет, єдиний змусив мене вийти перед класом і назвати своє ім'я. Я заїкалася, червоніла і перечепилася об власні черевики, повертаючись на місце.

Після двох уроків я запам'ятала кілька облич із кожного заняття. Завжди знаходилися сміливіші за інших, котрі представлялися і цікавилися, чи подобається мені у Форксі. Я намагалася відповідати дипломатично, але здебільшого беззастережно фантазувала. Принаймні щоб знайти корпуси, карта мені не знадобилася.

Одна дівчина сиділа за сусідньою партою на тригонометрії та іспанській мові, потім ми разом пішли в кафетерій на ланч. Вона була мініатюрна, сантиметрів на десять нижча за мої метр шістдесят три, але її непокірні чорні кучері майже згладжували різницю у зрості. Я не запам'ятала її імені; мені залишалася лише посміхатися і кивати, поки вона теревенила про уроки та вчителів. Я не слідкувала за розповіддю.

Ми сиділи на кінці великого столу з кількома її друзями, з котрими вона мене познайомила. Їхні імена вилетіли з моєї голови тої миті, як вона вимовила їх. На них, здавалося, справила враження її розкутість у спілкуванні зі мною. Хлопець з англійської, Ерик, помахав рукою з іншого кінця зали.

Там, у ідальні, намагаючись підтримати розмову із сімома набридливими незнайомцями, я вперше побачила їх.

Вони сиділи в кутку кафетерію, у протилежному кінці довжелезної зали. Їх було п'ятеро. Вони сиділи мовчки, не торкаючись їжі, хоча перед кожним стояла повна таця. На відміну від інших учнів вони не витріщалися на мене. Я могла спокійно роздивитися їх, не боячись зустрітися поглядом із надміру зацікавленими очима. Але зовсім не це привернуло й затримало мою увагу.

Вони були цілком різні. З-поміж трьох хлопців один, із темним кучерявим волоссям, був великий і м'язистий, наче професійний

культурист. Другий, власник золотавого волосся,— вищий, стрункіший, але також міцно збудований. Третій — високий, тоненький, не такий кремезний, зі скуйовдженою шевелюрою кольору бронзи. Він більше за решту скидався на підлітка; інших можна було радше прийняти за студентів або навіть учителів, ніж за учнів старшої школи.

Дівчата зовні являли собою повну протилежність. Висока мала величний вигляд. З ідеальною фігурою моделі, що рекламує купальники у глянцевому журналі, вона належала до типу дівчат, котрий неминуче завдає удару по самооцінці всіх представниць прекрасної статі, що перебувають поруч. Її золотаве волосся вишуканими хвилями затуляло половину спини. Маленька нагадувала ельфійку — тонюсінька до неможливості, з мініатюрними рисами обличчя і чорним, наче воронове крило, коротко стриженим волоссям, що стирчало навсібіч.

І все ж вони були дивовижно, неймовірно схожі. Всі — смертельно бліді, більше за інших учнів у місті, що не знає сонця. Біліші за мене, альбіноса. Незважаючи на разючу різницю у кольорі волосся, всі мали темні-темні очі. А ще — тіні під очима: багряні, схожі на синці крути. Ніби вони страждали на безсоння, чи колись давно зламали носа — й от-от мають зійти останні сліди. Хоча їхні носи, всі їхні риси обличчя були чіткими, ідеальними, загостреними.

Та я не могла відірвати від них погляду з іншої причини.

Я витріщалася на них тому, що їхні обличчя, такі різні й такі схожі, були неприродно, нелюдськи, божественно красивими. То були обличчя, які ви очікуєте побачити хіба що на опрацьованих фотошопом сторінках журналу мод. Або на картинах давніх майстрів. Обличчя янголів. Важко визначити найвродливішого — можливо, ідеальна білявка або хлопець із бронзовим волоссям.

Вони дивилися в нікуди — ні одне на одного, ні на інших учнів, ані на щось конкретне, наскільки я могла судити. Поки я спостерігала, маленька дівчина підвелася, взяла тацю — так і не відкрита содова, не надкушене яблуко — і рушила швидким граційним кроком сарни, що прямує до водопою. Я зі здивуванням спостерігала за її гнучкими рухами танцівниці, доки вона не викинула вміст таці на смітник і не прослизнула крізь двері швидше, ніж я встигла кліпнути оком. Я рвучко повернулася до сусідів, котрі нічим не виявили здивування.

— Хто вони? — запитала я у дівчини з іспанської, чиє ім'я вислизнуло з моєї пам'яті.

Коли вона поглянула в інший бік кімнати, щоб упевнитися, про кого йдеться, хоча, либонь, здогадалася з інтонації запитання, найтонший — імовірно, наймолодший серед них — хлопець раптово теж подивився на неї. Його погляд затримався на ній на хвилику, потім магічне полум'я темних очей зупинилося на мені.

Він миттєво відвів погляд, швидше за мене, хоча я відразу опустила очі додолу в незрозумілому занепокоєнні. Під час короткого удару блискавки-погляду на його обличчі не з'явилося жодної емоції. Виглядало так, ніби вона назвала його на ім'я і він мимоволі поглянув, хто кличе його, втім, задалегідь вирішивши не відповідати.

Моя сусідка, як і я, зніяковіло захихотіла, втупившись у стіл.

— Це Едвард і Еммет Каллени та Розалія і Джаспер Гейли. Дівчина, яка щойно вийшла, — Аліса Каллен. Вони всі живуть із лікарем Калленом і його дружиною, — прошепотіла вона.

Я крадькома зиркнула на юного красеня; наразі він розглядав тацю, розкришуючи бублика довгими білими пальцями. Його рот швидко рухався, ідеальні вуста майже не розтулялися. Інші троє дивилися в нікуди, та мене не залишало відчуття, що він тихо говорить із ними.

Незвичні, непоширені імена, подумалось мені. Так звали моїх дідусів і бабусь. Втім, може, це місцева мода — традиційні імена маленьких містечок. Нарешті я пригадала, як звали мою сусідку — Джесика. Абсолютно пересічне ім'я. В одному з класів удома було дві Джесики.

— Вони... дуже привабливі, — я вийшла на стежку війни із навмисним приховуванням фактів.

— Так! — погодилася Джесика, знову захихотівши. — Але вони вже разом — Еммет і Розалія, Джаспер і Аліса, я маю на увазі. Вони *живуть* разом.

У її голосі забринів увесь шок і осуд маленького містечка, критично подумала я. Але, правду кажучи, варто визнати, такий стан справ навіть у Феніксі викликав би плітки.

— Хто з них Каллени? — запитала я. — Вони не схожі на родичів...

— А вони не кровна рідня. Містер Каллен дуже молодий, йому не більш як за тридцять. Їх усиновили. Гейли — брат і сестра, двійнята, вихованці Калленів.

— Вони виглядають задорослими для вихованців.

— Зараз Джасперу і Розалії вісімнадцять років, а живуть вони у місіс Каллен із восьми. Вона їхня тітка чи щось таке.

— Це дуже мило з їхнього боку — піклуватися про дітей, коли самі вони такі молоді.

— Мабуть, так,— мляво погодилась Джесика. В мене склалося враження, що вона з якоїсь причини недолюблює лікаря і його дружину. Беручи до уваги те, як вона дивилася на їхніх всиновлених дітей, я ризикнула зробити висновок, що річ у заздрості.— Я думаю, що місіс Каллен не може мати дітей, так от,— дала вона, ніби це применшувало доброту Калленів.

Під час розмови мої очі знову і знову прикипали до столу, де сиділа дивна сімейка. Вони продовжували вдивлятися у стіни і нічого не їли.

— Вони завжди мешкали у Форксі? — поцікавилася я. Я б точно звернула на них увагу під час попередніх літніх відвідин.

— Ні! — відповіла вона тоном, що передбачав очевидність факту навіть для такого новачка, як я.— Вони приїхали два роки тому звідкись із Аляски.

Жаль і полегшення водночас зародилися в моєму серці. Жаль — тому що якими б прекрасними не були Каллени, вони залишалися чужими, місто не прийняло їх. Полегшення мені принесло усвідомлення, що я не єдиний новачок у Форксі і явно не найцікавіший.

Поки я роздивлялася їх, наймолодший, один із Калленів, відірвав очі від стіни і зустрівся поглядом зі мною. Цього разу я помітила зацікавлення. Я одразу відвернулася, але встигла зауважити неясне очікування в його очах.

— Як звати хлопця, мідного шатена? — запитала я, знову крадькома зиркнувши на нього. Він продовжував дивитися на мене, та це було не схоже на тупе витріщання інших учнів — десь на денці погляду ледь помітно бриніло розчарування. Я знову опустила очі.

— Це Едвард. Шикарний хлопчина, звичайно, але не раджу марнувати час. Він не ходить на побачення. І дурному ясно, що у

нас немає гідної його принцеси, — вона пирснула. Вірна ознака ображеної гідності. Цікаво, коли він відшив її.

Я прикусила губу, щоб не розсміятися. Потім іще раз поглянула на Едварда. Я не бачила обличчя, але подумала, що щока у нього рухається так, наче він посміхається.

Ще за пару хвилин четвірка встала з-за столу. Всі були винятково граційні, навіть наймасивніший — «культурист». Було в них щось хвилююче. Едвард більше не дивився в мій бік.

Я затрималась у кафетерії з Джесикою та її друзями довше, ніж якби обідала сама. Мені не хотілося спізнитися на уроки в перший день у школі. Одна з нових знайомих, котра завбачливо нагадала мені, що її звати Анжела, також збиралася на урок біології. Ми разом мовчки попрямували до класу. Вочевидь, жодна з нас не відрізнялася нав'язливістю.

Коли ми зайшли до класу, Анжела відразу сіла за лабораторний столик, точну копію тих, що залишилися в Каліфорнії. Місце біля неї виявилось зайнятим. Власне, за жодним столиком не було вільних стільців. За жодним, крім одного. Біля центрального проходу, поруч із єдиним вільним місцем, я впізнала незвичну шевелюру Едварда Каллена. Повзучи проходом, щоб відреконструюватися вчителю й отримати автограф на бланк, я крадькома спостерігала за ним. Коли я проходила повз, Едвард різко закам'янів на стільці та знову втупився в мене. Наші погляди зустрілися. На його обличчі застиг дивний вираз — неприязний, розлючений. Я миттю відвернулася, шокована, і відразу почервоніла до кінчиків пальців. Я перечепилася і поцілувалася б з підлогою, якби не встигла схопитися за найближчий столик. Дівчисько за злощасною партою вишкірило зуби.

Я помітила — очі у нього чорні. Чорні як ніч.

Містер Банер підписав бланк і вручив підручник без жодного натяку на таке безглуздя, як відреконструюватися класові. Я відчула — з ним проблем не буде. Звісно, йому не залишилось нічого, крім відправити мене до єдиного вільного столика посередині класу. Прямуючи на місце, я уважно роздивлялася підлогу, спантеличена ворожістю Едварда.

Я поклала книжку на стіл і сіла, не підводячи очей, але помітила бічним зором, як він змінив позу. Він відхилився якнайдалі від мене, відсунувся на краєчок стільця і відвернувся, ніби відчувши неприємний запах. Я непомітно понюхала волосся. Воно

пахло полуницею, ароматом мого улюбленого шампуню. Абсолютно неспецифічний запах. Я перекинула коси на правий бік, щоб вони темною фіранкою відокремили нас одне від одного, і намагалася зосередитися на уроці.

На жаль, лекція була з будови клітин — матеріалу, який я проходила в старій школі. Все одно я уважно конспектувала, не відводячи очей від зошита.

Я не могла втриматися від спокуси час від часу скосити оком крізь завісу волосся на дивного сусіду по парті. Протягом уроку він не змінив пози, застигнувши на краю стільця якнайдалі від мене. Я бачила, що рука, котра лежала на лівій нозі, стиснута в кулак, сухожилля рельєфно випиналися з-під блідої шкіри. Він так і не розтиснув кулака. Закасані до ліктів довгі рукави білої сорочки демонстрували на подив міцне і мускулясте передпліччя під ніжною шкірою. Він зовсім не скелетик, як виглядає на тлі кремезного брата.

Урок тягнувся цілу вічність. Цікаво, мені здавалося так, тому що навчальний день нарешті добігав кінця, чи тому що я чекала, коли розтиснеться кулак? Надії виявилися марними; Едвард продовжував сидіти незворушно як статуя, наче й не дихаючи. Що з ним відбувається? Він завжди так поводиться? Мабуть, я зробила неправильні висновки зі слів Джесики в кафетерії. Можливо, вона не настільки упереджена, як я подумала.

Бо ми ж із ним навіть не знайомі. Я для нього — одна з багатьох Євиних дочок.

Тим часом я знову крадькома зиркнула на нього, про що відразу пошкодувала. У чорних очах, що пильно дивилися на мене, палали відраза й огида. Я стрепенулася і втиснулася в стілець. Десь у підсвідомості промайнув вислів: «Якби погляд міг убивати...»

В цю мить голосно задзеленчав дзвоник, змусивши мене підстрибнути, а Едварда Каллена встати. Граційно звівшись на ноги — він вищий, ніж я гадала, — і не повертаючись до мене обличчям, він зник із класу, перш ніж решта учнів вийшли з-за столів.

Я й далі сиділа за партою, безпомічно дивлячись йому вслід. Підле створіння. Так не чесно. Я почала потихеньку збиратися з думками, намагаючись угамувати гнів, що переповнював мене, поки він не пролився сльозами. Не знаю чому, але мій гнів

найчастіше виходить через сльозові протоки. Коли я розізлюся, починаю плакати. Принизлива тенденція.

— Ти — Ізабелла Свон? — почувся хлоп'ячий голос.

Мій погляд наштовхнувся на симпатичного хлопця з ляльковим личком і добряче загеленим світлим волоссям, що стирчало гостренькими шпичачками. Він приязно усміхався і явно не думав, що від мене тхне.

— Белла, — всміхнулася я у відповідь.

— А я — Майк.

— Привіт, Майку!

— Допомога у навігації до наступного класу потрібна?

— Я зараз збираюся до спортзалу. Гадаю, знайти його не складно.

— У мене там наступний урок, — він здавався приємно здивованим, хоча це було невелике диво у маленькій школі.

Ми разом попрямували до спортзалу. Майк виявився балакучим хлопцем, його рот майже не стулявся, що полегшувало розмову з ним. До десятих років він жив у Каліфорнії, тому уявляв, що для мене значить відсутність сонця. З'ясувалося, що він відвідує мій англійський клас. Найприємніша людина за сьогоднішній день.

Коли ми заходили до спортзалу, він поцікавився:

— Слухай, ти що, вколола Едварда Каллена олівцем, чи як? Ніколи не помічав за ним такої поведінки.

Я зіщулилася. Отже, це помітили й інші. Вочевидь, Едвард Каллен не завжди так повадився. Я вирішила прикинутися дурепною.

— Це той хлопець, мій сусід на біології? — наївно запитала я.

— Так, — відповів він. — Збоку виглядало, наче у нього щось дуже болить, не інакше.

— Я не в курсі, — здвигнула я плечима. — Ми не розмовляли.

— Дивний він, — замість того, щоб іти до роздягальні, Майк плентався за мною. — Якби мені пощастило сидіти поруч із тобою, я б не сидів мовчки.

Я посміхнулася йому, перш ніж розпрощатися на порозі дівчачої роздягальні. Дружньо налаштований і явно підбиває клінци. Та не здатний заспокоїти моє роздратування.

Викладач фізкультури, тренер Клеп, підшукав для мене форму, але не змусив вдягати її на сьогоднішнє заняття. Вдома

фізичне виховання було лише два роки у середніх класах. Тут — обов'язковий предмет. Я знаю: Форкс — це моє персональне пекло на землі.

Я спостерігала за чотирма одночасними волейбольними матчами. Згадавши, скільки травм отримано — і завдано — у часи, коли доводилося грати у волейбол, я відчула легку нудоту.

Нарешті пролунав останній на сьогодні дзвінок. Я повільно почимчикувала занести бланк до дирекції. Дощ закінчився, чого не можна було сказати про холодний і сильний вітер. Я охопила себе руками.

Але, зайшовши до теплого приміщення, я ледве не повернулася на сто вісімдесят градусів і не вискочила назад на холод.

Біля столу, просто переді мною, стояв Едвард Каллен. Я впізнала скуйовджене бронзове волосся. Він не почув, як я увійшла, тому я притиснулася до протилежної стіни, чекаючи, поки звільниться секретарка.

Низький, приємний голос сперечався з секретаркою. Він намагався перенести урок біології на інший час, будь-який інший час.

Важко повірити, що все через мене. Мало бути щось інше, щось, що трапилося до того, як я зайшла до лабораторії. Вираз його обличчя повинен бути наслідком зовсім іншої причини. Хіба можливо, щоб незнайомець ні сіло ні впало так сильно зненавдив мене?

Двері знову відчинилися, холодний вітер промчався кімнатою, зашарудівши паперами на столах і закрутивши волосся навколо обличчя. Новоприбула дівчина підійшла прямо до столу, поклала папірець до дротяної корзинки і відразу вийшла з дирекції. Едвард Каллен помітно напружився і повільно обернувся, щоб побачити мене. Як у нього нереально прекрасне обличчя і які пронизливі, наповнені ненавистю очі! На мить я відчула справжній жах, той, від якого волосся стає дибки. Погляд тривалістю у секунду заморозив сильніше за колючий вітер. Едвард повернувся до секретарки.

— Ні, то й ні, — квапливо сказав він оксамитовим голосом. — Бачу, моє прохання неможливо виконати. Дуже дякую за допомогу, — не дивлячись на мене, він різко розвернувся і зник за дверима.

Я сумирно попленталася до столу і віддала бланк із підписами. Моє обличчя виглядало не живішим за обличчя Калленів.

— Як минув твій перший день, дорогенька? — у голосі секретарки почулися материнські нотки.

— Чудово, — тихо пробурмотіла я. Навряд чи мені повірили.

Коли я сіла у пікап, на стоянці було майже порожньо. Автівка здалася мені раєм небесним, доміркою у клятій зеленій глушині. Якийсь час я посиділа всередині, бездумно споглядаючи картину за лобовим склом. Незабаром я замерзла; треба ввімкнути обігрівач.

Заревів мотор, я поїхала до будинку Чарлі, намагаючись не розплакатися дорогою.

РОЗДІЛ 2. РОЗГОРНУТА КНИГА

НАСТУПНИЙ ДЕНЬ БУВ І КРАЩИМ, І ГІРШИМ.

Кращим тому, що припинився дощ, хоча небо звично затягнули густі темні хмари. Легшим тому, що я знала, чого очікувати. Майк сидів поруч на англійській і провів мене до наступного класу. Запопадливий Ерик час від часу кидав на нього неприязні погляди; приємно як-не-як. Народ не витріщався, як учора. Обідали ми чималою компанією — я, Майк, Ерик, Джесика та кілька інших учнів, чії імена я нарешті запам'ятала. Тепер мені здавалося, що я починаю плисти по воді, а не тонути в ній.

Гіршим через утому — я досі не могла заснути під завивання вітру в кожній щілині. Гіршим через те, що містер Ворнер викликав мене на тригонометрії, хоча я не піднімала руки, і я відповіла неправильно. Мені довелося грати у волейбол. Один раз, не зумівши втекти від м'яча, я зацідила ним у голову дівчині з команди. Гіршим тому, що Едвард Каллен не прийшов до школи.

Першу половину дня я з жахом думала про ланч, передчуваючи його незрозумілі погляди. Щось у мені мене хотіло не тягнути kota за хвіст і прямо спитати у нього, в чому річ. Вночі, лежачи в ліжку, я навіть уявляла, що скажу йому. Втім, я занадто добре знала себе, щоб визнати: у мене забракне духу. Я намагалася зробити Термінатора з Лякливого Лева².

Коли я зайшла до кафетерію із Джесикою, відчайдушно й марно намагаючись не шукати його очима, то побачила, що чо-

---

² Лякливий Лев — персонаж «Дивовижного чарівника країни Оз» Френка Баумана.

тири зведені брати і сестри сидять разом за окремим столиком без Едварда.

Майк перехопив нас і повів до свого столика. Джесиці, здавалося, така увага була до душі, її друзі хутко приєдналися до нас. Намагаючись слухати порожню балаканину, я сиділа як на голках, нервово очікуючи, коли він зайде до зали. Я сподівалась, що він просто не зверне на мене уваги, спростувавши підозри.

Він не приходив. Моє напруження дедалі зростало.

Я пішла на біологію впевненіше, коли він так і не з'явився на ланч. Майк, котрий без кінця теревенив про якості хорошого гончака, провів мене до класу, як вірний паладин. Перш ніж увійти, я затримала дихання, але, не помітивши Едварда Каллена, видихнула і пішла на місце. Майк плентався за мною, розповідаючи про майбутню поїздки на пляж. Він крутився біля парти до самого дзвінка, потім грайливо посміхнувся мені й сів поруч із дівчиною з брекетами на зубах і жахливою завивкою. Скидалося на те, що мені доведеться з ним щось робити, завданнячко не з легких. У містечку, де всі знають одне одного, дипломатичність — життєво важлива риса. Я ніколи не відрізнялася великою тактовністю і не мала достатнього досвіду у спілкуванні із занадто дружніми хлопцями.

Яке полегшення, що ціла партя належить мені, що Едвард не сидить поруч, повторювала я про себе. Однак не могла звільнитися від підозри, котра їла мене зсередини, що я — справжня причина його відсутності. Безглуздя і самовпевненість вважати, що я можу так на когось вплинути. Це неможливо. Та я не могла припинити перейматися правдивістю цієї здогадки.

Коли заняття нарешті закінчилися, моє обличчя повернуло собі нормальний білий колір після волейбольного інциденту, я хутко переодяглася у джинси та блакитний светр і поспіхом вислизнула з роздягальні, вдоволено виявивши, що щасливо розминулася з любителем гончаків. Я відразу попрямувала до стоянки, вщерть заповненої учнями, яким не терпілося втекти зі школи. Я застрибнула у пікап і стала копирсатися в сумці, щоб упевнитися в наявності всього необхідного.

Минулого вечора я усвідомила, що кулінарні таланти Чарлі закінчуються на яєшні та беконі. Я висунула вимогу, щоб кухня перейшла у моє повне розпорядження на час мого перебування у Форксі. Якби вони у нього були, Чарлі з радістю вручив би

мені й ключі від бенкетного залу. Також я виявила повну відсутність харчів у будинку. Наразі у мене був список покупок і гроші з гасчика на буфеті з написом «На харчі». Я збиралася до «Економки».

Не звертаючи уваги на повернені в мій бік голови, я завела свого оглушливого друга й обережно здала назад, щоб зайняти місце в ряду машин, котрі збиралися виїжджати зі стоянки. Поки я чекала, вдаючи, що гул, від якого в'януть вуха всього живого в радіусі кількох миль, лунає не з моєї машини, я побачила, як Каллени і близнюки-Гейли сідають у новенький сяючий «вольво». Ну, певна річ. Раніше, загіпнотизована їхніми обличчями, я не звернула уваги на одяг. Тепер я пригадала, що вони, безперечно, були вдягнені в прості, але безпомилково дизайнерські речі. Враховуючи зовнішність, манеру поведінки, вони могли б виглядати на всі сто і в лахмітті. Врода й гроші — це занадто. Втім, наскільки я можу судити, життя часто занадто щедро обдаровує деяких людей. Хоча, з іншого боку, це не додає їм популярності серед оточуючих.

Втім, якось мені в це не віриться. Швидше за все, вони полюбляють усамітнення; не можу уявити, щоб такі люди не змогли прихилити до себе будь-чье серце.

Як і решта учнів, вони повернулися на звук пікапа, коли я проїжджала повз. Я дивилася тільки на дорогу і зітхнула з полегшенням, коли виїхала зі шкільного подвір'я.

«Економка» розташована була неподалік від школи — пару вуличок на південь від центральної вулиці. Приємно опинитися в супермаркеті, почувашся нормальною людиною. Вдома я займалася покупками, тому радо взялася до звичної справи. Крамниця всередині виявилася недостатньо просторою; я чула постукування дощових крапель по даху. Зайве нагадування, де я.

Приїхавши додому, я вивантажила придбану всячину і порозтикала її, куди тільки можна. Сподіваюся, Чарлі не обуриться. Я загорнула картоплю у фольгу і відправила її смажитися у духовку, замочила м'ясо на біфштекс у маринаді і поклала його у холодильник згори на коробку з яйцями.

Розібравшись із продуктами, я віднесла сумку нагору. Перш ніж засісти за домашню роботу, я перевдяглася у сухеньке, скрутила вогке волосся у хвостик і вперше перевірила електронну пошту. Я отримала три листи. Писала мама.

Белло!

Напиши мені, тільки-но приїдеш. Повідом, як ти перенесла політ. У вас падає дощ? Я вже сумую за тобою. Я спакувала майже все, що знадобиться мені у Флориді, крім рожевої блузки. Ти не знаєш, де я поклала її? Філ передає тобі привіт. Мама.

Я зітхнула і клікнула по наступному, відправленому через вісім годин.

Белло!

Чому ти досі не відповіла мені? Чого ти чекаєш? Мама.

Останній прийшов сьогодні вранці.

Ізабелло!

Якщо сьогодні до 17.30 я не отримаю твого листа, я зателефоную Чарлі.

Я поглянула на годинник. Зараз — пів на п'яту, але мама — відома любителька лізти поперед батька в пекло.

Мамо!

Заспокойся! Я саме пишу тобі. Не гарячкуй. Белла.

Я відправила лист і взялася до написання наступного.

Мамо!

Все чудово. Звичайно, падає дощ. Я не писала тому, що не мала особливих новин. Школа мені подобається, але ми проходимо матеріал, який я вже вивчила. Я познайомилася з приємними хлопцями і дівчатами, ми разом ходимо на ланч. Твоя блузка у хімчистці. Ти повинна була її забрати у п'ятницю.

Чарлі подарував мені пікап, уявляєш? Він мені страшенно подобається. Старий, але дуже надійний, просто клас для мене.

Я теж за тобою сумую. Я напишу тобі незабаром, але не збираюся перевіряти мейл що п'ять хвилин. Заспокойся і глибоко вдихни. Я люблю тебе.
Белла.

Я вирішила перечитати «Буремний перевал» Емілі Бронте, який ми проходили по літературі, лише тому, що він мені подобався. За цим заняттям мене застав Чарлі, коли прийшов додому. За читанням я втратила почуття часу, тому помчала вниз вийняти картоплю і поставити біфштекс на вогонь.

— Белло? — покликав тато, почувши кроки на сходах.

А хто ще — подумала я про себе.

— Ласкаво прошу до хати, тату!

— Дякую, — поки я ганяла кімнатою, він зняв пояс із кобурою і роззувся. Наскільки мені відомо, він ніколи не стріляв із пістолета на роботі, але тримав його в бойовій готовності. Коли я приїздила сюди в дитинстві, він виймав обойму, тільки-но заходив у вхідні двері. Думаю, зараз він вважає мене достатньо дорослою, щоб не застрелитися випадково з необережності — чи навмисне через кепський настрій.

— Що у нас на вечерю? — обережно поцікавився він. Мама була кухарем з ду-у-уже багатою уявою, та результати її експериментів не завжди виявлялися їстівними. Сумно, що він досі пам'ятає такі подробиці.

— Біфштекс із картоплею, — відповіла я. Чарлі відлягло від серця.

Здавалося, він почувается ніяково, стовбичачи у кухні без діла; він потупав у залу подивитися телесвізор, поки я готувати му. Так нам обом було зручніше. Поки смажилися біфштекси, я зробила салат і накрила стіл.

Коли вечеря була готова, я покликала Чарлі. Заходячи в кухню, він задоволено потягнув носом.

— Пахне смачно, Білко.

— Дякую.

Кілька хвилин ми їли мовчки. Над столом повисла незручна тиша, яка, втім, не гнітила жодного з нас. У певному сенсі ми чужо пасували для сумісного проживання.

— То що, сподобалось тобі у школі? Завела нових друзів? — запитав він, беручись до головної страви.

— У мене було кілька класів із дівчиною на ім'я Джесика. Ми сиділи разом із її друзями на ланчі. Ще є один хлопець, Майк, дуже дружній. Народ тут здається приємним.

Якщо не зважати на один непересічний виняток.

— Це, напевно, Майк Ньютон. Хороший малий із гарної сім'ї. У його тата магазин спорттоварів відразу за містом. Він непогано заробляє на туристах, які проїжджають повз наші краї.

— Ти знаєш Калленів? — нерішуче запитала я.

— Сім'ю лікаря Каллена? Звичайно. Він — велика людина.

— Вони... діти... вони трохи інші. Здається, вони не в своїй тарілці в школі.

Розлючений вигляд Чарлі неабияк здивував мене.

— Люди в нашому місті... — пробурчав він. — Каллен — хірург із золотими руками, який за охоти міг би працювати у будь-якій лікарні у світі, заробляючи удесятеро більше, ніж він отримує тут, — вів далі він голосніше. — Нам пощастило, що він мешкає тут, пощастило, що його дружина захотіла оселитися у маленькому містечку. Він — знахідка для громади, а його діти — чудово виховані й чемні. Я мав певні сумніви, коли вони переїхали сюди зі своїми всиновленими підлітками. Але всі вони розумні й розважливі, із жодним у мене не виникло бодай найменшої проблеми. Це більше, ніж я можу сказати про дітей деяких місцевих не в першому і не в другому поколінні. Вони тримаються разом, як справжня сім'я, майже кожен вихідні виїздять на природу... Вони тут новенькі, от люди і мелють язиками.

Це найдовша промова, яку я коли-небудь чула від Чарлі. Напевно, плітки про Калленів обурювали його далі нікуди.

Я дала задній хід.

— Мені вони теж здалися дуже милими. Я тільки хотіла сказати, що вони тримаються разом. Вони дуже вродливі, — додала я, щоб підкреслити, як мені сподобалися Каллени.

— Ти ще лікаря не бачила, — засміявся Чарлі. — Добре, що він кохає дружину. Багатьом медсестрам у лікарні важко думати про роботу, коли поруч лікар Каллен.

Вечеряти ми закінчили мовчки. Чарлі прибрав на столі, я почала мити посуд. Він знову пішов дивитися телевізор, і потому як я закінчила з тарілками — мити довелося руками, у Чарлі не водилося посудомийної машини, — я неохоче полізла нагору

робити домашнє завдання з математики. Відчувалося, що я започатковує традицію.

Дощу вночі не було. Страшенно стомлена, я відразу заснула.

Решта тижня не відрізнялася різноманітністю. Я звикала до щоденної рутини у школі. До п'ятниці я вже впізнавала, якщо не пригадувала на ім'я, більшість учнів у школі. На уроках фізкультури народ із команди втямив, що м'яч на мене краще не пусувати, і навчився швидко заступати мене, коли друга команда намагалася скористатися з моєї слабкості і змусити мене зловити його. Я почувалася щасливою у задніх рядах.

Едвард Каллен у школі не з'являвся.

Кожного дня я схвильовано вичікувала, доки його родичі не зайдуть до кафетерію без нього. Тоді я розслаблялася і приєднувалася до звичайних обідніх теревенів. Здебільшого розмова крутилася навколо поїздки до Океанічного парку Ла-Пуш, організацією якої займався Майк. Ця грандіозна подія мала відбутися за два тижні. Мене запросили; я погодилася більше з увічливості, ніж від бажання поїхати. На пляжі повинно бути сухо й спекотно.

У п'ятницю я вже абсолютно спокійно зайшла до лабораторії на біологію, не переймаючись через можливість зустріти Едварда. Як я зрозуміла, він покинув школу. Я намагалася не думати про нього, хоча мені не вдалося повністю позбутися тривожної думки, що я — причина його тривалої відсутності, якою б безглуздою вона не здавалася.

Перші вихідні у Форксі минули без ексцесів. Чарлі, який ніяково почувався у зазвичай порожньому будинку, пропрацював більшу частину вихідних. Я поприбирала у будинку, виконала домашні завдання і написала мамі фальшиво-радісного листа. У суботу я поїхала в бібліотеку, але там було так мало літератури, що я навіть не стала записуватися; треба буде незабаром виділити день і змотатися в Олімпію чи Сієта — знайти пристойну книгарню. Цікаво, скільки бензину з'їсть пікап, апатично подумала я і здригнулася від можливої цифри.

На вихідних дощ ледве сівся, я змогла нормально виспатися.

В понеділок вранці народ на стоянці вітався зі мною. Я не знала всіх поіменно, але махала їм рукою і всміхалася. Надворі похолоднішало, але, на щастя, було сухо. На англійській Майк

звично всівся біля мене. Ми писали тест по «Буремному перевалу». Доволі простенький, нічого складного.

Загалом я почувалася набагато комфортніше, ніж розраховувала почуватись на другий тиждень у Форксі. Комфортніше, ніж очікувала коли-небудь почуватися тут.

Коли ми вийшли з корпусу, у повітрі кружляли білі мухи. Звідусіль долинали веселі збуджені вигуки. Вітер кусав щоки, ніс.

— Ого! — сказав Майк. — Сніг!

Я подивилася на білий бавовняний пух, який замітав доріжки і водив вигадливі хороводи навколо обличчя.

— Е-е-е...

Сніг. А я сподівалася на хороший день.

Майк здивувався.

— Ти не любиш снігу?

— Ні. Сніг — це замерзлий дощ.

— Ясніше ясного.

— Крім того, я уявляла його великим і лапатим — знаєш, кожна сніжинка, як маленька зірочка. А цей схожий на головки ватних паличок.

— Ти що, ніколи раніше не бачила снігу? — недовірливо запитав він.

— Звісно, бачила... По телевізору, — додала я після паузи.

Майк розреготався. Раптом велика, в'язка і мокра сніжка влучила мені просто в голову. Ми обернулися, щоб побачити, звідки вона прилетіла. Мої підозри впали на Ерика, який чимчикував оддалік, спиною до нас, у протилежному напрямку від корпусу, де буде наступне заняття. Либонь, Майк вирішив аналогічно. Він нахилився і почав згрібати білу кашицю у грудку.

— Зустрінемося на обіді, гаразд? — кинула я на ходу. — Коли люди починають жбурлятися мокрими кульками, мені час усередину.

Він кивнув, не зводячи очей з Ерика, котрий виконував маневр відступу з поля бою.

Цілий ранок усі збуджено обговорювали сніг; вочевидь, цьогоріч це перший сніг. Я відмовчувалася. Звичайно, сніг сухіший за дощ, поки не починає танути на тобі.

Після іспанської ми з Джесикою попрямували до кафетерію. Я трималася насторожі. Грудки мокрого снігу літали, як ракети.

Я тримала в руках пару зошитів і книжок, щоб у разі чого використати їх як щит. Джесика вважала таку поведінку напрочуд кумедною, але щось у моєму виразі обличчя заважало їй самій запустити в мене сніжкою.

Майк, сміючись, наздогнав нас, коли ми заходили всередину. Сніг, що танув, нищив нагелені шпичаки у його волоссі. Доки ми стояли в черзі за їжею, вони з Джесикою жваво теревенили про снігове побоїще. Я знічев'я поглянула на столик у кутку ідальні. І тут у мене відібрало руки й ноги. За столом сиділи п'ятеро.

Джесика потягнула мене за руку.

— Белло! Не спи! Що замовлятимеш?

Я опустила очі. Вуха горіли вогнем. Нема чого хвилюватися, повторила я собі. Я не зробила нічого поганого.

— Що це з нею? — запитав Майк у Джесики.

— Зі мною все нормально, — відповіла я. — Я сьогодні візьму тільки содову.

Я не помітила, як черга дійшла до мене.

— Ти не голодна? — запитала Джесика.

— Чесно кажучи, мене трохи нудить, — пояснила я, вступившись у підлогу.

Я почекала, доки Майкл і Джесика візьмуть їжу, і попленталася за ними до столика, старанно дивлячись під ноги.

Я потихеньку потягувала содову, заповнюючи живіт шиплячою субстанцією. Майк двічі з недоречною стурбованістю цікавився моїм самопочуттям. Я сказала, що нічого страшного, але подумала: чи не варто мені обіграти тему хвороби і замість наступного уроку піти до медпункту?

Дурниці. Не варто втікати.

Я вирішила дозволити собі один погляд на Калленівський столик. Якщо він дивитиметься на мене, я змиюся з біології. Це занадто для мого заячого серця.

Не піднімаючи голови, я крізь вії поглянула в їхній бік. Жодного з них не цікавила моя персона. Я підвела голову.

Вони сміялися. Волосся Едварда, Джаспера й Еммета було мокрим від талого снігу. Аліса і Розалія відхилилися від Еммета, котрий струшував волосся просто на них. Як і решта школи, вони насолоджувалися сніговим днем, хіба що більше за інших скидалися на мальовану картинку.

Та крім веселощів і жартів, щось змінилося. Я спочатку не могла збагнути, що саме, й уважніше оглянула Едварда. Його шкіра виглядала не такою блідою, як зазвичай, — мабуть, розчервонівся від снігової бійки, — круги під очима зменшилися і стали не такими помітними. Але ні, річ не тільки в цьому.

— Белло, куди ти так видивляєшся? — присікалася Джесика, прослідкувавши мій погляд.

І тут він стрельнув очима; наші погляди перетнулися.

Я схилила голову, дозволивши волосся повністю затулити обличчя. Втім, я ладна запрягтися, що у мить, коли ми поглянули одне на одного, на обличчі Каллена, на відміну від минулого разу, не було різкого й ворожого виразу. Він знову здавався зацікавленим, якимсь неспокійним.

— На тебе витріщається Едвард Каллен, — захихотіла мені у вухо Джесика.

— Він не виглядає розлюченим, правда? — я не втрималася від спокуси дізнатися неупереджену думку.

— Та ні, — моє запитання явно збентежило Джесіку. — А повинен?

— По-моєму, він мене недолюблює, — зізналася я, досі почувуючись, як вичавлений лимон, і поклала голову на руку.

— Каллени нікого не люблять... вони не звертають ні на кого достатньо уваги, щоб полюбити. А він досі не відводить від тебе очей.

— Не дивися на нього! — прошипіла я.

Вона тихенько пирснула, але відвернулася від Калленів. Я трошки підвела голову, аби переконатися, що Джесика виконала моє прохання, з твердим наміром в іншому разі вдатися до насильства.

Тут нашу увагу відвернув Майк. Він планував грандіозну битву під кодовою назвою «Буран» на стоянці після уроків і запрошував нас приєднатися. Джесика захоплено погодилася. Враховуючи те, як вона дивилася на Майка, я не сумнівалася, що вона підтримає будь-яку його вигадку. Я промовчала. Доведеться заховатися в спортзалі, доки всі не роз'їдуться.

До кінця ланчу я старанно намагалася не відривати погляду від столу. Я вирішила не порушувати даної собі обіцянки. Оскільки він не здається розлюченим, я піду на біологію. Від думки, що нам знову доведеться сидіти поруч, у ногах з'явилося зрадницьке тремтіння.

Мені не дуже хотілося йти до класу разом із Майком — частою мішенню для снігових снайперів, та коли ми підійшли до виходу, всі, окрім мене, одночасно розчаровано хмикнули. Надворі падав дощ, змиваючи залишки снігу чіткими льодяними смужками вздовж доріжок. В душі радіючи, я накинула каптур. Тепер я зможу поїхати додому відразу після занять.

Всю дорогу до четвертого корпусу Майк не припиняв жалітися на несправедливість світу.

Зайшовши до класу, я з полегшенням побачила, що мій столик вільний. Містер Банер ходив лабораторією, видаючи по мікроскопу й коробочці зі слайдами на кожний столик. Початок уроку затримався на пару хвилин, кімната гуділа від розмов. Я вперто не дивилася на двері, машинально розмальовуючи обкладинку зошита.

Я чудово почула, як скрипнув сусідній стілець, та мої очі ні на мить не зрадили візерунку, який я виводила на зошиті.

— Привіт! — промовив тихий мелодійний голос.

Я поглянула на Едварда, отетерівши від того, що він заговорив до мене. Він сидів так далеко, як дозволяла парта, але стілець був розвернений до мене. Його волосся було зовсім мокрим, наїжаченим — ба більше, скидалося на те, наче він тільки-но закінчив зніматися в рекламі гелю для волосся. Неймовірно гарне обличчя було відкритим і дружнім, бездоганні губи ледь усміхалися. Але очі дивилися сторожко.

— Мене звати Едвард Каллен, — сказав він. — У мене не було нагоди відрекомендуватися на минулому тижні. Ти, напевно, Белла Свон.

У мене голова пішла обертом від здивування. Невже все насправді плід моєї фантазії? Зараз він чемний, далі нікуди. Треба щось сказати, він очікує на відповідь. Та в голову не лізло нічого годящого.

— Звідки ти знаєш, як мене звати? — пробекала я, затинаячись.

Він м'яко, приємно засміявся.

— О, я гадаю, твоє ім'я відоме всім. Ціле місто очікувало на твій приїзд.

Я скривилася. Так я і думала.

— Та ні, — по-дурному вперлася я. — Я мала на увазі, чому ти назвав мене Беллою?

Він здавався розгубленим.

— Тобі більше по вподоби Ізабелла?

— Ні, навпаки, Белла,— сказала я.— Але я думаю, що Чарлі — тобто мій тато — позаочі називає мене Ізабеллою. Принаймні всі у Форксі, здається, знають мене як Ізабеллу,— намагалася пояснити я, почуваячись останньою дурепою.

— М-м-м,— хмикнув він. Я збентежено поглянула вбік.

Слава Богу, містер Банер нарешті почав урок. Я намагалася зосередитися на поясненнях учителя стосовно лабораторної, яку ми мали виконати на уроці. Слайди в коробочці лежали не по-порядку. Працюючи в парах, ми повинні були відсортувати слайди клітин кінчика кореня цибулі за фазами мітозу і відповідно підписати їх. Книжками користуватися не дозволялося. За двадцять хвилин учитель пройде по класу і перевірить правильність виконання лабораторки.

— Починаємо,— скомандував він.

— Отож, даму пропускаємо вперед, напарнику? — запитав Едвард. Я поглянула на нього; у нього на вустах блукала така хитра і божественно красива півусмішка, що мені залишалося тільки кліпати очима, як дурнику.

— Якщо ти не хочеш, я можу почати,— усмішка згасла; він, напевно, почав сумніватися у моєї адекватності.

— Ні! — сказала я, червоніючи.— Я зараз.

Я хотіла трішки покрасуватися. Колись я виконувала цю лабораторну і знала, що шукати. Нічого складного. Я поклала перший слайд на предметний столик, налаштувала зображення в окулярі та швидко вивчила зображення на слайді.

— Профаза,— прозвучав упевнений висновок.

— Ти не проти, якщо я погляну? — запитав він, коли я почала забирати слайд. Його рука перexoпила мою. Пальці Едварда були крижаними, наче він щойно вийняв їх із снігової кучугури. Але я різко відсмикнула руку не тому. Під час доторку я відчула удар, наче між нами пройшов електричний струм.

— Вибач,— прошепотів він, негайно забираючи руку, однак не полишаючи наміру роздивитися слайд. Ще не зовсім отямившись, я спостерігала, як він вивчив слайд навіть швидше, ніж я.

— Профаза,— погодився він, охайно заповнюючи перший пропуск на контрольному аркуші, потім швидко замінив слайд і побіжно оглянув його.

— Анафаза,— прошепотів він, одночасно заповняючи другий пропуск.

— Можна? — незворушно поцікавилася я.

Він усміхнувся, але посунув мені мікроскоп.

Як виявилось, уважний погляд в окуляр не приніс нічого, крім розчарування. А щоб його, він має рацію!

— Слайд три? — не дивлячись на нього, простягнула я руку.

Едвард подав мені слайд; здається, він щосили намагався більше не торкатися моєї шкіри.

Я кинула найшвидший погляд, на який була здатна:

— Інтерфаза,— і підштовхнула до нього мікроскоп, перш ніж він устиг розтулити рота. Він побіжно зиркнув ув окуляр і записав відповідь. Я могла б зробити це, поки він дивився в мікроскоп, але чіткий вишуканий почерк навіював благоговійний острах. Я не хотіла псувати сторінку своєю курячою лапою.

Ми закінчили, коли у решти залишався ще добрий шмат роботи. Я бачила, як Майк із сусідкою знову і знову порівнюють два слайди; дехто ховав під столом підручник.

Мені не залишалося робити нічого, крім намагатися не витріщатися на Едварда. Безуспішно намагатися. Коли я повернулася до нього, він дивився на мене. Знову незрозуміле розчарування в очах. Раптом до мене дійшло, що змінилось у його обличчі.

— Ти поставив контактні лінзи? — бовкнула я, не думавши.

Здавалося, неочікуване запитання спантеличило його.

— Ні.

— О,— пробурмотіла я.— Мені здалося, що у тебе очі якісь інші.

Він здвигнув плечима і відвів погляд убік.

Насправді я була певна, що його очі змінилися. Я чітко пам'ятала чорну безодню, коли він неприязно витріщався на мене, вона особливо виділялася на тлі блідої шкіри і мідного волосся. Сьогодні його очі мали зовсім інше забарвлення — червонувато-жовта вохра, темніша за світло-коричневий колір паленого цукру, але з таким самим золотистим відтінком. Я не розуміла, як таке можливо, хіба що він чомусь збрехав про лінзи. Або я поступово божеволію у Форксі, у прямому значенні слова.

Я поглянула вниз. Його руки знову стиснулися в кулаки.

Тут до нашого столика — подивитися, чому ми не працюємо, — підійшов містер Банер. Він нависнув над нами і, побачивши виконану лабораторну, уважно вивчив результати.

— Едварде, тобі не здається, що Ізабелла також повинна попрацювати із мікроскопом? — запитав він.

— Белла, — автоматично виправив Едвард. — Власне кажучи, вона визначила три із п'яти слайдів.

Тепер містер Банер дивився на мене. Вигляд він мав скептичний.

— Ти вже виконувала цю лабораторну? — запитав він.

Я несміливо посміхнулася.

— Не з коренем цибулі.

— Сигова бластула?

— Так.

Містер Банер кивнув.

— У Феніксі ти була у групі поглибленого вивчення?

— Так.

— Що ж, — додав він за хвилину, — гадаю, це непогано, що ви двоє працюватимете разом на лабораторних.

Він пробурмотів іще щось, прямуючи в інший кінець класу. Тільки-но він пішов, я знову взялася обмальовувати зошит.

— Шкода, що сніг перейшов у дощ, як гадаєш? — запитав Едвард. Мене не залишало відчуття, що він змушує себе розмовляти зі мною над силу. Так, параноя знову наступає. Мені здалося, що він почув нашу з Джесикою розмову за ланчем і зараз намагався спростувати мою здогадку. — Ти не любиш холоду.

Це було не запитання.

— І дощу.

— Тобі, вочевидь, нелегко доводиться у Форксі, — сказав він замислено.

— Ти навіть не уявляєш наскільки, — похмуро промимрила я.

Незрозуміло чому, але мої слова ніби сподобалися йому. Оскільки обличчя Едварда нерезально споглядати безпристрасно, я намагалася не дивитися більше, ніж вимагала елементарна вихованість.

— Чому ж ти тоді приїхала сюди?

Таких запитань мені ніхто не ставив — не так у лоба, вимогливим тоном.

— Це... складно пояснити.

— Я від природи здогадливий,— натиснув він.

Я надовго замовкла, а потім учинила помилку — зустрілася з ним поглядом. Його темні золотаві очі загіпнотизували мене, і я відповіла не вагаючись.

— Моя мама вийшла заміж,— сказала я.

— Поки що не бачу нічого надзвичайного,— не погодився він, та в його голосі забриніло співчуття.— Коли це сталося?

— Минулого вересня,— навіть я почула сум у власному голосі.

— Він тобі не подобається,— припустив Едвард ласкавим голосом.

— Ні, Філ нормальний. Можливо, трохи замолодий, але хороший.

— Чому ти не залишилася з ними?

Я не могла зрозуміти причину його зацікавленості, та він і далі проникливо дивився на мене, наче пересічна історія мого життя якимось чином мала для нього життєво важливе значення.

— Філ багато подорожує. Він — професійний лицар м'яча,— усміхнулась я.

— Я чув про нього? — посміхнувся він у відповідь.

— Навряд чи. Він не дуже гарний гравець. Не вище першої ліги. Часто переїздить.

— І мати відправила тебе сюди, щоб мати змогу подорожувати з ним,— знову не запитання, а висновок.

Моє підборіддя задерлося на вершок.

— Ні, вона не відсилала мене. Я сама себе заслала.

Він нахмурих брови.

— Не розумію,— визнав Едвард, аж занадто засмучений цим фактом.

Я зітхнула. Чому я все йому пояснюю? Едвард і далі дивився на мене з неприхованою цікавістю.

— Спочатку вона залишалася зі мною, але сумувала за ним. Вона була нещасною... тож я вирішила, що мені варто поїхати пожити якийсь час із Чарлі,— закінчила я похмуро.

— Тепер нещасна ти,— підсумував він.

— І? — запитала я з викликом.

— Не зовсім справедливо виходить,— знизав він плечима, не відводячи уважного погляду.

Я сумно посміхнулася.

— Хіба тобі ніхто не казав, що життя — штука несправедлива?

— Гадаю, я вже чув ці слова,— сухо відповів він.

— Тоді що тут іще скажеш,— мовила я з притиском, дивуючись, чому він досі по-особливому дивиться на мене.

В його очах промайнуло схвалення.

— Ти гарно зіграла роль,— повільно сказав він,— але я ладен побитися об заклад, що ти страждаєш набагато більше, ніж дозволяєш бачити оточуючим.

Я скривилася, тамуючи бажання як п'ятирічна малявка показати йому язика, і відвела погляд.

— Я помилився?

Я вирішила проігнорувати його.

— Схоже, не помилився,— стиха самовдоволено додав він.

— Яке тобі до цього діло? — роздратовано запитала я, спостерігаючи за пересуваннями учителя по класу і не дивлячись на Едварда.

— Гарне запитання,— сказав він собі під ніс так тихо, що я подумала, чи не до себе він бува балакає. Проте за пару секунд мовчання я усвідомила, що на іншу відповідь очікувати марно.

Я зітхнула, сердито втупившись у дошку.

— Я тебе дратую? — судячи з голосу, йому було весело.

Я не подумавши поглянула на нього... і знову сказала начистоту.

— Не зовсім. Я злюся на себе. Мама завжди каже, що я — як розгорнута книга. Всі мої емоції і почуття можна легко прочитати на обличчі,— насупилися я.

— Якраз навпаки, я б сказав, що тебе дуже важко читати.

Незважаючи на все, що я розповіла і про що він здогадався, схоже, він справді так вважав.

— У такому разі ти, напевно, великий майстер у читанні людських душ.

— Зазвичай так,— він посміхнувся, продемонструвавши ідеальні, сліпучо-білі зуби.

Потім містер Банер закликав клас зосередитися, і я з полегшенням розвернулася, щоб слухати учителя. Мені заледве

вірилося, що я тільки-но розповіла про безрадісність власного життя дивному і прегарному хлопцю, який, можливо, зневажає мене... а може, й ні. Хоча він здавався зацікавленим і небайдужим під час розмови, але зараз я краєчком ока бачила, що він знову відхиляється подалі від мене, а його руки, безсумнівно, напружено впиваються у стіл.

Я намагалася уважно спостерігати, як містер Банер за допомогою проектора ілюструє на прикладах те, що я перед цим без проблем роздивилася у мікроскоп. Але думки крутилися зовсім не навколо клітинної біології.

Коли продзвенів дзвоник, Едвард зник із класу точнісінько так само швидко і граційно, як і минулого понеділка. Я, як і тиждень тому, зачаровано дивилася йому вслід.

Майк хутко підскочив до мене і схопив підручники. Йому б хвостика! Уявляю, як би він крутив ним.

— Це був жах,— застогнав він.— Вони однакові на вигляд. Тобі пощастило, що ти сидиш із Калленом.

— Я й сама чудово розібралася зі слайдами,— зачепило мене його припущення. Втім, я відразу ж пошкодувала про зверхність.— Хоча насправді я цю лабораторку вже робила,— додала я, перш ніж він устиг образитися.

— Щось Каллен сьогодні був у дружньому гуморі,— зауважив він, коли ми натягували на себе плащі. Майка такий стан справ явно не радував.

Я намагалася підлити у голос байдужості.

— Цікаво, що на нього нашло минулого понеділка...

Я не змогла в'їхати у Майкові теревені дорогою до спортзалу. На фізкультурі не трапилося нічого цікавого. Того дня Майк був у нашій команді. Він по-джентльменському прикривав не лише свою, а й мою позицію. Мої польоти в хмарах переривалися тільки тоді, коли треба було подавати м'яч; у таких випадках моя команда обережно ретирувалась на безпечну відстань.

Коли я йшла до стоянки, дощ перейшов у туман, але все одно залізти у суху кабінку було неймовірно приємно. Я ввімкнула пічку, більше не переймаючись убивчим ревінням двигуна, розстібнула куртку, зняла каптур і струснула волоссям, щоб воно висохло дорогою додому.

Я роззирнулася довкола, щоб переконатися: виїзд вільний, і помітила білу нерухому фігуру. За три машини від мене,

обпершись об передні дверцята «вольво», стояв Едвард Каллен і пильно дивився в мій бік. Я швидко відвернулася і дала задній хід, від поспіху ледве не поцілувавшись із поржавілою «тойотою-короллою». На щастя для «тойоти», я вчасно вдарила по гальмах. Таку машину пікап легко перетворив би на купу металобрухту. Я глибоко вдихнула, продовжуючи дивитися в інший бік, і обережно поїхала до виходу, цього разу з більшим успіхом. Я зосередилася виключно на дорозі, коли минала «вольво», але якщо покладатися на крадькома кинутий бічний погляд, можу заприсягтися, що він сміявся.

РОЗДІЛ 3. ФЕНОМЕН

Тільки-но розплющивши вранці очі, я помітила — щось не так. Річ у світлі. Воно досі мало зеленкувато-сірий відтінок хмарного дня у лісі, але сьогодні здавалося якимось... не знаю... яскравішим. Я збагнула, що за вікном немає туману.

Зіскочивши з ліжка, щоб визирнути надвір, я зойкнула від жаху.

Рівний килим зі снігу вкрив подвір'я, затонував зверху пікап і вибілів дорогу. Та це лише квіточки. Залишки вчорашнього дощу замерзли, перетворивши глицю на деревах на неймовірні чудернацькі візерунки, а доріжку — на ідеально-смертельну ковзанку. Падіння навіть на суху землю не було для мене незвичним явищем, тому, швидше за все, мені безпечніше повернутися назад до ліжечка.

Чарлі поїхав на роботу до того, як я спустилася вниз. З багатьох точок зору проживання з Чарлі ідентичне володінню окремим помешканням. Я не почувалася самотньою, навпаки, насолоджувалася перебуванням наодинці з собою. Я швидко поснідала тарілкою каші й соком із пластикового пакета. Мені не терпілося потрапити до школи; ця тенденція лякала. Я усвідомлювала, що не згораю від нетерпіння опинитися в цікавому навчальному середовищі чи зустрітися з новими друзями. Якщо чесно, я розуміла, що мене тягне до школи, бо там я побачу Едварда Каллена. І це було великою, великою дурістю.

Після вчорашніх бездумних і непотрібних зізнань я мала б усіляко уникати його. До того ж він викликав певні підозри; навіть він збрехав про очі? Мене лякала ворожість, яка, я відчувала, інколи струменіла від нього, — у мене досі відбирало мову, коли

я згадувала це ідеальне обличчя. Немає жодних сумнівів, що ми належимо до різних світів. Не варто шукати з ним зустрічі.

Мені довелося мобілізувати всі фізичні й моральні сили організму, щоб дістатися живою до пікапа слизькою цегляною до-ріжкою. Я втратила рівновагу і дедве не гепнулася біля машини, але примудрилася врятуватися, схопившись за бічне дзеркало. Веселенький на мене очікує день.

Дорогою до школи, щоб позбутися і страху впасти, і небажаних роздумів про Едварда Каллена, я згадувала Майка з Ериком і те, наскільки по-іншому реагують на мене хлопці-однолітки у Форксі. Я впевнена, що моя зовнішність не змінилася з часу переїзду з Фенікса. Можливо, річ у тому, що тамтешні хлопці спостере-рігали, як я повільно проходила незграбні стадії дорослішання, і через це сприймали мене в такому ключі. Можливо, причина криється в тому, що я новенька, а нові обличчя тут — велика рідкість. Імовірно, природна незграбність викликала у місцевих не стільки зневагу, як співчуття, змушуючи їх сприймати мене як стражденну панянку. Втім, так чи інак, але Майкове крутіття хвостиком і Ерикове очевидне суперництво з ним неабияк спантеличили мене. Не впевнена, що це краще, ніж коли тебе не помічають.

Здавалося, пікапові немає діла до льодяної кори на дорозі. Проте я їхала повільно, не бажаючи в разі чого рознести вщерть центральну вулицю міста.

Виїздивши з авта біля школи, я побачила, чому так легко їхалося. Вловивши краєм ока срібний блиск, я, обережно тримаючись за борт, щоб не впасти, пішла оглянути шини. Тоненькі перехрещені ланцюги у формі зірочки оплітали колеса. Чарлі встав бозна як рано, щоб поставити їх на пікап. У мене зашкребло у горлі. Я не звикла до турботи, мовчазна небайдужість Чарлі чимало здивувала мене.

Я стояла ззаду біля машини, воюючи з несподіваним припливом емоцій, викликаним ланцюгами проти ковзання, аж раптом почула дивний звук.

Це був голосний скрегіт, який швидко наближався й ставав дедалі пронизливішим. Здригнувшись, я роззирнулася.

Я побачила кілька речей одночасно. Жодного ефекту повільної зйомки, як показують у кіно. Навпаки, здавалося, викид адреналіну прискорив роботу мозку і я змогла до деталей роздивитися все, що відбувалося в ту мить.

Едвард Каллен стояв за чотири машини, із жахом дивлячись у мій бік. Його обличчя виділялося на тлі моря інших, побілілих від шоку. Але наразі найважливішим об'єктом був темно-синій фургон, що юзом летів із заблокованими колесами, скрегогучи гальмами та виписуючи круті по стоянці. Він от-от мав ударити задній бік пікапа; я стояла просто на його шляху. У мене не було часу навіть заплашити очі.

Та перш ніж я почула страхітливий удар, коли фургон поцілувався із кузовом пікапа, щось сильно вдарило мене з іншого, ніж я очікувала, боку. Голова буцнулася об укритий льодом асфальт, я відчула, як щось тверде і холодне притискає мене до землі. Я лежала на доріжці за жовтою автівкою, припаркованою поруч із пікапом. У мене не було нагоди роздивитися ще щось, оскільки фургон і далі рухався. Із жахливим скреготом він обігнув кузов пікапа і, досі ковзаючи юзом, знову збирався переїхати мене.

Тихе прокляття змусило мене нарешті зрозуміти, що поруч хтось є. Я не могла не впізнати цього голосу. Дві довгі білі руки вилетіли вперед, захищаючи мене; фургон затремтів і зупинився за тридцять сантиметрів від мого обличчя. Сильні руки дивним чином вписалися в глибоку вм'ятину на боці фургона.

Потім вони замелькали, і я бачила лише розмиту картинку. Одна з них раптом сковзнула під фургон; щось потягнуло мене за ноги, і вони зателіпалися, як у гумовій ляльки, доки не вдарилися об колесо жовтої машини. Пронизливий металевий звук удару різонув по вухах. Фургон зупинився — на асфальті жахливо захрустіло скло — там, де за мить до того лежали мої ноги.

Якусь хвилину на стоянці панувала цілковита тиша. Потім здійнявся неймовірний галас. У цьому несподіваному божевіллі я чула, як безліч людей викрикують моє ім'я. Та незрівнянно чіткіше за весь вереск я почула глибокий, схвильований голос Едварда Каллена просто біля вуха:

— Як ти, Белло?

— Нормально, — відповіла я чужим голосом. Я зробила спробу встати і зрозуміла, що він тримає мене у залізних обіймах.

— Обережно, — попередив він, коли я заборсалася. — Думаю, ти сильно вдарилася головою.

Я відчула пульсуючий біль вище лівого вуха.

— Ого, — здивовано промимрила я.

— Так я і думав.

Неймовірно, але скидалося на те, що він щосили намагається не розсміятися.

— Як у бі... — на півслові я затнулася, намагаючись опанувати себе і зібратися з думками. — Як ти міг так швидко відштовхнути мене?

— Я стояв поруч із тобою, Белло, — знову серйозним тоном відповів він.

Я нарешті сіла, цього разу він відпустив мене, забравши руки з талії і відсунувшись так далеко від мене, як дозволив обмежений простір. Я подивилася на гурботливий, відкритий вираз обличчя і знову втратила почуття реальності від сили, що крилася у золотавих очах. Про що я запитувала?

Потім нас знайшли. Люди з натовпу плакали, кричали одне на одного, кричали на нас.

— Не рухайтесь, — наказували нам.

— Витягніть Тайлера з фургона! — гукали інші.

Навколо нас розгорнулася страшенна метушня. Я спробувала підвестися, але холодна рука Едварда натиснула на моє плече.

— Тобі краще якийсь час не рухатися.

— Але мені холодно, — поскаржилася я. Мене здивувало, що він тихенько засміявся. Так тихо, майже нечутно.

— Ти був там. Ти стояв біля своєї машини, — раптом пригадала я. Сміх миттєво обірвався.

Вираз обличчя став холодним.

— Я був біля тебе.

— Я бачила тебе.

Навколо був хаос. Я чула грубіші голоси дорослих, що прилетіли на стоянку, але вперто продовжувала суперечку. Я права, йому доведеться це визнати.

— Белло, я стояв поруч із тобою і відштовхнув тебе від місця зіткнення.

Я сповна відчувала неймовірну силу його погляду. Він ніби намагався змусити мене зрозуміти щось винятково важливе.

— Ні, — стиснула я щелепи.

— Будь ласка, Белло, — у його очах майнув золотий спалах.

— Чому? — наполягла я.

— Повір мені, — сказав він благально. М'який голос заповнив простір навколо. Я чула спів сирени.

— Пообіцяй усе мені пояснити пізніше.

— Гаразд, — роздратовано буркнув він, у край виснажений.

— Гаразд, — розлючено повторила я.

Для того, щоб відсунути фургон на достатню відстань від нас, аби піднести ноші, знадобилося шість працівників швидкої і двоє вчителів — містер Ворнер і тренер Клеп. Едвард навідріз відмовився від такого способу транспортування. Я намагалася вчинити так само, але зрадник розповів їм, що я вдарилася головою і, можливо, у мене струс мозку. Я ледь не померла від приниження, коли на мене надягли корсет для фіксації шийних хребців. Таке відчуття, що вся школа спостерігала з серйозним виглядом, як мене вантажать у швидку. Едвард поїде на передньому сидінні. Прокляття!

На додачу до всього шеф міського відділку Свон прибув на місце інциденту, перш ніж капосні медики встигли евакуювати мене звідти.

— Белло! — заверещав він у паніці, зрозумівши, хто лежить на ношах.

— Зі мною все гаразд, Чар... тату, — зітхнула я. — Абсолютно нічого серйозного.

Він звернувся до лікаря швидкої по професійний висновок. Замість дослухатися до їхньої розмови, я намагалася зорієнтуватися у хаотичній суміші незрозумілих картинок, що вихором проносилися у голові. Коли мене забрали з-під машини, я побачила глибоку вм'ятину на бампері жовтого авта, дуже чітку вм'ятину, яка повністю співпадала з контурами плечей Едварда... так, наче він кинувся на автомобіль з достатньою силою, щоб деформувати метал...

Каллени спостерігали за всім здалеку. Гамма почуттів на їхніх обличчях варіювалася від несхвалення до люті, але жодного наляку на стурбованість його безпекою.

Я хотіла знайти логічне пояснення, яке пролило б світло на щойно побачене і при цьому виключало би припущення про моє божевілля.

Природно, що поліцейський ескорт супроводжував швидку до лікарні. Я почувалася безглуздо, коли мене занесли всередину. Найгірше, що Едвард граційним рухом просто прослизнув крізь двері. Я заскреготіла зубами.

Мене поклали до відділення інтенсивної терапії — довгої палати з рядом ліжок, розділених пастельними візерунчастими

завісами. Медсестра надягла на руку тонометр і поклала термометр під язика. Оскільки ніхто не потурбувався опустити завіси, щоб затулити мене від чужих поглядів, я вирішила, що не повинна далі залишати на собі дурнуватий корсет. Тільки-но медсестра пішла, я хутко відстібнула «липучку» і жбурнула його під ліжку.

Тут знову піднялася загальна метушня, до сусіднього ліжка принесли ноші. Під тісно накрученими на голові закривавленими пов'язками я впізнала Тайлера Кроулі з класу правознавства. Тайлерові було у тисячі разів гірше, ніж мені, та він схвильовано дивився на мене.

— Белло, мені так шкода!

— Тайлере, зі мною все гаразд. Маєш жахливий вигляд, як почувашся?

Поки ми балакали, медсестри почали знімати брудні бинти з його голови, відкриваючи мільярди неглибоких порізів на лобі і лівій щоці.

Він проігнорував запитання.

— Я думав, що там-таки вб'ю тебе! Я їхав занадто швидко, ожеледиця на дорозі...— він здригнувся від болю, коли медсестра почала обробляти обличчя.

— Не хвилюйся. Ти мене не переїхав. Я жива.

— Як ти так швидко відскочила від фургону? Ти стояла там — і тут тебе нема...

— М-м-м...Едвард Каллен відштовхнув мене.

Він виглядав здивованим.

— Хто?

— Едвард Каллен, він стояв поруч зі мною...— я ніколи не вміла брехати, і цього разу теж прозвучало непереконаливо.

— Каллен? Я не помітив його. Ого, оце швидкість, напевно. Він у нормі?

— Гадаю, так. Він десь тут у лікарні, але його не змусили лягати на ноші.

Отже, я не божевільна. Що тоді сталося? Тому, що я побачила, не існує раціонального пояснення.

Мене повезли на рентген. Я сказала, що з моєю головою все гаразд, і не помилилася. Ніякого струсу мозку. Я запитала, чи можу йти, але медсестра відповіла, що спочатку я повинна поговорити з лікарем. Так я в очікуванні застрягла у палаті інтенсивної

терапії, як у капкані, змушена вислуховувати безкінечні набридливі Тайлерові вибачення й обіцянки відшкодувати збитки. Не важливо, скільки разів я намагалася довести йому, що зі мною все о'кей, він продовжував займатися самобичуванням. Врешті-решт я заплющила очі й перестала звертати увагу. Він далі виводив повну розкаяння пісню.

— Вона спить? — поцікавився мелодійний голос. Я миттю розплющила очі.

Едвард стояв біля ліжка, самовпевнено посміхаючись. Я пильно поглянула на нього. Це нелегко — набагато природніше було б пускати очима бісики.

— Гей, Едварде, мені дуже шкода... — почав був Тайлер.

Едвард спинив його порухом руки.

— Жертв нема, нема і вбивці, — сказав він, зблиснувши біло-сніжними зубами і сідаючи на краєчок Тайлерового ліжка, обличчям до мене. Знову самовдоволено посміхнувся. — Ну, і який діагноз? — запитав він мене.

— У мене все в нормі, але мене не хочуть відпускати, — поскаржилася я. — Як вийшло, що на тобі, на відміну від нас, ані подряпини?

— Менше знаєш — ліпше спиш, — відповів він. — Не хвилюйся, я прийшов визволити тебе.

Потім із-за дверей вийшов лікар. Я завмерла з розтуленим ротом. Молодий, світлочубий... і вродливіший за будь-яку кінозірку з екрану, незважаючи на блідість, стомлений вигляд і темні круги попід очима. Судячи зі слів Чарлі, це батько Едварда.

— Отже, міс Свон, — сказав він неймовірно магнетичним голосом, — як ви почуваетесь?

— Чудово, — відповіла я, сподіваюсь, востаннє.

Він поглянув на рентгенівський знімок, що висів на спеціальній дошці на стіні.

— Ваш рентген не викликає нарікань, — мовив він. — Голова не болить? Едвард казав, що ви доволі сильно забилися.

— Я нормально почувуюся, — повторила я, зітхнувши і швидко кидаючи сердитий погляд на Едварда.

Прохолодні пальці лікаря обережно обмацали мій череп. Він зауважив, коли я скривилася від болю.

— Болить? — запитав він.

— Не дуже.

Вже не дуже.

Я почула смішок і повернулася, щоб побачити заступницьку посмішку Едварда. От тварюка!

— Що ж, ваш батько зараз у кімнаті очікування — можете їхати з ним додому. Але маєте повернутися, якщо відчуєте запаморочення або проблеми із зором.

— Я можу сьогодні повернутися до школи? — запитала я, уявивши, як Чарлі щосили упадатиме за мною.

— Гадаю, сьогодні вам варто відпочити.

Я поглянула на Едварда.

— А він повертається на заняття?

— Хтось має повідомити радісну новину про те, що ми живі-здорові, — самовпевнено заявив Едвард.

— Власне кажучи, — виправив його лікар Каллен, — здається, більше половини школи наразі сидить у кімнаті очікування.

— О ні! — простогнала я, затуляючи обличчя руками.

Лікар Каллен запитально підняв брови.

— Ви волієте залишитися?

— Ні, ні! — відмахнулася я, звішуючи ноги з ліжка і хвацько зістрибуючи на підлогу. Занадто хвацько. Я перечепилася, і лікар Каллен підхопив мене. Він мав стурбований вигляд.

— Я в нормі, — переконливо мовила я. Лікарю не обов'язково знати, що проблеми з координацією у мене почалися задовго до удару головою.

— Прийміть пару пігулок від болю, — запропонував він, підтримуючи мене.

— Не так воно й болить, — заперечила я.

— По всьому виходить, що вам неймовірно пощастило, — сказав лікар Каллен, усміхаючись і підписуючи історію хвороби каліграфічним завитком.

— На щастя, Едвард опинився поряд зі мною, — внесла я поправку, пильно дивлячись на суб'єкт твердження.

— О, ну звичайно, — погодився лікар Каллен, раптом зариваючись у папери, що лежали перед ним, а потім поглянув на Тайлера і рушив до наступного ліжка. Миттєвий спалах інтуїції — лікар у курсі справи.

— Боюся, вам доведеться залишитися в лікарні на якийсь час, — сказав він Тайлерові і почав оглядати порізи.

Тільки-но лікар залишив нас, я підійшла до Едварда.

— Ми можемо поговорити хвилинку? — тихесенько прошепотіла я. Він відступив на крок назад і несподівано стиснув зуби.

— На тебе чекає батько,— зронив він крізь зуби.

Я поглянула на лікаря Каллена з Тайлером.

— Якщо ти не проти, я б хотіла поговорити з тобою сам на сам,— натиснула я на нього.

Він пильно подивився на мене, потім обернувся спиною і хутко пішов уздовж палати. Щоб не відставати, мені доводилося майже бігти. Коли ми зайшли за ріг і опинилися в невеликому коридорчику, він обернувся обличчям до мене.

— Що тобі потрібно? — роздратовано запитав він. З очей віяло холодом.

Його ворожість налякала мене, тому я заговорила менш жорстко, ніж збиралася.

— Ти винен мені пояснення,— нагадала я.

— Я врятував твоє життя і не винен нічого.

Я інстинктивно відхилилася назад, почувши відразу в голосі.

— Ти обіцяв.

— Белло, ти вдарилася головою і не знаєш, що говориш,— в'їдливо відзначив він.

Я спалахнула і зухвало витріщилася на нього.

— З моєю головою все гаразд.

Він відповів аналогічним поглядом.

— Чого ти хочеш від мене, Белло?

— Я хочу знати правду,— сказала я.— Я хочу знати, чому я брешу, щоб прикрити тебе.

— І що, ти думаєш, трапилося? — різко вимовив він.

Тут мене понесло.

— Я точно знаю, що тебе не було поруч зі мною, Тайлер тебе, не бачив, тому не треба все звалювати на забиту голову. Фургон мав розчавити нас обох, але цього не сталося. Твої руки залишили вм'ятини на фургоні, плечі — сліди на бампері іншої машини, а ти — неушкоджений; фургон мав проїхатися по моїх ногах, але ти його зупинив... — я усвідомлювала, що верзу нісенітницю, і замовкла. Божевілля якесь: я відчула, як по щоках течуть сльози, і намагалася зупинити їх, зціпивши зуби.

Він скептично дивився на мене, та обличчя виглядало напруженим і готовим до захисту.

— Ти вважаєш, я підняв фургон? — у тоні запитання причаївся натяк на моє психічне здоров'я, та це лише посилило підозри. Складалося враження, що талановитий актор читає напам'ять добре знайомий текст.

Я кивнула, не розслабляючи щелеп.

— Ти розумієш, що ніхто тобі не повірить,— тепер у голосі забриніла глузливість.

— Я не збираюся нікому розповідати,— промовила я повільно, тамуючи гнів і чітко вимовляючи кожне слово.

На його обличчі промайнув подив.

— Тоді навіщо?

— Це потрібно мені,— відповіла я.— Я не люблю брехати — тому маю знати причину, навіщо я це роблю.

— А ти не можеш просто подякувати мені й забути про сьогоднішні події?

— Спасибі, ні,— я завмерла, схвильована і повна очікувань.

— Ти це так не залишиш, правда?

— Ні!

— В такому разі, сподіваюсь... ти любиш розчарування.

Ми мовчки їли одне одного сердитими поглядами. Я заговорила першою, намагаючись тримати себе в руках. У розгніваному божественному обличчі крилася небезпека. Я ніби намагалася «передивитися» смертоносного янгола.

— Чому ти взагалі врятував мене? — холодно поцікавилася я.

Він помовчав, на короткий мент незрівнянне лице стало неочікувано вразливим.

— Я не знаю.

Потім він повернувся і пішов геть.

Я була настільки розлюченою, що кілька хвилин простояла на місці. Коли до мене повернулася здатність рухатися, я повільно побрела до виходу в кінці коридорчика.

Почекальня виявилася ще неприємнішою, ніж я очікувала. Здавалося, кожна знайома мені у Форксі пара очей витріщалася на мене. Чарлі кинувся назустріч. Я підняла руки догори.

— Зі мною все нормально,— похмуро запевнила я, ще перебуваючи в занадто паскудному гуморі для пустопорожньої балаканини.

— Що сказав лікар?

— Лікар Каллен оглянув мене, підтвердив, що я в гаразд і я можу їхати додому,— зітхнула я. Майк, Джесика та Ерик були тут і почали оточувати нас.— Поїхали! — підіграла я Чарлі.

Чарлі, майже не торкаючись, підтримував мене ззаду рукою і вів до скляних вихідних дверей. Я скромно помахала лапкою друзям, сподіваючись таким чином донести до них думку, що більше немає потреби хвилюватися за мене. Яке це було полегшення — вперше, мабуть, за все моє життя — сісти в патрульну машину!

Ми їхали мовчки. Я настільки поринула у свої думки, що ледве чи пам'ятала про присутність Чарлі. Я не сумнівалася, що Едвардова захисна поведінка у коридорі означала визнання незбагнених подій, свідком яких я сьогодні стала і в котрі мені було досі важко повірити.

Коли приїхали додому, Чарлі нарешті заговорив.

— М-м-м, тобі слід подзвонити Рене,— він винувато повів голову.

Наче сокирою по голові.

— Ти сказав мамі!

— Вибач.

Звісно, у мами була істерика. Мені довелося щонайменше тридцять разів пояснити їй, що все гаразд, перш ніж вона заспокоїлася. Незважаючи на те, що наразі дім наш стояв порожній, вона благала мене повернутися туди. Відмовити їй виявилось набагато легше, ніж здавалося раніше. Мене захопила Едвардова таємниця. Ще більше мою увагу полонив сам Едвард. Дурня, нісенітниця, безглуздя. Мені зовсім не хотілося втекти з Форкса, як мало б хотілося кожній людині при здоровому глузді.

Я вирішила, не трапитись нічого страшного, коли того вечора я раніше ляжу спати. Чарлі не залишав мене ні на хвилю, що добряче діяло на нерви. Дорогою до спальні я запаслася у ванній трьома знеболювальними пігулками. Вони подіяли; коли біль зник, я провалилась у сон.

Тієї ночі мені вперше наснився Едвард Каллен.

РОЗДІЛ 4. ЗАПРОШЕННЯ

Сон наповнювала темрява; здавалося, єдиним джерелом тьмяного світла була Едвардова шкіра. Я не бачила його обличчя, лише спину — він ішов кудись, залишаючи мене саму в п'ятьмі. Як би швидко я не бігла, мені не вдавалося наздогнати його; хай хоч як голосно я кликала, він не обертався. Розтрижена, прокинулася я посеред ночі й довго не могла заснути. Відтоді він майже щоночі з'являвся у моїх снах, але завжди десь далеко, десь поза зоною досяжності.

Наступний місяць після аварії виявився нелегким, напруженим і, перш за все, бентежним.

Звичайно, до кінця тижня я залишалася у центрі уваги всієї школи. Тайлер Кроулі поводився нестерпно, хвостиком ходив за мною із нав'язливою ідеєю, що він має відшкодувати провину. Я переконувала його, що більше за всі можливі подарунки і послуги я хочу просто все забути — особливо враховуючи те, що зі мною нічого не трапилося, — але його впертості позаздрив би будь-який віслик. Він тягався за мною на перервах і сидів за ланчем за нашим — тепер багатолюдним — столом. Майк з Ериком ставилися до нього навіть менш приязно, ніж один до одного, і я хвилювалася через появу третього непроханого шанувальника.

Здавалося, нікому немає діла до Едварда, хоча я тисячу разів пояснювала, що це він має бути загальним героєм, адже він відштовхнув мене від пікапа, сам при цьому ризикуючи бути розчавленим. Я намагалася розповідати переконливо, а тим часом Майк, Джесика, Ерик та інші стверджували, що вперше помітили його, тільки коли відтягнули фургон.

Я запитувала себе: чому ніхто не зауважив, що він стояв далеко від пікапа, перш ніж раптово, неймовірним чином урятувати мені життя? Яка прикрість! Я зрозуміла: нікого, крім мене, не обходить, де перебуває і що робить Едвард Каллен, ніхто не спостерігає за ним, як я. Я жалюгідна.

Едварда не оточував натовп цікавих учнів, спраглих почути інформацію з перших уст. Народ і далі уникав його. Каллени і Гейли, як завжди, сиділи за окремим столом, нічого не їли і розмовляли лише між собою. Жоден із них, особливо Едвард, більше не дивився у мій бік.

Коли ми опинялися за однією партою на біології, він якнайдалі відсувався і цілковито не помічав моєї присутності. Лише інколи, коли його кулаки раптом до болю стискалися — напнута шкіра здавалася ще білішою, — у мене закрадалася думка, чи така вже у нього коротка пам'ять.

Єдине пояснення, що спадало мені на думку, — він шкодує про те, що не дав мені загинути під колесами Тайлерового фургона.

Я страшенно хотіла поговорити з ним, що і спробувала зробити наступного після пригоди дня. Під час останньої розмови біля палати інтенсивної терапії ми обоє були занадто розлученими. Я гнівалася на нього за те, що він не хоче розповісти мені правду, хоча я бездоганно виконала свою частину неписаної угоди. Але, так чи інак, він урятував мене від смерті, байдуже як. Тому наступного ранку вогонь гніву охолонув до благоговійної вдячності.

Коли я зайшла до лабораторії, він сидів за партою, дивлячись просто перед собою. Я сіла на місце, очікуючи, що він повернеться до мене. Натомість він ніяк не відреагував на мою появу.

— Привіт, Едварде! — сказала я привітно, щоб продемонструвати, що збираюся добре поводитися.

Він повернув голову на кілька міліметрів, уникаючи зустрічатися зі мною поглядом, легенько кивнув і знову зосередився на протилежному кінці класу.

Це була наша остання «розмова», хоча він сидів поруч, за тридцять сантиметрів від мене, щодня. Інколи, не в змозі втриматися, я спостерігала за ним здалеку — у кафетерії, наприклад, чи на стоянці. Я помічала, як золотаві очі день-у-день помітно темнішають. Але у класі я звертала на нього рівно стільки уваги, як він на мене. Я почувалася нещасною. Щоночі він прилітав у мої сни.

Незважаючи на безсовісні брехні у листах, Рене вдалося прочитати між рядків про мою депресію. Схвильована, вона телефонувала кілька разів. Я переконувала її, що це погода погано впливає на настрій.

Хоча б Майк принаймні отримував задоволення від явно прохолодних стосунків між мною і моїм напарником по лабораторних роботах. Я бачила, як він переймався, що сміливий Едвардів учинок скорить мене, і як йому полегшало на душі, коли він помітив, що все вийшло з точністю до навпаки. Він почувався впевненіше, сидючи на краєчку парти перед початком біології, теревенячи зі мною та геть-чисто ігноруючи Едварда, котрий, утім, теж не помічав нас.

Сніг щез, як і не було, після того небезпечного дня з ожеледицею. Майк почувався розчарованим, що йому не вдалося організувати снігову битву, але й задоволеним водночас, адже наближалася поїздка на узбережжя. Тим часом щодня падав дощ, і тижні минали один по одному.

Джесика повідомила мені про подію, що бовваніла попереду. Вона зателефонувала в перший вівторок березня, щоб запитати, чи я не проти, якщо вона запропонує Майкові бути її кавалером на весняному учнівському балу, що відбудеться за два тижні.

— Ти точно не проти... ти не збиралася запрошувати його? — перепитала вона, коли я сказала, що мені абсолютно байдуже.

— Ні, Джес, я туди не піду, — запевнила я її. Танці — щось далеко поза межами моїх скромних здібностей.

— Буде дуже весело... — її спробі переконати мене бракувало ентузіазму. Я підозрювала, що Джесиці більше до вподоби моя незрозуміла популярність, ніж, власне, я сама.

— Ви славно потанцюєте з Майком, — підбадьорила я її.

Наступного дня я з подивом помітила, що Джесика поводиться незвичайно тихо і стримано на тригонометрії та іспанській. Вона мовчки пройшла повз мене на перерві. Я побоялася запитати її, в чому річ. Якщо Майк відмовився, я — остання людина на світі, з якою вона захоче поговорити про це.

Побоювання зросли під час ланчу. Джесика всілася подалі від Майка і весело щебетала з Ериком. Майк також був надивовижно небалакучим.

Майк відмовчувався і коли ми йшли до класу. Його збентежений вираз не обіцяв нічого хорошого. Він мовчав, доки я не сіла

на місце, а він не вмовився на краю парти. Як завжди, у мене по спині бігали мурашки від того, що Едвард перебуває на відстані витягнутої руки — і водночас так далеко, ніби він — лише плід моєї уяви.

— Знаєш,— сказав Майк, розглядаючи підлогу,— Джесика запросила мене на весняний бал.

— Чудово,— прокоментувала я радісним і задоволеним тоном.— Ви казково проведете час разом.

— Ну...— запнувся він, споглядаючи мою посмішку. Він явно очікував іншої відповіді.— Я сказав їй, що подумаю над цим.

— Чому ти так повівся з нею? — у моєму голосі прозвучали несхвальні нотки, хоча насправді я відчула полегшення, що він категорично не відмовив їй.

Його обличчя почервоніло як буряк, він знову втупився в підлогу. Жалість похитнула мою рішучість.

— Я... я подумав... ну, може, ти хотіла запросити мене...

Я відповіла не відразу, невдоволено перечікуючи хвилю провини, що накопила на мене. Краєчком ока я зауважила, як голова Едварда інстинктивно сіпнулася вбік.

— Майк, я гадаю, тобі варто прийняти її запрошення,— сказала я.

— Ти когось запросила?

Цікаво, чи Едвард помітив, як Майк зиркнув на нього.

— Ні,— запевнила я його.— Я взагалі не збираюся на бал.

— Чому? — присікався Майк.

Мені не хотілося розводитися на тему, наскільки травмонебезпечним заняттям є для мене танці, тому я швидко вигадала інше пояснення.

— В ту суботу я збираюся до Сієтла,— пояснила я. У будь-якому разі мені треба було вирватися з міста, а тут ідеальна нагода вбити двох зайців.

— А ти не можеш поїхати в інші вихідні?

— Вибач, але ні,— сказала я.— І не варто змушувати Джес чекати далі. Це неввічливо.

— Мабуть, ти маєш рацію,— промимрив він і пригнічено поповз до свого місця. Я заплющила очі й натиснула пальцями на скроні, щоб вичавити з голови відчуття провини і співчуття. Містер Банер почав заняття. Я зітхнула і розплющила очі.

Едвард з цікавістю дивився просто на мене. Знайомий відтінок розчарування у чорних очах наразі здавався помітнішим, ніж будь-коли.

Я здивовано поглянула на нього, очікуючи, що він швидко відведе погляд. Натомість він продовжував дивитися мені у вічі, наче вивчаючи, досліджуючи. Не варто й казати, що відвела погляд я. Руки затремтіли.

— Каллен? — звернувся до мого сусіди учитель, очікуючи відповідь на запитання, що пройшло повз мене.

— Цикл Кребса, — відповів Едвард. Він здавався невдоволенним, що довелося обернутися, щоб поглянути на містера Банера.

Тільки-но він переключився на вчителя, я втупилася в підручник, намагаючись зібратися з духом. Хоробрість — не моя чеснота, отож я перекинула волосся на праве плече, щоб затулити обличчя від Едварда. Важко повірити, що шквал емоцій викликав один-єдиний погляд, який він із доброго дива вирішив уперше кинути на мене за кільканадцять минулих тижнів. Не можна дозволити, щоб він мав на мене такий вплив. Я жалюгідна. Та це ще й шкідливо.

Я щосили намагалася не помічати його присутності до кінця уроку, або, оскільки це нездійсненне завдання, принаймні не подавати вигляду, що мене обходить його сусідство. Коли нарешті пролунав дзвоник, я повернулася спиною, щоб зібрати речі, гадаючи, що він, як завжди, відразу зникне з класу.

— Белло? — голос не мав би видатися таким знайомим, ніби я не пару коротких тижнів, а все життя насолоджувалася його звучанням.

Я повільно, неохоче обернулася. Я не хотіла відчути те, що, знала, відчую, тільки-но погляну на занадто досконале обличчя. Коли я нарешті повернулася до нього, у мене був підозріливий вигляд. Його лице нагадувало згорнену книгу. Він сидів мовчки.

— Що трапилось? Ви знову розмовляєте з нами? — нарешті поцікавилася я ненавмисно роздратованим голосом.

Його губи смикнулися, борючись із посмішкою.

— Та ні, не зовсім, — визнав він.

Я заплющила очі та глибоко вдихнула повітря носом, розуміючи, що починаю скреготіти зубами. Він чекав.

— То чого ж ти хочеш, Едварде? — запитала я, не розплющуючи очей: так розмовляти з ним було набагато легше.

— Вибач,— у його голосі бриніла щирість.— Я знаю, що поводжуся дуже нечемно. Але так краще, повір.

Я розплющила очі. На його обличчі був серйозний вираз.

— Я не розумію твоїх слів,— обережно мовила я.

— Буде краще, якщо ми не дружитимемо,— пояснив він.— Повір мені.

Я примружилася. Це ми вже чули.

— Шкода, що ти не збагнув цього раніше,— прошипіла я крізь зуби.— Міг би вберегти себе від такого жалю.

— Жалю? — вочевидь, мої слова і те, як я їх вимовила, захопили його зненацька.— Жалю через що?

— Через те, що не дозволив клятому фургону розчавити мене.

Він був приголомшений і витріщився на мене, не вірячи власним вухам.

Коли він нарешті заговорив, то здавався майже розлюченим.

— Ти гадаєш, я шкодую, що врятував тебе?

— Я знаю, що це так,— відрізала я.

— Нічого ти не знаєш.

Він точно розлютився.

Я різко відвернулася, стиснувши зуби, щоб стримати дикі звинувачення, які хотілося жбурнути йому в обличчя.

Зібравши книжки, я підвелася і попрямувала до дверей. Я збиралася граційно впливти із класної кімнати, але, звичайно ж, перечепилася через носак власних черевиків у дверях і впустила книжки. Якусь мить я нерухомо стояла, роздумуючи, чи не варто залишити їх лежати там. Потім зітхнула і нахилилася, щоб зібрати їх. Едвард був тут як тут і встиг скласти їх ув оберемок, який віддав мені з незворушним виразом обличчя.

— Дякую,— відповіла я голосом Снігової Королеви.

Він примружив очі.

— Завжди будь ласка,— не розгубився він.

Я рвучко випросталася, знову відвернулася від нього і не оглядаюсь велично попрямувала до спортзалу.

Фізкультура була жорстокою. Ми перейшли до баскетболу. Команда не пасувала мені м'ячі, це добре, але погано те, що я безліч разів гепалася на підлогу. Інколи падала не тільки я. Того дня

моя незграбність зростає, бо думки круtilися навколо Едварда. Я намагалася зосередитися на ногах, але він постійно заповзав у голову тоді, коли потрібно було тримати рівновагу.

Як завжди, закінчення занять принесло полегшення. Я ледве не бігла до пікапа — навколо вешталася забагато людей, з якими я прагнула уникнути зустрічі. Пікап зазнав мінімальних пошкоджень під час аварії. Довелося замінити задні фари; якби я прискіпливо ставилася до його зовнішнього вигляду, то могла б трохи підрихтувати кузов. Тайлеровим батькам довелося продати фургон на запчастини.

У мене ледве не стався удар, коли я побачила високу, темну постать, що стояла, схилившись на пікап. Потім до мене дійшло, що це Ерик. Я не зупинилася.

— Привіт, Ерику! — гукнула я.

— Привіт, Белло.

— Ти щось хотів? — запитала я, відмикаючи двері. Я не звернула уваги на напруження в його голосі, тому наступна репліка не на жарт приголомшила мене.

— М-м-м, я просто подумав... ти не хочеш піти зі мною на бал? — на останньому слові голос його затремтів.

— Я думала, дівчина має вибирати, з ким їй піти, — я була надто вражена, щоб відповісти дипломатично.

— Ну, так, — зізнався він присоромлено.

Я заспокоїлася і зробила спробу тепло посміхнутися.

— Дякую за запрошення, але того дня я збираюся до Сіетла.

— А, — сказав він, — може, якось іншим разом.

— Звичайно! — погодилася я і відразу прикусила язика. Не хочеться, щоб він сприйняв мої слова буквально.

Ерик згорбившись поплентався назад до школи. Почулось тихеньке хихикання.

Едвард проминав пікап, дивлячись прямо поперед себе, зі зціпленими губами. Я різко рвонула двері й заскочила всередину, зачинивши їх із гуркотом, із оглушливим ревом запустила двигун і дала задній хід у проїзд. Едвард уже був у авті за два місця від мене й елегантно вигулькнув перед пікапом, вправно підрізавши мене. Тут він зупинився, щоб почекати на родичів, — я бачила, як вони вчотирьох прямують до стоянки; йти їм залишалася пристойно, від самого кафетерію. Я зважила ідею пом'яти блискучий багажник «вольво», але навколо було забагато свідків.

Я поглянула у дзеркало заднього виду. Ззаду утворилася невелика пробка. Відразу за пікапом Тайлер Кроулі махав рукою зі щойно придбаної старої «сентри». Я була занадто роздратована, щоб привітати його у відповідь.

Поки я сиділа, дивлячись куди завгодно, тільки не на машину спереду, почула стук у вікно пасажирського сидіння. Я зиркнула туди; це виявився Тайлер. Не зовсім розуміючи, що до чого, я кинула оком у дзеркало заднього виду. Його машина працювала, ліві дверцята відчинені. Я потягнулася крізь кабіну, щоб опустити скло. Його заклонило. Я опустила вікно до половини, потім здалася.

— Вибач, Тайлере, я застрягла через Каллена,— сказала я неприязно — це ж очевидно, що пробка утворилася не з моєї вини.

— Та я знаю. Я просто хотів тебе дещо запитати, коли ми все одно стоїмо тут,— вишкірився він.

Не може цього бути!

— Ти запросиш мене на бал? — вів далі він.

— Тайлере, мене не буде у місті,— відповіла я доволі різко. Втім, варто пам'ятати, він не відповідає за те, що я витратила весь денний запас терпіння на Майка з Ериком.

— Так, Майк говорив мені,— зізнався він.

— Чому тоді..?

Він знизав плечима.

— Я думав, ти його культурно відшила.

Так, за слова свої він точно відповідає.

— Послухай, Тайлере,— повторила я, намагаючись приховати роздратування,— мене справді в той день тут не буде.

— Нічого. Це не останній учнівський бал.

Перш ніж я встигла вставити свої п'ять копійок, він почимчикував до «сентри». Я зиркнула вперед і побачила, як Аліса, Розалія, Еммет і Джаспер прослизнули до «вольво». Едвард дивився у дзеркало заднього виду. Дивився на мене. Поза сумнівом, він здригався від сміху, ніби чув кожне Тайлерове слово. Нога, що лежала на педалі газу, нестерпно засвербіла. Один невеличкий удар не нашкодить нікому з пасажирів, тільки трохи попсує блискучу срібну фарбу. Я завела двигун.

Вони сіли в автівку, Едвард швидко помчав геть. Я їхала додому не поспішаючи, уважно, тихо буркочучи під носа всю дорогу.

Приїхавши додому, я вирішила приготувати на вечерю енчилада³ з куркою. Їхнє приготування — процес довгий, буде чим зайнятися. Коли я повільно проварювала цибулю з гострим чилійським перцем, задзвонив телефон. Я боролася зі спокусою не піднімати слухавку — це міг бути Чарлі або мама.

Дзвонила триумфуюча Джесика. Майк підловив її після уроків і прийняв запрошення. Я віртуально святкувала з нею, помішуючи страву. Вона мала закінчувати розмову, треба було подзвонити Анжелі та Лорен і розповісти їм. З найневиннішою безпосередністю я припустила, що можливо, Анжела, тихенька дівчинка, котра ходила зі мною на біологію, могла б запросити Ерика. А зарозуміла Лорен, яка постійно вдавала, що не помічає мене за обіднім столом, могла б подумати про Тайлера, адже, я чула, його досі не запросили. Джес прийшла в захват від обох ідей. Тепер, коли вона отримала Майка, я повірила в щирість її бажання побачити мене на вечірці. Я повторила історію з поїздом до Сієтла.

Повісивши слухавку, я силкувалася зосередитися на приготуванні вечері, а саме на нарізанні курки. Щось мені не хотілося знову опинитися у палаті інтенсивної терапії. Голова йшла обертом, коли я намагалася проаналізувати все, що почула сьогодні від Едварда. Що він мав на увазі, кажучи, краще нам не бути друзями?

У мене похололо всередині, коли дійшло, що саме, швидше за все, він мав на увазі. Він не міг не помітити, як я дурію від нього; він, напевно, не хоче, щоб я ще більше захоплювалася ним... тому ми не можемо бути навіть друзями... тому що я для нього — порожнє місце.

Ну звичайно, я йому байдужа, подумала я розлючено. В очах пекло — запізніла реакція на цибулю. Я його не цікавлю. А він мене — так. Цікавий... розумний... загадковий... досконалий... вродливий... і вірогідно, здатний підняти фургон однією рукою.

Нехай так. Я зможу залишити його в спокої. Я залишу його в спокої. Я відбуду визначений для себе вирок тут, у чистилищі; потім, сподіваюсь, якийсь університет на південному заході країни чи на Гавайях запропонує мені стипендію. Я малювала в уяві залиті сонцем пляжі й пальми, закінчуючи енчилада і кладучи їх у духовку.

³ Енчилада — кукурудзяні оладки з гострою начинкою та приправою чилі, національна мексиканська страва.

Чарлі охопили підозри, коли, прийшовши додому, він відчув запах болгарського перцю. Його не варто звинувачувати — територіально найближча їстівна мексиканська їжа продавалась у Південній Каліфорнії.

Але він — коп, нехай і з маленького містечка, значить, достатньо хоробрий, щоб з'їсти перший шматочок. Здається, йому сподобалося. Кумедно спостерігати, як він потихеньку починає довіряти моїм кухарським талантам.

— Тату,— сказала я, коли він майже закінчив вечеряти.

— Так, Белло.

— М-м-м... я хочу тобі сказати, що збираюся на день до Сієтла — через суботу відсьогодні. Ти не проти?

Я не збиралася просити дозволу і започатковувати погану традицію, але фраза вийшла грубуватою, тому я дещо видозмінила її кінцівку.

— Навіщо? — здивувався він, наче на світі не було нічого, чого не можна знайти у Форксі.

— Ну, я хотіла придбати пару книжок — бібліотека тут дуже бідна — і заодно походити крамницями...

У мене було більше грошей, ніж я звикла мати, адже завдяки Чарлі я не витратила на машину ні копійки. Хоча, з іншого боку, після кожного візиту на заправку гаманець не те щоб важчав...

— Пікап з'їсть чимало бензину,— сказав він, ніби прочитавши думки.

— Знаю, я заправляюся у Монтесано та в Олімпії, і в Такомі, якщо доведеться.

— Ти поїдеш сама? — запитав він. Хтозна, підозрює він про наявність у мене не відомого йому хлопця — чи просто хвилюється після того випадку?

— Сама.

— Сієтл — велике місто, ти можеш заблукати,— стурбовано мовив він.

— Тату, Фенікс був у п'ятеро більший за Сієтл. Я можу скористатися картою, не панікуй.

— Хочеш, я поїду з тобою?

Я зробила відчайдушну спробу приховати переляк.

— Тату, все нормально. Швидше за все, я простирчу цілий день у роздягальнях. Ти змудишся.

— Гаразд, добре.

Думка про те, що доведеться сидіти в крамницях жіночого одягу бодай якийсь відрізок часу, моментально роззброїла тата.

— Дякую,— посміхнулася я йому.

— А на весняний бал ти встигнеш?

Бє-є-с. Тільки в такому маленькому містечку батько може знати, коли у школі проходять танцювальні вечірки.

— Ні, тату, я не танцюю.

З-поміж усіх людей на світі саме він повинен поділяти мою нелюбов до танців. Проблеми з координацією дісталися мені у спадок не від мами.

Він зрозумів.

— Тоді добре,— підсумував він.

Заїхавши на стоянку наступного ранку, я навмисне припаркувалася якнайдалі від сріблястого «вольво». Я не хотіла випробувати власну силу волі, щоб потім не довелося купляти Калленам нове авто. Вилізши з кабіни, я машинально гралася ключами. Вони впали у калюжу під ногами. Я нахилилася, щоб підняти їх, але білосніжна рука з блискавичною швидкістю захопила їх у мене буквально з-під носа. Я різко випросталася. Едвард Каллен стояв поруч, розслаблено спершись на пікап.

— Як ти це робиш? — злість боролася в мені із зачудуванням.

— Роблю що? — відповів він, простягаючи ключі. Я підставила руку, він впустив їх у долоню.

— З'являєшся нізвідки.

— Белло, хіба я винен, що ти винятково неуважна,— сказав він тихим, оксамитовим, глибоким голосом.

Я сердито подивилася на досконале лице. Сьогодні очі знову стали світлими, насичений золотавий мід. Мені довелося опустити очі долу, щоб зібратися з думками, які вперто розбігалися врзніобіч.

— Навіщо ти вчора на стоянці організував пробку? — поцікавилася я, не дивлячись на нього.— Я думала, ти маєш вдавати, що мене не існує, а не злити до чортиків.

— Я не для себе, а заради Тайлера. Я повинен був дати йому шанс,— тихенько засміявся він.

— Ти...— хапнула я ротом повітря, як риба, не в змозі підібрати годяще лайливе слово. Здавалося, полум'я мого гніву мало б фізично палити його, а він натомість виглядав задоволеним.

— Я в жодному разі не вдаю, що тебе не існує, — вів далі він.

— Отже, намагаєшся замучити мене до смерті? Закінчити те, що не вдалося Тайлеровому фургону?

У темно-жовтих очах спалахнув гнів, губи витягнулися у прямую лінію — вірна ознака зникнення жартівливого настрою.

— Белло, ти просто смішна, — у тихому голосі забринів холод.

Пальці мої нервово затремтіли — так сильно захотілося заїхати по чомусь. Дивно: зазвичай потяг до насильства для мене не характерний. Я повернулася до нього спиною і пішла геть.

— Стривай! — гукнув він. Я йшла далі, голосно хлюпаючи по калюжах під дощовими струменями. Він не відставав, легко наздоганяючи мене.

— Вибач, це було грубо, — сказав він, ідучи поряд. Я проігнорувала репліку. — Не кажу, що це неправда, — продовжував він, — але все одно говорити це тобі було грубо з мого боку.

— Чому б тобі не дати мені спокій? — пробурчала я.

— Я хотів дещо у тебе запитати, а ти збила мене з думки, — засміявся він. Здається, до Едварда повернувся гарний гумор.

— Скажи мені, у тебе роздвоєння чи розтроєння особистості? — сухо запитала я.

— Ти знову починаєш.

Я зітхнула.

— Ну гаразд, що ти хотів запитати?

— Я тут подумав, у ту суботу, коли відбудеться весняний бал...

— Це жарт, чи що? — перебила я, повертаючись до нього. Моє обличчя витягнулося, коли я побачила його вираз.

Очі посміхалися лукаво й весело.

— Ти не будеш така люб'язна, щоб дозволити мені закінчити?

Я прикусила губу і з'єднала пальці рук у замочок, щоб часом не накоїти дурниць.

— На днях я почув, що ти збираєшся до Сієтла, і хотів поцікавитися, чи не хочеш ти проїхатися?

Оце так сюрприз.

— Що? — не розуміла я, куди він хилить.

— Ти не хочеш проїхатися до Сієтла?

— З ким? — заінтриговано запитала я.

— Зі мною, звичайно, — чітко вимовив він кожен склад, ніби розмовляючи із розумово неповноцінною.

Я досі не могла вийти зі ступору.

— Чому?

— Ну, я планував найближчим часом навідатися в Сієтл і, правду кажучи, не впевнений, що твій пікап витримає дорогу.

— Пікап у відмінному стані, спасибі велике за турботу.

Я знову рушила, але подив був завеликим, щоб підтримувати належний рівень гніву.

— А скільки разів тобі доведеться заповнювати бак? — він знову наздогнав мене.

— Не розумію, чому відповідь на це питання має тебе обходити.

Клятий власник блискучого новенького «вольво»!

— Марнування вичерпних ресурсів Землі стосується кожного.

— Едвардс, давай по-чесному, — я відчула, як тілом пробігають іскорки, коли я вимовляю його ім'я. Ненависне почуття. — Я тебе не розумію. Я вважала, ти не хочеш дружити зі мною.

— Я сказав, що було б краще, якби ми не дружили, проте не говорив, що *не хочу* стати твоїм другом.

— О, дякую, тепер усе зрозуміло, — сарказм дався мені нелегко. Я відчула, що зупинилася. Наразі нас захищав від дощу дах кафетерію, і я могла краще роздивитися його обличчя. Що, поза сумнівом, не сприяло чіткості мислення.

— Для тебе було б... безпечніше не дружити зі мною, — пояснив він. — Але я стомився тікати від тебе, Белло.

Коли він говорив останнє речення, його очі яскраво засяяли, а голос забринів щирим почуттям. Я вмить забула, як треба дихати.

— Ти поїдеш зі мною в Сієтл? — запитав він, не змінюючи тону.

Не здатна говорити, я лише кивнула.

Він на мить усміхнувся, потім набрав серйозного вигляду.

— Тобі насправді варто триматися від мене подалі, — попередив він. — Побачимось в класі.

Він круто повернувся і пішов назад по доріжці, якою ми щойно йшли.

РОЗДІЛ 5. ГРУПА КРОВІ

На англійську я йшла, наче в тумані. Навіть не відразу зрозуміла, що коли я зайшла в клас, урок уже почався.

— Дякую, що вирішили приєднатися до нас, міс Свон,— довелося вислухати принизливий коментар містера Мейсона.

Я почервоніла і щодуху кинулася на місце.

Лише після закінчення уроку я помітила, що Майк не сидів поруч, як завжди. Совість зашипіла всередині. Але вони з Ериком звично зустріли мене біля дверей, тому я дійшла висновку, що маю надію на прощення. Дорогою Майк потроху повертався до нормального стану, його запал зростав пропорційно розповіді про прогноз погоди на вихідні. Згідно з ним дощ мав припинитися на пару днів, тому, можливо, нам нарешті вдасться здійснити подорож на узбережжя. Я намагалася виказувати побільше ентузіазму — як компенсацію за вчорашнє розчарування. Це було нелегко; дощ не дощ, а поїду я туди не раніше, як рак свисне, і то коли пощастить.

Решта ранку промайнула, як одна велика розмита пляма. Було важко переконувати себе, що нещодавня розмова з Едвардом, те, як він дивився на мене, — не плід моєї уяви. Можливо, це просто реалістичний сон, який я сплутала з життям. Такий варіант подій здавався вірогіднішим за те, що я його хоч трохи цікавлю.

Тому коли ми з Джесикою зайшли до кафетерію, я почувала водночас і нетерплячку, і острах. Я хотіла побачити його обличчя, побачити, чи він знову — холодна, байдужа маска, яку я знала протягом останніх тижнів. Або переконатися, що якимось дивом я справді чула сьогодні вранці саме те, що мені здалося.

Джесика без кінця щебетала про плани щодо балу — Лорен і Анжела запросили Ерика з Тайлером, вони збиралася йти великою компанією, — не звертаючи уваги на те, що я її не слухаю.

Хвиля розчарування охопила мене, коли мої очі безпомилково знайшли їхній столик. За ним сиділо четверо, Едварда там не було. Він пішов додому? Морально розчавлена, я пленталася у черзі за балакучою Джесикою. У мене пропав апетит, я купила тільки лимонад. Все, чого мені хотілося, — сидіти і сердито дутися на весь світ.

— Едвард Каллен знову витріщається на тебе, — зауважила Джесика, пробивши стіну байдужості його ім'ям. — Хотіла б я знати, чому він сьогодні сидить сам.

Моя голова підскочила вгору. Я відслідкувала її погляд, щоб побачити Едварда з небезпечною посмішкою на вустах, котрий пильно дивився на мене з-за порожнього столу у протилежному від звичного Калленівського кінця кафетерію. Тільки-но зустрівшись поглядом зі мною, він підняв руку і порухом вказівного пальця запропонував мені приєднатися до нього. Я витріщилася, не вірячи своїм очам, він підморгнув мені.

— Це він тебе кличе? — поцікавилася Джесика образливо здивованим голосом.

— Напевно, йому потрібна допомога з домашнім із біології, — промимрила я, щоб заспокоїти її. — Піду подивлюся, що він хоче. Я спиною відчувала, як вона витріщилася мені вслід.

Дійшовши до стола, я нерішуче сперлася на стілець, що стояв навпроти.

— Чому б тобі не посидіти сьогодні біля мене? — запитав він, посміхаючись.

Я автоматично сіла, обережно спостерігаючи за ним. Він досі посміхався. Як складно повірити, що на світі існують такі прехороші хлопці. Я боялася, що він раптом зникне, як джин, у димовій завісі, а я прокинуся.

Здавалося, він чекає, коли я скажу що-небудь.

— Щось змінилося? — нарешті розродилася я.

— Ну... — замовкнув він на хвилю, а тоді випалив кінець речення залпом, — я вирішив, що оскільки я прямую до пекла, то не варто розмінюватися на дрібниці.

Я чекала, поки він скаже щось нормальне, не абракадабру. Минали секунди.

— Знаєш, чесно кажучи, я не зрозуміла жодного слова,— врешті не витримала я.

— Я знаю,— він знову посміхнувся і змінив тему.— Гадаю, твої друзі розлютилися на мене за те, що я викрав тебе.

— Переживуть.

Я спиною відчувала їхні напружені погляди.

— Я можу не повернути тебе,— в його очах спалахнула лихо-вісна іскорка.

Я ледве не подавилася повітрям.

Він розреготався.

— Щось у тебе вигляд схвильований.

— Аж ніяк,— відповіла я, та як на зло, голос урвався.— Власне, я здивована. У чому причина всього цього?

— Я казав тобі — я стомився тікати від тебе. Тому і здаюся,— губи досі посміхалися, але жовті очі кольору вохри були серйозними.

— Здаєшся? — збентежено перепитала я.

— Так, здаюся. Більше не буду вдавати з себе хорошого хлопчика. Робитиму те, що хочеться, і будь що буде.

Поки він говорив, посмішка зів'яла, в голосі забриніли залізни нотки.

— Ти знову мене заплував.

Ох ця небезпечна посмішка, від якої перехоплює дух!

— Я постійно говорю більше, ніж варто, коли розмовляю з тобою. Це одна з основних проблем.

— Не хвилюйся, я все одно нічого не розумію,— сказала я стомлено.

— Я на це розраховую.

— Коротше кажучи, коли без викрутасів — ми тепер друзі?

— Друзі... — задумливо і двозначно протягнув він.

— Чи ні? — прошепотіла я.

Він вишкірився.

— Гадаю, ми можемо спробувати. Але попереджаю, я — поганий друг для тебе,— незважаючи на посмішку, пересторога прозвучала серйозно.

— Ти без кінця це повторюєш,— відзначила я, намагаючись не зважати на несподіване тремтіння в колінах і говорити веселим голосом.

— Так, тому що ти мене не чуєш. Я досі чекаю, коли ти нарешті повіриш мені. Якщо ти мудра, то уникатимеш мене.

— Здається, ти чітко висловив думку щодо моїх розумових здібностей,— примружилась я.

Він усміхнувся, ніби вибачаюся за реальний стан речей.

— Отже, оскільки я... не така мудра, ми — друзі? — зробила я вимучену спробу привести дивний діалог до логічного завершення.

— Приблизно так.

Я втупилася у власні долоні, що стискали пляшку із лимонадом, не знаючи, що робити чи казати далі.

— Про що ти зараз думаєш? — поцікавився він.

Я поглянула у глибокі золотаві очі, їхній дурман полонив мене, і я, як завжди, випалила правду.

— Намагаюся збагнути, що ти за один.

Його щелепа напружилася, але він зусиллям волі втримав на губах усмішку.

— Ну і як, є успіхи? — безцеремонно запитав він.

— Якби ж то,— зізналася я.

Він усміхнувся.

— Твої версії?

Я почервоніла. Протягом останнього місяця я безуспішно намагалася вибрати між Брюсом Вейном і Пітером Паркером⁴. Хіба у такому зізнаєшся?

— Ти мені не скажеш? — запитав він, схиляючи голову із неймовірно спокусливою посмішкою.

Я похитала головою.

— Мені соромно зізнатися.

— Ти розбиваєш мені серце,— поскаржився він.

— Ні,— похитала я головою, прижмурюючись,— *не уявляю*, як це може розбити серце — відмова розповісти комусь свої думки, коли цей хтось постійно говорить загадковими фразами, вигаданими навмисно, щоб ти не спала вночі і намагалася втямити, що він мав на увазі... хіба через це варто засмучуватися?

Він скривився.

— Чи ліпше сказати,— вела я далі, даючи волю довго стримуваному обуренню,— за цим кимось тягнеться до біса довгий

⁴ Брюс Вейн — справжнє ім'я Бетмена, людини-кажана, вигаданого героя з коміксів та фільмів; Пітер Паркер — Людина-павук, супергерой, персонаж коміксів.

шлейф із дивних вчинків. Наприклад, одного дня він на межі неможливого рятує тобі життя, а наступного ставиться, як до пранцюватої і не дає жодних пояснень, переступаючи через власні обіцянки. Така поведінка не здатна нікого засмутити, правда?

— Бачу, ти не на жарт розійшлася.

— Ненавиджу подвійні стандарти.

Ми неприязно вступилися одне в одного.

Він подивився кудись через моє плече і раптом засміявся.

— Що?

— Твоєму хлопцеві здається, що я поводжуся з тобою невиховано: він обговорює з друзями, йти йому сюди і поставити мене на місце чи ні, — вишкірився він.

— Я не знаю, кого ти маєш на увазі, — холодно відповіла я, — але, так чи інак, я впевнена, ти помиляєшся.

— Я не помиляюся. Я казав тобі — більшість людей читаються, як розгорнута книга.

— Я — щасливий виняток, звичайно.

— Так. Ти — виняток, — його настрої раптом змінився, в очах з'явився задумливий вираз. — Хотів би я знати, чому так.

Пильний погляд Едварда витримати неможливо. Я опустила очі й зосередилася на відкручуванні кришечки з досі невідкорованого лимонаду, потім зробила великий ковток, дивлячись на стіл і не бачачи його.

— Ти не голодна? — невесело потурбувався він.

— Ні, — мені не світило зізнаватися, що я наїлася під зав'язку — його загадками й поведінкою. — А ти? — запитала я, зауваживши порожній стіл.

— Дякую, я не голодний.

Щось дивне промайнуло у його виразі обличчя: здавалося, він сказав лише йому зрозумілий жарт.

— Ти не міг би зробити мені послугу? — сказала я після хвилинного вагання.

Він зненацька насторожився.

— Це залежить від того, що ти попросиш.

— Нічого особливого, — запевнила я.

Він чекав — підозріливо, але водночас заінтриговано.

— Я тут подумала, було б добре, якби ти задалегідь попередив, коли тобі наступного разу спаде на думку ігнорувати мене. Для мого добра. Щоб я, так би мовити, приготувалася.

Я розглядала лимонад, крутячи мізинцем навколо різьби на пляшечці.

— Справедлива вимога.

Коли я підняла очі, він щосили намагався не розреготатися.

— Дякую.

— В такому разі можу я отримати відповідь на одне запитання? — зажадав він.

— Одне.

— Розкажи мені хоч *одну* з твоїх версій.

Отакої.

— На це запитання я не відповідатиму.

— Ти не визначила запитання, ти пообіцяла одну відповідь, — нагадав він.

— Ти сам порушував обіцянки, забув? — не розгубилася я.

— Лише одну версію, я не сміятимусь.

— Сміятимешся, — в цьому я не сумнівалася.

Він опустил очі додолу, а потім опалив мене темно-жовтим вогнем крізь довгі чорні вії.

— Я прошу тебе, — прошепотів він, нахилиючись до мене.

Я кліпнула, втративши почуття реальності. Чорт забирай, як він це робить?

— Е-е-е... що ти казав...

— Будь ласка, розкажи мені одну найбезневиннішу версію.

Як багато почуття у його очах!

— Ну, можливо, тебе вкусив радіоактивний павук?

Цікаво, він володіє гіпнозом? Чи я настільки легка здобич?

— Не надто творчий підхід, — іронічно фиркнув він.

— Вибач, що думаю, те й кажу, — наїжачилася я.

— Холодніше не буває, — ще й дражниться воно.

— Ніякого павука?

— Ні.

— Ніякої радіації?

— Абсолютно.

— Промазала, — зітхнула я.

— Криптоніту⁵ я теж не боюся, — захихотів він.

— Ти обіцяв не знущатися, пам'ятаєш?

Він чесно почав боротися зі сміхом.

⁵ Криптоніт — вигадана радіоактивна речовина, що може вбити героя коміксів Супермена.

— Зрештою я доберуся до істини,— попередила я.

— Краще не треба,— знову став серйозним він.

— Тому що...

— А що, коли я не супергерой? Що, коли я негідник? — грайливо посміхнувся він, та очі залишилися бездонними провалами.

— О,— сказала я, раптом звівши до купи всі попередні натяки,— я розумію.

— Розумієш? — вираз обличчя враз посуворішав, наче він злякався, що випадково бовкнув зайвого.

— Ти небезпечний? — припустила я. Пульс прискорився, я інтуїтивно відчула достовірність здогадки. Він справді небезпечний. Він це постійно намагається сказати мені.

Він просто подивився з незрозумілим для мене виразом у очах.

— Але ти не поганий,— прошепотіла я, хитаючи головою.— Ні, я не вірю, що ти — поганий.

— Тут ти помиляєшся,— сказав він майже нечутно. Опустив очі, вкрав мою кришечку і почав крутити її в руках. Я дивилася на нього, думаючи, чому мені не страшно. Він говорив серйозно, жодного сумніву. Я почувалася стривожено, на краю... і більше за все на світі — захоплено. Як завжди так почувалася поруч із ним.

Над столом запанувала тиша. Я не помітила, як ми залишилися майже самі в кафетерії.

Я скочила на ноги.

— Ми спізнаємося на урок.

— Я сьогодні не піду на біологію,— сказав він, так швидко обертаючи кришечку, що вона перетворилася на нечітку пляму.

— Чому ні?

— Час від часу забивати на уроки корисно для здоров'я,— посміхнувся він, але в очах майнула стурбованість.

— Тоді я пішла,— сказала я.— Я, наприклад, боюся, що мене можуть зловити.

Він знову зосередився на кришечці.

— Гаразд, до зустрічі.

Мене мучили сумніви, розривали на частини. Коли нарешті дзвоник змусив мене щодуху побігти до дверей, я кинула останній погляд на Едварда. Він нерухомо сидів за столом.

Поки я мчала до класу, думки в голові крутилися швидше за кришечку в руках Едварда. Я отримала відповіді на замало запитань у порівнянні з тим, скільки з'явилося нових. Принаймні дощ припинився.

Мені пощастило, містера Банера не було у класі, коли я залетіла всередину. Я швидко всілася на місце, розуміючи, що Майк з Анжелою не зводять із мене очей. Майк мав ображений вигляд, Анжела була здивована і вражена.

Тут зайшов містер Банер, закликавши до тиші. Він намагався втримати в руках кілька маленьких картонних коробок, потім поставив їх на Майкову парту, звелівши пустити по класу.

— Я хочу, щоб усі взяли по одному предмету з кожної коробки,— сказав він, витягуючи пару гумових рукавичок із кишені робочого халата і надягаючи їх. Різкий ляскіт, із яким рукавички охопили зап'ястки, видався мені лиховісним.— Першою ви берете картку-індикатор,— продовжував він, беручи білу картку з чотирма квадратами і показуючи її.— Потім — чотирьохзубчатий аплікатор,— продемонстрував він щось схоже на майже беззубий гребінець.— І нарешті — стерильний мікроланцет,— він витягнув блакитну пластикову упаковку і розірвав її.

Хоча звідси ланцета не було видно, у мене похолело в животі.

— Я підійду до кожного з піпеткою з водою, щоб приготувати ваші картки, тому, будь ласка, не починайте раніше, ніж потрібно,— він почав із Майкового столу, обережно крапнувши по крапельці води у кожен квадратик на картці.— Потім ви повинні обережно проколоти собі палець ланцетом,— він схопив Майкову руку і загнав гострий кінець у подушечку середнього пальця.

О ні. По моєму лобові потекла липка рідина.

— Крапніть по крапельці крові на кожен зубець аплікатора,— продемонстрував він, стиснувши Майків палець, доки не з'явилася кров.

Я конвульсивно ковтнула слину, відчуваючи, як вміст шлунку починає підніматися.

— Після цього нанесіть кров на картку,— сказав містер Банер, високо підіймаючи картку з чотирма червоними точками, щоб було видно всім.

Я заплющила очі, намагаючись почути голос крізь нестерпний шум у вухах.

— Наступного тижня місія Червоного Хреста проводитиме акцію по збору крові у Порт-Анджелесі, тому, я вважаю, ви маєте визначити свою групу крові,— пишався він собою.— Однак ті з вас, кому не виповнилося вісімнадцяти, мають отримати дозвіл у батьків. У мене на столі лежать правила.

Він далі йшов по класу, крапаючи воду з піпетки. Я притулилася щочкою до холодного столу, намагаючись не втратити свідомості. Звідусіль чулися пищання, скарги, хихотіння; однокласники проштрикували пальці.

Я повільно вдихала і видихала ротом.

— Белло, з тобою все гаразд? — стурбований голос містера Банера пролунав десь поруч.

— Я знаю свою групу крові, містере Банер,— тихо відповіла я, боячись підняти голову.

— У тебе запаморочення?

— Так, сер,— промимрила я, мовчки лаючи себе останніми словами за те, що не втекла з уроку, маючи нагоду.

— Хто відведе Беллу до медпункту? — запитав він.

Не треба було розплющувати очей, щоб зрозуміти, що першим добровольцем виявиться Майк.

— Ти зможеш іти? — поцікавився містер Банер.

— Так,— прошепотіла я. Тільки дозвольте мені вийти звідси, якщо доведеться, я поповзу геть.

Майк із готовністю обхопив мене за талію і поклав мою руку на своє плече. Я важко схилилася на нього, коли ми виходили з лабораторії.

Майк потихеньку буксирував мене через шкільне подвір'я. Коли ми зайшли за ріг кафетерію, поза зоною видимості з четвертого корпусу,— на випадок, якщо містер Банер стежить за нами,— я зупинилася.

— Я посиджу хвилинку, добре? — попросила я.

Він допоміг мені сісти на бровку доріжки.

— І, Майку, мене не треба так міцно тримати,— попередила я його. У мене паморочилося в голові. Я незграбно схилилася набік, притуливши щочку до холодного, вологого цементу, і заплющила очі. Ніби трохи полегшало.

— Белло, ти зовсім зелена,— схвильовано сказав Майк.

— Белло? — почувся здалеку абсолютно не схожий на Майків голос.

Ні! Тільки не це! Нехай цей до болю знайомий голос звучить лише у моєї уяві!

— Що трапилося? Вона поранилася? — голос наближався, у ньому лунала тривога. Мені не почулося. Я міцно заплющила очі. Сподіваюсь, я зараз помру. Або принаймні мене не знудить.

Майк сказав не на жарт стурбовано:

— Здається, вона зомліла. Я не знаю, що трапилося, вона навіть пальця не порізала.

— Белло,— тепер голос Едварда був зовсім поруч, у ньому забриніло полегшення.— Ти мене чуєш?

— Ні,— простогнала я.— Йди геть.

Він засміявся.

— Я вів її до медпункту,— пояснював Майк ображеним тоном,— але вона відмовляється йти далі.

— Я відведу її,— сказав Едвард. Я відчула його посмішку.— Ти можеш повертатися до класу.

— Ні,— запротестував Майк.— Я повинен подбати про неї.

Раптом щось підняло мене із доріжки. Від шоку у мене розплющилися очі. Едвард легко підхопив мене на руки, наче я важила п'ять кілограмів замість п'ятдесятьох.

— Поклади мене назад, зараз же!

Боже, тільки б мене не знудило на нього!

Тим часом Едвард рушив із місця, перш ніж я встигла договорити.

— Гей! — крикнув Майк, що враз опинився за десять кроків позаду нас.

Едвард не звернув на нього уваги.

— Ти маєш жахливий вигляд,— сказав він, шкірячи зуби.

— Поклади мене назад, на асфальт,— простогнала я. Хвилеподібні коливання, спричинені ходьбою, ніяк не сприяли покращенню самопочуття. Він обережно ніс мене, не притискаючи до себе, втримуючи всю вагу тіла на простягнених руках. Схоже, йому не важко.

— Отже, ти зомліла, побачивши кров? — запитав він. Цей факт, вочевидь, видався йому дуже кумедним.

Я промовчала, знову заплющивши очі, й, щосили борючись із нудотою, зціпила зуби.

— Навіть не свою кров,— провадив він, явно отримуючи насолоду.

Не знаю, як йому вдалося відчинити двері зі мною на руках, але навколо раптом потепліло, з чого я зробила висновок, що ми зайшли в приміщення.

— О Боже! — важко видихнув жіночий голос.

— Вона зомліла на біології, — пояснив Едвард.

Я розплющила очі. Ми були в дирекції, Едвард крокував уздовж секретарської стійки в напрямку медпункту. Пані Коуп, рудоволоса секретарка, бігла поперед нього, щоб відчинити двері. Підстаркувата медсестра, відірвавшись від роману, здивовано спостерігала, як Едвард заносить мене в кімнату і ніжно кладе на хрусткий папір, що вкривав коричневий вініловий матрац на ліжку. Потім він відійшов до протилежної стіни — далеко як міг у вузькій кімнатці. Його очі світилися від збудження.

— З нею нічого страшного, — переконував він перелякану медсестру. — Вони визначали групу крові на біології.

Медсестра глибокодумно кивнула.

— Після цього завжди приводять когось із класу.

Він придушив смішок.

— Сонечко, просто полеж кілька хвилин — і все минеться.

— Знаю, — зітхнула я. Нудота потроху миналася.

— Таке часто з тобою трапляється? — запитала вона.

— Буває, — зізналася я. Едвард кашлянув, щоб приховати сміх.

— Ти можеш повертатися на урок, — сказала медсестра.

— Мені наказали залишитися з нею, — він вимовив це з такою переконливою впевненістю, що хоча медсестра й скривила губи, але далі наполягати не стала.

— Піду принесу льоду, щоб покласти тобі на лобика, дорогенька, — сказала вона і поквапилася геть із кімнати.

— Ти був правий, — застогнала я, заплющуючи очі.

— Я завжди правий, але стосовно чого у цьому конкретному разі?

— Інколи забивати на уроки — корисно для здоров'я, — я намагалася дихати ритмічно.

— На мить я злякався за тебе, там, надворі, — визнав він, помовчавши деякий час. Тон, яким були сказані слова, наштовхував на думку, що він зізнається у наявності принизливої слабкості. — Я подумав, що Ньютон волочить твоє холодне тіло, щоб поховати у диких лісах.

— Га-га-га.

Я досі не розплющувала очей, та з кожною хвилиною почувалася краще.

— Чесно, я бачив трупи із живішим кольором обличчя. Я турбувався, чи не доведеться мені мститися за вбивство.

— Бідний Майк. Б'юсь об заклад, йому було б не солодко.

— Він мене терпіти не може,— радісно заявив Едвард.

— Ти не можеш знати напевно,— запротестувала я, раптом подумавши — а що, коли може?

— Я бачив його обличчя — я впевнений.

— Як ти мене побачив? Я гадала, ти прогуляєш урок.

Я почувалася майже нормально, хоча слабкість, напевно, минула б швидше, якби я пообідала чимось тривкішим за лимонад. З іншого боку, може, це на краще, що мій шунок виявився порожнім.

— Я сидів у машині, слухав музику.

Нормальна відповідь, аж дивно.

Я почула, як відчинилися двері, й розплющила очі. Медсестра зайшла до кімнати з холодним компресом у руці.

— Ну ось, дороженька,— поклала вона його мені на лоба.— Ти виглядаєш краще,— додала вона.

— Я думаю, мені краще,— сказала я, сідаючи на ліжку. У вухах ледь-ледь шуміло, але світ не обертався і світло-зелені стіни поважно стояли на місці.

Я розуміла, що вона зараз змусить мене знову лягти, аж раптом прочинилися двері, й у них з'явилася голова місіс Коуп.

— Маєте ще одного пацієнта,— попередила вона.

Я зістрибнула на підлогу, щоб звільнити ліжко для наступного здохляка, і вручила медсестрі компрес.

— Візьміть, мені це не потрібно.

У кімнату похитуючись зайшов Майк, підтримуючи хворобливо-землистого Лі Стівенса — хлопця, що ходив на біологію разом із нами. Ми з Едвардом відійшли до стіни, щоб дати їм дорогу.

— Тільки не це,— пробурмотів Едвард.— Виходь звідси, Белло.

Я поглянула на нього, не розуміючи, в чому річ.

— Повір мені — виходь.

Я повернулась, встигла зловити двері, перш ніж вони зачинилися, та кулею вискочила з медпункту. Едвард вчинив так само.

— Ти прислухалася до моєї поради!

Такого він явно не очікував.

— Я почула запах крові,— зморщила я носа. На відміну від мене, Лі знудило не тому, що він побачив чужу кров.

— Люди не можуть відчутти запах крові,— заперечив він.

— Я можу — тому мене ледве не знудило в класі. Вона пахне іржею і... сіллю.

Незбагненна безодня очей дивилася мені просто в душу.

— Що? — запитала я.

— Нічого.

З-за дверей вигулькнув Майк, ковзаючи поглядом то на мене, то на Едварда. Те, як він поглянув на останнього, підтвердило Едвардові слова про Майкове ставлення до нього. На мене він подивився просто похмуро.

— Ти виглядаєш краще,— звинуватив мене він.

— Майк, тримай свою думку при собі,— попередила я.

— У класі вже не ріжуть пальці,— пробурмотав він.— Ти повернешся на урок?

— Ти жартуєш? Я оце зараз візьму і піду на урок, наче нічого не сталося.

— Ну, в принципі, так... То як щодо вихідних? Ти не передумала їхати на узбережжя? — говорячи, Майк не забув кинути ще один блискавичний погляд на Едварда, котрий нерухомо, як статуя, стояв біля секретарської стійки, флегматично дивлячись у нікуди.

Я намагалася відповісти якнайпривітніше.

— Ні, я ж сказала, що поїду.

— Ми зустрічаємося у татовій крамниці, о десятій,— він знову зиркнув на Едварда, переймаючись, чи не забагато сказав у його присутності. Всім виглядом і жестами він силкувався підкреслити, що декого аж ніяк не запрошують.

— Я буду на місці,— пообіцяла я.

— Тоді побачимося у спортзалі,— попрощався він, невпевнено рушаючи у напрямку дверей.

— Бувай! — відповіла я. Він знову трохи ображено поглянув на мене. Коли Майк повільно виходив крізь двері, його плечі здригнулися. Мене охопило щире співчуття. Я подумала, що мені доведеться спостерігати це засмучене обличчя на фізкультурі.

— Фізкультура, — простогнала я.

— Я займуся цим.

Я не зауважила, як Едвард підійшов до мене, але говорив він на вухо.

— Сядь де-небудь і виглядай блідою, — прошепотів він.

Теж мені завдання; я завжди бліда, а зараз моє обличчя спітніле від нещодавньої непритомності. Я сіла на скрипучий розкладний стілець, притулилася головою до стіни й заплаушила очі. Втрата свідомості виснажила мене.

М'який голос Едварда пролунав десь у районі стійки.

— Пані Коуп?

— Так, — почулося з-за столу.

— У Белли наступний урок — фізкультура, а вона, здається, досі чувається недобре. Чесно кажучи, я зараз збираюся відвезти її додому. Як ви гадаєте, це не буде вважатися прогулом? — голос нагадував солодкий мед. Я могла лише уявляти, якою непереборною чарівністю сяють очі.

— А для тебе, Едвард, це не прогул? — захвилювалася пані Коуп.

Чому в мене не виходить заперечити йому?

— У мене зараз урок у місіс Гоф, вона не буде проти.

— Добре, бачу, у тебе все передбачено. Тобі краще, Белло? — звернулася вона до мене. Я кволо кивнула, навіть перегравши.

— Ти підеш сама чи тебе понести на руках? — повернувшись спиною до секретарки, Едвард міг дозволити собі саркастичний вираз.

— Я зможу йти.

Я обережно підвелася, самопочуття не погіршилося. Він відчинив двері з увічливою посмішкою, але в очах стрибали іронічні бісики. Я опинилася на холоді. Надворі щойно почалася пристойна мжичка. Як приємно — вперше насолоджувалася я постійними сльозами неба, що змивали з обличчя залишки липкого поту.

— Дякую, — сказала я, коли він вийшов за мною. — Нагода пропустити фізкультуру майже варта того, щоб трохи зомліти.

— Я — завжди будь ласка, — він дивився перед собою, мружачи очі під дощем.

— То ти їдеш? У суботу? — я тішила себе надією, що так і буде, хоча це маловірогідно. Я не могла уявити, як він вантажиться

в автобус разом з іншими учнями. Він належав до іншого світу. Але оскільки Едвард сьогодні підбадьорив мене своєю поведінкою, я вирішила не зупинятися на досягнутому.

— А куди ви всі, власне, намилилися? — байдуже дивився він уперед.

— В Ла-Пуш, на Перший пляж.

Я вивчала його обличчя, намагаюся хоч щось прочитати. Здається, очі ледь помітно примружились. Він поглянув на мене краєм ока, кривувато усміхнувшись.

— Наскільки я розумію, мене не запрошували.

Я зітхнула.

— Я щойно запросила тебе.

— Давай ми з тобою пожаліємо бідолоху Майкі й не будемо з нього знущатися до кінця тижня. Не хочу, щоб він сказився.

Очі його засяяли, остання думка викликала у нього більше захоплення, ніж варто було б.

— Майкі-шмайкі,— пробурмотіла я, геть-чисто обеззброєна фразою «ми з тобою». Це викликало у мене більше захоплення, ніж варто було б.

Ми наближалися до стоянки. Я взяла курс ліворуч, у напрямку пікапа. Щось втримало мене за куртку і потягнуло назад.

— І куди це ти зібралася? — обурено поцікавився він, затиснувши в руці добрячий шмат куртки.

Я розгубилася.

— Я збираюся додому.

— Ти не чула, що я пообіцяв доправити тебе туди живою-здоровою? Думаєш, я дозволю тобі сісти за кермо у такому стані? — ніяк не міг заспокоїтись він.

— Якому такому стані? А як же пікап? — поскаржилася я.

— Я попрошу Алісу відігнати його після уроків до тебе,— відповів він, не відпускаючи куртки і тягнучи мене до «вольво». Залишалося тільки підкоритися і постаратися не впасти, інакше він, напевно, поволочить мене по землі до своєї машини.

— Пусти! — наполягала я, та він не звертав уваги. Так, похитуючись і викидаючи колінця вздовж доріжки, я дісталася «вольво». Лише тоді він нарешті відпустив мене. Я ледве не впала на пасажирські двері.

— Ти — нахаба! — обурилася я.

— Двері не замкнені,— почулося у відповідь. Він сів за кермо.

— Я чудово зможу сама доїхати додому! — стояла я біля машини, закипаючи від злості. Дощ давно перетворився на зливу; оскільки я зовсім забула про каптур, волосся мокрим зміями звивалося по спині.

Він опустил вікно (автоматичне, звісно) і перехилився через пасажирське сидіння.

— Белло, сідай у машину.

Я промовчала, про себе вираховуючи шанси добігти до пікапа, перш ніж він наздожене мене. Довслося визнати, вони менші за нуль.

— Я притягну тебе назад, як кошеня,— пригрозив він, розгадавши мій план.

Сідаючи в машину, я намагалася зробити це з якомога меншою втратою гідності. Не те щоб мені вдалося — я скидалася на напівутопленого кота, у черевиках хлюпало.

— Я чудово б доїхала сама,— сухо сказала я.

Він не удостоїв мене відповіддю, натомість чаклував із кнопками, вмикаючи тепло і музику. Коли Едвард вирулював зі стоянки, я твердо вирішила мовчати як риба: моє обличчя — гримаса незадоволення,— але тут упізнала музику, і цікавість поховала найкращий із моїх намірів.

— Clair de Lune⁶? — здивовано запитала я.

— Ти знаєш Дебюссі? — не очікував він.

— Не те щоб,— зізналася я.— Завдяки мамі в домі лунає багато класичної музики, та я впізнаю лише улюблену.

— Я також люблю цю сюїту.

Його погляд потонув у стіні дощу — замислений, далекий.

Я слухала музику, зручно вмовившись у світло-сірому шкіряному сидінні. Неможливо було залишатися байдужою, слухаючи знайому, заспокійливу мелодію. Через дощ за швидкою авта не видно нічого, крім сіро-зелених плям. Я зрозуміла, що ми мчимо дуже швидко, хоча машина рухалася так рівно і гарно, що швидкість не відчувалася. Лише місто, що пролітало за вікнами, вказувало на це.

---

⁶ «Місячне сяйво» (фр.) — третя частина «Бергамаської сюїти» Клода Дебюссі, французького композитора і піаніста, основоположника музичного імпресіонізму.

— А яка твоя мама? — запитав він раптом.

Я повернулася до Едварда. Він зацікавлено дивився на мене.

— Дуже схожа на мене, але вродливіша, — відповіла я.

Легкий порух брів.

— Я успадкувала багато від Чарлі. Вона більш товариська і сміливіша за мене. Вона безвідповідальна і трішки ексцентрична; ти ніколи не знаєш, чим закінчаться її експерименти на кухні. Вона — моя найкраща подруга.

Я замовкла. Важко говорити про маму, стає занадто сумно на серці.

— Скільки тобі років, Белло? — не знаю чому, але в його голосі почулося розчарування. Він зупинив машину, я побачила, що ми стоїмо біля будинку Чарлі. Злива була настільки сильною, що я заледве розрізняла нечіткі обриси будівлі. Здавалося, «вольво» опинився на дні річки.

— Сімнадцять, — злегка збентежилася я.

— А по тобі не скажеш, — зауважив він докірливо.

Я розсміялася.

— Що трапилось? — поцікавився він.

— Мама завжди каже, що я народилася тридцятип'ятирічною і з кожним роком старію за два, — я посміхнулася, потім зітхнула. — Хтось мусить бути дорослим... — на хвилику я замовкла. — Ти сам не дуже схожий на типового школяра, — додала я.

Він скривився і змінив тему.

— Чому твоя мама вийшла за Філа?

Я неабияк здивувалася, що він запам'ятав ім'я вітчима; я згадала його раз мимохідь, майже два місяці тому. Мені знадобилася пара секунд, щоб сформулювати відповідь.

— Мама... вона насправді молодша за свій вік. Думаю, завдяки Філу вона відчувається ще молодшою. В будь-якому разі вона його любить до нестями.

Я похитала головою. Не можу зрозуміти цю пристрасть.

— Ти схвалюєш її вчинок? — запитав він.

— А це має значення? — відповіла я запитанням на запитання. — Я бажаю їй щастя. Він — той, кого вона хоче бачити поруч.

— Дуже благородно. Гм, цікаво... — замислено почав був він.

— Що?

— Чи виявила б вона таку шляхетність щодо тебе, як гадаєш? Незважаючи на те, кого б ти вибрала? — зненацька додав він із притиском, намагаючись перехопити мій погляд.

— Д-думаю, так, — заїкнулася я. — Але вона — мати врешті-решт. Це трохи міняє справу.

— Отже, страшка вона не прийме, — підсумував він.

Я вишкірилася у відповідь.

— А кого ти вважаєш страшком? Обличчя, вкриті пірсингом, і тіло в татуюваннях?

— Таке визначення має право на існування.

— Яке тоді твоє?

Він проігнорував запитання і поставив своє.

— Ти не думаєш, що страшним можу бути я? — він звів брову, тінь усмішки освітила обличчя.

Я замислилася на хвилю, міркуючи, що саме він хоче почути — правду чи брехню, і нарешті зупинилася на правді.

— Ну, я думаю, ти можеш бути страшним, коли тобі цього хочеться.

— Ти боїшся мене зараз? — усмішка розтанула, божественне обличчя стало серйозним.

— Ні, — швидко випалила я.

Вуста знову прикрасила посмішка.

— Тепер твоя черга розказувати про сім'ю, — сказала я, щоб відвернути його від роздумів. — Напевно, ця розповідь виявиться набагато цікавішою за мою.

Він одразу насторожився.

— І що ти хочеш знати?

— Каллени всиновили тебе? — звернулася я за підтвердженням.

— Так.

Після хвилинного вагання я запитала:

— Що трапилося з твоїми батьками?

— Вони померли багато років тому, — холодно відповів він.

— Мені шкода, — промимрила я.

— Я майже зовсім не пам'ятаю їх. Карлайл і Есме стали для мене батьками давним-давно.

— Ти їх любиш.

Я не сумнівалася в цьому. Це очевидно з його тону, коли він говорив про них.

— Так, — усміхнувся він. — Вони — найкращі на всій землі.

— Щасливчик.

— Я знаю.

— А твої брат і сестра?

Він кинув оком на годинник на панелі.

— На даний момент мій брат із сестрою, як і Джаспер із Розалією, навряд чи будуть у захваті, коли їм доведеться мокнути під дощем, чекаючи на мене.

— Ой, вибач, тобі вже, напевно, час їхати.

Мені не хотілося виходити з авта.

— А ти, гадаю, не проти, щоб пікап опинився перед будинком до того, як шеф місцевої поліції повернеться додому, щоб тобі не довелося розповідати йому про інцидент на біології, — вишкірився він.

— Голову даю на відтин, він уже в курсі. Форкс і секрет — поняття несумісні, — зітхнула я.

Він розсміявся, але ненадовго.

— Бажаю гарно провести час на узбережжі... гарної вам погоди для сонячних ванн, — він поглянув у стіну дощу.

— Ми не побачимося завтра?

— Ні. У нас із Емметом вихідні почнуться у п'ятницю.

— Чим же ви будете займатися?

Друг може поставити таке запитання, правда? Я сподівалася, він не відчує розчарування у моєму голосі.

— Ми підемо в похід у Каскадні гори⁷, на південь від Рейніра⁸.

Пригадую, Чарлі розповідав про часті сімейні вилазки Каленів на природу.

— Чудово, гарного вам відпочинку, — я намагалася говорити радісно. Втім, не думаю, що мені вдалося надурити його. У куточках прегарних вуст тремтіла посмішка.

— Ти зробиш щось для мене на вихідних? — він обернувся і зараз дивився мені просто у вічі, безсоромно використовуючи всю силу палючих золотих зіниць.

⁷ Каскадні гори — одне з головних гірських пасом Північної Америки, що тягнеться від Британської Колумбії до північної Каліфорнії.

⁸ Рейнір — вулкан у штаті Вашингтон, належить до Каскадних гір, міститься на південний схід від Сієтла.

Я безпомічно кивнула.

— Не ображайся, але ти, здається, належиш до людей, котрі притягують до себе неприємності, наче магніт. Тому... будь ласка, не впади в океан, не потрап під машину, ну і... нічого в такому дусі. Гаразд? — хитро виширився він.

Від його слів моя безпомічність випарувалася без сліду. Я пильно поглянула на нього.

— Зроблю все, що зможу,— відтяла я, вискакуючи під дощ і щосили грюкаючи дверцятами.

Коли «вольво» рушило з місця, на його вустах сяяла посмішка.

РОЗДІЛ 6. СТРАШНІ ІСТОРІЇ

Сидячи в кімнаті та намагаючись зосередитися на третьому акті «Макбета», я уважно дослухалася до звуків за вікном. Навіть крізь шум дощу, думала я, складно не почути ревіння двигуна. Та коли я вкотре крадькома зиркнула на вулицю з-під фіранки, пікап стояв на звичному місці.

Не можна сказати, що я палко бажала настання п'ятниці; і зрештою вона більше ніж виправдала мої не-очікування. Не варто й казати, що кожен вважав справою честі висловитися з приводу моєї неспритомності. Джесика, здається, взагалі витягнула з цього випадку все, що змогла. На щастя, Майк не базікав зайвого, ніхто наче не підозрював про участь Едварда. Звичайно, Джесика засипала мене запитаннями щодо подій у кафетерії.

— Що хотів учора Едвард Каллен? — поцікавилася вона на тригонометрії.

— Не знаю,— чесно зізналася я.— Він так і не пояснив до пуття, що йому потрібно.

— Ти жестикулювала і мала такий вигляд, наче тобі по голові цеглиною заїхали.

Як їй хочеться докопатися до істини!

— Невже? — я намагалася вдати байдужість.

— Знаєш, ніколи не бачила, щоб він сидів за ланчем із кимось, крім родичів. Це було дивно.

— Дивно,— погодилася я. Спіймавши облизня, Джесика розчарувалася і роздратовано війнула чорними кучерями. Ще б пак, вона сподівалася почути щось, з чого потім зіліпить історію, яку розповідатиме всім.

Найгіршим у п'ятниці виявилось те, що хоча я знала — Едвард не прийде до школи, все одно сподівалася на диво. Заходячи до кафетерію із Джесикою та Майком, я не втрималася і поглянула на його стіл. Розалія, Джаспер і Аліса розмовляли, їхні голови майже торкалися одна одної. Відчай огорнув мене, коли я усвідомила, що мине хтозна-стільки часу, перш ніж я знову побачу Едварда.

За нашим столом усіх переповнювали плани на наступний день. Майк — ходяче уособлення жвавості — покладав великі надії на місцевого метеоролога, котрий обіцяв сонячну суботу. От уже дійсно: поки не побачу на власні очі — не повірю. Принаймні сьогодні потеплішало — надворі п'ятнадцять градусів. Можливо, подорож до океану виявиться не зовсім жалюгідною.

Під час ланчу я перехопила пару недружніх поглядів Лорен, причини яких я не розуміла, доки ми всі разом не попрямували до виходу. Я йшла відразу за нею, менш ніж за крок від гладенького, штучно-білого волосся, про що вона не здогадувалася.

— ...і чому це Белла, — (ім'я вимовлене презирливо), — не сидить тепер зі своїми любими Калленами, — почувла я, як вона шипить на вухо Майкові. Ніколи не звертала уваги, який у неї неприємний, гугнявий голос; не менше мене здивувала безпричинна злість. Ми ніколи близько не спілкувалися і, безсумнівно, не знали одна одну настільки добре, щоб вона мала підстави зненавидіти мене. Принаймні я так думала.

— Вона — мій друг і сидітиме з нами, — прошепотів у відповідь не без власницьких ноток вірний Майк. Мені не хотілося слухати далі, я пропустила вперед Джесіку з Анжелою.

Того дня за вечерею Чарлі захоплено обговорював майбутню поїздку в Ла-Пуш. Гадаю, він почувався винним, що залишає мене саму на вихідних, але він забагато років вибудовував власні звички, щоб відмовитися від них зараз. Звичайно, він знав імена усіх учнів, котрі поїдуть зі мною, і їхніх батьків, і, ймовірно, діусів і бабусь. Здається, він схвалював нашу ідею. Цікаво, чи поставився б він схвально до поїздки у Сієтл із Едвардом Калленом. Це, звісно, якби я збиралася сказати йому.

— Тату, ти знаєш район Каскадних гір на південь від Рейніра? — запитала я ніби ненароком.

— Так, а що?

Я знизала плечима.

— Кілька людей у школі говорили, що збираються туди на пікнік.

— Це не зовсім годяще місце для походу на природу,— здивувався він.— Там чимало ведмедів. Здебільшого люди їздять туди під час мисливського сезону.

— М-м-м,— пробурмотіла я.— Тоді я, напевно, щось переплутала.

Я збиралася поспати довше, та мене збудило незвично яскраве світло. Я розплющила очі й побачила чіткі жовті промені, що пронизували фіранки. Не можу повірити! Я помчала до вікна, щоб перевірити здогадку. На небі насправді сяяло сонце. Не в тій частині небосхилу, де воно, по ідеї, мало б бути, занадто низько, якесь наче менше за нормальне, але це точно воно, сонечко. Ближче до обрію купчилися хмари, та в центрі неба радував око великий шматок чистої блакиті. Я надовго приклеїлася до вікна, боячись, що коли я піду, хмари знову затулять сонце.

Ньютонівська крамниця «Олімпійське спорядження» розташувалася якраз на виїзді з міста, на півночі. Я бачила її раніше, хоча ніколи не зупинялася там, не маючи особливої потреби у спорядженні, необхідному для довгого проживання на природі. На стоянці я помітила Майків «субурбан» і Тайлерову «сентру». Підрулюючи до них, я зауважила групу, що стояла перед бездоріжником — Ерик разом із двома хлопцями з нашого класу, якщо не помиляюсь, їх звали Бен і Конор, Джес в оточенні Анжели і Лорен, поруч із ними три дівчини, на одну з яких я впала на фізкультурі в п'ятницю. Остання демонстративно витріщилася на мене, коли я виходила із пікапа, і щось заторохтіла на вухо Лорен. Та метельнула блондинистим волоссям, нагородивши мене презирливим поглядом.

Бачу, день видасться критичним, інакше не скажеш.

Принаймні Майк зрадів, побачивши мене.

— Ти приїхала! — задоволено заволав він.— Я казав, що сьогодні буде сонячно, бачиш?

— Я обіцяла, що буду, от і приїхала,— нагадала я йому.

— Ми чекаємо на Лі й Саманту... якщо ти нікого не запрошувала,— додав Майк.

— Ні,— збрехала я з легким серцем, сподіваючись, що обман не викриють і водночас бажаючи, щоб трапилося диво і з'явився Едвард.

Майк був задоволений.

— Поїдеш у моїй машині чи у мінівені мами Лі?

— У твоїй, звичайно.

Він усміхнувся на всі тридцять два. Як легко зробити Майка щасливим.

— Ти отримаєш найкраще місце, — пообіцяв він. Я намагалася приховати досаду. Шкода, що не можна зробити щасливими разом Майка й Джесіку — я помітила, як вона сердито поглядає на нас.

Утім, кінець кінцем усе обернулося на краще. Лі привів іще двох людей, раптом кожне місце стало на вагу золота. Я примудрилася втиснути Джес між собою і Майком на переднє сидіння «субурбана». Майк міг би люб'язніше відреагувати на це, але хоча б Джес здавалася задоволеною.

Від Форкса до Ла-Пуша п'ятнадцять миль; здебільшого дорога в'ється поміж розкішних густих зелених лісів, двічі перерізаючи широку річку Квілеут. Я раділа, що сиджу біля вікна. Ми опустили скло — дев'ятеро людей у «субурбані» аж забагато для нападу клаустрофобії, — і я намагалася ввібрати шкірою кожен сонячний промінчик. Ми з Чарлі неодноразово відвідували пляжі біля Ла-Пуша під час моїх літніх візитів до Форкса, тому півмісяць Першого пляжу завдовжки в милою я побачила не вперше. Та у мене щоразу перехоплювало подих, коли я опинялася тут. Навіть освітлена сонячним промінням вода залишалася темно-сірою, білими бурунами розбиваючись об похмурий скелястий берег. Зі сталевих прибережних вод підіймалися острівці з абсолютно прямовисними стінами, різної висоти, але всі вони були увінчані суворими, височенними соснами, що ніби летять над урвищем. Лише тоненька смужечка власне піску окантовувала пляж біля крайки води; далі його вкривали мільйони великих, гладких валунів, що здалеку видавалися одноманітно сірими, та зблизька виявлялися теракотовими, кольору морської хвилі, світло-ліловими, сірувато-блакитними, тьмяно-золотавими. На лінії припливу лежали велетенські, підмиті хвилями дерева, схожі на кістки доісторичних чудовиськ, вибілені солоною водою, деякі звалені до купи на межі лісу, інші самотньо залишені відливом оддалік, там, де море не могло забрати їх.

Від хвиль віяло прохолодним і солоним бризом. Пелікани ширяли над водою, чайки і орел-самітник бовваніли у височині.

Хмари рядами обступили небо, погрожуючи щомиті захопити його, але наразі жовтий ореол хоробро сяяв на блакитному полотні.

Ми спустилися вниз до узбережжя, Майк прямував до кільця із морених колод, що вже, очевидно, не раз правили за місце для пікніків на кшталт нашого. В центрі виднілося коло від багаття, заповнене чорним попелом. Ерик із хлопцем, здається, Бенном, збирали відірвані гілки із сухіших куп, що лежали біля лісу. Незабаром над залишками вогнища виріс вігвам із нових дров.

— Ти коли-небудь бачила, як горить морене дерево? — запитав Майк. Я вместилася на імпровізованій лавці кольору кістки, решта дівчат, жваво базікаючи, влаштувалися з іншого боку. Майк присів навколішки перед дровами, підпалюючи тоншу галузку запальничкою.

— Ні! — сказала я, коли він обережно прихилив тліючу хвостинку до вігваму.

— Значить, тобі сподобається — дивися на колір, — він запалив другу галузку і поклав її поряд із першою. Полум'я швидко подерлося вгору по сухому дереву.

— Вогонь блакитний! — здивувалася я.

— Це через сіль. Красиво, правда? — він запалив іще одну, розташував її там, де вогонь не хотів розгоратися, і сів поруч зі мною. Добре хоч, що з іншого боку в нього опинилася Джес, котра відразу повернулася і зробила спробу заволодіти його увагою. Я не відривала очей від блакитних і зелених вогняних язиків, що, тріскочучи, високо здіймалися в небо.

За півгодини веселих розмов частина хлопців захотіла вирушити до розташованих поблизу припливних басейнів. Виникла дилема. З одного боку, я любила припливні басейни, вони захоплювали мене з дитинства, це — одні з небагатьох речей, на котрі я очікувала з нетерпінням, приїжджаючи до Форкса. З іншого боку, я часто падала в них. Невелика біда, коли тобі сім років і тебе тримає за руку тато. Мені пригадалося Едвардове прохання — не впасти в океан.

Остаточне рішення я ухвалила завдяки Лорен. Вона не хотіла йти до басейнів і, власне, не могла, враховуючи її взуття. Більшість дівчат, за винятком Джеси та Анжели, теж забажали залишитися на пляжі. Я дочекалася, коли Тайлер з Ериком заявили, що охоронятимуть дівчат, а потім без зайвого шуму приєдналася

до групи, що збиралася йти. Помітивши, що я з ними, Майк широко всміхнувся мені.

Похід видався недовгим, хоча мені не сподобалося, що густі крони дерев затулили сонце. Зелене світло лісу дивно дисгармоніювало із реготом підлітків, занадто похмуре і зловісне, щоб пасувати до веселих жартів, котрі лунали навколо. Мені доводилося уважно дивитися навколо, щоб уникнути гілок над головою і коренів під ногами. Я швидко залишилася позаду групи. Лише дивом я вибралася зі смарагдового царства і знову опинилася на скелястому березі. Був відплив, відливна ріка пропливала повз нас, прагнучи повернутися до безодні океану. Вздовж її вкритих галькою берегів роїлися життям мілкі басейни, що ніколи не висихали до дна.

Я щосили намагалася не нахилятися занадто над маленькими океанічними озерцями. Інші безстрашно перестрибували з каменя на камінь, небезпечно балансуючи на межі. Я відшукала надійний на вигляд валун на краю одного з найбільших басейнів і обережно вмостилася на ньому, зачарована красою природного акваріума піді мною. Актинії, ці вишукані букети морських анемон, безперервно гойдалися в невидимій течії; звивисті спіральні мушлі швидко рухалися біля берегів, ховаючи в собі крабів; морські зірки нерухомо прикипіли до каміння та одна до одної, в той час як невеличкий чорний вугор із яскравими білими смугами похитувався серед соковито-зелених водоростей, чекаючи на повернення моря. Я повністю розчинилася у навколишній красі, за винятком маленької частини, котра гадала, чим зараз займається Едвард, і намагалася уявити, що він сказав би, опинившись тут, поруч зі мною.

Зрештою хлопці зголодніли, я неохоче підвелася, щоб повертатися з ними. Цього разу, йдучи через хаші, я намагалася не відставати; не дивно, що я кілька разів упала. Долоні прикрасила пара неглибоких порізів, джинси на колінах набули трав'яно-зеленого кольору — в цілому, все могло бути гірше.

Діставшись Першого пляжу, ми побачили, що група, яку ми залишили там, збільшилася. Наблизившись, ми зауважили блискуче, пряме й чорне волосся і мідно-червону шкіру новоприбулих — підлітків із індіанської резервації, що прийшли поспілкуватися. Їстівні запаси наминалися повним ходом; хлопці поквапилися отримати свою частку, поки Ерик представляв

кожного, хто заходив у коло із мореного дерева. Ми з Анжелою підійшли останніми; коли Ерик назвав нас, я помітила, як трохи молодший хлопець, що сидів на камені біля вогню, із цікавістю поглянув на мене. Я сіла поруч із Анжелою, Майк приніс нам сандвічі й кілька видів содової на вибір. Тим часом найстарший на вигляд хлопець із гостей швидко і голосно пробубнів імена решти сімох. Я запам'ятала лише, що одну дівчину звали Джесика, а хлопця, який звернув на мене увагу,— Джейкоб.

Добре сидіти біля Анжели — вона належить до людей, які не діють на нерви і не вважають за потрібне вставляти свої п'ять копійок у кожную паузу в розмові. Тому завдяки їй, поки ми їли, я змогла спокійно заглибитись у роздуми. Я думала про те, як непослідовно тече час у Форксі, зливаючись інколи у розмиту пляму з поодинокими картинками, котрі чітко виділяються із загального масиву. А потім, в інші моменти, кожна секунда набуває важливості й закарбовується в пам'яті. Я не мала сумнівів, чому виходить так,— це і хвилювало мене.

Під час ланчу почали збиратися хмари, крадькома захоплюючи блакитне небо, темними стрілами щохвилино ціляючи в сонце, кидаючи довгі тіні вздовж пляжу і надаючи хвилям сталевого відтінку. Поївши, народ почав розбідатися хто куди по двоє чи по троє. Дехто підходив до води, намагаючись перестрибувати з каменя на камінь над неспокійною хвилястою поверхнею. Інші збиралися у другу експедицію до припливних басейнів. Майк — за незмінної підтримки Джесики — планував відвідати єдину в селищі крамницю. Частина місцевих пішла з ними, інші приєдналися до походу. Коли всі розійшлися, я залишилася сидіти сама на мореній колоді. Лорен із Тайлером слухали плеєр, який у когось вистачило кебети привезти з собою, троє підлітків із резервації вместилися навколо вогнища. Серед них був малий на ім'я Джейкоб і найстарший хлопець, що виступав у ролі речника.

За кілька хвилин потому, як Анжела знову помандрувала до басейнів, Джейкоб звівся на ноги. Кінцевою метою променаду виявилось місце біля мене. Він виглядав років на чотирнадцять, хай п'ятнадцять, мав довге блискуче волосся, затягнуте гумкою в хвостик, красиву шовковисту шкіру червонувато-коричневого кольору, темні, глибоко посаджені над високими вилицями очі. Його підборіддя зберігало натяк на дитячу повноту. Коротше кажучи, в цілому дуже симпатичне личко. Одначе позитивне

враження від зовнішності зіпсували перші слова, що я почула від нього.

— Ти — Ізабелла Свон, так?

Я ніби знову повернулася у перший день у школі.

— Белла, — зітхнула я.

— Я — Джейкоб Блек, — простягнув він руку у дружньому жестові. — Ти купила татів пікап.

— О, — полегшено видихнула я, потискаючи гладеньку руку. — Ти — син Біллі. Ми, напевно, зустрічалися раніше.

— Ні, я наймолодший у сім'ї. Ти могла бачитися хіба що зі старшими сестрами.

— Рейчел і Ребекка, — раптом пригадала я. Коли я приїздила до Форкса, Чарлі з Біллі частенько зводили нас разом, щоб ми не відривали їх від риболовлі. Ми були занадто сором'язливими, щоб подружитися по-справжньому. Можете не сумніватися, я влаштувала достатньо скандалів, щоб поїздки на риболовлю припинилися до того, як мені виповнилося одинадцять.

— Їх тут немає? — я пильно поглянула на дівчат, що стовбичили біля води. Цікаво, я б їх упізнала?

— Ні, — похитав головою Джейкоб. — Рейчел отримала стипендію і поїхала навчатись, а Ребекка вийшла за самоанського серфера — тепер вона живе на Гавайях.

— Вийшла заміж. Ого, — неабияк здивувалася я. Близнючки менше ніж на рік старші за мене.

— То як, подобається тобі пікап? — запитав він.

— Я його обожнюю. Їздить чудово.

— Еге ж, але так повільно! — засміявся він. — Я сказав «хух», коли Чарлі купив його. Тато не дозволяв мені працювати над іншою машиною, поки у нас була одна в ідеальному робочому стані.

— Зовсім він не повільний, — запротестувала я.

— Ти пробувала їхати швидше, ніж шістдесят миль на годину?

— Ні, — визнала я.

— Добре. І не намагайся, — вишкірився він.

Я не могла не всміхнутися у відповідь.

— Він чудово показав себе під час зіткнення, — навела я аргумент на захист пікапа.

— Думаю, навіть танк не зміг би розтрити старого монстра, — погодився він сміючись.

— Отже, ти збираєш машини? — вражено запитала я.

— Коли маю вільний час і запчастини. Ти часом не знаєш, де можна дістати головний гальмівний циліндр для «фольксвагена-реббіта» 1986 року? — жартома поцікавився він приємним хрипкуватим голосом.

— Вибачай,— розсміялася я,— останнім часом він мені не потрапляв на очі, але коли що, я тобі свисну,— (так наче я знала, що воно таке). З ним легко розмовляти.

Джейкоб продемонстрував бездоганну посмішку, проникливо дивлячись на мене. Я починаю впізнавати цей погляд. І не тільки я.

— Джейкобе, ти знаєш Беллу? — поцікавилася Лорен зарозумілим, як мені здалося, тоном десь з другого боку багаття.

— Можна сказати, ми знайомі з пелюшок,— весело відповів він, знову всміхаючись мені.

— Як мило,— судячи з голосу, Лорен так не вважала; бляклі риб'ячі очі примружилися.— Белло,— звернулася вона до мене, уважно спостерігаючи за виразом обличчя,— я саме говорила Тайлерові, як шкода, що ніхто з Калленів не поїхав із нами сьогодні. Невже ніхто не запросив їх? — її стурбованість виглядала непереконаливо.

— Ти говориш про сім'ю лікаря Карлайла Каллена? — на велике незадоволення Лорен перепитав високий хлопець — найстарший, перш ніж я встигла щось відповісти. Він скидався на дорослого чоловіка більше, ніж на підлітка, і мав дуже низький голос.

— Так, ти їх знаєш? — поблажливо запитала вона, напівобернувшись до нього.

— Каллени сюди не ходять,— сказав він тоном, що не передбачав подальших обговорень, проігнорувавши її запитання.

Тайлер, намагаючись повернути увагу Лорен, поцікавився її думкою про диск, який тримав у руках. Підступний задум не вдався.

Я приголомшено витріщилася на хлопця з низьким голосом, але він дивився вдалечінь, на темний ліс позаду нас. Він сказав, що Каллени сюди не ходять, та поміж слів прозвучало: тут їм не місце, їм заборонено приходити сюди. Його фраза і тон справили на мене дивне враження, на яке я безуспішно намагалася не звертати уваги.

Мою медитацію перервав Джейкоб.

— Ну як, потихеньку божеволієш у Форксі?

— Це ще м'яко сказано, — скривилася я. Він співчутливо посміхнувся.

Мені не давала спокою коротка фраза про Калленів. Зненацька мене як осяяло. План не дуже оригінальний, але нічого кращого на думку не спадало. Я сподівалася, що юний Джейкоб не зіпсований дівчачою увагою і не розкусить моїх, безперечно, жалюгідних потуг зачарувати його.

— Не хочеш скласти мені компанію і прогулятися узбережжям? — запитала я, намагаючись зімітувати Едвардів погляд знизу вгору з-під вій. Ефект вийшов далекий від оригіналу, однак Джейкоб любісінько скочив на ноги.

Поки ми ступали різнокольоровими валунами на північ у напрямку муру з підмитого дерева, хмари нарешті щільними рядами вишикувалися на небі. Океан потемнішав, надворі похолодало. Я застромила руки глибоко в кишені.

— Отже, тобі — шістнадцять? — запитала я, активно кліпаючи віями, як дівчата з телебачення, і намагаючись при цьому не здаватися повною дурепою.

— Мені щойно виповнилося п'ятнадцять, — потішено зізнався він.

— Невже? — на моєму обличчі розцвіло фальшиве здивування. — Я гадала, ти старший.

— Я високий для свого віку, — пояснив він.

— Ти часто буваєш у Форксі? — грайливо поцікавилася я, наче страшенно сподіваючись на позитивну відповідь. Я почувалася баняком і побоювалася, що йому зараз стане огидно і він звинуватить мене у нещирості. Та Джейкоб випромінював задоволення.

— Не дуже, — зізнався він, насупивши брови. — Ось закінчу машину і зможу їздити до міста, коли захочу. Після того, як отримаю права, — виправився він.

— А хто той хлопець, із яким розмовляла Лорен? Здається, він трохи задорослий, щоб тусуватися з нами.

Я навмисне зарахувала себе до молодших, підкреслюючи цим, що віддаю перевагу Джейкобові.

— Це — Сем, йому дев'ятнадцять, — повідомив він.

— Він згадував сім'ю лікаря? — невинно поцікавилася я.

— Калленів? Так, вони не можуть заходити на територію резервації,— підтвердивши те, що, як я й подумала, мав на увазі Сем, він відвів погляд і зосередився на острові Джеймса.

— Чому ні?

Він поглянув на мене і прикусив губу.

— Ой! Я не маю права нікому про це розповідати.

— Та ну, я нікому не зізнаюся, просто цікаво,— я спокусливо всміхнулася. Цікаво, переграю я чи ні?

Певно, що ні. Він зачаровано вишкірився, потім звів брову і заговорив хрипкішим, ніж зазвичай, голосом.

— Ти любиш моторошні історії? — зловісно запитав він.

— Обожаю,— захоплено запищала я, силкуючись домогтися, щоб у погляді теплилася ніжність.

Джейкоб повагом підійшов до мореного дерева, що лежало поблизу. Коріння стирчало врізнобіч, як тонкі ноги велетенського білого павука. Він легко вмовстився на покрученому корені, я влаштувалася на стовбурі. Він довго роздивлявся валуни, на краєчку широких вуст грала ледь примітна посмішка. Я зрозуміла, що він збирається розповідати довго й розлого, і зосередилася на тому, щоб він не помітив у моїх очах неабиякий інтерес до його історії.

— Ти не чула старі перекази, звідки ми походимо — ми, квілеути? — почав він.

— Не те щоб,— визнала я.

— Існує багато легенд, частина з них стверджує, що наша історія бере початок до Потопу — кажуть, древні квілеути прив'язали каное до верхівок найвищих дерев, що росли на великій горі, і так врятувалися, подібно до Ноя з його ковчегом,— він усміхнувся, демонструючи мені, що сам не дуже вірить у ці байки.— Інша легенда твердить, що ми походимо від вовків. Вони — донині наші брати. Закон племені не дозволяє вбивати вовків... А ще є розповіді про *не-мертвих*,— додав він тихіше.

— Не-мертвих? — перепитала я, справді заінтригована.

— Так. Розповідають історії про не-мертвих — древні, як легенди про вовків, розповідають і новіші. Якщо вірити легенді, прадідусь знав декого з них. Він уклав із ними угоду, яка не дозволяє їм заходити на нашу землю,— закотив він очі.

— Твій прадідусь? — перепитала я.

— Він був старійшиною племені, як і мій батько. Розумієш, не-мертві — закляті вороги вовків, ну, не зовсім вовків, а вовків,

що можуть обертатися на людей, як наші пращури. Ви називаєте їх вовкулаками.

— У вовкулаків є вороги?

— Лише одні.

Я наполегливо втупилася в нього, намагаючись видати нетерпіння за захоплення.

— Тому, як бачиш, — вів далі Джейкоб, — не-мертві — наші вороги з давніх-давен. Але згряя, що з'явилася за часів прадідуся, відрізнялася від інших. Вони полювали по-іншому, ніж решта їхніх родичів, і не становили загрози для племені. Отже прадідусь уклав із ними перемир'я. Якщо вони пообіцяють не заходити на наші землі, ми не викажемо їх блідолицим, — підморгнув він мені.

— Якщо вони не були небезпечними, то чому..? — прагнула з'ясувати я, щосили намагаючись не дати йому зрозуміти, чому я так серйозно переймаюся цією неймовірною страшилкою.

— Як би там не було, для людини ризиковано перебувати поруч із не-мертвими, навіть якщо ті такі культурні, як цей клан. Ніколи не знаєш, коли вони занадто зголодніють, щоб опиратися голодові, — навмисне погрозово сказав він.

— Що ти маєш на увазі під словом «культурні»?

— Вони заявили, що не полюють на людей. Вважається, вони натомість навчилися харчуватися тваринами.

Я намагалася говорити звичайним тоном.

— А яким чином ця історія дотична до Калленів? Вони схожі на не-мертвих, що прийшли до твого дідуся?

— Ні, — зробив він театральну паузу. — Вони і є *ще ті* не-мертві.

Швидше за все, він подумав, що жах на моєму обличчі викликаний його майстерністю розповідати страшилки. Він задоволено посміхнувся і провадив далі:

— Зараз їх стало більше, з'явилося двоє нових, він і вона, але решта — ті самі. Коли жив прадідусь, всі вже знали голову клану, Карлайла. Він жив тут, а потім залишив ці місця ще до того, як прийшов твій народ, — боровся Джейкоб зі сміхом.

— Хто вони такі? — нарешті наважилася запитати я. — Хто такі не-мертві?

Він похмуро всміхнувся.

— Кровопивці, — відповів він замогильним голосом, — ви називаєте їх вурдалаками, вампірами.

Я втупилася в білі буруни неспокійних хвиль, не впевнена у тому, що зараз можна прочитати на моєму обличчі.

— У тебе гусяча шкіра, — задоволено захихотів він.

— Ти природжений оповідач моторошних історій, — похвалила я його, не відриваючи очей від океану.

— До біса дика історійка, правда? Не дивно, що тато не хоче, аби ми її розповідали хоч комусь.

Я досі не могла достатньо опанувати себе, щоб подивитися на нього.

— Не бійся, я збережу вашу таємницю.

— Ой, здається, я зараз порушив угоду, — розреготався він.

— Я заберу її з собою могилу, — пообіцяла я. І затремтіла.

— Слухай, серйозно, не розбавкай Карлайлові. Він страшенно розгнівався на тата, коли дізнався, що частина наших відмовляється їхати до лікарні, відколи він там працює.

— Звичайно, я мовчатиму, як риба.

— Отже, тепер ти вважаєш, що ми — купка забобонних дикунів, чи як? — запитав він жартівливим тоном, але не без стурбованості. Я досі дивилася на воду.

Я повернулася й усміхнулася йому так природно, як тільки могла.

— Ні, хоча відтепер я знатиму, що ніхто краще за квілеутів не розповідає страшні історії. У мене досі гусяча шкіра, бачиш? — простягнула я руку.

— Клас! — усміхнувся він.

Раптом шурхіт камінців, що вкривали пляж, попередив про чиєсь наближення. Наші голови одночасно сіпнулися і піднялися. Це були Майк із Джесикою, котрі чимчикували до нас на відстані метрів десь сорока.

— Ось ти де, Белло! — полегшено вигукнув Майк, махаючи мені рукою.

— Це твій хлопець? — поцікавився Джейкоб, якого насторожили ревниві нотки у Майковому голосі. Я сама здивувалася, як це сильно помітно збоку.

— Звісно, ні, аж ніяк, — прошепотіла я, надзвичайно вдячна Джейкобові, через що мені хотілося, аби він почувався щасливим. Я підморгнула йому, завбачливо відвернувшись, щоб цього не зауважив Майк. Він вищирився, підбадьорений дурнувтим кокетством.

— Тож коли я отримаю водійські права...— почав він.

— Ти обов'язково заїдеш до мене у Форкс. Ми весело потусуємося,— кажучи це, я почувалася винною, розуміючи, що використала хлопця. Але Джейкоб справді викликав у мене симпатію. З нього вийшов би хороший товариш.

Майк підійшов до нас, Джесика зупинилася на кілька кроків позаду. Я помітила, як він оцінює розглядає Джейкоба і задоволено відзначає про себе, що той замалий, аби зацікавити мене.

— Де ти поділася? — запитав він, хоча відповідь, власне, була просто перед носом.

— Джейкоб розповів мені кілька місцевих переказів,— охоче похвалилася я.— Напрочуд цікавих.

Я тепло посміхнулася Джейкобу, той вишкірився у відповідь.

— Гаразд,— замовк Майк на хвилю, проводячи переоцінку ситуації в контексті наших панібратських взаємин.— Ми вирушаємо додому. Схоже, скоро піде дощ.

Ми поглянули на насуپлене небо. Незабаром справді почнеться дощ.

— Добре,— скочила я з місця.— Я вже йду.

— Приємно було знову зустрітися,— сказав Джейкоб. Я не сумнівалася, що він навмисне вирішив підкусити Майка.

— Ти правий. Наступного разу, коли Чарлі поїде навідати Біллі, я приїду з ним,— пообіцяла я.

Його посмішка дістала б, напевно, до зірок, не те що до вух.

— Це було б класно.

— І дякую! — додала я щиро.

Ми брели по камінню до табору, я натягнула на голову каптур. Кілька крапель пролетіли у повітрі, залишивши темні плями на каменях, на які потрапили. Коли ми дісталися «субурбана», решта наших активно вантажили речі всередину. Я прошмигнула на заднє сидіння поруч із Анжелою і Тайлером, заявивши, що інші пасажери також мають право на козирне місце. Анжела не відривала очей від вікна, спостерігаючи за народженням бурі, Лорен крутилася як дзига на середньому сидінні, щоб завоювати увагу Тайлера, а я змогла просто відкинути голову на сидіння, заплющити очі й спробувала взагалі не думати.

РОЗДІЛ 7. КОШМАР

Я сказала Чарлі, що не голодна й маю купу домашньої роботи. По телеску показували дуже важливий для нього баскетбольний матч, хоча я, наприклад, геть не розуміла, чим він особливий. Хай там як, він не зауважив на моєму обличчі й у голосі нічого незвичного. Опинившись у кімнаті, я замкнула двері й переколошматила стіл дороги дригом у пошуках старих навушників. Знайшовши, я під'єднала їх до маленького кишенькового плеєра. Я вирішила послухати подарований Філом на Різдво диск — одну з його улюблених груп, що, як на мій смак, трохи надміру захоплювалася бас-гітарами. Я вставила диск у плеєр, впала на ліжку, одягнула навушники, натиснула на пуск і збільшувала гучність, доки у мене не заболіли вуха. Я заплющила очі; темрява виявилася не суцільною, довелося натягнути на голову подушку.

Я цілковито зосередилася на музиці, намагаючись витлумачити текст і розгадати чудернацький візерунок барабанного ритму. Принаймні тричі прослухавши диск, я вивчила всі приспиви напам'ять. Я здивовано усвідомила, що група мені насправді подобається, треба лише звикнути до специфічної манери виконання. Не забути б іще раз подякувати Філові.

Терапія подіяла. Різкий барабанний бій унеможлилював мислення — заради чого, власне, все й робилося. Я знову й знову прокручувала диск, повторюючи кожне слово, поки врешті-решт не провалилась у сон.

Розплющивши очі, я побачила знайоме місце. Розуміючи в глибині свідомості, що сплю, я впізнала зеленкувате світло лісу.

Я чула, як десь неподалік розбиваються об берег велетенські хвилі, й знала, що зможу побачити сонце, якщо знайду вихід до океану. Я намагалася йти на звук, та раптом з'явився Джейкоб Блек, схопив мене за руку і потягнув назад, до найтемнішої частини лісу.

«Що трапилося, Джейкобе?» — запитала я. Він щосили намагався зламати мій опір, а я не хотіла повертатися в пільму. На його обличчі застиг зляканий вираз.

«Біжи, Белло, тікай!» — шепотів він, біліючи від жаху.

«Белло, сюди!» — впізнала я Майків голос, що кликав мене зі зловісної гушавини; його самого я не бачила.

«Чому?» — запитала я, вириваючись від Джейкоба, відчайдушно прагнучи повернутися на сонце.

Але Джейкоб випустив мою руку, раптом заскавчав і затремтів, падаючи на вологий лісовий настил. Я зацікавлено дивилася, як він звивається на землі.

«Джейкобе!» — заверещала я. Та Джейкоб зник. Він повернувся на великого червонувато-бурого вовка з чорними очима. Вовк побіг у протилежний бік, до берега. Шерсть на спині стала дибки, з-поміж вишкірених ікл із пащески долинали низьке ричання.

«Тікай, Белло!» — знову загукав десь позаду Майк. Я закам'яніла на місці й втупилась у світло, що наближалося до мене від береза.

Потім із-за дерев вийшов Едвард. Його шкіра ледь помітно сяяла, у чорних очах причаїлася небезпека. Він простягнув руку і покликав мене до себе. Біля ніг загарчав вовк.

Я зробила крок уперед до Едварда. Він посміхнувся, я помітила гострі великі зуби.

«Вір мені», — промуркотів він.

Я зробила ще один крок.

Вовк стрибнув, миттю пролетівши відстань між мною і вурдалаком, цілячись іклами у його яремну вену.

«Ні!» — закричала я, підстрибуючи на ліжку.

Різкий рух — і навушники стягнули плесер із тумбочки, він гепнувся додолу, голосно клацнувши об дерев'яну підлогу.

У кімнаті дотепер горіло світло, я сиділа на ліжку одягнена і взута. Я розгублено поглянула на годинник на комоді. Він показував пів на шосту ранку.

Я застогнала, впала назад на ліжко, перевернулася на живіт, звільнилася від взуття і буцнула його геть. Втім, мені було занадто незручно, щоб заснути. Я перекотилася на спину і розстебнула джинси, незграбно намагаючись стягнути їх із себе, залишаючись при цьому у горизонтальному стані. Я відчула, що волосся заплетене у косу, на потилиці — незручний гребінь. Я перевернулася набік і зняла гумку, нашвидкуруч роздряпуючи коси пальцями. Потім натягнула на обличчя подушку.

Звісно, ці хитрощі не дали жодного результату. Із підсвідомості виринали образи, які я відчайдушно намагалася поховати якнайдалі. Тепер доводилося дивитися їм в обличчя.

Я сіла. На мить, коли кров відхлинула з голови, світ закрутився. Почнемо день із першорядних справ, подумала я, зрадівши нагоді відкласти найскладніше на потім, і схопила сумочку з усім необхідним для походу у ванну.

Втім, душ не тривав і наполовину так довго, як хотілося б. Навіть якщо врахувати час, витрачений на сушіння волосся, список справ, якими можна зайнятися у ванній кімнаті, швидко вичерпався. Загорнувшись у рушник, я почвалала назад до себе. Не знаю, Чарлі спить чи поїхав із дому. Я визирнула з вікна. Машини немає, знову риболовля.

Я повільно перевдяглася у зручний спортивний костюм і застелила ліжко, чого, як правило, не роблю ніколи. Але далі відтягувати було вже нікуди. Я сіла за стіл і ввімкнула старий комп.

Терпіти не могу місцевий інтернет. Застарілий модем не годиться для нормального швидкісного інтернету; набір номера займав стільки часу, що я вирішила зганяти на кухню з'їсти тарілочку каші, поки чекаю на з'єднання.

Я поїла не поспішаючи, ретельно пережовуючи кожен шматочок. Закінчивши, помила тарілку і ложку, витерла їх і поклала в буфет. Коли я лізла східцями нагору, ноги відмовлялися рухатися. Спершу я підійшла до плеєра, підняла його з підлоги і поклала посеред столу. Від'єднала навушники, заховала їх у шухляду. Ввімкнула плеєр, вибравши таку гучність, щоб він просто створював ненабридливий фон.

Зітхнувши, я поглянула на комп'ютер. Як завжди, майже весь екран окупувала реклама, що вистрибувала з усіх боків. Я сіла на твердий відкидний стілець і взялася згортати непотрібні вікна. Нарешті дісталася улюбленого пошукового сайту. Згорнувши

парочку реклам, що вистрибували, як чорт із музичної скриньки, я набрала у пошуковому рядку слово.

Вампір.

Звісно, результати пошуку вантажилися до божевілья довго. Коли вони кінець кінцем з'явилися на екрані, довелося забравувати масу посилань — від фільмів і телевізійних шоу до рольових ігор, металістських сайтів і спеціалізованих косметичних крамниць для готів.

Потім я натрапила на багатообіцяючий сайт — «Вампіри від А до Я». Нетерпляче я очікувала на його завантаження, нервово клікаючи на хрестики рекламних віконць, що спливали на екрані. Зрештою він відкрився — чорний текст на білому тлі, жодних прибабасів, по-науковому солідний на вигляд. На головній сторінці на мене чекали дві цитати:

Не існує у великому і похмурому світі примар та демонів створіння жажливішого, страхітливішого чи огиднішого, і водночас наділеного такою зловісною привабливістю для людей, як вампір, котрий не належить ані до привидів, ані до демонів, але має спільну темну сутність і володіє загадковими та жажливими здібностями перших і других.

Преподобний Монтегю Самерс

Навряд чи знайдеться на світі феномен переконливіше задокументований, ніж вампіри. Існують офіційні звіти, письмові свідчення відомих людей під присягою: лікарів, священників, посадових осіб, — із юридичної точки зору доказів достатньо. Та поза тим, хто вірить в існування вампірів?

Жан-Жак Руссо

Сайт, по суті, виявився переліком в алфавітному порядку різних міфів про вампірів з усього світу. Першим на очі потрапив філіппінський вурдалак *Данаг*, котрий, подекують, першим на островах почав вирощувати таро⁹. Якщо вірити міфу, Данаг працював пліч-о-пліч із людьми багато років. Співробітництво різко обірвалося того дня, коли одна жінка порізала пальця. Данаг спробував кров із рани, смак сподобався йому настільки, що він випив нещасну до останньої краплі.

---

⁹ Таро — один із видів колоказії, багаторічна тропічна рослина з великими бульбами, котрі вживають у їжу вареними чи смаженими або перемелюють на борошно.

Я уважно читала описи, шукаючи щось знайоме, більш-менш правдоподібне. Скидається на те, що більшість легенд про вампірів обертається навколо вродливих жінок, котрі переважно виступали у якості демонниць, і дітей — невинних жертв. Складалося враження, що їх вигадали навмисно, щоб обґрунтувати необхідність дотримання суворих моральних норм для малечі та виправдати чоловічі подружні зради. Чимало переказів розповідали про безтілесні душі і попереджали про неприпустимість порушення традиційного поховального обряду. Лише кілька легенд містили інформацію, знайому із фільмів жахів; поодинокі створіння, як єврейська *естрі* та польський *ушир*, були кровопивцями у прямому значенні слова.

По-справжньому мене зацікавили тільки три назви — румунський *вараколакі*, могутня не-мертва істота, що могла з'являтися в образі красивої людини з дуже блідою шкірою, словацький *нелансі*, тварюка настільки сильна і швидка, що вирізала ціле селище за годину після півночі, і *стрегоні бенефіці*. Останніх стосувалося одне коротке речення.

Стрегоні бенефіці: італійський вампір, вважається приборчником добра, заклятий ворог злих вампірів.

Цей маленький абзац приніс мені полегшення. Один міф серед сотень, що підтверджував існування хороших вурдалаків.

Втім, за великим рахунком я знайшла замало інформації, яка б співпала з розповідями Джейкоба чи підтвердила мої власні спостереження. Я склала в голові невеличкий перелік; читаючи легенди, порівнювала наявне із написаним. Сила, швидкість, краса, бліда шкіра, здатність змінювати колір очей; потім критерії Джейкоба — кровопивці, вороги вовкулаків, холонокровні, й безсмертні. Небагато міфів підтверджувало бодай один пункт.

Наступна заковика — те, що запам'яталось із пари переглянутих фільмів жахів і що підтвердило сьогоднішнє дослідження: вампіри не з'являються вдень, сонячне світло перетворює їх на попіл. Вдень вони сплять у домовинах, а вночі полюють.

Розізлившись, я висмикнула головне живлення комп'ютера, не згортаючи вікон на екрані й не чекаючи, заки він вимикатиметься належним чином. Я відчувала, як на місці роздратування проростає непевність. Яка дурня! Ось я сиджу в кімнаті й

шукаю інформацію про вампірів. Господи, що зі мною коїться? Я вирішила, що все почалося тої миті, коли я вперше цього року ступила на землю Форкса, ні, навіть на вічно вологий півострів Олімпік, якщо бути точною.

Мені конче треба втекти з дому, та місця, де я хотіла б опинитися, містилися на віддалі триденної поїздки. Втім, усе одно до пуття не знаючи, куди збираюся, я вдягнула черевики, спустилася вниз, натягнула дощовик, не замислюючись над тим, чи потрібно, і почапала надвір.

Збиралося на дощ, але наразі було сухо. Я пройшла повз пікап, навіть не глянувши на нього, і пішки попрямувала на схід, перетнувши подвір'я Чарлі й завертаючи до лісу, що неухильно наступав на нього. Не знадобилося багато часу, щоб будинок і дорога зникли з очей. Навколо панувала тиша, яку порушувало тільки чвакання вологої землі під ногами та різкі крики сойок.

Між деревами бігла тоненька стрічка стежки, інакше я нізачо в світі не наважилася б на самоті вештатися лісом. Компас у моїй голові не працював від народження — я б легко заблукала і в сприятливіших для орієнтації на місцевості умовах. Стежка тим часом в'юнилася глибше у ліс — на схід, наскільки я могла визначити. Вона зміїлася повз ялини та тсуги, тиси та клени. Я лише приблизно здогадувалася, як називаються дерева навколо, й то тільки ті, що колись показав Чарлі з вікна машини. Безліч інших залишалися невідомими, щодо деяких я не могла визначитися, тому що їх від коріння до верхівки вкривали рослини-паразити.

Тож доки моторчик гніву штовхав мене вперед, я дибала й дибала стежкою. Коли він почав зменшувати оберти, я сповільнила ходу. Поодинокі краплі просочувалися з зеленого балдахіна наді мною; не можна сказати напевно, починається дощ — чи то озерця води, затримані зі вчорашнього дня листям високо над землею, маленькими краплями знаходять шлях донизу. Нещодавно повалене дерево — я зрозуміла це, бо воно не повністю оповите мохом — притулилося до стовбура щасливішої сестри, утворивши невеличку захищену від крапель лавку у двох кроках від стежки. Я переступила папороть і обережно сіла, переконавшись, що куртка і штани не торкаються мокрому, відкинувши голову в каптурі на спинку із живого дерева.

Неправильне, ой неправильне місце вибрала я. Слід було б здогадатися, та куди піти у Форксі? Темно-зелений ліс занадто

нагадував локацію нічного кошмару, щоб шукати тут спокою для розуму і духу. Тепер, коли завмерло чвакання кроків, тиша нестерпно тиснула на вуха. Птахи замовкли, краплі падають частіше — швидше за все, над габою лісу почався дощ. Коли я сиділа, папороть підіймалася вище за мою голову; людина спокійно могла пройти стежкою, не помітивши мене. У гущавині значно легше вірилося у нісенітницю, безглуздість яких бентежила у власній кімнаті. Тисячі років промайнули над лісом, не змінивши нічого; міфи, легенди й перекази сотень різних земель, пригнічені пропорційною чіткістю спальні, набували реальності у зеленій імлі.

Я неохоче змусила себе зосередитися на двох винятково важливих запитаннях, що потребували відповіді.

По-перше, я повинна вирішити, чи може бути те, що розказав Джейкоб про Калленів, правдою.

Мозок негайно гучно заволав: «Ні!» Підтримувати безглузді ідеї — ідіотизм, що відгонить патологією. А що, коли..? — запитала я себе. Хіба існує раціональне пояснення, чому я наразі жива? Я знову перелічила в голові речі, котрі спостерігала на власні очі — нереальна сила і швидкість, колір очей, що змінюється від жовтого до чорного і навпаки, нелюдська врода, бліда, холодна шкіра. Більше того, у пам'яті спливали дрібниці, що не помічалися раніше: здається, вони ніколи не ідять; а ще ця хвилююча, бентежна граційність, з якою рухаються! А як Едвард інколи розмовляє — ці незрозумілі звороти і фрази, котрі очікуєш зустріти у романі XIX сторіччя, а не почути з вуст підлітка у XXI-му. Він прогуляв урок, на якому ми визначали групу крові. Остаточо не відмовився від участі в пікніку, доки не дізнався, куди ми збиралися. Він, здається, знає, що думають усі навколо... крім мене. Сказав мені, що він небезпечний, що він негідник...

Чи можуть Каллени бути вампірами?

Так, вони — це неабияк. Щось поза межами раціонального обґрунтування відбувалося просто перед моїми скептичними очима. Байдуже, Едвард Каллен — не-мертвий із Джейкобової страшилки чи супергерой за моєю версією. Він — не... людина. Він щось більше. Інше.

Отже, так: можуть. Зупинімось поки що на цьому.

Тут виникає найважливіше запитання. Якщо Каллени — вурдалаки, що робити мені?

Якщо Едвард — вампір (я ледве змусили себе подумки вимовити це слово), як мені поводитися далі? Вплутувати когось я не збиралася. Самій важко повірити; розповісти комусь — прямий шлях до жовтого будиночка.

Реальними видавалися два виходи. Перший — прислухатися до його поради, стати розумницею і щосили уникати його товариства. Скасувати наші плани, продовжувати не помічати його, наскільки можливо. Коли ми змушені сидіти за одною партою, уявляти, що нас розділяє непроникна товста стіна зі скла. Сказати йому, щоб дав мені спокій — цього разу на повному серйозі.

Та що реальнішим здавався цей варіант, то більший відчай краєв серце. Мозок прагнув відмовитися від болю, хутко перескочивши до наступного запитання.

Інакше й бути не могло. Врешті-решт нехай він щось зловісне, та досі нічим не зашкодив мені. Якби не його нелюдська швидкість, від мене не залишилося б і мокрого місця під колесами Тайлерового фургона. Така швидкість, сперечалася я із собою, має бути чистим рефлексом. А прагнучи на рівні рефлексу врятувати людське життя, хіба може він бути поганим? — втовкмачувала я собі. Голова йшла обертом від запитань, що замість відповідей породжували нові запитання.

В одному я точно була впевнена, якщо тут узагалі може йтися про певність. Темний Едвард із кошмару минулої ночі уособлював страх, що викликав похмурий світ Джейкобових розповідей, але не справжній Едвард. Більше того, коли вовк кинувся на вампіра, а я нестямно заводала, не страх за вовка змусив мої губи вимовити «Ні!». Я боялася, що поранять Едварда; навіть коли він кликав мене із випущеними гострими іклами, я боялася за нього.

Я знала, що в цьому криється відповідь. Відверто кажучи, сумніваюся, що у мене був вибір. Він занадто глибоко увійшов у моє серце. Тепер, коли я знала — якщо знала, — запізно робити щось зі страшною таємницею. Тому що коли я пригадую Едварда, його голос, гіпнотичні очі, магнетичну силу особистості, більше за все на світі я прагну опинитися поруч із ним. Навіть якщо... ні, я не можу думати про це. Не тут, коли сиджу сама у напівтемряві лісу. Коли дощ перетворив день на нечіткі сутінки під склепінням дерев, не зараз, коли він, наче кроки, постукує по тьмяному килиму земляної долівки. Я затремтіла і хутко вийшла

зі схованки, стривожена незрозумілим відчуттям, що стежка дивним чином розчиниться під дощем.

Звичайно, стежка нікуди не поділася, вона звивалася, безпечна і чітка, наче втікаючи із вогкого зеленого лабіринту. Я поспіхом попрямувала назад, натягнувши каптур до самого обличчя. Я майже бігла між деревами, дивуючись, як могла зайти так далеко в ліс. У мене виникли сумніви, чи не захожду я далі вглиб замість того, щоб наблизитися до виходу. Одначе перш ніж паніка встигла остаточно охопити мене, я потроху почала помічати просвіти між переплетеними гілками. Потім почула звук авта, що проїздило по вулиці. Ліс відпустив мене, спереду заяснів газон Чарлі, будинок кликав до себе, обіцяючи тепло і сухі шкарпетки.

Я заповзла всередину якраз ополудні. Пішла нагору і перевдягнулася у джинси й футболку — сьогодні більше не піду навір. Зосередитися на домашній роботі виявилось зовсім не складно, я взялася за твір по «Макбету», який треба написати на середу. Я із задоволенням накидала коротеньку чернетку. Так спокійно я не почувалася з... ну, якщо чесно, з другої половини четверга.

Втім, зі мною так завжди. Прийняття рішення — вельми болючий процес, що змушує страждати. Але тільки-но рішення ухвалене, я спокійно втілюю його в життя, зазвичай із почуттям полегшення від того, що роздуми залишилися позаду. Інколи полегшення поєднується з відчаєм, як у разі перїзду до Форкса. Та це краще, ніж розриватися між варіантами.

Із сьогоднішнім рішенням було до смішного легко жити. Небезпечно легко.

День видався спокійним і продуктивним — я закінчила твір до восьмої. Чарлі повернувся додому із солідним уловом, я відмітила собі, що наступного тижня у Сіетлі варто придбати книжку з рецептами рибних страв. Холодок, що проповзав по спині, коли я думала про поїздку, не відрізнявся від того, що поштрикував перед прогулянкою пляжем із Джейкобом Блеком. Він мав би бути іншим, подумала я. Мені варто боятися, і я розуміла, що повинна, та не могла відчутти належного страху.

Тої ночі я спала без сновидінь, страшенно стомлена через те, що рано встала вранці й погано спала попередньої ночі. Я прокинулася, щоб удруге з часу прибуття до Форкса побачити яскраве жовте сьйво сонячного дня. Я метнулася до вікна і ледве не

оніміла. Небо виявилось кришталево чистим, кілька хмаринок, радше маленьких пухнастих білих клубочків, навряд чи могли розродитися дощем. Я відчинила вікно — здивовано зауваживши, що воно відхилилося беззвучно, легко, хоча його не відчиняли хтозна-стільки років, і глибоко вдихнула відносно сухе повітря. Надворі майже тепло і зовсім безвітряно. У мене від радості запаморочилося в голові.

Коли я спустилася вниз, Чарлі закінчував снідати. Він одразу помітив мій настрій.

— Хороша надворі погода, — зауважив він.

— Так! — радісно вишкірилася я.

Він усміхнувся у відповідь, навколо карих очей зібралися зморщечки. Коли Чарлі всміхається, легше зрозуміти, чому вони з мамою так швидко і рано одружилися. Більшість якостей молодого романтика, котрим він був у ті часи, розтанули до того, як змогла побачити їх я. Зараз кучеряве каштанове волосся — того ж кольору, якщо не структури, що й моє, — відступало, поступово оголюючи дедалі більше блискучої шкіри на лобі. Та щойно на його обличчі розцвітала усмішка, я помічала тінь чоловіка, котрий втік із Рене, коли та була всього на два роки старшою за мене теперішню.

Я весело снідала, спостерігаючи, як енергійно кружляють у променях сонячного світла, що линуло із заднього вікна, пилинки у повітрі. Чарлі на ходу попрощався, я почула, як від'їздить від дому патрульна машина. Підійшовши до дверей, я завагалася на хвильку, поклавши руку на дощовик. Не взяти його — значить відверто спокушати долю. Зітхнувши, я кинула його на руку і виїшла під найяскравіше за останні місяці світло.

Добряче попрацювавши ліктями, мені вдалося майже повністю опустити вікна у пікапі. Я прибула до школи однією з перших, адже, поспішаючи опинитися надворі, забула поглянути на годинник. Припаркувавшись, я попрямувала до рідко використовуваних столиків біля південної стіни кафетерію. Лавочки виявилися не зовсім сухими, тому я сіла на куртку, радіючи, що знайшла їй корисне застосування. Домашнє завдання виконане — прямий наслідок пасивного особистого життя, — та залишалися задачі з тригонометрії, у правильності розв'язання яких я не була впевнена. Я працювито витягла підручник, але, не дійшовши у перевірці й до середини першої задачі, замріялася,

спостерігаючи, як відливає на сонці червоним кора дерев. Я не уважно почала розмальовувати поля зошита із домашкою. За кілька хвилин до мене дійшло, що я зобразила п'ять пар чорних очей, які пильно видивляються зі сторінки. Я витерла їх гумкою.

— Белло! — почула я чийсь голос. Гм, схоже на Майків.

Я роззирнулася довкола. Поки я літала у хмарах, сидючи на лавці, шкільне подвір'я заповнили учні. Народ був у футболках, дехто навіть у шортах, хоча надворі градусів п'ятнадцять, не більше. До мене, махаючи рукою, прямував Майк у шортах кольору хаки і смугастій футболці.

— Привіт, Майку! — закричала я, також махаючи йому. В такий ранок неможливо когось не любити.

Він прилетів і влаштувався біля мене. Охайні шпичаки волосся відливали на сонці золотом, на обличчі сяяла радісна усмішка. Він здавався таким щасливим від того, що бачить мене, мені аж на душі потепліло.

— Ніколи не звертав уваги, що твоє волосся відливає червоним, — зауважив він, зловивши пальцями пір'їнку, що тріпотіла на ніжному вітерцеві.

— Лише на сонці.

Він почав гратися пасмом у мене за вухом. Я почувалася трохи ніяково.

— Класний день, правда?

— Те, що треба, — погодилася я.

— Чим займалася вчора? — у голос прокралися власницькі нотки.

— Здебільшого працювала над твором.

Я не сказала, що закінчила його. Навіщо виставлятися зубрилкою?

Він ляснув себе долонею по лобі.

— Ой, треба написати на четвер, так?

— М-м-м, взагалі-то на середу.

— На середу? — насупився він. — Погано... А ти яку тему вибрала?

— Чи є ставлення Шекспіра до жіночих персонажів проявом мізогінії¹⁰.

Він витріщився на мене, наче я заговорила латиною.

---

¹⁰ Мізогінія — відраза чоловіка до жінок, зумовлена психічним розладом.

— Схоже, сьогодні доведеться засісти за цю нудоту,— розчаровано сказав він.— А я збирався запитати, чи не хочеш ти вийти кудись увечері.

— Га?

Він захопив мене зненацька. Ну чому з Майком ніколи не вдається приємно побалакати — так, щоб не потрапляти в незручні ситуації?

— Ну, ми могли б піти десь посидіти... чи щось таке. Твір я напишу пізніше,— посміхнувся він, не втрачаючи надії.

— Майку... — терпіти не можу, коли мене заганяють у глухий кут.— Не думаю, що це хороша ідея.

— Чому? — обличчя спохмурніло, очі набули сторожкого виразу. Я подумала про Едварда: цікаво, чи згадає його зараз Майк?

— Думаю... і якщо ти коли-небудь повториш уголос те, що я зараз скажу, я тебе власноруч приб'ю із великим задоволенням,— пригрозила я,— я думаю, що ми зробимо боляче Джесиці.

Він був приголомшений, очевидячки, перш чим грішив на іншу людину.

— Джесиці?

— Майку, слухай, ти що — сліпий?

— О-о-ох,— видихнув він, онімівши. Я негайно скористалася з цього, щоб благополучно наживати п'ятами.

— Зараз почнеться урок, мені не можна знову запізнюватися,— збрала я книжки і запхнула їх у сумку.

Коли ми мовчки йшли до третього корпусу, Майк мав розгублений вигляд. Я сподівалася, що які б думки не нуртували в його мозку, вони крутяться в правильному напрямку.

Коли я побачила Джесику на тригонометрії, вона жваво щербетала. Вони з Анжелою і Лорен збиралися по обіді поїхати в Порт-Анджелес, щоб купити сукні для балу. Хоча мені сукня не потрібна, та Джесика хотіла, щоб я склала їм компанію. Мене мучили сумніви. Було б непогано вирватися з міста з подружками, але їде Лорен. І хтозна, чим би я змогла зайнятися сьогодні ввечері... Стоп, щось мої роздуми звертають на небезпечну стежку. Поза сумнівом, я щаслива, тому що світить сонечко. Та причина ейфорії криється не тільки в цьому, навіть далеко не в цьому.

Тому я дала попередню згоду, сказавши, що спершу маю поговорити з Чарлі.

Дорогою на іспанську Джесика без кінця теревенила про бал. Коли після закінчення уроку, що затримався на п'ять хвилин, ми йшли до кафетерію, вона продовжила, наче ми й не переривали бесіди. Я була занадто охоплена нестямним шалом очікування, щоб дослухатися до її базікання. Я згорала від нетерпіння побачити не лише Едварда, а й усіх Калленів, щоб перевірити нові підозри, що визріли в моїй голові. Переступивши поріг кафетерію, я відчула, як перше справжнє поколювання жаху прокрадається вниз по спині та зводить живіт. Чи зможуть вони прочитати мої думки? Раптом усередині сколихнулося інше передчуття — а що, коли Едвард знову сидить окремо, чекаючи на мене?

Як завжди, я відразу кинула оком на Калленівський столик. Коли я зрозуміла, що він порожній, мої нутроші панічно затрусилися. Із надією, що повільно згасала, я обмацала очима решту кафетерію, сподіваючись побачити, як він самотньо чекає на мене. Зал був майже вщерть заповнений — ми-бо затрималися на іспанській,— але жодного натяку на Едварда чи його родичів. Я миттю відчула моральне спустошення.

Я понуро пленталася за Джесикою, більше не вдаючи, що уважно слухаю. Оскільки ми прийшли пізно, наша компанія була на місці. Проігнорувавши вільний стілець поруч із Майком, я сіла біля Анжели. Краєм ока зауважила, що Майк увічливо підсунув Джесиці стілець. Її обличчя засвітилося від вдячності.

Ангела неголосно поставила мені кілька запитань щодо твору по «Макбету», я відповіла як могла невимушено, внутрішньо звиваючись від страждання. Вона також запросила мене поїхати з ними ввечері. Я погодилася, відчайдушно хапаючись за можливість розвіятися.

Я зрозуміла, що хапаюся за тонюсіньку соломинку надії, коли, зайшовши до біологічного класу і побачивши нашу парту порожньою, відчула нову хвилю розчарування.

Решта дня минала повільно і важко. На фізкультурі нам прочитали лекцію про правила гри в бадмінтон — наступну тортур, що очікувала на мене. Принаймні наразі я спокійно сиділа і слухала, а не гепалася раз за разом на підлогу. Найпозитивнішим виявилось те, що тренер не закінчив пояснення, отже, завтра лекція продовжиться. Можна й забути про те, що післязавтра мене озброять ракеткою і випустять на однокласників.

Я зраділа, виїжджаючи зі школи. Тепер я вільна дутися й хандрити, перш ніж поїду з Джесикою та компанією. Та не встигла я переступити поріг будинку Чарлі, як зателефонувала Джесика і скасувала плани. Я намагалася порадити за неї: Майк запросив її на вечерю (я справді відчула полегшення: здається, до цього жирафа нарешті дійшло), та навіть власні вуха чітко чули нещирість ентузіазму. Вона перенесла поїздки по крамницях на завтра, що значно зменшило й без того скромний вибір моїх розрад. На вечерю маринувалася риба, залишився вчорашній салат і хліб, у кухні робити нічого. Протягом півгодини я прискіпливо виконувала домашнє завдання, та воно не безкінечне. Я перевірила електронну пошту, перечитавши купу нерозпечатаних листів від мами, щоправда, під кінець перестрибуючи з п'ятого на десяте. Я зітхнула і набрала коротку відповідь.

Мамо, вибач! Мене не було вдома. Я їздила на узбережжя із друзями. І писала твір.

Жалюгідні виправдання, нічого не скажеш, тому я не стала вигадувати далі.

Сьогодні надворі сонячно. Знаю, знаю, сама повірити не можу, та це правда, тому я зараз тікаю з дому і намагатимусь якнайбільше поповнити запаси вітаміну D в організмі. Я люблю тебе.
Белла.

Я вирішала вбити годинку-другу, почитавши щось поза шкільною програмою. У моєму розпорядженні була невелика підбірка книжок, що примандрували зі мною до Форкса; найзачитаніша — збірка творів Джейн Остен. Я схопила її і попрямувала на задній двір, прихопивши дорогою стару подерту ковдру із комоду біля східців.

Опинившись на маленькому квадратному подвір'ї, я склала ковдру вдвоє і розстелила подалі від тіні дерев на вкритому травою газоні, що, мабуть, завжди, скільки б не світило сонечко, буде трохи вологим. Я вляглася на живіт, схрестивши ноги в повітрі, і гортала романи у збірці, намагаючись вирішити, який найкраще розважить розум. Вибір упав на «Гідність і гонор» та «Розсуд і

рація». Я нещодавно прочитала перший, тому взялася за другий. Єдине, що я запам'ятала, дійшовши до третього розділу, це ім'я головного героя, що за дивним збігом обставин виявилось знайомим — Едвард. Розлютившись, я почала читати «Менсфілд-парк», але тут головного героя звали не набагато краще — Едмунд. Невже наприкінці вісімнадцятого сторіччя не було інших імен? Я роздратовано згорнула книжку, перекотилася на спину, закасала рукава вище й заплющила очі. Думай лише про відчуття тепла на шкірі, суворо наказала я собі. Слабкий вітерець ледь помітно посилювався, достатньо, щоб закрути кучері навколо обличчя і гратися ними. Я відкинула коси назад, дозволивши їм вільно розлетітися по ковдрі наді мною, і зосередилася на сонечку, що торкалося повік, вилиць, носа, губ, передпліч, шиї, просочувалося скрізь легеньку футболку...

Наступне, що я пам'ятаю, — це звук патрульної машини Чарлі, яка повертала на вимощену цеглою під'їзну доріжку. Я підвелася, здивовано помітивши, що тінь від дерев затулила сонце — отже, я заснула на якийсь час. Я збентежено роззирнулася навколо, раптово відчувши чийсь присутність.

— Чарлі? — покликала я, але почула грюкіт, з яким відчинялися дверцята його авта перед вхідними дверима.

Я по-дурному нетерпляче скочила на ноги, складаючи вологувату кофтру і хапаючи книжку. Я помчала в будинок, щоб розігріти харч на сковорідці, розуміючи, що запізнилася з вечерею. Коли я зайшла всередину, Чарлі вішав ремінь зі зброєю і роззувався.

— Вибач, тату, вечеря не готова — я заснула надворі, — намагалася не позіхати я.

— Не хвилюйся, — сказав він. — Я все одно хотів не прогавити рахунок у матчі.

Щоб не тинятися без діла, після вечері я подивилася телек разом із Чарлі. Не показували нічого, що зацікавило б мене, але він знав, що я не люблю баскетболу, тому ввімкнув безкінечний серіал, перегляд якого не приніс задоволення жодному з нас. Втім, він здавався щасливим, що ми щось робимо разом. Відчувати, що зробила добру справу, було приємно, навіть незважаючи на депресивний стан.

— Тату, — сказала я під час реклами, — завтра ввечері Джесика з Анжелою поїдуть до Порт-Анджелеса пошукати сукні для

балу. Вони хочуть, щоб я допомогла їм... ти не проти, якщо я поїду з ними?

— Джесика Стенлі? — запитав він.

— Й Анжела Вебер, — зітхнула я, посвячуючи його в подробиці.

Він трохи розгубився.

— Але ти не збираєшся на бал, правильно?

— Ні, тату, проте я допомагатиму їм вибрати сукні, розумієш, критична порада збоку в цій справі — перше діло, — пояснила я прописні для кожної жінки істини.

— Добре, гаразд, — здається, він зрозумів, що дівочі справи — поза його кваліфікацією. — Але наступного ранку тобі йти до школи.

— Ми вирушимо відразу після уроків, щоб повернутися не пізно. Знайдеш собі щось на вечерю, так?

— Білко, доки ти не приїхала сюди, я самотужки годувався протягом сімнадцяти років, — нагадав він.

— Досі не розумію, як ти вижив, — пробурмотіла я, потім додала голосніше: — Я залишу все необхідне для сандвічів із м'ясом у холодильнику. Просто зверху, гаразд?

Наступний ранок знову видався сонячним. Я прокинулася з новою надією, яку похмуро намагалася придушити у зародку. Завдяки теплій погоді я вдягнула темно-синю блузку з трикутним вирізом, яку носила в найбільший холод зимою у Феніксі.

Я розрахувала час прибуття до школи так, що ледве не спізнилася на урок. Серце мало не вистрибнуло з грудей, коли я намотувала круги по стоянці, шукаючи водночас вільне місце і сріблясте «вольво», якого там, звісно, не було. Я припаркувала-ся в останньому ряду і помчала на англійську, залетівши до класу захеканою і пригніченою точно перед дзвінком.

Повторився вчорашній сценарій. Я не зуміла заборонити пагінцям надії прорости у голові, щоб безжалісно розчавити їх у кафетерії, який я ретельно обшукала поглядом, і на біології, де сиділа сама за порожньою партою.

Поїздка до Порт-Анджелеса, перенесена на сьогодні, стала набагато привабливішою через те, що у Лорен були на цей час інші плани. Мені аж свербіло забратися з міста, де я постійно озиралася через плече, сподіваючись, що хтось зненацька з'явиться у звичній манері, як грім серед ясного неба. Я поклялася, що

ввечері буду в гарному гуморі й не зіпсую Анжелі чи Джесиці насолоди вибирати сукню. Можливо, прикуплю собі пару речей. Мій мозок категорично відмовлявся розглядати варіант походу крамницями в Сієтлі на вихідних, тяжіючи до спокусливішої перспективи. Я впевнена, якщо він надумає скасувати подорож, то принаймні повідомить про це.

Після школи Джесика проїхалася до мого дому в старому білому «меркюрі», щоб я могла закинути підручники й відігнати машину. Заскочивши всередину, я похапцем пригладила волосся, відчувши невелику хвилю пожвавлення в очікуванні хай тимчасової, але втечі з Форкса. Я залишила для Чарлі на столі записку з детальними поясненнями, де знайти ввечерю, перекинула старенький гаманець зі щоденної до рідко вживаної дамської сумочки і помчала надвір, щоб приєднатися до Джесики. Потім ми заїхали до Анжели додому; вона вже чекала на нас. Збудження зросло у геометричній прогресії, коли ми виїхали за межі остогидлого мені населеного пункту.

РОЗДІЛ 8. ПОРТ-АНДЖЕЛЕС

ДЖЕС їздила швидше за Чарлі, ми дісталися до Порт-Анджелеса до четвертої. Я давненько не вибиралася на дівочі гульки — естроген у крові зашкалював, підіймаючи настрій. Ми слухали романтичні рок-балади, Джесика щебетала про хлопців із нашої компанії. Побачення з Майком минуло на ура, вона сподівалася, що до суботнього вечора вони дійдуть до стадії «першого поцілунку». Я задоволено всміхалася. Анжела загалом раділа з того, що йде на бал, не маючи особливого інтересу до Ерикової персони. Джес намагалася випитати, який тип хлопців їй подобається, та незабаром я вирішила пощадити Анжелу і перебила Джес, заговоривши власне про сукні. Анжела кинула на мене вдячний погляд.

Порт-Анджелес — красивий маленький капкан для туристів, витонченіший і старомодно-вишуканіший за Форкс. Джесика з Анжелою добре знали місто, тому вирішили не марнувати час на мальовничу набережну біля затоки. Джес поїхала просто до єдиного великого універмагу в місті, котрий розташувався за кілька вулиць від привітного району біля затоки.

В оголошенні бал називався «напівформальним», ми до кінця не втямили, що це означає. Джесика з Анжелою страшенно здивувалися, здається, навіть не повірили мені, коли я сказала, що ніколи не ходила на танці у Феніксі.

— Хіба ти ніколи не ходила на танці зі своїм хлопцем, чи з тим, хто впадав за тобою? — недовірливо перепитала Джесика, коли ми заходили у двері універмагу.

— Правда, — намагалася переконати її я, не бажаючи зізнатися, яка з мене танцюристка. — Я ні з ким не зустрічалася, нічого подібного. І нечасто виходила в люди.

— Але чому? — не могла заспокоїтися Джесика.

— Мене ніхто не запрошував, — чесно зізналася я.

Джесика засумнівалася у моїх словах.

— Тут люди запрошують тебе, а ти відмовляєш їм, — нагадала вона. Ми зараз перебували у відділі молодіжного одягу, перебиваючи вішалки в пошуках вечірніх суконь.

— Крім Тайлера, звісно, — тихо виправила її Анжела.

— Тобто? — хапнула я ротом повітря, як риба. — Вибач, що ти сказала?

— Тайлер усім розповідає, що ви разом ідете на учнівський бал, — повідомила Джесика, підозріливо поглядаючи на мене.

— Що він розкаже? — я говорила так, наче у горлі застрягла добряча кістка.

— Я казала тобі, що це брехні, — пробурмотіла Анжела до Джесики.

Я відмовчувалася, не в змозі вийти з шоку, котрий поступово перетворювався на роздратування. Ми відшукали вішалки з сукнями, треба братися до справи.

— Тому Лорен і дивиться на тебе вовком, — захихотіла Джесика, коли ми рилися в сукнях.

Я заскреготіла зубами.

— Як гадаєш, якщо я переїду його пікапом, він перестане почуватися винним через той інцидент? Може, навіть більше не вноситиме поправки у мої плани, вважаючи це нормальним?

— Можливо, — сміючись, вичавила Джесика, — якщо причина в цьому, а не в іншому.

Вибір суконь виявився не дуже, але дівчата знайшли по кілька штук, які вирішили приміряти. Я присіла на стілець біля дзеркала всередині роздягальні, намагаючись стримати лють.

Джес розривалася між двома сукнями: одна — класична довга, чорна, без бретельок, інша — кольору електрик, довжиною до коліна, з тонсенькими бретельками. Я підбила її взяти другу; чому б не порадувати очі? Анжела вибрала ніжно-рожеву сукню, що зграбно охопила її високий стан і підкреслила золотаві іскорки у русьвому волоссі. Я щедро засипала подруг компліментами і допомогла повернути решту суконь на місце. Ввесь процес забрав

менше часу і виявився легшим, ніж коли ми вдома ходили за покупками з Рене. Гадаю, варто подякувати обмеженому вибору.

Ми вирушили до відділу взуття та аксесуарів. Дівчата міряли щось, я дивилася і критикувала, не маючи настрою видивитися щось для себе, хоча мені потрібна була нова пара взуття. Ейфорія дівочих «посиденьок» розтанула, як дим, через лють на Тайлера, а утворену пустку знову заповнила меланхолія.

— Анжело? — почала я, вагаючись. Та вдягала рожеві ремінні босоніжки на підборах. Вона ледве не стрибала від радості, що матиме високого супутника, отже, може дозволити собі підбори. Джесика терлася біля прилавка з біжутерією, ми були на самоті.

— Так, — вона витягнула ногу вперед, крутячи щиколоткою, щоб краще оцінити пару.

Я легкодушно дала задній хід.

— Ці мені подобаються.

— Гадаю, я візьму, хоча їх не одягнеш під щось інше, вони пахнуть лише до цієї сукні, — промуркотіла вона.

— Бери, не сумнівайся, вони на розпродажу, — заохотила я. Вона всміхнулася, закриваючи коробку з практичнішими на вигляд білими черевичками.

Я спробувала знову:

— М-м-м, Анжело... — (Вона запитально поглянула на мене). — Вони... тобто Каллени, — не відривала я очей від підлоги, — часто так багато пропускають школу? — жалюгідно запрола я спробу говорити байдуже.

— Так, за хорошої погоди вся родина вирушає в походи, навіть лікар. Вони — справжні природолюбів, — неголосно відповіла вона, розглядаючи взуття. Анжела не поставила жодного запитання, жодного з десятків, які миттю посипалися б із Джесики. Вона починає по-справжньому подібатися мені.

— Цікаво.

Я вирішала закрити тему, оскільки до нас приєдналася Джесика, щоб похвалитися прикрасами зі стразів, які підбрала в тон до срібних черевичків.

Попередньо ми хотіли повечеряти у маленькому італійському ресторанчику на набережній, але купили все швидше, ніж очікували. Джес із Анжеолою збиралися віднести обновки в авто, потім пішки прогулятися до набережної. Я сказала їм, що підйду до ресторанчика за годину — хотіла пошукати книгарню. Обидві

виявили бажання скласти мені компанію, та я переконала їх іти розважатися. Вони не уявляли, наскільки байдужою до решти світу я стаю серед великої кількості книжок. Похід у книгарню — те, що я волію робити самотужки. Зрештою вони, весело щебетучи, попрямували до машини, я — у вказаному Джес напрямку.

Я легко знайшла крамницю, та вона виявилася трохи іншою, ніж я очікувала. У вітринах лежали кристали, сонники і книжки з духовного зцілення. Я навіть не стала заходити всередину, побачивши крізь скло п'ятдесятирічну жінку з довгим розпущеним сивим волоссям у пошитій не пізніше шістдесятих сукні, що гостинно всміхалася з-за прилавка. Я вирішила за краще уникнути бесіди з такою пані. У місті повинна бути нормальна книгарня.

Я блукала вуличками, що починали заповнюватися людьми, котрі поспішали кудись по закінченні робочого дня, сподіваючись, що прямую до центру. Воюючи із розпачем, я звертала менше ніж варто уваги на те, куди несуть мене ноги. Щосили намагалася не думати про Едварда, про те, що сказала Анжела... і більше за все намагалася не будувати планів на суботу, щоб не пережити болісніше за попередні розчарування. Тут я помітила припарковане на вулиці чуже сріблясте «вольво» — і всі зусилля пішли коту під хвіст. Клятий ненадійний упір, подумала я.

Я тупотіла собі у південному напрямку, до багатообіцяючих будівель із великими скляними вітринами. Та коли я дійшла до них, це виявилися всього-на-всього ремонтна майстерня і порожній офіс. Ще зарано йти на зустріч із дівчатами, до того ж треба взяти себе в руки, перш ніж повертатися до них. Я кілька разів пробігла пальцями по волоссю і глибоко вдихнула, потім повернула за ріг.

Перейшовши на іншу вулицю, я почала розуміти, що, схоже, зайшла не туди. Невелика кількість випадкових перехожих прямувала на північ, більшість будівель навколо скидалися на склади. Я вирішила повернути на схід на наступному розі, пройти назад кілька кварталів і спробувати щастя на іншій вулиці, щоб знайти дорогу назад на набережну.

З-за рогу, до якого я простувала, вислизнула група з чотирьох чоловіків, вдягнених занадто вільно, як для офісних працівників, що повертаються додому, і занадто похмуро, як для туристів. Наблизившись, я зрозуміла, що вони не набагато старші за мене. Вони голосно жартували, хрипко реготали й енергійно

штурхали одне одного кулаками. Я відступила подалі до внутрішньої частини тротуару, щоб дати їм дорогу, і швидко йшла, дивлячись повз них на ріг вулиці.

— Гей, пс-с-с! — погукав один із них, коли ми розминалися. Він напевно звертався до мене, оскільки нікого більше поруч не спостерігалося. Я автоматично поглянула на них. Двоє зупинилися, двійко інших уповільнювали ходу. Кликав, як мені здалося, найближчий — приземкуватий міцний бугай років двадцятьох, одягнений у розхристану фланелеву сорочку поверх брудної майки, подерті джинси і сандалі. Він зробив крок назустріч.

— Привіт! — пробурмотіла я — гарячкова, необдуманна реакція. Потім хутко відвернулася і майже побігла до рогу. Навздогін почувся гучний регіт.

— Гей, не тікай! — гаркнув один з них, але я пригнула голову й зітхнула з полегшенням, заховавшись за рогом, хоча досі чула, як вони гигочуть десь позаду.

Я опинилася на тротуарі з тильного боку пофарбованих у темний колір складів із великими гаражними дверима для завантаження фур, зачиненими на ніч висячими замками. На протилежному боці вулиці тротуару не було, зелений штахетний паркан зі смужкою колючого дроту вгорі оберігав щось на кшталт майданчика для відкритого зберігання техніки. Далеко мене занесло від тої частини Порт-Анджелеса, яку я, по ідеї, збиралася відвідати. Навколо потемніло, я побачила, що небо от-от затягнуть хмари, які наразі скупчились у його західній частині, заховавши сонце. На сході почав сіріти чистий обрій, пронизаний рожевими і помаранчевими прожилками. Я залишила куртку в машині, тому раптово затрусившись від холоду, обхопила себе руками. Самотня вантажівка прогуркотіла повз, і дорога знову спорожніла.

Зненацька небо зовсім потемніло. Засмучено поглянувши через плече на хмару — кривдника сонечка, я приголомшено зрозуміла, що двоє чоловіків тихо простують за мною кроків за двадцять позаду.

Вони були з компанії, з якою я розминулася на розі вулиці, хоча я не помітила того, хто намагався заговорити до мене. Я відразу розвернулася і пришвидшила крок. Знову затремтіла, цього разу не через холод. Сумочку, що зазвичай бовталася на плечі, я одягла навхрест для певності, що її не вихоплять у натовпі. Я точно знала, де лежить мій газовий балончик — у старій валізі

під ліжком. Я так і не вийняла його звідти. Маючи з собою небагато грошей, двадцятку з гаком, я подумала про те, щоб «випадково» загубити сумочку й піти геть. Та маленький переляканий черв'ячок глибоко всередині попереджав мене, що хлопаки можуть виявитися чимось гіршим за грабіжників.

Я навмисно сторожко дослухалася до тихих кроків, аж занадто тихих у порівнянні з галасом, з яким вони рухалися за кілька хвилин до того. Не схоже, щоб вони прискорювали ходу чи наближалися до мене. Дихай, казала я собі. Ти не знаєш напевно, чи переслідують вони тебе. Я продовжувала йти якомога швидше, не переходячи власне на біг, зосередивши всю увагу на повороті праворуч за кілька метрів від мене. Я чула кроки — не ближче, ніж раніше. Блакитне авто повернуло на вулицю з півдня і пролетіло повз мене. Можна було б вискочити просто перед ним, але я забарилася, вагаючись і не маючи стопроцентної впевненості, що мене переслідують. Поки я вирішувала, було вже запізно.

Коли я наблизилася до рогу, одного погляду виявилось достатньо, щоб збагнути — це глухий кут, під'їзд до задньої частини іншої будівлі. Очікування не справдилися, довелося поспіхом змінити курс і метнутися крізь короткий під'їзд назад на тротуар. Вулиця закінчувалася біля наступного рогу, де стояв знак «Стоп». Зосередившись на ледь чутних кроках позаду, я вирішувала — бігти мені чи ні. Здавалося, переслідувачі відстали, до того ж я розуміла, що в разі чого наздогнати мене — раз плюнути. Якщо я ще пришвидшу крок, точно перечеплюся і простягнуся посеред вулиці. Поза сумнівом, звуки кроків віддалилися. Я ризикнула поспіхом зиркнути через плече — вони йшли десь за дюжину кроків позаду, побачила я з полегшенням. Але обидва витріщалися на мене.

Здавалося, минула вічність, не менше, перш ніж я дісталася рогу. Я не зменшувала темпу, відстань між мною і чоловіками позаду потроху збільшувалася з кожним новим кроком. Можливо, вони втямили, що налякали мене, і тепер шкодують про це. Я помітила дві машини, що їхали на північ через перехрестя, до якого я прямувала, і полегшено видихнула. Тільки б вибратися з безлюдної вулиці — туди, де ходять люди! Вдячно зітхнувши, я повернула за ріг.

І різко загальмувала.

Обабіч вулиці нависали глухі стіни без вікон і дверей. Далі, за два перехрестя, я чітко бачила ліхтарі, автомобілі, перехожих. Далеко, занадто далеко. Бо ж на півдорозі до першого перехрестя,

розвальцем спираючись на стіну, стояли двоє інших — радісно вишкірились, коли я заціпеніла від жаху. До мене дійшло, що мене не переслідували.

Мене заганяли, як звіра.

Я завмерла на секунду, що тягнулася нескінченно довго. Потім розвернулась і блискавкою метнула на другий бік вулиці, хоча мене не залишало гнітюче відчуття, що це марна спроба. Кроки позаду стали гучнішими.

— Ось ви де! — розгонистий голос приземкуватого, темно-волосого чоловіка порушив напружену тишу — я аж підстрибнула. У напівтемряві здавалося, що він дивиться повз мене.

— Так! — не менш гучно відповів голос позаду. Я знову підстрибнула, намагаючись прошмигнути по вулиці геть. — Ми просто зробили невеличке коло.

Наразі мені довелося уповільнити крок. Занадто швидко скорочується відстань між мною і тими, що розвальцем стоять біля стіни. Верещати я вмю дай Боже, тому задалегідь набрала в легені повітря, щоб приготуватися до галасу. Але в горі пересохло, і я не була впевнена в кінцевій гучності звуку. Швидким рухом я перекинула ремінець сумки через голову, затиснувши її рукою, щоб залежно від обставин використати як викуп чи зброю. Коли я сторожко зупинилася, кряжистий чоловік відклеївся від стіни і повільно рушив уздовж вулиці.

— Не підходь до мене! — застереження мало пролунати владно і безстрашно, та я не помилилася щодо пересохлого горла — звук був жалюгідний.

— Не будь такою сердитою, солоденька! — сказав він. Іззаду долинув хрипкий регіт.

Я збрала волю в кулак, намагаючись не панікувати і пригадати ті мізерні знання із самозахисту, якими володіла. Різкий удар ребром долоні знизу вверх — якщо пощастить, зламаю носа чи втисну його в мозок. Пальцями в очну западину і спробувати вичавити око. Ну і, звичайно, заїхати коліном у пах. Знайомий песимістичний черв'ячок усередині озвався знову, нагадуючи, що я навряд чи маю шанси проти одного, а їх — чотири. Замовкни! — наказала я йому, перш ніж жах встигне вивести мене з ладу, намагаючись проковтнути слину, щоб видати пристойний вереск.

Зненацька з-за рогу вискочили фари, машина ледве не збила приземкуватого гада, змусивши його відскочити на тротуар.

Я кинулася на дорогу — авто зупиниться, бо в іншому разі йому доведеться переїхати мене. Але срібляста іномарка неочікувано крутнула, різко загальмувавши із відчиненими пасажирськими дверцятами за метр від мене.

— Всередину! — наказав оскаженілий голос.

Дивовижно, як миттєво зник задушливий страх, дивовижно, як раптово переповнило мене відчуття безпеки — я ще не встигла сісти в авто, достатньо було почути цей голос. Я застрибнула на сидіння, із гуркотом захряснувши дверцята.

Всередині панувала пільма, надворі було не світліше, я ледве бачила його обличчя у мерехтінні панелі приладів. Завищали шини, він розвернув авто на північ, занадто різко набираючи швидкість, і мало не наїхав на ошелешених виродків. Краєм ока я зауважила, як вони ховаються в тіні будинків. Ми закінчили розворот і помчали до порту.

— Пристебнися, — звелів він. Я усвідомила, що вчепилася щосили долонями у сидіння. Я миттю підкорилася — клацання, з яким ремінь з'єднався із клямкою, голосно пролунало у темряві. Він різко повернув ліворуч і помчав далі, не звернувши уваги на кілька знаків «Стоп» — просто пролетівши повз них.

Я почувалася безпечніше, ніж будь-коли; тої миті мені було абсолютно байдуже, куди ми їдемо. Із глибоким полегшенням роздивлялася я його обличчя — з полегшенням, більшим за радість дивовижного спасіння. У тьмяних відблисках я милувалася бездоганними рисами, чекаючи, поки нормалізується дихання, аж раптом зрозуміла, який вбивче розгніваний вираз застиг на його обличчі.

— Ти в нормі? — запитала я, здивовано почувши власний хрипкий голос.

— Ні! — розлючено відрізав він.

Я мовчки сиділа, спостерігаючи за ним. Палаючі очі втупилися в дорогу. Зненацька авто зупинилося. Я роззирнулася довкола, але було затемно, щоб роздивитися щось за нечітким обрисами чорних дерев, що росли обабіч дороги. Ми виїхали за місто.

— Белло, — нарешті заговорив він. Голос пролунав сухо, стримано.

— Так? — мій досі хрипів. Я зробила спробу непомітно прочистити горлянку.

— З тобою все гаразд? — він і далі дивився вбік, та на лиці ясно читалася лють.

— Так, — тихо прохарчала я.

— Будь ласка, відверни мою увагу, — наказав він.

— Вибач, що ти сказав?

Він різко видихнув.

— Просто потріщи про якусь дурню, поки я заспокоюся, — пояснив він, заплющуючи очі й пощипуючи перенісся великим і вказівним пальцями.

— Гм, — я судорожно рилася у думках у пошуках чогось пересічного. — Завтра перед уроками я пікапом переїду Тайлера Кроулі.

Він продовжував сидіти із заплющеними очима, але куточок вуст сіпнувся.

— Навіщо?

— Він ходить і пятає направо й наліво, що ми разом підемо на учнівський бал. Або він з'їхав із глузду — або досі намагається залагодити провину за те, що ледве не вбив мене мину... ну, ти в курсі. Він чомусь уважає, що повести мене на бал — найкращий спосіб виправити ситуацію. Я дійшла висновку, що коли поставлю під загрозу його життя, ми станемо квитами й він не почуватиметься зобов'язаним. Я не шукаю ворогів, може, й Лорен попустить, коли він залишить мене у спокої. Втім, хтозна, можливо, варто розтрощити «сентру». Не маючи коліс, він посоромиться запрошувати дівчину на бал... — щebetала я.

— Я чув про це, — судячи з голосу, до нього поверталосся самовладання.

— Правда? — недовірливо перепитала я. Приспане роздратування спалахнуло з новою силою. — Якщо його паралізує з голови до ніг, він також не зможе піти на бал, — пробурчала я, переглядаючи оригінальний план.

Едвард зітхнув і нарешті розплющив очі.

— Ти як, краще?

— Не зовсім.

Я чекала, а він мовчав, відкинувши голову назад на сидіння і втупившись у стелю. З обличчя не сходив жорстокий вираз.

— Що з тобою? — мимоволі пошепотіла я.

— Інколи, Белло, мені важко контролювати себе, — прошепотів він у відповідь, дивлячись у вікно. Великі очі звузилися до

маленьких щілинок.— Але для мене буде шкідливо, якщо я повернуся і влаштую полювання на тих...— він обірвав речення на півслові й на мить відвернувся, борючись із новим нападом люті.— Принаймні,— вів далі він,— я намагаюся переконати себе в цьому.

— А-а-а! — не зовсім адекватна відповідь, та я не могла вгадати нічого кращого.

Навколо знову запанувала тиша. Я поглянула на годинник на панелі приладів. Шоста тридцять.

— Джесика з Анжелою хвилюватимуться,— пробурмотіла я.— Ми домовлялися зустрітися.

Він без жодного слова завів двигун, плавно розвернувся і помчав назад до міста. Не минуло й пари хвилин, як ми занурилися у царство вуличних ліхтарів, легко маневруючи між машинами, що повільно сунулися по набережній. Ми припаркувалися паралельно до узбіччя, у проміжку, куди я нізащо не наважилася б утиснути «вольво». Він без зусиль прослизнув туди з першого разу. Визирнувши з вікна, я побачила вогні ресторану «La Bella Italia», із якого виходили Джес та Анжела, зосереджено чимчикуючи повз нас.

— Як ти дізнався, де..? — почала була я, та потім лише похитала головою. Почувши, як відчиняються дверцята, я обернулася і побачила, що він виходить із авта.

— Що ти робиш? — запитала я.

— Веду тебе на вечерю,— злегка посміхнувся він, але з очей не зникав напружений вираз. Він вийшов із «вольво», грюкнувши дверима. Я завовтузилася із ременем безпеки і вискочила з авта. Він чекав на тротуарі.

Едвард заговорив, перш ніж я встигла розтулити рота.

— Зупини Джесіку та Анжелу, щоб мені не довелося вистежувати їх. Сильно сумніваюся, що зможу стриматися, коли ще раз піду по сліду сьогодні.

Погроза у його голосі змусила мене затремити.

— Джес! Анжело! — заверещала я, махаючи їм рукою, коли ті обернулися. Вони кинулися до мене. Очевидне полегшення на їхніх обличчях миттєво перетворилося на подив, коли вони побачили, хто стоїть поруч зі мною. Дівчата нерішуче завмерли за кілька метрів від нас.

— Куди ти поділася? — підозріливо поцікавилася Джесіка.

— Я заблукала,— дурнувато зізналася я.— І випадково зустріла Едварда,— вказала я на нього.

— Сподіваюся, ви не заперечуватимете, якщо я приєднаюся до вас? — запитав він чарівним шовковим голосом. Судячи з приголомшеного виразу дівчат, вони ніколи раніше не мали нагоди спостерігати Едвардові таланти.

— Та...ак, звичайно,— видихнула Джесика.

— Власне, Белло, вибач, ми вже заморили черв'ячка, поки чекали на тебе,— зізналася Анжела.

— Нічого страшного, я не голодна,— знизала я плечима.

— Гадаю, тобі варто поїсти,— Едвард говорив тихо, але владно. Потім подивився на Джесіку і сказав трохи голосніше: — Ти не проти, якщо я сам відвезу Беллу додому? Вам не доведеться чекати, поки вона повечеряє.

— Ні, які питання...— прикусила вона губу, намагаючись зрозуміти з мого виразу, чи хочу я, щоб вона погодилася. Я підморгнула їй. Більше за все на світі я прагнула залишитися наодинці зі своїм постійним рятівником. У мене зібралось стільки запитань, та я зможу засипати його ними не раніше, ніж нас залишать небажані свідки.

— Гаразд,— Анжела зорієнтувалася хутчіше за Джесіку.— Побачимося завтра, Белло... Едварде,— схопила вона Джесіку за руку і потягнула до машини, припаркованої, як я бачила, оддалік, на Першій вулиці. Коли вони сіли всередину, Джес обернулася і помахала мені, явно згораючи від цікавості. Я також помахала їй і дочекалася, поки вони рушать, перш ніж заговорила до Едварда.

— Я не хочу їсти, чесно,— повторила я, пильно вивчаючи його обличчя. Згорнена книга, нічого не прочитаєш.

— Не сміши мене.

Він підійшов до дверей ресторану і відчинив їх із впертим виглядом. Звичайно, подальша дискусія не мала сенсу. Зітхнувши, я зайшла всередину.

Ресторан був напівпорожнім — зараз у Порт-Анджелесі не сезон. Власниця виявилася дамою; я зауважила, як вона оцінює поглянула на Едварда, привітавши його тепліше, ніж звичайного відвідувача. Я здивовано відмітила про себе, що це зачепило мене. Вона сантиметрів на десять вища за мене, фарбована блондинка.

— Нам потрібен столик на двох,— його голос звучав споклииво — байдуже, хотів він цього чи ні. Я побачила, як вона

стрельнула на мене очима, одразу відвівши погляд, задоволена своєю пересічністю і тим, як дбайливо Едвард зберігає між нами дистанцію. Вона провела нас до розрахованого на чотирьох великого столика в центрі зали, де сиділо найбільше людей.

Я збиралася сідати, але Едвард похитав головою.

— Можливо, ви запропонуєте нам щось затишніше? — тихо попросив він власницю. Я не впевнена, схоже, він непомітно дав їй на чай. Раніше я хіба що в старих фільмах бачила, як хтось відмовляється від столика.

— Певна річ, — вона, здається, здивувалася не менше, але повернулася і повела нас повз перегородку до маленького кільця із кабінок. Всі були вільні. — Як вам тут?

— Ідеально, — спалах білосніжної усмішки моментально спантеличив її.

— Е-е-е, — похитала вона головою, кліпаючи очима. — Офіціант зараз підійде, — і залишила нас невпевненим кроком.

— Ти не повинен так чинити з людьми, — розкритикувала я його. — Це нечесно.

— Чинити як?

— Засліплювати їх. Вона, напевно, зараз на кухні хапає ротом повітря, як риба на березі.

Здається, Едвард зніжковів.

— Слухай, ось не треба, — сказала я, відчувши сумнів. — Не може бути, щоб ти не знав, який вплив маєш на людей.

Він схилив голову набік, ув очах промайнула зацікавленість.

— Я засліплюю людей?

— А ти цього не помічаєш? Думаєш, усім так просто вдається отримати бажане?

Він проігнорував останнє запитання.

— І тебе я засліплюю?

— Постійно, — зізналася я.

Тут з'явилася офіціантка з заінтригованим виразом обличчя. Поза сумнівом, власниця встигла попрацювати язиком, та дівчина явно не розчарувалася. Вона закинула пасмо короткого чорного волосся за вухо і напрочуд привітно всміхнулася.

— Доброго вечора. Мене звати Амбер, я сьогодні обслуговуватиму вас. Що волієте випити? — важко не помітити, що вона звертається виключно до нього.

Він поглянув на мене.

— Я візьму колу? — прозвучало як запитання.

— Дві коли,— сказав він.

— Я миттю принесу ваше замовлення,— запевнила вона з не-
потрібною усмішкою, якої він не помітив. Він не зводив очей із
мене.

— Що? — спитала я, коли вона пішла.

Він пильно дивився на мене.

— Як почувашся?

— Нормально,— відповіла я, здивована його серйозністю.

— У тебе не паморочиться в голові, тебе не морозить, не
нудить..?

— А повинно?

Мій спантеличений тон розсмішив його.

— Власне, я чекаю, коли в тебе настане стадія шоку,— на об-
личчі з'явилася знайома, неперевершена, небезпечна посмішка.

— Гадаю, чекати не варто,— сказала я, коли змогла дихати.—
Останнім часом я добре навчилася справлятися із шокowymi
ситуаціями.

— Все одно, буде краще, коли ти заправишся їжею і цукром.

Якраз до слова підійшла офіціантка з напоями та кошиком із
грассіні¹¹. Ставлячи їх на стіл, вона стояла спиною до мене.

— Ви вже вирішили, що замовлятимете? — запитала вона у
Едварда.

— Белло? — перепитав він. Вона неохоче повернулася до мене.

Я назвала перше, що потрапило на очі в меню.

— М-м-м, я буду равіолі¹² з грибами.

— А ви? — розцвіла вона в усмішці, повертаючись до нього.

— Я нічого не замовлятиму.

Хто б сумнівався!

— Покличете мене, якщо передумаєте...— ніжна посмішка не
сходила з вуст, та оскільки він не звернув на неї уваги, вона роз-
чаровано полпенталася геть.

— Пий! — наказав він.

Я покірно потроху потягла колу, потім випила більше, зди-
вовано усвідомивши, наскільки хочеться пити. Я помітила, що
склянка моя спорожніла, лише коли він посунув мені свою.

---

¹¹ Хлібні палички.

¹² Італійські вироби з тіста з різноманітними начинками, різновид вареників.

— Дякую,— промимрила я, досі не втамувавши спраги. Крижана вода заохолодила стравохід, змусивши мене здригнутися.

— Ти замерзла?

— Кола крижана,— пояснила я, знову затремтівши.

— Ти не брала куртки? — несхвально зауважив він.

— Брала,— глянула я на порожній стілець поруч.— Але залишила її у машині Джесики,— пригадала я.

Едвард кинувся знімати куртку. Я зненацька усвідомила, що ніколи не звертала уваги, у що він одягнений,— ні сьогодні, ні раніше. Напевно, річ у тому, що я не могла відірвати очей від його обличчя. Я примусила себе уважно оглянути його. Наразі він знімав із себе світло-бежеву шкіряну куртку, під якою ховалася кремова водолазка, що зграбно охоплювала стан, підкреслюючи мускулястий торс.

Він оддав мені куртку, перервавши закохане витріщання.

— Спасибі! — ще раз подякувала я, натягуючи куртку. Вона виявилася холодною — як моя, коли я вранці вперше надягаю її, знімаючи з вішалки на постійних протягах передпокою. Я затремтіла. Пахла вона неймовірно. Я вдихнула, намагаючись розпізнати солодкий аромат. На одекolon не схоже. Рукава задовгі, довелося закатати їх, щоб звільнити долоні.

— Синій колір дивовижно тобі личить,— сказав він, пильно дивлячись на мене. Від здивування я опустила очі долу, звичайно, зашарівшись.

Він підсунув кошик із хлібом.

— Я справді не збираюся впадати у шоківий стан,— запротестувала я.

— А мала б. Нормальна людина мала б. Ти виглядаєш занадто спокійно.

Він здавався занепокоєним, дивився мені просто у вічі; я бачила, що очі його стали світлими — світлішими, ніж будь-коли,— як дві золотаві іриски.

— Поруч із тобою я почувуюся в цілковитій безпеці,— зізналася я. Мене знову зачарували, я говорила, як на сповіді.

Така відповідь прийшлася йому не до душі, алебастрове чоло насупилося. Він похитав головою, на лобі прорізалася зморшка.

— Все набагато гірше, ніж я гадав,— пробуркотів він під носа.

Я взяла хлібну паличку і почала відгризати по маленькому шматочку, спостерігаючи за його виразом. Хотіла б я знати, коли настане годящий момент, щоб почати ставити запитання.

— Зазвичай ти привітніший, коли очі світлішають,— зауважила я, роблячи спробу відірвати його від не відомих мені думок, що змушують хмуритися й тужити.

Він приголомшено поглянув на мене.

— Що?

— Як правило, коли очі у тебе чорні, ти дратівливіший. Тоді я принаймні готова до цього,— вела далі я.— У мене є щодо цього одна версія.

Він примружився.

— Знову версії?

— Типу того,— я відкусила невеликий шматок грассині, вдаючи, що тема розмови не дуже мене обходить.

— Я розраховую, що цього разу ти продемонструєш більше винахідливості... Чи досі позичаєш ідеї у коміксах? — на губах грала тінь глузливої посмішки, очі дивилися напружено.

— Ну, власне, ця версія не має жодного стосунку до коміксів, хоча мушу визнати, що вигадала її не сама,— зізналася я.

— І? — заохотив він.

Вздовж перегородки йшла офіціантка з моєю їжею. Я зрозуміла, що ми підсвідомо нахилилися одне до одного через стіл, тому що при її наближенні одночасно різко випросталися. Поставивши переді мною тарілку,— страва, до речі, на вигляд нічогенька,— вона швидко обернулася до Едварда.

— Ви не передумали? — запитала вона.— Чим я можу зацікавити вас?

Визнаю, можливо, мені вчувався у її словах подвійний зміст.

— Ні, дякую, але буду вдячний, якщо ви принесете ще ко́ли,— вказав він довгою білою рукою на порожні склянки, що стояли переді мною.

— Як скажете,— забрала вона їх і пішла геть.

— Тебе перебили,— нагадав він.

— Я розповім тобі у машині. Якщо...— не договорила я.

— Виставляємо умови? — звів він догори брову. Тон не передбачав нічого хорошого.

— У мене є пара запитань, звичайно.

— Звичайно.

Офіціантка повернулася із двома склянками кока-коли. Цього разу мовчки поставила їх і відразу залишила нас.

Я потягнула шипучку.

— Я чекаю на запитання,— натиснув він суворим голосом.

Я почала із найневиннішого. Принаймні на мою думку.

— Що ти робиш у Порт-Анджелесі?

Він опустил погляд, повільно поклавши руки одна на одну на столі. Очі блимнули на мене з-під вій, на вустах промайнула самовпевнена посмішка.

— Наступне.

— Це — найпростіше,— запротестувала я.

— Наступне,— повторив він.

Я розчаровано опустила очі. Розмотала рушничок зі столовими приборами, взяла виделку, обережно наколола равіолі, повільно поклала до рота, не підводячи очей. Я міркувала і жувала. Грибочки на смак просто клас. Перш ніж подивитися на нього, я проковтнула равіолі й потягнула газованки.

— Гаразд, нехай так,— я значущо поглянула на нього і повагом вела далі.— Припустімо — гіпотетично, звісно,— що... хтось... вміє дізнаватися людські думки, читати їх, розумієш, не рахуючи кількох винятків.

— За одним-єдиним винятком,— виправив він.— Гіпотетично.

— Добре, тоді за одним винятком,— мене переповнювало збудження від того, що він втягнувся у гру, та я намагалася не показувати цього.— Як таке можливо? Чи існують якісь обмеження? Як вдається... нашому комусь... знайти іншу людину саме тоді, коли потрібно? Як він може знати, що вона потрапила в біду?

Цікаво, мої закручені речення взагалі можна зрозуміти?

— Гіпотетично? — запитав він.

— Звичайно.

— Ну, годі... наш хтось...

— Давай назвемо його Джо,— запропонувала я.

Він криво усміхнувся.

— Добре, Джо. Якщо Джо слідкує за тим, кого хоче відшукати, йому не обов'язково вгадувати точний час,— він похитав головою і закотив очі.— Тільки ти можеш знайти пригоду на свою голову в такому маленькому містечку. Завдяки тобі можна

перевиконати кримінальний план років на десять уперед, не сумнівайся.

— Ми говорили про гіпотетичний випадок,— холодно нагадала я.

Він розсміявся, вираз очей потеплішав.

— Ти маєш рацію,— погодився він.— Називати тебе Джейн?

— Як ти дізнався? — запитала я, не в змозі більше стримуватися. Відчула, що нахиляюся до нього.

Здається, він ніяк не міг зважитися, розриваючись між внутрішніми дилемами. Наші погляди перетнулися; я зрозуміла, що він вирішує, розповідати мені правду чи ні.

— Можеш довіряти мені, ти знаєш,— прошепотіла я і не роздумуючи потягнулася вперед, щоб торкнутися його перехрещених рук. Він негайно забрав їх. Я відвела свою.

— Навіть не знаю, чи є у мене тепер вибір,— сказав він майже пошепки.— Я помилився — ти спостережливіша, ніж я вважав.

— Я гадала, ти завжди правий.

— Так було раніше,— він похитав головою.— Я помилився щодо тебе ще у дечому. Ти не притягуєш неприємності, ні, це завузька дефініція. Ти — магніт для нещастя. Якщо в радіусі десятих миль є якась небезпека, вона обов'язково знайде тебе.

— Ти зараховуєш себе до цієї категорії? — припустила я.

Обличчя спохмурніло й стало холодним.

— Однозначно.

Я простягнула руку через стіл, не звертаючи уваги на те, що він намагався забрати свою, і сором'язливо торкнулася її кінчиками пальців. Його шкіра холодна і тверда, як камінь.

— Спасибі тобі,— у моєму голосі забриніла палка вдячність.— Це вже вдаруге.

Його обличчя потеплішало.

— Будь ласка, зроби так, щоб не довелося дякувати втретє.

Я насупилася, проте кивнула. Він забрав долоню з-під моєї та заховав її, як і другу, під стіл. Нахилився до мене.

— Я вирушив до Порт-Анджелеса через тебе,— розпочав він зізнання, говорячи швидко-швидко.— Ніколи раніше я не намагався захищати конкретну людину. Нізачо не повірив би, що це така складна й марудна справа. Хоча, ймовірно, річ у тім, що ця

людина — ти. Звичайним людям якимось дивом вдається прожити день без такої кількості нещасть.

Він замовк. Хтозна, може, варто хвилюватися через те, що мене переслідують? Натомість я відчула незбагненну хвилю задоволення. Він витріщився на мене, напевно, не розуміючи, чому мої губи вигнулися у мимовільній усмішці.

— Тобі не спадало на думку, що я мала загинути першого разу, тоді, під колесами фургона? Не здавалося, що ти втручаєшся у долю? — припустила я, намагаючись відірватися від несвоечасних роздумів.

— То був не перший раз, — жорстко сказав він. Я ошелешено втупилася на нього, та він уперто розглядав підлогу. — Вперше ти зустрілася зі смертю, коли я побачив тебе.

Я відчула спазм жаху, його слова воскресили у пам'яті спогад про сповнений ненависті погляд бездонних чорних очей першого дня у школі... але непереможне почуття захищеності, що переповнювало в його присутності, вгамувало моральну конвульсію. Коли він поглянув у мої очі, у них не було й натяку на страх.

— Ти пам'ятаєш? — похмурий вираз на обличчі янгола.

— Так, — спокійно відповіла я.

— Але ти сидиш тут, жива, — він наче не вірив власним очам і запитально звів догори брову.

— Так, я сиджу тут... жива, завдяки тобі, — на мить замовкла я. — Тому що сьогодні ти зумів знайти мене, — підказала я.

Він стиснув губи і позирив крізь примружені повіки, знову ухвалюючи важливе рішення. Стрельнув очима на повну тарілку, потім на мене.

— Ти їж, а я розповідатиму, — висунув він умову.

Я миттю наколола і відправила до рота равіолі.

— Вистежувати тебе важче, ніж це, по ідеї, має бути. Як працювало, я легко знаходжу будь-кого, чії думки прочитав хоча б раз.

Він нетерпляче поглянув на мене, і я збагнула, що завмерла, як статуя, тож змусила себе ковтнути, взяти наступне равіолі й повторити процедуру.

— Я дослухався до Джесики упіввуха — як я казав, тільки ти можеш знайти неприємності у Порт-Анджелесі. Тому спочатку не зауважив, як ти відділилася від дівчат і залишилася сама. Потім, утямивши, що тебе немає поруч із нею, я вирушив на пошуки до книжкової крамниці, яку побачив у голові Джесики. Я зміг

визначити, що ти не заходила всередину, а пішла у південному напрямку... і зрозумів, що тобі рано чи пізно доведеться повернути назад. Я просто сидів і чекав, навмання читаючи думки перехожих на вулиці — можливо, хтось звернув на тебе увагу, так я визначив би твоє місцеперебування. Я не мав причини хвилюватися... та відчував дивне нетерпіння...

Він глибоко замислився і втупився кудись повз мене, переглядаючи картини, недосяжні для моєї уяви.

— Я почав їздити кругами, продовжуючи... дослухатися. От от мало сісти сонце, я збирався вийти з авта й продовжити пошуки пішки. Аж раптом...— він замовк, заскреготівши зубами у наглому нападі люті. Потім зусиллям волі вгамував гнів.

— Що — раптом? — прошепотіла я. Він продовжував дивитися вгору повз мене.

— Я почув їхні думки,— загарчав він. Верхня губа смикнулася, оголюючи передні зуби.— Я побачив тебе у його голові,— він зненацька рвучко схилився, лікоть зметнувся над столом, рука затулила очі. Все відбулося так швидко, що я здригнулася.

— Дуже... важко, ти не уявляєш, наскільки важко було просто забрати тебе звідти і залишити їх... живими,— голос приглушено долинав з-під руки.— Я міг би дозволити тобі повернутися додому із Джесикою та Анжелою, але боявся, що коли ти підеш, я вирушу на полювання за ними,— пошепки зізнався він.

Я мовчки сиділа, не в змозі поворухнутися. У голові цілковита каша. Руки я тримала на колінах, ослаблено відкинувшись на спинку стільця. Він не забирав долоні від обличчя, сидів прямо та нерухомо, наче вирізьблений із каменю, який нагадувала його шкіра.

Нарешті він підвів очі, повні власних запитань, шукаючи зустрічі з моїми.

— Ти готова їхати додому? — поцікавився він.

— Я готова їхати звідси,— уточнила я, невимовно вдячна за те, що попереду на нас чекає подорож довжиною в годину. Попрощатися зараз було б понад мої сили.

Офіціантка примчала, ніби знала, що ми збираємося йти. Або спостерігала за нами.

— Вам нічого не потрібно? — поцікавилася вона в Едварда.

— Ні, дякую, ми хотіли б розрахуватися,— він говорив тихо, твердо, у голосі чулося напруження від розмови. Здається, це спантеличило її. Він очікувально поглянув на дівчину.

— З-з-звичайно! — запнулася вона. — Ось, будь ласка, — витягнула маленьку шкіряну книжечку з передньої кишені чорного фартуха і віддала йому.

Наступної миті він тримав у руках чек, поклав його до книжечки й повернув їй.

— Здачі не треба, — усміхнувся він, підводячись. Я незграбно скочила на ноги.

Вона спокусливо всміхнулася у відповідь.

— Гарного вам вечора.

Дякуючи їй, він не відривав очей від мене. Я придушила посмішку.

Ми попрямували до дверей. Він ішов зовсім поруч, але уважно слідкував, щоб ненароком не торкнутися мене. Пригадалися слова Джесики про її стосунки із Майком, що майже досягли стадії першого поцілунку. Я зітхнула. Напевно, Едвард почув зітхання, адже з цікавістю поглянув згори вниз. Я дивилася на тротуар, радіючи, що у нього не виходить читати мої думки.

Він відчинив пасажирські двері, тримав їх, доки я не сіла в авто, обережно зачинив за мною. Я спостерігала, як він обходить «вольво», в котрій раз зачудовано милуючись граційністю його рухів. По всьому виходило, що я б мала звикнути до цього — але ні. У мене таке відчуття, що до Едварда не звикнеш і через тисячу років.

Сівши за кермо, він завів двигун і ввімкнув обігрівач на повну потужність. Надворі серйозно похолодало, кінець хорошій погоди, — подумала я. Втім, у його куртці було тепло. Коли, як мені здавалося, він не дивився, я вдихала її аромат.

Едвард мчав нічним містом, вочевидь, не переймаючись інтенсивністю руху і маневруючи, як йому заманеться, щоб захопити вільний простір на дорозі.

— Ну що ж, — почав він багатозначно, — тепер твоя черга.

РОЗДІЛ 9. ТЕОРІЯ

— Можна я дещо запитаю? Одну річ? — заходилася благувати я, коли Едвард піддав газу на тихій вулиці. Складалося враження, що йому не потрібно слідкувати за дорогою.

Він зітхнув.

— Одну,— погодився він, губи стягнулися у насторожену рисочку.

— Ну... з твоїх слів, ти знав, що я не заходила у книжкову крамницю, а пішла у південному напрямку. Мені просто цікаво, як ти дізнався.

Він відвів погляд, поринаючи у роздуми.

— Я думала, недововки залишилися позаду,— забурчала я.

Ого, він майже всміхається.

— Тоді добре. Я відчув твій запах,— він зосередився на дорозі, щоб я мала час заспокоїтися. Я не мала анінайменшої гадки, що можна сказати у відповідь, та подумки дбайливо занотувала інформацію для подальшого вивчення. Потім зробила спробу перезавантажитися. Я не можу дозволити йому зупинитися, коли він нарешті почав розкривати таємниці.

— Ти не відповів на одне з перших запитань...— я намагалася виграти час.

Він недоволено зиркнув на мене.

— Яке запитання?

— Як можна читати чужі думки? Ти можеш дізнатися, про що думає будь-хто, де б він не був? Як це відбувається? А решта твоєї родини...? — я почувалася по-дурному, прагнучи відшукати пояснення неспоясненному.

— Це не одне запитання, — зауважив він.

Я переплела пальці й очікувально втупилася в нього.

— Родина тут ні до чого. Лише я. Я не можу чути кого завгодно на будь-якій відстані. Маю перебувати достатньо близько. Що знайоміший... «голос» людини, то далі я чую. Але, в кожному разі, не більше пари миль, — замислено замовк він. — Це ніби ти стоїш у велетенській залі, заповненій людьми, що одночасно говорять. Навколо гудіння, шумовий супровід із гомону голосів. Потім зосереджуєшся на одному голосі й чітко чуєш думки людини... Я майже постійно «вимикаю звук» — бо це дуже відволікає. До того ж легше прикидатися нормальним, — вимовляючи останнє слово, він насупився, — коли не починаєш ненавмисно відповідати на чийсь думки, а не слова.

— Чому ти не чуєш мене, як гадаєш? — поцікавилася я.

Він поглянув на мене своїми загадковими очима.

— Не знаю, — шепнув він. — Єдине, що спадає на думку, — можливо, твій розум працює не так, як у інших. Наче твої думки на коротких хвилях, а моя станція ловить тільки довгі, — він радісно вишкірився, задоволений порівнянням.

— Мій мозок працює неправильно? Я — виродок?

Його припущення не на жарт зачепило мене, вірогідно, тому що поцілило прямисінько в яблучко. Я завжди підозрювала, що не така, як усі; підтвердження цього з інших вуст збентежило мене.

— Я чую голоси в голові, а ти переймаєшся, що ти виродок, — розсміявся він. — Не бійся, це лише теорія, — він ураз посерйознішав. — Що повертає нас до наших баранів.

Я зітхнула. Як почати?

— Хіба ми не залишили недомовки в минулому? — ласкаво нагадав він.

Я вперше за час розмови відірвала погляд від його обличчя, намагаючись дібрати слова. І випадково поглянула на спідометр.

— Нечиста сила! — заверещала я. — Зараз же пригальмууй!

— Що трапилося? — здивувався він, але швидкості не зменшив.

— Ти женеш зі швидкістю сто миль на годину! — досі кричала я. Перелякано стрельнула оком у вікно. Там темно й нічого не видно, крім невеликого шматка дороги спереду, вихопленого з п'ятьми блакитнуватим сяйвом фар. Ліс на узбіччі підіймався

чорною стіною — чорною *сталевою* стіною, якщо ми злетимо з траси на такій швидкості.

— Охолонь, Белло! — закотив він очі, не зменшуючи швидкості.

— Ти хочеш нас убити? — наполягала я.

— Ми не потрапимо в аварію.

Я спробувала стримати емоції.

— Куди ти так поспішаєш?

— Я завжди так їжджу, — криво всміхнувся він, обертаючись до мене.

— На дорогу, на дорогу дивися!

— Белло, я ніколи не потрапляв ув аварію, мене жодного разу не штрафували, — вишкірився він, постукавши себе по лобі. — Вбудована система «Антирадар».

— Ой, смішно! — закипіла я. — Чарлі — коп, пам'ятаєш про це? Повага до правил дорожнього руху в мене у крові. Звісно, тобі що, коли «вольво» перетвориться на гармошку, поцілувавшись із деревом, ти підеш додому пішки!

— Можливо, можливо, — визнав він, коротко хихотнувши. — А ти — ні, — зітхнув він; я з полегшенням помітила, як стрілка на спідометрі поступово поповзла вниз і завмерла на позначці «вісімдесят». — Задоволена?

— Майже.

— Терпіти не можу їздити повільно, — пробурмотів він.

— Це повільно?!

— Гадаю, час зав'язувати із коментарями щодо мого водіння, — відрізав він. — Між іншим, я досі не почув останньої версії.

Я прикусила губу. Він подивився на мене; у медових очах несподівано забриніла ніжність.

— Я не сміятимусь, — пообіцяв він.

— Мене більше лякає, що ти розгніваєшся.

— Все так погано?

— Чесно кажучи, так.

Він чекав, я розглядала свої руки, щоб не бачити його виразу.

— Розповідай, — голос у нього спокійний.

— Не знаю, з чого почати, — зізналася я.

— Тоді чому не почати спочатку... ти казала, що вигнала цю версію не сама.

— Не сама.

— Що тебе підштовхнуло? Книжка? Кіно? — навмання припустив він.

— Ні, це сталося минулої суботи, на пляжі...

Я ризикнула глипнути на нього. Здається, він не здогадується.

— Я випадково зустрілася зі старим знайомим — Джейкбом Баском, — вела далі я. — Його тато товаришував із Чарлі, ще коли я пішки під стіл ходила.

Він досі виглядав спантелеченим.

— Його тато — старійшина племні квілеут, — вп'ялася я у нього очима. На обличчі застиг збентежений вираз. — Ми пішли прогулятися, — (звісно, я не стала згадувати про спокусницькі плани), — і він розповів деякі старі легенди. Думаю, хотів налякати... Одна історія... — я замовкла, завагавшись.

— Продовжуй, — сказав він.

— ...про вампірів.

Я усвідомила, що кажу це пошепки. Жодна сила не змусила б мене зараз поглянути на нього. Я виразно бачила, як його пальці конвульсивно втиснулись у кермо.

— І ти відразу згадала про мене? — не втратив він самовладання.

— Ні. Він... згадав вашу родину.

Він мовчки дивився на дорогу.

Раптом мені стало страшно, страшно за Джейкоба.

— Він вважає це дурними забобонами, — швидко заторохтіла я. — Він і гадки не мав, що я сприйму легенду серйозно, — щось мені серце підказує, цього не достатньо. Доведеться зізнатися. — Це я у всьому винна, я змусила його розповісти.

— Чому?

— Лорен заговорила про тебе — намагалася спровокувати мене. Найстарший хлопець із тих, що підійшли до нас, сказав, що ви не приходите до резервації, тільки прозвучало це так, наче за його словами крилося щось більше. Тому я виманила Джейкоба подальше від решти і витягнула з нього інформацію, — повісила я голову.

— Як витягнула? — запитав він.

— Спробувала пофліртувати з ним. Спрацювало краще, ніж я могла б подумати.

Самій не віриться, як згадаю.

— Хотів би я це побачити,— невесело хихотнув він.— І вона звинувачує мене, що я задурюю людям голови. Бідолаха Джейк!

Я почервоніла і втупилася в темряву за вікном.

— Що ти зробила потім? — поцікавився він після хвилинної паузи.

— Пошукала в інтернеті.

— Знайшла щось, що переконало тебе? — голос пролунав майже байдуже, та руки намертво вп'ялися у кермо.

— Ні, нічого переконливого. Звичайна дурня. А потім... — замовкла я.

— Що?

— Я вирішила, що це не має значення,— прошепотіла я.

— Не має значення?

Його тон змусив мене підвести голову — кінець кінцем мені вдалося пробити стіну вдаваної байдужості! Обличчя було скептичним, зі слабким натяком на гнів, якого я боялася.

— Так,— м'яко пояснила я.— Мені байдуже — хто ти чи що ти.

У його голосі забриніли різкі насмішкуваті нотки.

— Для тебе не має значення, чудовисько я чи ні? Тобі байдуже, якщо я — не людина?

— Так.

Він сидів мовчки, зосередившись на дорозі. На обличчі застиг холодний і суворий вираз.

— Ти сердися,— зітхнула я.— Краще б я тримала язика за зубами.

— Не краще,— заперечив він не ласкавішим за вираз обличчя тоном.— Добре, що я нарешті дізнався, що ховається у твоїй голові, навіть якщо це думки божевільної.

— Отже, я помилилася? — запитала я з викликом.

— Мова зараз не про це. «Це не має значення!» — прошипів він крізь стиснуті зуби.

— То я права? — схопила я повітря ротом.

— А це має значення?

Я глибоко вдихнула.

— Не зовсім,— замовкла я на мить.— Але мені цікаво.

Принаймні вдалося опанувати голос.

Тут він здався.

- Що тобі цікаво?
- Скільки тобі років?
- Сімнадцять,— швидко відказав він.
- І як довго тобі сімнадцять?

Він не відривав очей від дороги, та я помітила, як сіпнулися губи.

— Якийсь час,— нарешті визнав він.

— Гаразд,— всміхнулася я, радіючи, що він вирішив бути відвертим зі мною. Він пильно подивився на мене, точнісінько як раніше — того вечора, коли хвилювався, що я впаду в шоківий стан. Я ширше всміхнулася, підбадьорюючи його, він насупився у відповідь.

— Не смійся, але як тобі вдається виходити надвір удень?

Ого, вдалося розсмішити його.

— Міф.

— Ви не згоряєте на сонці?

— Міф.

— Не спите у домовинах?

— Міф,— повагавшись хвилику, він додав (щось особливе почулося в голосі): — Я взагалі не сплю.

Мені знадобився певний час, щоб перетравити інформацію.

— Зовсім-зовсім?

— Ніколи,— підтвердив він майже нечутно.

Потім повернув голову, щоб замислено поглянути на мене. Наші погляди зустрілися, мої очі втонули у золотавій безодні, думки розлетілися врзнобіч, як пух на вітрі. Я дивилася на нього, поки він не відвів погляду.

— Ти не запитала про найголовніше,— у голосі почулися крижані нотки; коли він зиркнув на мене, очі були холодними.

Я кліпнула, ще не в змоззі прийти до тями.

— Про що саме?

— Тебе не хвилює, як я харчуюся?— саркастично поцікавився він.

— А,— промимрила я,— ти про це.

— Так, про це,— жорстко сказав він.— Не хочеш знати, чи п'ю я кров?

Я здригнулася.

— Бачиш, Джейкоб дещо розповідав із цього приводу.

— Що він розповів? — похмуро запитав він.

— Він сказав, що ви... не полюєте на людей. Сказав, що ваша родина, в принципі, безпечна, адже ви полюєте тільки на тварин.

— Він сказав, що ми безпечні? — скептично перепитав він.

— Не зовсім. Він сказав, що ви, в принципі, не небезпечні. Але квілеути не хочуть пускати вас на свою землю, про всяк випадок.

Він дивився вперед, хоча я не була впевнена, що він спостерігає за дорогою.

— То він має рацію? Ви не полюєте на людей? — я щосили намагалася говорити спокійно.

— У квілеутів хороша пам'ять, — прошепотів він.

Я сприйняла це як підтвердження.

— Тільки не думай, що все так просто, — застеріг він. — Вони чинять мудро, тримаючись подалі від нас. Ми — небезпечні.

— Не розумію.

— Ми намагаємося, — повільно пояснив він. — Зазвичай, коли ми щось робимо, то робимо на совість. Та інколи помиляємось. Наприклад, я втомився, коли дозволив собі залишитися з тобою наодинці.

— Це помилка? — я почула сум у власному голосі; не знаю, чи він також.

— Дуже небезпечна помилка, — пробурмотів він.

У машині запанувала тиша. Я спостерігала, як світло фар кривує разом із вигинами дороги. Воно рухалося занадто швидко, нереально, наче ми проходили відеогру. Я фізично відчувала, що час, як чорний асфальт під колесами, збігає з кожною секундою, й страшенно боялася, що більше не матиму нагоди так поговорити із ним, поговорити відверто, усвідомлюючи, як раптом зникають мури між нами. Останні слова натякали на кінець розмови, та я геть відкидала такий варіант. Завелика розкіш змарнувати бодай хвилину, коли ми наодинці.

— Розкажи ще, — відчайдушно попрохала я, не переймаючись попередньою фразою. Тільки б знову почути його голос.

Він хутко блимкнув на мене, приголомшений новою інтонацією.

— Що ще ти хочеш знати?

— Розкажи мені, чому ви полюєте на тварин замість людей, — запропонувала я, не спромігшись притамувати розпач у голосі.

Я відчувала, що зараз розплачуся, і щосили боролосся з горем, що намагалося захопити мене.

— Не хочу бути чудовиськом,— відповів він тихо.

— Але тварин недостатньо?

На якийсь час він замовк.

— Не скажу точно, але це можна порівняти з дієтою з соєвого молока й сиру. Ми називаємо себе вегетаріанцями, маленький сімейний жарт. Таке харчування повністю не втамовує голоду, чи радше спраги, хоча дає достатньо сил, щоб опиратися. Як правило,— у його голосі забриніли зловісні нотки.— Інколи це складніше, ніж звичайно.

— Зараз тобі дуже складно? — запитала я.

Він зітхнув.

— Так.

— Але ти не голодний,— впевнено сказала я, не запитуючи, а стверджуючи.

— Чому ти так думаєш?

— Твої очі. Я казала, що маю теорію. Я помічала, що люди — особливо чоловіки — стають дратівливішими, коли зголодніють.

Він хихотнув.

— Ти спостережлива, правда?

Я не відповіла, просто дослухаючись до звуку сміху і записуючи його на жорсткий диск у голові.

— На минулих вихідних ви полювали з Емметом? — запитала я, коли в авті запанувала мовчанка.

— Так,— він помовчав, наче вирішуючи: говорити далі, чи ні.— Я не хотів їхати, та це було необхідно. Коли не мучить спрага, трішки легше перебувати поруч із тобою.

— Чому ти не хотів їхати?

— Мені стає... м-м-м... неспокійно, коли я надовго залишаю тебе,— очі дивляться ніжно, але пильно, здається, просвітлюють наскрізь, як рентген.— Я говорив серйозно, коли просив тебе не впасти в океан і не потрапити під машину в минулий четвер. Усі вихідні не міг зосередитися, хвилювався за тебе. Після того, що трапилося сьогодні ввечері, просто дивуюся, як ти зуміла прожити два дні без пригод і травм,— він похитав головою, наче пригадав щось.— Ну, майже без травм.

— Тобто?

— Твої руки,— нагадав він. Я поглянула на долоні, на внутрішньому боці яких виднілися майже загоєні сліди від подряпин. Від Едварда нічого не приховаєш.

— Я впала,— зітхнула я.

— Як я і думав,— куточки вуст метнулися вгору.— Якщо взяти до уваги, що це — ти, все могло бути набагато гірше. Така ймовірність ненастанно катувала мене, поки я був у від'їзді. Три дні видалися дуже довгими. Я добряче дістав Еммета,— невесело посміхнувся він.

— Три дні? Хіба ти не сьогодні повернувся?

— Ні, ми приїхали в неділю.

— Тоді чому нікого з вас не було у школі? — я відчула жорстоке розчарування, навіть злість, згадавши, скільки настраждалася через його відсутність.

— Ти запитувала, чи шкодить мені сонце, я сказав, що ні. Та мені краще не виходити під пряме сонячне проміння, принаймні не в людській на очах.

— Чому?

— Колись покажу,— пообіцяв він.

Я замислилася на хвилину.

— Міг би зателефонувати мені,— вирішила я.

Я захопила його зненацька.

— Я знав, що з тобою все гаразд.

— Але я не знала, де ти. Я...— завагалася я й опустила очі додолу.

— Що? — у шовковому голосі крилася непереможна сила.

— Мені не подобається. Не бачити тебе. Мені стає неспокоїно,— звісно, я почервоніла, сказавши це вголос.

Він мовчав. Я стривожено зиркнула на нього, щоб побачити маску болю на обличчі.

— Ні! — простогнав він.— Так не повинно бути.

Я не в'їхала, що спричинило таку реакцію.

— Я сказала щось не те?

— Белло, хіба ти не розумієш? Одна справа — коли я роблю непростимі помилки, і зовсім інша — коли ти дозволяєш собі глибоко втягуватися у це,— він повернув сповнені муки очі на дорогу; слова лилися з вуст так швидко, що я ледве встигала розбирати їх.— Не хочу навіть чути про такі відчуття з твого боку,— він говорив тихо, але наполегливо. Слова ранили мене

у самісіньке серце.— Це неправильно. Це небезпечно. Я небезпечний, Белло, прошу, зрозумій.

— Ні! — я щосили намагалася не скидатися на напринджену дитину.

— Я серйозно,— гаркнув він.

— Я теж. Я сказала — для мене не має значення, хто ти. Запізно.

Його голос глухо і різко хльоснув тишу, як батіг.

— Ніколи не кажи так.

Я прикусила язика і щиро пораділа, що він не дізнається, як мені боляче. Я втупилася в дорогу. Враховуючи, як він мчить, ми вже маємо під'їздити до Форкса.

— Про що думаєш? — запитав він різкувато.

Я похитала головою, до кінця не впевнена, чи зможу говорити. Я відчувала його пильний погляд, та вперто дивилася вперед.

— Ти плачеш? — здається, він не на жарт здивувався. Я не звернула уваги, як рідина з очей виплеснулася назовні. Похапцем тернула рукою по щоці — хто б сумнівався, що вона виявиться вологою від зрадницьких сліз.

— Ні,— заперечила я тремтячим голосом.

Я побачила, як він нерішуче простягає до мене праву руку, потім раптом зупиняється і повільно кладе її назад на кермо.

— Пробач мені.

Я чула, що йому справді шкода, й розуміла, що він перепрошував не для красного слівця.

Темрява і тиша. Нічого більше.

— Поясни мені дещо,— сказав він за хвилину. Помітно, що він боровся з собою, щоб говорити привітніше.

— Так?

— Про що ти думала сьогодні ввечері, перш ніж я вилетів із-за рогу? Мене спантеличив вираз — ти не здавалася зляканою, радше щосили намагалася зосередитися на чомусь.

— Я силкувалася пригадати, як вирубати нападника — знаєш, прийоми самозахисту. Я збиралася вдавнити йому ніс у мозок,— я відчула, як на згадку про темноволосого всередині закипає ненависть.

— Ти збиралася битися з ними? — розчаровано протягнув він.— А про втечу не думала?

— Якби я побігла, то неминуче гепнулася б на землю,— ви знала я.

— Чому не покликати на допомогу?

— На все свій час.

Він похитав головою.

— Ти права — я дійсно втручаюсь у неминуче, захищаючи твоє життя.

Я зітхнула. Ми скинули швидкість, заїжджаючи у місто. Домчали за двадцять хвилин.

— Ми побачимося завтра? — вимогливо поцікавилася я.

— Так, мені теж треба здати твір, — посміхнувся він. — Я займу для тебе місце на ланчі.

Яка дурня, що після всього, пережитого сьогодні, віддріб'язкової обіцянки затремтіли коліна і відібрало мову!

Ми зупинилися перед будинком Чарлі. В середині горить світло, стоїть на місці пікап — перед моїми очима постала до болю звична картина. Здається, я прокидаюся зі сну. Він заглушив двигун, та я залякла на сидінні.

— Ти обіцяєш, що нікуди не зникнеш завтра?

— Обіцяю.

Я на хвилю замислилась, потім кивнула і зняла куртку, востаннє вдихнувши її запах.

— Залиш, свою отримаєш тільки завтра, — нагадав він.

Я вручила її йому.

— Візьми. Не хочу пояснювати Чарлі.

— Тоді добре, — вишкірився він.

Я взялася за ручку, вагаючись, прагнучи якнайдалі відстрочити момент прощання.

— Белло? — почав він іншим, серйозним, але водночас і нерішучим тоном.

— Так? — занадто поспішно обернулася я.

— Пообіцяєш одну річ?

— Звичайно, — бовкнула я, відразу пошкодувавши про беззастережну згоду. Що, коли він попросить триматися від нього якнайдалі? Такої обіцянки я дотриматися не зможу.

— Не гуляй сама лісом.

Я витріщилася на нього, як баран на нові ворота.

— Чому?

Він спохмурнів, очі напружено розглядали щось невидиме за вікном.

— Скажімо так — я не завжди найнебезпечніше створіння у цій місцині.

Раптовий холод у голосі змусив мене затремтіти, та я відчула полегшення. Принаймні з виконанням цього прохання проблем не виникне.

— Як скажеш.

— До зустрічі завтра,— зітхнув він. Я збагнула, що час іти.

— До завтра! — неохоче відчинила я двері.

— Белло?

Я обернулася, помітивши, що він нахилиється до мене. Прегарне бліде обличчя опинилося за кілька сантиметрів від мого. У мене перехопило подих.

— Солодких снів,— побажав він. Його дихання долетіло до мого обличчя, забивши памороки. Неповторний аромат, який я відчула на куртці, цього разу концентрованіший. Я кліпнула, втративши здатність рухатися. Він відхилився.

Я розмерзлася тільки тому, як у голові трохи пояснилося. Незграбно виповзла з машини; для того, щоб випростатися, довелося вхопитися за дверцята. Здається, він хихотнув мені вслід, та звук настільки тихий, що я не запряглася б.

Він почекав, доки я, перечіплюючись, добреду до вхідних дверей, потім я почула, як неголосно запрацював двигун, і розвернулася, щоб побачити, як зникає за рогом сріблясте авто. Надворі холодно, дійшло до мене.

Я автоматично дістала ключ, відімкнула двері й зайшла всередину.

— Белло? — покликав Чарлі із вітальні.

— Так, тату,— пішла я показатися йому. По телевізору йшов бейсбольний матч.

— Ти рано повернулася.

— Хіба? — здивувалася я.

— Ще й восьмої нема,— сказав він.— То як, повеселилися з дівчатами?

— Так, ми не сумували,— голова пішла обертом, коли я намагалася пригадати, як, власне, мав би минути той вечір.— Вони придбали класні сукні.

— А ти як?

— Трохи стомилася. Довелося багато побігати.

— Ну, тоді варто піти полежати,— голос у нього був стривожений. Цікаво, який у мене зараз вигляд?

— Спершу я маю зателефонувати Джесиці.

— Хіба не вона привезла тебе додому? — здивовано запитав він.

— Вона, але я залишила куртку в машині. Хочу нагадати їй, щоб не забула принести її завтра у школу.

— Принаймні дай їй шанс спочатку доїхати додому.

— Обов'язково,— погодилася я.

Я попрямувала на кухню і впала у крісло, виснажена до нестями. Світ на повному серйозі починав обертатися перед очима. Цікаво, невже таки не вдасться оминути шокову стадію? Не розкисати, наказала я собі.

Як грім із ясного неба задзвонив телефон. Я здригнулася і схопила слухавку.

— Слухаю,— сказала я, затамувавши подих.

— Белло?

— Привіт, Джес, я збиралася подзвонити тобі.

— Ти вже вдома? — у її голосі почулося полегшення і... здивування.

— Так. Я забула у тебе в машині куртку. То принесеш її завтра?

— Звичайно. Розкажи мені, що трапилося! — висунула вона контрвопиту.

— М-м-м, завтра, на тригонометрії — згода?

Джес не стала тупити.

— Там твій тато?

— Ага, так.

— Добре, поговоримо завтра. Бувай! — голос аж тремтів від нетерплячки.

— Бувай, Джес.

Я повільно пішла нагору сходами, досі перебуваючи у стані важкого ступору. Механічно робила те, що й кожного вечора перед сном, літаючи думками далеко, не звертаючи уваги на свої дії чи рухи. Лише опинившись у душі — загаряча вода обпекла шкіру,— я збагнула, як замерзла. Кілька хвилин голосно цокотіла зубами, перш ніж киплячим бризкам вдалося повністю розслабити задерев'янілі м'язи. Потім я стояла під душем, занадто стомлена, щоб рухатися, поки не вибігла гаряча вода.

Я почувалала до себе, дбайливо загорнувшись у рушник у спробі втримати тепло від ванни. Бр-р-р, не хочеться, щоб поверталися болісні дрижаки. Я хутко перевдяглася на ніч і залізла під ковдру, скрутившись клубочком і обійнявши себе руками, щоб зігрітися. Кілька разів я починала тремтіти від холоду.

У голові трохи паморочилося від незрозумілих картинок; вряди-годи серед них пролітали ті, що я намагалася стерти з пам'яті. Все здавалося заплутаним, але поступово, що більше я наближалася до межі переходу у підсвідомість, чітко вималювалися кілька очевидностей.

Три речі не викликали жодного сумніву. По-перше, Едвард Каллен — вурдалак. По-друге, якась частина його — не знаю, наскільки сильна частина,— бажає моєї крові. По-третє, я беззастеречно і безповоротно закохана в нього.

РОЗДІЛ 10. ДОПИТИ

Вранці я відчайдушно сперечалася з тою частиною себе, котра свято вірила, наче вчорашній день — лише сон. На її боці — логіка і здоровий глузд. Як за рятівну соломинку, я хапалася за те, що аж ніяк не могла вигадати — запах, наприклад. Можу запрягтися, створити такий аромат моя уява не здатна.

За вікном у напівтемряві стелився туман. Ідеальний день. Жодної причини не приходити до школи. Я вдяглася у теплий одяг, пам'ятаючи, що куртки у мене немає. Зайвий доказ реальності вчорашніх подій.

Коли я спустилася вниз, Чарлі вже поїхав на роботу — я проспала довше, ніж гадала. Я проковтнула за три прийоми солодку вівсянку з горіхами та родзинками, запила молоком просто з пакета і помчала до вхідних дверей. Сподіваюся, дощ не вперіщить щосили, перш ніж я перетнуся із Джесикою.

Надворі стояв надзвичайно густий туман; здавалося, повітря перетворилося на молочно-білий океан. Імла крижаними пальцями хапала за голу шкіру обличчя та шиї. Швидше б опинитися у теплій кабіні пікапа. Через густу пелену туману, заледве зробивши десяток кроків по під'їзній доріжці, я помітила авто на ній. Сріблясте «вольво». Серце ледве не вистрибнуло з грудей — зупинилося на мить, потім забилося з подвійною силою.

Я не зауважила, звідки він виник, та ось він переді мною, відчиняє двері.

— Не проти, якщо я підкину тебе сьогодні? — запитав Едвард, тішачись із мого виразу. Знову він захопив мене зненацька. Пропозиції бракувало категоричності. Я насправді мала право

вибору — цілком могла відмовитися, частина його сподівалася на це. Марна надія.

— Звичайно, не проти, спасибі,— відповіла я, намагаючись говорити спокійно. Тільки-но я сіла у теплу машину, помітила, що бежева куртка висить на підголівнику пасажирського сидіння. Дверцята зачинилися; не встигла я оком кліпнути, як він сидів поруч, запускаючи двигун.

— Я захопив куртку спеціально для тебе. Не хочу, щоб ти захворіла чи щось у такому дусі,— запопадливо сказав він. Я зауважила, що на ньому не було куртки, лише легенька в'язана сіра сорочка із трикутним викотом і довгими рукавами. Тканина щільно облягала досконалий мускулястий торс. Величезне спасибі обличчю, що не дає мені витріщатися на тіло.

— Я не така ніжна,— сказала я, кладучи куртку на коліна і просовуючи руки у задовгі рукава. Мені не терпілося переконатися, чи справді куртка пахне так, як здалося вчора. Ні, краще.

— Хіба? — тихо заперечив він. Я не зрозуміла, сказав він мені чи собі.

Ми їхали спеленаними туманом вулицями, ми мчали й почувалися незручно. Я принаймні. Вчора ввечері мури між нами зникли. Майже всі. Я не знала, чи можемо ми бути відвертими сьогодні, тому вважала за краще тримати язика за зубами. Чекала, поки заговорить він.

Він обернувся до мене, на вустах грала самовдоволена посмішка.

— Як — сьогодні ти не засипатимеш мене запитаннями?

— Тебе хвилюють мої запитання? — полегшено зітхнула я.

— Не так сильно, як твоя реакція на мої відповіді,— схоже, він жартує, втім — хто його знає.

Я насупилася.

— Я реаую погано?

— Ні, втім і біда. Ти сприймаєш усе неприродно спокійно.

Що змушує мене гадати, що ти насправді думаєш.

— Я завжди кажу те, що думаю.

— Після попереднього редагування,— звинуватив він.

— Ну, зовсім трішки.

— Достатньо, щоб зводити мене з глузду.

— Ти не захочеш це слухати,— промимрила я майже пошепки. Щойно слова злетіли з вуст, я пошкодувала про них. Печаль

у голосі була ледве чутна, залишалося сподіватися, що він не помітив її.

Він не сказав нічого. Цікаво, зіпсувала я йому настрої чи ні? Коли ми заїжджали на шкільну стоянку, його обличчя нагадувало згорнену книгу. Раптом мене осіяло.

— Де твої родичі? — запитала я. Не те щоб я не раділа можливості побути з ним наодинці, але вони зазвичай їздять разом.

— Їх підкинула Розалія, — знизав він плечима, припарковуючись поруч із блискучим червоним красенем із відкинутим верхом. — Претензійні колеса, правда?

— Угу, — видихнула я. — Якщо у неї є *оце*, чому вона їздить із тобою?

— Як я сказав, це доволі претензійне авто. Ми намагаємося не виділятися із загалу.

— У вас не дуже виходить, — розсміялася я, похитавши головою, коли ми вийшли із машини. Ми не спізналися — завдяки навіженому водінню Едварда прибули раніше, ніж треба. — То чому сьогодні Розалія поїхала на своїй машині, коли вона так впадає в очі?

— Ти не помітила? Я порушую усі правила, — він почекав мене біля «вольво». Коли ми йшли шкільним подвір'ям, він тримався зовсім поруч. Мені хотілося скоротити відстань, щоб можна було простягнути руку і торкнутися його, та я побоювалася, що йому це не сподобається.

— Чому ви взагалі придбали такі машини? — вголос міркувала я. — Якщо прагнете не привертати уваги?

— Це — наша слабкість, — зізнався він із пустотливою посмішкою. — Ми любимо їздити швидко.

— Сімейка Показух, — нечутно пробурчала я.

У Джесики, що чекала на мене, примостившись біля кафетерію під укриттям піддашка, очі ледве на вилізли на лоба. У руках, благослови її Боже, вона тримала мою куртку.

— Привіт, Джесико! — сказала я, коли ми підійшли ближче. — Дякую, що не забула.

Вона мовчки віддала куртку.

— Доброго ранку, Джесико! — ввічливо привітався Едвард. Він не винен, що має спокусливий голос. І не усвідомлює, на що здатний його погляд.

— Е-е-е... здоров,— вона перевела погляд широко розплющених очей на мене, намагаючись зібрати думки до купи.— Давай, побачимось на тригонометрії.

Вона багатозначно зиркнула, я придушила зітхання. Заради всього святого, що я їй розповім?

— Давай, до зустрічі на уроці.

Вона попрямувала геть, двічі призупиняючись, щоб крадькома через плече стрельнути очима на нас.

— Що ти збираєшся розповісти їй? — пробурмотів Едвард.

— Агов, я думала, ти не можеш залазити у мою голову! — прошипіла я.

— Не могу,— спантеличено відповів він. Потім очі заблищали, я побачила, що він зрозумів, у чому річ.— Однак я можу читати її. Вона влаштує на тебе засідку в класі.

Я застогнала, знімаючи його куртку й одягаючи натомість свою. Отримавши майно назад, Едвард перекинув його через плече.

— То що збираєшся розказати їй?

— Допоможеш мені? — заходилася благати я.— Що вона хоче почути?

Він похитав головою, лукаво шкірячись.

— Так не чесно.

— Ні, ти не хочеш поділитися тим, що знаєш сам,— ось це нечесно!

Він на мить поринув у роздуми, ми йшли далі, зупинившись лише біля дверей мого першого на сьогодні класу.

— Їй цікаво, чи не зустрічаємося ми таємно. Ще вона хоче знати твої почуття до мене,— зрештою розколовся він.

— Капець! Що їй сказати? — я намагалася виглядати, як втілення невинності. Народ, що поспішав на урок, проходив повз нас і, напевно, витріщався, та мені зараз не до того.

— М-м-мм...— він замовк, перехопив неслухняний кучер, що не втримався у хвостіку на шиї, і повернув його на законне місце. Серце моє забилося швидко-швидко.— Гадаю, на перше запитання можеш відповісти «так» (якщо ти, звісно, не проти) — правдоподібнішого пояснення не вигадати.

— Я не проти,— прошелестіла я ледь чутно.

— Щодо другого запитання... я слухатиму, що ти розповіси їй.

Один куточок вуст припіднявся у моїй улюбленій напівусмішці. Не встигла я прийти до тями, щоб відреагувати на останні слова, як він розвернувся і пішов.

— Побачимся на ланчі,— кинув на ходу. Троє людей у дверях вклякли на місці, здивовано втупившись у мене.

Почервоніла й роздратована, влетіла я до класу. Викрутень ходячий, от він хто. Ще більше переймаючись, що скажу Джесиці, я сіла на постійне місце й щосили жбурнула сумку на парту.

— Доброго ранку, Белло! — привітався сусіда, Майк. Я подивилася на нього: виглядав він незвично, майже відсторонено.— Як з'їздили у Порт-Анджелес?

— Все минуло...— (ех, немає на світі слів, щоб описати вчорашній день),— відмінно,— плутано закінчила я.— Джесика придбала відпадну сукню.

— Вона не розповідала про нашу вечерю? — поцікавився він. Зауваживши, як заблищали у Майка очі, я посміхнулася, радіючи, що розмова завернула в цей бік.

— Вона казала, що ви чудово провели час разом,— запевнила я.

— Чесно? — загорівся він.

— Щоб мені з місця не зійти.

Тут містер Мейсон почав урок, закликавши клас до тиші й наказавши здавати письмові роботи. Англійська та правознавство промайнули, як одна суцільна пляма. Думки постійно крутилися навколо того, як пояснити все Джесиці й чи справді Едвард слухатиме мене, читаючи мою співрозмовницю. Маленький геній буває досить незручним — коли не рятує мені життя.

До кінця другого уроку туман майже розсіявся, та день не став світлішим — вгорі ходили низькі, гнітючі хмари. Я щасливо всміхнулася небу.

Звісно, Едвард не помилився. Коли я зайшла на тригонометрію, Джесика сиділа на задньому ряду, ледве не падаючи зі стільця від нетерплячки. Я неохоче попрямувала до неї, переконуючи себе, що чим швидше пройду через це, то краще.

— Розкажи мені все! — закомандувала вона, не встигла я сісти.

— Що ти хочеш знати? — ухилилася я від прямої відповіді.

— Що трапалося минулого вечора?

— Він пригостив мене вечерею і відвіз додому.

Вона явно скептично витріщилася на мене.

— Як ти дісталася додому так швидко?

— Він їздить як навіжений. Це було щось страшне й сумне,— сподіваюся, він слухає.

— Це було типу побачення — ви домовлялися зустрітися там?

Я про таке й не думала.

— Ні, я дуже здивувалася, побачивши його у Порт-Анджелесі.

Безсумнівна чесність тону змусила її накопирити губки.

— Але сьогодні він підкинув тебе до школи?— не здавалася вона.

— Так, повна несподіванка для мене. Вчора ввечері помітив, що я без куртки,— пояснила я.

— То як, ви збираєтеся зустрітися знову?

— Він запропонував звозити мене у Сієтл у суботу, на його думку, довга подорож не для пікапа. Рахується?

— Ще б пак,— киває вона.

— Ну, значить, так.

— О-го-го! — розтягнула вона на три склади.— Едвард Каллен.

— Еге ж,— погодилася я. «Ого» не достатньо.

— Стоп! — її руки злетіли вгору, долоньями до мене, як у поліцейського, що зупиняє дорожній рух.— Він тебе поцілував?

— Ні,— промимрила я.— І не схоже, щоб збирався.

Вона виглядала розчаровано. Зуб даю, я теж.

— Думаєш, у суботу..? — звела вона брови.

— Чесно кажучи, сумніваюся,— відповіла я з погано замаскованим незадоволенням у голосі.

— Про що ви балакали? — пошепки натиснула вона з метою отримати більше інформації. Урок почався, але містер Ворнер не дуже переймався дисципліною, не ми одні продовжували теревенити.

— Не знаю, Джес, багато про що,— прошепотіла я у відповідь.— Трошки поговорили про твір з англійської...

Дуже, дуже трошки. Думаю, він згадав про нього між іншим.

— Белло, будь-ласочка,— заканючила вона.— Розкажи подробиці.

— Ну... гаразд, слухай. Бачила б ти, як офіціантка фліртувала з ним, ледве що не кидалася. А він не звертав на неї уваги, взагалі.

Нехай сама робить висновки.

— Хороший знак, — кивнула вона. — Гарненька?

— Дуже, мабуть, років дев'ятнадцять-двадцять.

— Супер. Ти йому точно подобається.

— Я думаю — так, але напевно сказати важко. Він такий загадковий, — зітхнувши, підлила я олії у вогонь.

— Не знаю, як ти не боїшся залишатися з ним наодинці, — видихнула вона.

— Чому? — ошелешено запитала я, та вона не запідозрила нічого дивного.

— Він мене... лякає. Я б не знала, що сказати йому, — скривилася вона, вочевидь, пригадавши сьогоднішній ранок чи вчорашній вечір, коли він спрямував на неї нездоланну силу очей.

— У мене інколи відбирає мову, коли я поруч із ним, — визнала я.

— О так. Він неймовірно шикарний, — Джесика знизала плечима, наче останній факт міг компенсувати будь-який недолік. Втім, для неї так і було.

— У ньому є щось більше.

— Невже? Наприклад?

Краще б я тримала язика за зубами. Краще б, сподівалася я, він пожартував про підслуховування.

— Не можу пояснити до пуття, та він... він неймовірніший, ніж здається.

Вампір, котрий прагне бути хорошим, котрий ганяє навколо, рятуючи людей, щоб не бути чудовиськом... Я вп'ялася поглядом у протилежну стіну класу.

— Це можливо? — захихотіла вона.

Я промовчала, вдавши, що слухаю містера Ворнера.

— Ну, зізнайся, він тобі подобається? — від Джесики так легко не відкараскаєшся.

— Так, — коротко відрізала я.

— Ні, я маю на увазі, він тобі по-серйозному подобається? — наполягала вона.

— Так, — повторила я, червоніючи до кінчиків вух. Сподіваюся, це не відіб'ється у її думках.

Тим часом Джесика вирішила перейти до складніших запитань.

— Як сильно він тобі подобається?

— Занадто сильно,— прошепотіла я.— Більше, ніж я йому. Не знаю, як зарадити цьому,— зітхнула я, знову почервонівши.

На щастя, містер Ворнер викликав Джесіку.

До кінця уроку їй більше не трапилася нагода продовжити допит. Тільки-но пролунав дзвінок, я пішла у контратаку.

— На англійській Майк запитав мене, чи ти розповідала про понеділок,— мовила я.

— Серйозно?! Що ти сказала? — ледве не задихнулася вона, відразу забувши про мене з Едвардом.

— Я відповіла, що ти розказувала, як ви чудово провели час. Здається, він зрадів.

— Скажи мені точно його слова, і точно, що ти відповіла!

Решта дороги проминула за аналізом структури речень, ліву частку іспанської ми присвятили найдетальнішому відтворенню Майкової міміки. Нізачо в світі не займалася б довго такою дурнею, якби не побоювання, що в іншому разі розмова повернеться у небезпечне русло.

Потім пролунав дзвінок на обід. Коли я зірвалася з місця, абияк запихаючи книжки до сумки, мій піднесений настрій не залишився непоміченим.

— Сьогодні за ланчем ти сидітимеш не з нами, правда? — припустила вона.

— Поживемо — побачимо.

Не можу бути стовідсотково впевнена, що він не зникне, поставивши мене у незручне становище.

Та за дверима іспанського кабінету, прихилившись до стіни, чекав на мене Едвард Каллен, більше схожий на грецького бога, ніж на людину. Джесика зиркнула на нього, закотила очі й залишила нас.

— До зустрічі, Белло,— багатозначно прощбетала вона. Можливо, доведеться вимкнути звук у телефоні.

— Привіт! — сказав він водночас задоволено й роздратовано. Жодних сумнівів, слухав нас.

— Привіт!

У голову не лізла годяща тема для розмови, він мовчав — очікував свого часу, вирішила я, тому прогулянка до кафетерію

минула без слів. Іти поруч із Едвардом у тисняві й штовханині обідньої перерви — наче повернутися у перший день у школі. Всі витріщаються.

Він мовчки приєднався до черги, хоча допитливий погляд ковзав по моему обличчю кожні кілька секунд. Мені здалося, що роздратування бере гору над задоволенням, стаючи домінуючою емоцією. Я почала нервово гратися змійкою на куртці.

Він підійшов до прилавка і щерть заповнив тачу.

— Що ти робиш? — запротестувала я. — Сподіваюся, це все не для мене?

Він похитав головою, збираючись платити за їжу.

— Звісно, половина — моя.

Я підняла догори брову.

Він попрямував туди, де ми сиділи минулого разу. З протилежного кінця довгого столу група старшокласників здивовано спостерігала, як ми сідаємо один навпроти одного. Едварду, схоже, байдуже.

— Бери, що хочеш, — сказав він, підштовхуючи тачу до мене.

— Мені цікаво, — сказала я, взявши яблуко й крутячи його в руках, — що б ти робив, якби тебе підбили скуштувати людської їжі?

— Завжди тобі цікаво, — скривився він, похитавши головою. Впився у мене очима, не дозволяючи відвести погляд, взяв із тачі піцу, повагом відкусив чималий шматок, швидко пережував і проковтнув. Я спостерігала з розтуленим ротом.

— Якби тебе підбили з'їсти грязюку, ти змогла б, правда? — поблажливо поцікавився він.

Я зморщила носа.

— Якось я їла бруд... на спір, — зізналася я. — Не так і гидко.

Він розсміявся.

— Чомусь я не здивований...

Здається, щось за моїм плечем привернуло його увагу.

— Джесика аналізує мої дії, щоб потім розкласти все по полицях для тебе, — підштовхнув він решту піци до мене. Від згадки про Джесіку на його риси впала тінь минулого роздратування.

Я поклала яблуко й відкусила піцу, старанно уникаючи дивитися на нього. Зараз почнеться допит.

— Кажеш, офіціантка була гарненькою? — ніби між іншим поцікавився він.

— Ти справді не помітив?

— Ні. Не звернув уваги. Мене хвилювали інші запитання.

— Бідолашна,— я могла дозволити собі бути милосердною.

— Дещо з того, що ти розповіла Джесиці... скажімо так, непокоїть мене,— він не захотів підіграти мені, перейшовши на жартівливий тон. Голос звучав хрипкувато, з-під опущених вій у мене впивалися стурбовані очі.

— Не дивно, що тобі сподобалося не все почуте. Ти в курсі, що говорять про любителів підслуховувати,— нагадала я.

— Я попереджав тебе, що слухатиму.

— А я попереджала, що тобі не захочеться дізнаватися мої думки.

— Правда,— погодився він, не змінюючи тону.— Втім, ти помиляєшся. Я дуже хочу знати, про що ти думаєш,— все. Просто мені хотілося б... щоб ти не думала деякі речі.

Я насупилася.

— О, це все міняє.

— Мова зараз про інше.

— Про що?

Ми схилилися над столом, тягнучись одне до одного. Його білі довгі руки підперли підборіддя, я подалася вперед, схопивши його за шию правою долонсю. Я постійно мала нагадувати собі, що ми сидимо у переповненій їдальні, де за нами, напевно, спостерігає не одна пара цікавих очей. Як легко з головою поринути у нашу напружену маленьку приватну розмову!

— Ти справді віриш, що я тобі небайдужий більше, ніж ти мені?— промимрив він, нахилиючись ближче, пронизуючи мене темно-золотавими очима.

Довелося негайно пригадувати, як дихати. Спроба увінчалася успіхом, лише коли я відвела погляд.

— Знову ти за своє,— прошепотіла я.

Від здивування його очі стали ще більшими.

— Що?

— Засліплюєш мене,— зізналася я, намагаючись не втратити самовладання, подивившись на нього.

— О! — насупився він.

— Ти не винен,— зітхнула я.— Це мимовільно.

— Ти відповіси на поставлене запитання?

Я опустила очі.

— Так.

— «Так» у сенсі: ти відповіси — чи «так» у сенсі: ти дійсно віриш? — розлютився він.

— Так, я справді вірю у це.

Я зосередилася на розгляданні стола, блукаючи поглядом по візерунку — імітації дерев'яних дощочок на пластику. Мовчанка затягнулася. Я вперто зтялася не заговорити першою цього разу, борючись зі спокусою крадькома зиркнути на нього.

Нарешті я почула м'який шовковий голос.

— Ти помиляєшся.

Я підвела голову, щоб зустрітися з ніжним поглядом.

— Ти не знаєш,— пошепки не погодилася я, із сумнівом похитавши головою, хоча від його слів серце ледве не вискочило із грудей. Як мені хотілося, щоб це було правдою!

— Чому ти так думаєш? — рухливі топазові очі проникливо дивилися прямо у душу, як гадала я, марно намагаючись побачити правду глибоко всередині.

Я втупилася у нього, намагаючись при цьому зберегти чіткість мислення і знайти спосіб пояснити все. Поки я відчайдушно копирсалася у голові в пошуках годящих слів, він почав виказувати ознаки нетерпіння, насупився, збентежений моїм мовчанням. Я забрала руку із шиї і підняла палець догори.

— Мені треба подумати,— зауважила я. Судячи з виразу, йому полегшало — він зрадів, що я взагалі збираюся відповідати.

Я поклала руку на стіл, посунула ліву так, щоб долоні зустрілися. Витріщилася на руки, сплітаючи пальці у замочок і розплітаючи, і врешті-решт заговорила.

— Ну, якщо забути про очевидне, інколи...— завагалася я.— Я не впевнена, не вмю читати думки, та інколи складається враження, що ти маєш на увазі «до побачення», хоча говориш нібито зовсім інше.

Це найточніше вербальне втілення страждання, у яке час від часу занурювали мене його слова.

— Проникливо,— прошепотів він, підтверджуючи побоювання і змушуючи вищезгадане страждання виринати на поверхню.— Однак в цьому криється причина твоєї помилки,— почав пояснювати він, аж раптом примружився.— Що ти хотіла сказати словом «очевидне»?

— Господи, поглянь на мене,— (абсолютно зайва пропозиція, він не зводить із мене очей).— Я звичайна пересічна людина — ну, хіба що за винятком здатності притягувати погане, як ті кілька випадків, коли я ледве не загинула, і майже інвалідної незграбності. І подивися на себе,— повела я рукою у бік приголомшливо досконалої істоти.

На мить його брова розгнівано поповзла вгору, потім вирівнялася. У очах забриніло розуміння.

— Знаєш, ти маєш не цілком правильне уявлення про себе. Я визнаю, ти ідеальний магніт для неприємностей,— похмуро захихотів він,— проте ти не чула думок кожної особи чоловічої статі у свій перший шкільний день.

Я ошелешено кліпнула.

— Не можу повірити...— тихо пробурмотіла я.

— Повір мені бодай цього разу — ти незвичайна!

Моя ніяковість виявилася сильнішою за задоволення від того, як він подивився на мене, кажучи це. Я хутко нагадала свій початковий аргумент.

— Не я намагаюся відшити тебе,— підкреслила я.

— Ну, чому ти не хочеш зрозуміти? Це доводить мою правоту. Ти дорожча мені, тож коли це в моїх силах,— він похитав головою, здається, борючись із думкою,— якщо покинути тебе буде правильно, я ладен зробити боляче собі, щоб уберегти тебе від страждань і небезпеки.

Я пильно поглянула на нього.

— Ти не припускаєш, що я вчинила б аналогічно?

— Тобі ніколи не доведеться робити такий вибір.

Зненацька, ні сіло ні впало, його непередбачуваний настрій змінився. Пустотлива неймовірна посмішка осяяла риси.

— Звісно, піклування про твою безпеку починає перетворюватися на щоденну роботу, що вимагає постійної присутності.

— Зранку зі мною не трапилося жодної халепи, уявляєш? — нагадала я, вдячна за перехід до легшої теми. Не хочу, щоб він продовжував говорити про «прощання». Якщо доведеться, гадаю, я навмисне вляпаюсь у темну історію, тільки б він залишався поруч... Треба викинути ідею із голови, перш ніж його метке око прочитає її на обличчі. Бо в іншому разі на мене точно чекають проблеми.

— Досі не трапилося,— виправив він.

— Досі,— погодилася я. Раніше я б заходилася сперечатися, але тепер хотілося, щоб він постійно перебував насторожі — ану як зі мною щось трапиться.

— У мене є ще одне запитання,— пустотливо додав він.

— Давай.

— Ти справді збираєшся у Сієта у суботу, чи це лише ввічливий варіант сказати «ні» численним залицяльникам?

Я скривилася, пригадавши пов'язані з цим події.

— Знаєш, я не пробачила тобі історії з Тайлером,— попередила я.— Ти винен, що він вбив собі у голову, ніби я піду з ним на учнівський бал.

— Припини, він знайшов би можливість запросити тебе й без моєї допомоги. Мені ж страшенно хотілося поспостерігати за тобою під час розмови,— розсміявся він. Я розлютилася б набагато більше, якби його сміх не був таким чарівним.— Якби я запросив тебе, ти відмовила б? — поцікавився він, не припиняючи скалити зуби.

— Швидше за все — ні,— визнала я.— Та потім скасувала б похід на бал — прикинулася б хворою чи зімітувала б вивих суглоба.

Я здивувала його.

— Навіщо?

Я невесело похитала головою.

— Схоже, ти ніколи не бачив мене на фізкультурі, втім, усю одно міг би й здогадатися.

— Маєш на увазі, що хтось не може пройти по рівній твердій поверхні, щоб не відшукати, через що перечепитися?

— Геніально.

— Це не проблема,— впевнено заявив він.— Все залежить від того, хто веде у танці,— помітивши, що я збираюся протестувати, він обірвав мене.— Ти не відповіла мені — ти твердо налаштована їхати у Сієта чи в принципі не проти, якщо ми вигдаємо дещо інше?

Тільки-но я почула «ми», решта перестала мати значення.

— Я схвально поставлюся до цікавих пропозицій,— визнала я.— Але хочу попросити про послугу.

Він підозріливо покосився на мене, як завжди, коли я просила дозволу запитати щось.

— Яку?

— Можна, я поведу?

— Чому? — насупився він.

— Ну, здебільшого тому, що коли я сказала Чарлі, що збираюся у Сієтл, він конкретно запитав, чи їду я сама, що на той момент відповідало дійсності. Якщо він запитає знову, я, швидше за все, не брехатиму; втім, навряд чи він запитає. Коли я залишу пікап удома, це стане зайвим приводом підняти тему. Крім того, мене лякає твій стиль водіння.

Він закотив очі.

— З усього, що могло б нажахати тебе у мені, ти переймаєшся через водіння, — він бридливо похитав головою, потім очі стали серйозними. — Чому б тобі не сказати батькові, що проведеш день зі мною? — у тоні запитання причаївся прихований зміст, якого я не розуміла.

— Що менше Чарлі знає — то краще. — (Щодо цього я не мала жодних сумнівів). — До речі, куди ми збираємося?

— Погоду обіцяють хорошу, отже я заберуся подалі від людських очей... Якщо хочеш, можеш скласти мені компанію.

Він знову залишив мені право вибору.

— Покажеш мені, що мав на увазі — пам'ятаєш, про сонце? — запитала я, не в змозі стримати збудження від думки, що відкрию нову таємницю.

— Гаразд, — посміхнувся він, потім замовк. — Та коли ти не захочеш... залишатися наодинці зі мною, я наполегливо раджу тобі не їхати самій у Сієтл. Мене трусить на саму думку про неприємності, які ти зумієш знайти у місті такого розміру.

Я не на жарт розлютилася.

— Фенікс утричі більший за Сієтл за кількістю населення. Якщо говорити про площу...

— Очевидно, — перебив він, — у Феніксі твій час не настав. Тому на твоєму місці я б не відходив далеко від мене, — в очах затеплилося почуття. Так нечесно!

З цими очима й такою мотивацією особливо не посперечаєшся, так чи інакше питання обговоренню не підлягає.

— Коли так, я не проти побути наодинці із тобою.

— Знаю, — замислено сказав він. — А Чарлі розповісти варто.

— Навіщо, скажи, будь ласка?

Раптом у очах спалахнула лють.

— Щоб дати мені невеличкий стимул повернути тебе йому.
Я хапнула ротом повітря. Але, подумавши хвилику, вже не вагалася.

— Думаю, я ризикну.

Він розлючено видихнув і відвів погляд убік.

— Давай змінимо тему, — запропонувала я.

— Про що хочеш поговорити? — запитав він досі роздратовано.

Я роззирнулася довкола, переконуючись, що ми — поза межами досягнення чужого слуху. Блукаючи очима по залі, я зустрілася поглядом із його сестрою Алісою, котра пильно дивилася на мене. Решта не зводили очей з Едварда. Я хутко відвернулася, перевівши погляд на нього, і запитала перше, що спало на думку.

— Чому ви на минулих вихідних їздили у Каскадні гори... полювати? Чарлі казав, там погане місце через ведмедів.

Він витрищився на мене так, наче я не розумію очевидного.

— Ведмеді?! — важко видихнула я, і він самовдоволено вишкірився. — Знаєш, зараз не можна полювати на них, не сезон, — суворо додала я, намагаючись приховати шок.

— Якщо уважно прочитати закони, вони стосуються лише полювання зі зброєю, — повідомив він.

Він із насолодою спостерігав, як змінюється моє обличчя, коли до мене почало доходити.

— Ведмеді? — насили вичавила я.

— Еммет полюбляє гризлі, — голос розслаблений, та очі пильно відслідковують мою реакцію. Я зробила спробу зібратися з духом.

— М-м-м, — промимрила я, відкушуючи наступний шматок піци як виправдання, щоб опустити очі. Повільно пережувала його, зробила великий ковток коли, все ще не підводячи очей.

— Отже, — сказала я за хвилину, кінець кінцем зустрівшись із його наразі нетерплячим поглядом, — кого полюбляєш ти?

Він звів брову, куточки вуст несхвально опустилися донизу.

— Пуму.

— О, — сказала я увічливо-байдужим тоном, зосередившись на розгляданні газованки.

— Звичайно, — вів він далі аналогічним моєму тоном, — ми маємо бути обережними, щоб не нашкодити навколишньому середовищу нерозважливим полюванням. Ми намагаємося

полювати на територіях, де популяція хижаків перевищує норму, мандруючи так далеко, як доведеться. Тут завжди вдосталь оленів і сохатих, нормальна їжа, та як повеселитися?— дразливо вишкірився він.

— Справді — як, — прочавкала я з повним ротом піци.

— Еммет найбільше полюбляє полювати на ведмедів ранньої весни. Вони дратівливіші, ніж зазвичай, коли прокидаються від зимової сплячки, — посміхнувся він, очевидячки, пригадавши щось кумедне.

— Що може бути веселішим за розлюченого гризлі, — погодилася я, киваючи.

Він тихо засміявся, похитавши головою.

— Будь ласка, скажи мені, що ти насправді думаєш.

— Намагаюся уявити, але не можу, — зізналася я. — Як ви полюєте на ведмедів без зброї?

— А-а-а, у нас є зброя, — блискучі зуби сягнули у короткій загрозливій усмішці. Я намагалася стримати тремтіння, перш ніж воно викаже мене. — Тільки трохи іншого плану, ніж те, яке мають на увазі автори мисливських правил. Якщо ти бачила по телевізору атаку ведмедя, можеш уявити, як полює Еммет.

Наступне тремтіння, що блискавкою промчало вниз по хребту, стримати не вдалося. Я крадькома блимнула в другий бік кафетерію на Еммета, вдячна долі, що він не дивиться на мене. Численні ремні м'язів, що оперізували його руки і торс, дивним чином видалися грізнішими, ніж завжди.

Едвард прослідкував за моїм поглядом і тихо хихотнув. Я кво-ло подивилася на нього.

— Ти теж схожий на ведмедя? — неголосно поцікавилася я.

— На пуму — принаймні так кажуть, — безтурботно відповів він. — Мабуть, наші уподобання говорять самі за себе.

Я зробила спробу всміхнутися.

— Мабуть, — повторила я. У голові нуртували прямо проти-лежні картини, котрі ніяк не вдавалося зібрати до купи. — Мені часом не можна подивитися, як ви полюєте?

— Ні! Це виключено! — обличчя зсенацька побіліло, в очах спалахнула неконтрольована лють. Я смикнулася вбік, шокована і — хоча нізачо не зізналася б — злякана його реакцією. Він та-кож відхилився назад, складаючи руки на грудях.

— Я дуже злякаюся? — запитала я, коли оволоділа голосом.

— Якби річ була в цьому, я взяв би тебе з собою сьогодні ввечері,— в'їдливо зазначив він.— Тобі потрібна здорова доза страху. Це не принесло б нічого, крім користі.

— Тоді чому? — присікалася я, намагаючись не звертати уваги на розлючений вираз.

Він не зводив із мене очей довгу хвилину.

— Потім,— зрештою змилювався він. Одним гнучким рухом звівся на ноги.— Ми спізнаємося на урок.

Я кинула оком навколо, здивовано помітивши, що він має рацію. Кафетерій майже повністю спорожнів. Коли я поруч із ним, місце й час перетворюються на розмиту пляму — неважко загубити їм лік. Я скочила з місця, хапаючи сумку, що висіла на спинці стільця.

— Гаразд, потім,— погодилася я. Я не забуду.

РОЗДІЛ 11. УСКЛАДНЕННЯ

Коли ми разом ішли до лабораторного столика, народ не зводив із нас очей. Я помітила, що він більше не розвертає стілець, аби сісти якнайдалі від мене. Навпаки, він підсунувся поближче, наші руки мало не торкалися.

Тут — треба віддати належне його відчуттю часу — у кімнату задки зайшов містер Банер, тягнучи високий металевий каркас на колесах, на якому стояли масивний старий телевізор із відеомагнітофоном. Кіно! Піднесена атмосфера просто фізично відчувалась у класі.

Містер Банер вставив касету в змучений магнітофон і попрямував до стіни, щоб вимкнути світло.

Тільки-но кімната поринула у темряву, я раптом до болю відчула, що Едвард перебуває на відстані пари сантиметрів. Я приголомшено зауважила, як по тілу біжить несподіваний електричний розряд. Дивовижно, ніколи б не подумала, що, виявляється, можу сильніше відчувати його присутність. Божевільний імпульс простягнути руку й доторкнутися до нього, хоча б разочок погладити у темряві досконале обличчя повністю заповлонив мене. Я схрестила руки на грудях, стиснувши пальці у кулаки. Я божеволію.

На скрані замиготіли перші кадри, символічно освітливши приміщення. Очі принагідно вп'ялися у нього. Я дурнувато посміхнулася, помітивши, що його поза — точне віддзеркалення моєї. Руки стиснені у кулаки, опущені долу очі крадькома зиркають у мій бік. Він вишкірився у відповідь; неймовірно, навіть темряві не приховати промінець тепла у його очах. Я відвела

погляд, щоб уникнути проблем із диханням. Яка дурня, що в певні миті у мене паморочиться в голові.

Здавалося, урок триватиме вічність. Мені не вдалося зосередитися на фільмі, я навіть не запам'ятала теми. Я марно намагалася розслабитися, та електрична напруга, джерелом якої, схоже, було його тіло, не спала. Час від часу я дозволяла собі швидко блимнути на нього. Здається, йому теж не легко. Неймовірно сильне, непереборне бажання доторкнутися до нього відмовлялося відпускати мене. Для перестраховки я щосили вдавляла кулаки у ребра, аж розболілися пальці.

Коли містер Банер клацнув вимикачем, я полегшено зітхнула. Кінець уроку. Я витягнула руки вперед, розробляючи задерв'янілі пальці. Поруч хихотнув Едвард.

— Ну-ну, цікаво,— пробурмотів він. Голос похмурий, погляд сторожкий.

— М-м-м,— усе, на що я здатна.

— Ходімо? — запитав він, граційно підводячись.

Я ледве не застогнала. Фізкультура. Обережно встала, побоюючись, що загадкова нова напруга між нами вплинула на здатність тримати рівновагу.

Він мовчки провів мене до спортзалу, зупинившись біля дверей. Я обернулася, щоб попрощатися, і застигла на місці, вражена його обличчям. Від погляду на змучене, вистражане і до жорстокості прекрасне лице бажання торкнутися його обпалило пекучим болем. Я не змогла навіть сказати «бувай».

Він невпевнено простягнув руку, в очах забринів відгомін внутрішньої боротьби. Потім швидким рухом провів кінчиками пальців по моїй щоці. Його шкіра звично крижана, та слід від доторку здавався небезпечно гарячим — ніби я опеклася, хоча не встигла відчути болю.

Він мовчки розвернувся і швидко попрямував геть.

Я похитуючись зайшла у спортзал, у голові паморочилося. Попленталася до роздягальні, наче сомнамбула, натягнула форму, приблизно пам'ятаючи, що навколо вештаються якісь люди. Повністю я повернулася до реальності, тільки коли мені вручили ракетку. Не важка, вона, втім, відчувалася непевно у руці. Я помітила, що деякі учні крадькома витріщаються. Тренер Клеп наказав розбитися на пари.

На щастя, рудименти Майкової галантності — штука живуча; він став поруч.

— Будемо командою?

— Дякую, Майку, але ти не мусиш, тож дивись,— засоромлено скривилася я.

— Не хвилюйся, я не потраплю під удар,— вишкірився він. Як інколи легко любити Майка.

Звісно, без ускладнень не обійшлося. Я незрозумілим чином примудрилася під час однієї подачі вдарити себе ракеткою по голові й сильно заїхати по плечу Майку. Решту уроку я провела у задньому кутку корту, не ризикуючи виймати ракетку з-за спини. Незважаючи на перешкоду у вигляді моєї персони, Майк виявився непоганим тенісистом, самотужки здобувши перемогу у трьох сетах із чотирьох. Тому коли нарешті тренер свистком сповістив про закінчення уроку, я отримала незаслужену п'ятірку.

— Ну,— сказав він, коли ми залишали корт.

— Що ну?

— Ви з Калленом разом, так? — задержувато запитав він. Нещодавня прихильність миттю розтанула, як дим.

— Не пхай носа у чужі справи, Майку,— попередила я, про себе кленучи Джесіку включно до сьомого коліна.

— Мені це не подобається,— пробурмотів він, як ні в чому не бувало.

— Твоя думка нікого не цікавить,— відрізала я.

— Він дивиться так, ніби... хоче тебе з'їсти,— вів далі він, не звертаючи уваги на мої слова.

Зусиллям волі я подавила істеричний сміх, що от-от мав голосно вибухнути, та маленьке капосне хихотіння зуміло злетіти з вуст. Він витріщився на мене, я помахала рукою і змилася до роздягальні.

Я швидко перевдяглася, всередині все не просто співало — виводило арії. Суперечка з Майком одразу стерлася з пам'яті. Цікаво, Едвард чекатиме на мене, чи варто піти до машини? Що, коли там сидітимуть його родичі? Мене охопила хвиля неспідробного жаху. Їм відомо, що я знаю? Вважається, що я повинна знати, що вони знають, що я знаю про них, чи ні?

На момент виходу зі спортзалу я ухвалила рішення йти додому пішки, навіть не дивлячись у бік стоянки. Та побоювання виявилися безпідставними. Едвард чекав на мене, вишукано

прихилившись до стіни. Обличчя, від якого перехоплювало подих, наразі було спокійним. Наблизившись до нього, я відчула особливе полегшення.

— Привіт! — видихнула я, широко всміхаючись.

— Привіт! — відповіла божественна посмішка. — Як фізкультура?

Моє обличчя ледь спохмурніло.

— Чудово, — збрехала я.

— Невже? — засумнівався він. Перебіг очима на щось за моїм плечем, примружився. Я подивилася назад, щоб побачити Майкову спину. Він чимчикував оддалік.

— Що таке? — наполягла я.

Його очі ковзнули назад на мене, не втративши напруженого виразу.

— Ньютон починає діставати мене.

— Тільки не кажи, що знову підслуховував! — запанікувала я. Гарний гумор випарувався миттєво, як і з'явився.

— Як голова? — невинно поцікавився він.

— Ти неможливий! — розвернулася я і попростувала у напрямку стоянки, хоча на той момент не виключала, що додому йтиму пішки.

Він легко наздогнав мене.

— Це ти згадала, що я ніколи не бачив тебе на фізкультурі. Мені стало цікаво.

Не схоже, щоб він розкаювався у скоєному; я проігнорувала його.

До авта ми йшли мовчки. З мого боку мовчання пашіло люттю і збентеженням. Довелося зупинитися за кілька кроків від машини — її оточував натовп учнів, самих хлопців. Потім я зрозуміла, що вони стовбичили не навколо «вольво». Насправді центром живого кола, яке, поза сумнівом, мордувала пристрасна заздрість, була червона, з відкидним верхом автівка Розалії. Жоден не відірвав очей від об'єкта захоплення, коли Едвард прослизнув між ними, щоб відчинити двері. Я похапцем впала на пасажирське сидіння. Звісно, ніхто не помітив мене.

— Претензійно, — пробурмотів він.

— Що за марка? — запитала я.

— МЗ.

— Я не передплачую «За кермом». Скажи по-людськи.

— BMW,— він закотив очі, намагаючись здати назад, не переїхавши автолюбителів.

Я кивнула. Чула-чула про таку тачку.

— Ти ще гніваєшся? — поцікавився він, обережно маневруючи до виїзду.

— Звичайно!

Він зітхнув.

— Пробачиш мені, якщо я вибачуся?

— Можливо... коли ти щиро визнаєш свою неправоту. І пообіцяєш ніколи більше так не робити,— наполягла я.

Раптом його очі пронириливо зблиснули.

— А що, коли я визнаю помилку й погоджуся поїхати на твоїй машині у суботу? — вирішив він остаточно нокаутувати мене.

Я подумала та дійшла висновку, що кращої пропозиції годі й чекати.

— Згода,— відповіла я.

— В такому разі вибач, будь ласка, за те, що засмутив тебе,— довгу-довгу хвилину очі палали щирим розкаянням, згубно впливаючи на моє серцебиття, тоді набули грайливого виразу.— В суботу рано-вранці я буду на твоєму порозі, як вірний васал.

— Угу, Чарлі помітить незрозуміле «вольво» біля двору, і мені не відкрутитися від пояснень.

Він поблажливо посміхнувся.

— Я не збираюся приїхати на машині.

— Як...

Він не дав договорити.

— Не хвилюйся. Я буду на місці й обіцяю — жодного авта на вашій під'їзній доріжці.

Що ж, хай так. У мене є нагальніше запитання.

— Зараз уже потім? — багатозначно поцікавилася я.

Він насупився.

— Я гадав, що потім — це потім.

Я чекала; на обличчі застиг увічливий вираз.

Він зупинив машину. Я здивовано підвела очі — звичайно, ми підїхали до будинку Чарлі й припаркувалися за пікапом. Наші поїздки були б ідеальними, якби я хотіла тільки чимшвидше дістатися на місце. Коли я поглянула на нього, він пильно дивився на мене оцінювальним поглядом.

— Ти досі хочеш знати, чому не можеш подивитися, як я по-люю? — він говорив сумним голосом, та мені здалося, що у глибині очей причаїлися жартівливі бісики.

— Ну,— прояснила я ситуацію,— мене більше зацікавила твоя реакція.

— Я налякав тебе? — він точно налаштований на жартівливий лад.

— Ні,— збрехала я. Він не купився.

— Вибач, що налякав тебе,— наполог він із легкою напівусмішкою, потім усі ознаки піддражнювання зникли.— Сама думка про те, що ти будеш там... коли ми полюватимемо...— зціпив він зуби.

— Це було б погано?

— Надзвичайно,— відповів він, не розслабляючи щелеп.

— Тому що...?

Він глибоко вдихнув і втупив погляд скрізь лобову шибку на череду густих хмар, що, здавалося, просто фізично тиснули на землю зовсім поруч.

— Коли ми полюємо,— неохоче, повільно почав він,— то повністю підкоряємося інстинктам. Мозок майже не керує нашими діями. Нюх особливо загострений. Якщо ти опинишся поблизу, коли я втрачу контроль над собою...— він похитав головою, не відриваючи похмурого погляду від важких хмар.

Я жорстко тримала своє обличчя, очікуючи, що він швидко стрельне очима, щоб оцінити першу мимовільну реакцію. Вираз не зрадив мене.

Наші погляди перехрестилися, тиша затягнулася і... змінилася. Електричні розряди, які я відчула на біології, насичували повітря, поки він безвідривно пронизував мої очі своїми. Лише коли голова пішла обертом, я зрозуміла, що не дихаю. Я сп'яніло хопила ротом ковток повітря, порушуючи тишу, він заплющив очі.

— Белло, гадаю, тобі час додому,— тихий голос прозвучав різкувато, погляд повернувся до хмар.

Я відчинила двері — арктичний протяг, що ввірвався до машини, допоміг прочистити думки. Побоюючись, що перечеплюся у запамороченому стані, я обережно вийшла з авта і зачинила двері, не озираючись назад. Шипіння, з яким опускається автоматичне вікно, змусило мене обернутися.

— Агов, Белло? — покликав він спокійнішим голосом, нахилившись до відчиненого вікна зі слабкою посмішкою на губах.

— Так?

— Завтра — моя черга.

— Черга на що?

Він ширше посміхнувся, зблиснувши білосніжними зубами.

— Ставити запитання.

Потім він поїхав, машина різко набрала швидкість і зникла за рогом, перш ніж я встигла зібратися з думками. Йдучи до будинку, я всміхалася. Ясніше ясного, він планує зустрітися зі мною завтра, а можливо, й не тільки.

Тої ночі Едвард, як завжди, грав першу скрипку у моїх снах. Одначе тональність марень змінилася. Вони розтривожили мене розрядами, що електризували повітря у другій половині дня. Увісні я без кінця крутилася і переверталася, часто прокидаючись. Тільки рано-вранці зрештою виснажено провалилася у темряву без сновидінь.

Прокинувшись, я почувала втому й нетерплячку водночас. Вдягла коричневу водолазку з незмінними джинсами й зітхнула, уявивши маечку на тоненьких бретельках та шорти. Сніданок не обманув очікувань — звично і тихо. Чарлі посмажив яечню, я з'їла тарілочку каші. Цікаво, він не забув про суботу? Він відповів на невимовлене запитання, встаючи, щоб віднести тарілку до раковини.

— Щодо суботи... — почав він, ідучи на інший кінець кухні й вмикаючи кран.

Я улесливо підхопила.

— Так, тату.

— Не передумала їхати у Сіетл? — запитав він.

— Ні, не передумала, — скривилася я. Краще б він не починав тему, не довелося б дбайливо вигадувати напівбрехні.

Він вичавив миючий засіб на тарілку і розтер губкою.

— Ти точно впевнена, що не встигнеш повернутися до танців?

— Тату, я не піду на бал, — пильно поглянула я на нього.

— Хіба тебе ніхто не запросив? — поцікавився він, зосередившись на полосканні тарілки у спробі приховати стурбованість.

Я зробила крок подалі від мінного поля.

— Вибирають дівчата.

— А,— набурмосився він, витираючи тарілку.

Я співчувала йому. Напевно, нелегко бути батьком. Ти боїшся, що донька зустріне хлопця, який їй сподобається, але водночас маєш хвилюватися, коли цього не відбувається. Який жах, здригнувшись, подумала я, якби Чарлі бодай на мить запідозрив, кого конкретно я уподобала!

Тим часом Чарлі поїхав на роботу, помахавши рукою на прощання, а я пішла нагору почистити зуби і скласти книжки. Почувши, як рвонула з місця патрульна машина, я не витримала довше пари секунд і крадькома зиркнула у вікно. Срібляста машина була тут як тут, зупинившись на місці, де хвилину тому стояло авто Чарлі. Я підстрибом помчала вниз сходами і вилетіла за двері. Хотілося б знати, як довго триватиме чудернацька традиція. Якби моя воля, хай би так було завжди.

Він чекав у машині, втративши шанс побачити, як я грюкнула дверима, не потурбувавшись зачинити їх на нижній замок. Я пішла до «вольво», скромно повагавшись, перш ніж відчинити дверцята й залізи всередину. Він посміхався, нічим не стривожений, як завжди нестерпно прекрасний і досконалий.

— Доброго ранку! — привітався шовковий голос. — Як справи?

Очі помандрували моїм обличчям, наче це запитання було чимось більшим за звичну формулу ввічливості.

— Дякую, добре.

Мені завжди добре, навіть краще, ніж добре, коли я поруч із ним.

Уважний погляд затримався на колах під очима.

— Маєш стомлений вигляд.

— Не змогла заснути, — зізналася я, автоматично перекидаючи волосся на плече, щоб створити бодай видимість укриття.

— Я теж, — піддражнив мене він, заводячи двигун. Я починаю зивкати до тихого муркотіння. Впевнена, що ревіння пікапа налякає мене, коли знову доведеться сісти за кермо.

Я розсміялася.

— Думаю, ти правий. Здається, я спала хіба на хвилюк довше за тебе.

— Б'юся об заклад, що так.

— Що ти робив минулої ночі? — запитала я.

Він вишкірився.

— Жодного шансу. Сьогодні запитання ставитиму я.

— Ой, я забула. Що ви волієте знати? — зморщила я лоба. Не уявляю, що, пов'язане зі мною, могло б зацікавити його.

— Який твій улюблений колір? — запитав він із похмурим виразом обличчя.

Я закотила очі.

— Він змінюється щодня.

— Який твій улюблений колір сьогодні? — серйозно перепитав він.

— Напевно, коричневий.

Як правило, я вдягаюся відповідно до настрою.

Він фиркнув, нарешті зрадивши насуплену міну.

— Коричневий? — повторив скептично.

— Так. Коричневий — теплий колір. Я сумую за ним. Все, що має бути коричневим: стовбури дерев, каміння, бруд, — тут вкрите соковитою, в'язкою зеленню, — поскаржилася я.

Здається, маленька розгнівана тирада справила неабияке враження. Він замислився на хвилю, дивлячись мені прямо у вічі.

— Ти маєш рацію, — серйозно виголосив він рішення. — Коричневий колір — теплий, — він потягнувся швидко, водночас наче вагаючись, і відкинув моє волосся з плеча на спину.

Тим часом ми приїхали до школи. Шукаючи, де припаркуватися, він обернувся до мене.

— Що у тебе зараз у плесері? — запитав він похмуро, ніби вимагав зізнатися у вбивстві.

Я пригадала, що там досі стоїть подарований Філом диск. Коли я сказала назву групи, він криво усміхнувся, в очах промайнув дивний вираз. Він відчинив відділення, розташоване під автомобільним CD-плесером, витягнув один із приблизно тридцяти дисків, напханих у маленький ящик, і віддав мені.

— Проміняєш Дебюссі на це? — запитально звів він брову.

Такий самий диск. Я оглянула знайому обгортку, не підводячи очей.

Решта дня пройшла приблизно у тому ж дусі. І поки він проводив мене на англійську, і коли ми зустрілися після іспанської, і протягом всього ланчу він безжально розпитував про кожну найневажливішу подробицю мого існування. Фільми, які я люблю і терпіти не можу, невелика кількість місць, де бувала, і безліч тих, котрі мрію відвідати, і книжки, книжки, ще раз книжки.

Складно пригадати, коли востаннє я так багато говорила. Частіше, ніж хотілося б, я почувалася ніяково, переконана, що навіюю на нього нудьгу. Та неймовірна зосередженість, написана на його обличчі, і нескінченний потік запитань підштовхували мене продовжувати. У переважній більшості запитання були легкими, лише кілька змусили почервоніти — хіба мені довго. Коли це траплялося, на мене висипалася додаткова купа запитань.

Наприклад, коли він захотів дізнатися мій улюблений дорогоцінний камінь, я, не подумавши як слід, бовкнула «топаз». Він бомбардував запитаннями із такою швидкістю, наче я проходила один із психологічних тестів, у яких ти повинен відповідати перше, що спаде на думку. Не сумніваюся, він продовжив би рухатися вниз по списку в голові, яким керувався, якби не клятий рум'янець. Обличчя почервоніло, тому що донедавна моїм улюбленим каменем був гранат. Поїдаючи поглядом топазові очі, неможливо не пригадати причину раптової зміни смаку. Природно, він не заспокоївся, доки я не зізналася, чому зашарілася.

— Скажи мені, — кінець кінцем наказав він тому, як умовляння виявилися безрезультатними — тільки тому, що я постійно дивилася куди завгодно, лише не на нього.

— Це колір твоїх очей сьогодні, — зітхнула я, здаючись, і вступилася у свої руки, що вертіли пасмо волосся. — Думаю, якби ти поставив аналогічне запитання за два тижні, я б сказала — онікс, — у мимовільній відвертості я видала більше інформації, ніж було слід, і розхвилювалася, що це спровокує незрозумілий напад гніву, який спалахував щоразу, коли я давала маху, чітко демонструючи, як обожнюю його.

Але він замовк усього на мить.

— Які твої улюблені квіти? — випалив він.

Я полегшено зітхнула; сеанс психоаналізу продовжився.

Біологія знову принесла ускладнення. Едвард не припиняв тестувати мене, аж доки до кімнати не зайшов містер Банер, тягнучи знайомий каркас. Коли вчитель підійшов до вимикача, я помітила, як Едвард відсунув стільця трохи далі. Не допомогло. Тільки-но у класі стало темно, з'явилися вчорашні електричні іскри та нестерпне бажання подолати простягнутою рукою велику відстань і торкнутися холодної шкіри.

Я схилилася над столом, опустивши підборіддя на складені руки, й міцно вп'ялася непомітними з-під столу пальцями у

його край, відчайдушно борючись зі спокусою піддатися ірраціональному прагненню, що захопило мене. Не дивилася на нього, боялася, що коли наші погляди зустрінуться, це тільки нашкодить моєму самовладанню. Я чесно намагалася зосередитися на фільмі, та в кінці уроку не мала найменшої гадки, про що він. Як і минулого разу, я зітхнула з полегшенням, коли містер Банер увімкнув світло. Нарешті поглянула на нього — він дивився на мене, в очах читалися суперечливі бажання.

Не кажучи ні слова, він підвівся і завмер на місці, чекаючи на мене. Як і вчора, ми мовчки попрямували до спортзалу. І, точнісінько як тоді, він без слів доторкнувся до мого обличчя — цього разу тильним боком холодної долоні, провівши нею від скроні до підборіддя, перш ніж розвернутися і піти.

Фізкультура промайнула швидко. Мені дісталася роль спостерігача у блискучому Майковому бадмінтон-шоу одного гравця. Сьогодні ми не розмовляли. Він відмовчувався, зауваживши мій відсутній вигляд або досі гніваючись через учорашню сварку. У глибині душі мене мучила совість, та я не могла зосередитися на цьому.

Після дзвінка я, мало не падаючи, кинулася перевдягатися, розуміючи — що швидше я рухатимуся, то скоріше побачу Едварда. Напруження додало незграбності, але зрештою я дісталася до дверей і відчула знайоме полегшення, побачивши його на місці. На обличчі автоматично розцвіла усмішка від вуха до вуха. Він усміхнувся у відповідь, перш ніж перезапустити програму перехресного допиту.

Наразі запитання стали іншими, втім, не легшими. Він хотів знати, якщо я сумую за домом, то за чим конкретно, наполягаючи на описах невідомих речей. Ми просиділи перед будинком Чарлі не одну годину. Небо потемніло, раптовим потопом уперіщила злива.

Я намагалася змалювати словами речі, що не піддаються опису — наприклад, запах креозоту — гіркий, із гумовим присмаком, та все одно приємний; високий, різкий звук цвіркотіння цикад у липні; безплідну красу дерев із випаленим сонцем листям; обшир неба, що тягнеться, побіліле від спеки, від виднокраю до виднокраю, вряди-годи перештрикнуте невисокими горами, вкритими камінням багряного кольору. Найважчим виявилось пояснити, чому все це таке прегарне для мене, довести право

на існування краси, що не залежить від розсіяної, колючої рослинності, котра часто видається напівмертвою, краси, таємниці якої криється у беззахисності простору, у мілких чашах долин між крутими пагорбами, у тому, як вони тримаються за сонце. Врешті-решт я помітила, що беззастережно використовую руки, намагаючись донести зміст своїх слів.

Неголосні навідні запитання допомагали розповіді линути вільно, а мені у нечіткому світлі бурі забути ніяковіти через те, що говорю лише я. Зрештою, коли я закінчила описувати вічний гармидер рідної кімнати, він замовк замість того, щоб підкинути наступне запитання.

— Ти закінчив? — полегшено поцікавилася я.

— Навіть не наблизився до кінця — але скоро повернеться додому твій батько.

— Чарлі! — раптом згадала я про його існування і зітхнула. Кинула оком на темне від дощу небо, та воно міцно зберігало свої секрети. — Уже пізно? — поцікавилася я вголос, глянувши на годинник. Мене здивував час — Чарлі зараз саме їде додому.

— Сутінки, — пробурмотів Едвард, дивлячись на західну частину небокраю, вкрити зловісними темними хмарами. Він говорив замислено, наче його розум блукав далеко звідси. Я витріщилася на нього. Він утупив погляд у лобове скло, не помічаючи нічого за ним.

Я досі заглядалася на нього, коли він зненацька перевів погляд на мене.

— Для нас сутінки — найбезпечніша пора доби, — пояснив він, відповідаючи на невисловлене питання у моїх очах. — Найлегша. Та, по-своєму, і найсумніша... кінець іще одного дня, повернення ночі. Темрява передбачувана, ти не вважаєш? — сумно посміхнувся він.

— Я люблю ніч. Без темряви ми ніколи не побачили б зірок, — насупилася я. — Правда, тут їх нечасто побачиш.

Він розсміявся. Настрій різко підскочив угору.

— Чарлі приїде за кілька хвилин. Тому, якщо не хочеш розповідати йому, з ким проведеш суботу... — звів він брову догори.

— Спасибі, але поки що ні, — збирала я книжки, відчуваючи, що тіло погано слухається, задерев'янівши від довгого сидіння. — Отже, завтра моя черга?

— Звісно, ні! — обурення робило його обличчя спокусливим. — Я казав тобі, що не закінчив, хіба ні?

— Що ще можна запитати?

— Завтра дізнаєшся, — він потягнувся через сидіння, щоб відчинити двері. Те, що він несподівано опинився так близько, змусило серце битися в шаленому темпі.

Його рука завмерла на ручці.

— Погано, — прошепотів він.

— Що трапилось? — я здивовано побачила, як стиснулася його щелепи, в очах забриніла тривога.

Коротку мить він дивився на мене.

— Нове ускладнення, — похмуро сказав він.

Відчинивши двері блискавичним порухом, він похапцем відсунувся від мене.

Крізь дощ мою увагу привернув спалах фар. Темне авто загальмувало біля узбіччя за пару метрів від нас.

— Чарлі уже на під'їзді, — попередив він, пильно вдивляючись крізь стіну зливи на іншу машину.

Я, незважаючи на збентеження і цікавість, відразу вискочила надвір. Краплі голосно падали, стікаючи на землю із куртки.

Я намагалася роздивитися тінь на передньому сидінні автівки, проте темрява заважала мені. Я чітко бачила Едварда, осяяного світлом її фар; він дивився прямо вперед, сфокусувавши погляд на комусь чи чомусь, чого я не бачила. На обличчі дивним чином поєдналися розчарування і виклик.

Потім він запустив двигун, шини завищали по мокрому тротуарові. Кілька секунд — і «вольво» зникло з очей.

— Белло, привіт! — покликав із водійського сидіння маленької чорної машини знайомий хрипкуватий голос.

— Джейкобе? — перепитала я, примружуючись від дощу. З-за повороту вилетіла патрульна машина. Фари яскраво освітили всіх, хто сидів у машині переді мною.

Джейкоб вилазив назовні, широко і радісно шкірячись. Помітно навіть у темряві. На пасажирському сидінні влаштувався старший чоловік — кремезний, із обличчям, яке важко не запам'ятати. Воно опливало вниз, щоки досягали плечей, зморшки помережили червонувато-коричневу шкіру, як стару шкіряну куртку. Дивовижно знайомі очі, чорні, що здавалися одночасно молодими та древніми на широкому обличчі. Джейкобів батько,

Біллі Блек. Я відразу впізнала його, хоча за понад п'ять років, що минули з часу останньої зустрічі, успішно забула його ім'я — не могла пригадати, хто це, коли Чарлі вперше згадав про нього, тільки-но я приїхала до Форкса. Він пильно дивився на мене, вивчаючи. Я невпевнено посміхнулася. Очі у нього розширені, наче від шоку чи страху, ніздрі роздувалися. Посмішка сповзла з мого обличчя.

Нове ускладнення, як сказав Едвард.

Біллі продовжував напружено і сторожко витріщатися на мене. Я застогнала про себе. Невже Біллі так легко упізнав Едварда? Невже він вірить у химерні легенди, над якими насміхався його син?

Очі Біллі не залишали сумніву. Так, вірить.

РОЗДІЛ 12. НА КРАЮ ПРИРВИ

— Біллі! — заволав Чарлі, вискочивши із машини.

Я розвернулася і пішла до будинку. Пірнувши під прихисток ганку, знаком покликкала Джейкоба. Я чула, як позаду Чарлі голосно вітався із гостями.

— Я вдам, що не помітив тебе за кермом, Джейку, — невдоволено казав він.

— Нам у резервації рано видають дозвіл на водіння, — відповів Джейкоб, у той час як я відімкнула двері й увімкнула на ганку світло.

— Не сумніваюся! — засміявся Чарлі.

— Мені треба якось їздити...

Я легко впізнала звучний голос Біллі, хоча востаннє чула його багато років тому. Він раптом змусив мене відчути себе молодшою, дитиною.

Я зайшла всередину, не зачиняючи дверей, і навіть не знімаючи куртки, кинулася вмикати світло. Потім стояла у дверях і насторожено спостерігала, як Чарлі з Джейкобом виймають Біллі з машини і садять у візок.

Я втекла з дороги, коли вони втрюх поквапилися всередину, струшуючи дощові краплі.

— Ти мене здивував, — казав Чарлі.

— Ми довго не бачилися, — відповів Біллі. — Сподіваюся, я не невчасно, — погляд темних очей обпалив мене. Що причаїлося у їхній глибині — таємниця.

— Ти що, навпаки! Сподіваюсь, ти залишишся на матчі.

Джейкоб радісно вишкірився.

— Думаю, у тому й справа. Наш телек зламався на минулому тижні.

Біллі перекривив сина.

— Крім того, певна річ, Джейкобу не терпілося зустрітися з Беллою, — додав він. Джейкоб кинув на батька сердитий погляд і похнюпив голову. Я боролася із нападом докорів сумління. Напевно, я занадто переконливо грала на пляжі.

— Їсти хочете? — запитала я, розвертаючись у напрямку кухні. Мені страшенно хотілося втекти геть від пильного погляду Біллі.

— Не-а... ми поїли, перш ніж їхати, — відповів Джейкоб.

— А ти як, Чарлі? — гукнула я, не повертаючись, і вислизнула з кімнати.

— Звісно, голодний, — відповів він, судячи зі звуку, прямуючи до вітальні, отже, до телевізора. Я чула, як візок їде за ним.

Сандвічі з сиром лежали у сковорідці, я кришила помідори, коли відчула, що хтось стоїть за спиною.

— Ну, як життя? — запитав Джейкоб.

— Досить непогано, — всміхнулася я. Важко опиратися його захопленості. — А ти як? Машину закінчив?

— Ні, — насупився він. — Потрібні запчастини. Цю ми позичили, — тицьнув він великим пальцем у бік вулиці.

— Вибач. Мені жодна не трапилася на очі... яку ти шукав?

— Головний гальмівний циліндр, — вишкірився він. — Якись проблеми із пікапом? — зненацька поцікавився він.

— Ні.

— О. Я запитав, тому що ти підїхала на іншій машині.

Я втупилася у сковорідку, припіднімаючи краєчок сандвіча, щоб поглянути, як він поживає низу.

— Друг підкинув.

— Класна тачка, — у голосі почулося захоплення. — Втім, я не впізнав хлопця за кермом. Я думав, що знаю більшість однолітків у Форксі.

Я ухильно кивнула, не підводячи очей і перевертаючи сандвічі.

— Мені здалося, що тато звідкись його знає.

— Джейкобе, ти не міг би подати пару тарілок? Вони у шафці над раковиною.

— Звісно.

Він мовчки дістав тарілки. Я сподівалася, що на цьому розмова урветься.

— Хто це був? — запитав він, ставлячи біля мене дві тарілки. Я зітхнула. Мене приперли до стінки.

— Едвард Каллен.

На моє здивування, він розреготався. Я зиркнула на нього — він мав трохи збентежений вигляд.

— Думаю, це все пояснює, — сказав він. — А я бив собі голову, чому тато дивно поводитьсь.

— Правда, — сфальшувала я безневинний вираз. — Він не любить Калленів.

— Старий у мене забобонний, — ледь чутно пробурмотів Джейкоб.

— Ти не думаєш, що він розповість Чарлі? — не стрималася, щоб не запитати, я. Слова вилетіли тихою скоромовкою.

Якусь мить Джейкоб пильно дивився на мене, я не могла розгадати виразу темних очей.

— Сумніваюся, — нарешті відповів він. — Гадаю, Чарлі минулого разу дав йому добрячого прочухана. Відтоді вони майже не спілкувалися. Сьогодні у них щось на кшталт возз'єднання. Не думаю, що він підніме цю тему.

— А, — сказала я, намагаючись видатися байдужою.

Потому як я принесла Чарлі вечерю, я залишилася у вітальні, вдаючи, що дивлюся матч. Джейкоб без кінця щебетав зі мною, я дослухалася до розмови чоловіків, пильнуючи, щоб не прогавити момент, коли Біллі надумає продати мене, й водночас намагаючись вигадати, як спинити його, якщо це станеться.

Вечір видався довгим. На мені висіло багацько невиконаної домашньої роботи, але я боялася залишати Біллі наодинці з Чарлі. Нарешті гра закінчилася.

— Ви з друзями скоро приїдете на пляж? — запитав Джейкоб, підштовхуючи візок, щоб той заїхав на поріг.

— Я не впевнена, — ухилилася я від прямої відповіді.

— Вечір промайнув весело, Чарлі, — сказав Біллі.

— Приїздіть на наступну гру, — запросив той.

— Звісно, — сказав Біллі. — Щоб ти не сумнівався. На добраніч, — очі перебігли на мене, посмішка зникла. — Бережи себе, Белло, — додав він серйозно.

— Добре, дякую, — промимрила я, дивлячись убік.

Поки Чарлі махав їм рукою, стоячи у дверях, я попленталася до сходів.

— Не тікай, Белло,— сказав він.

Я зіщулилася. Невже Біллі встиг щось вибобкати, перш ніж я приєдналася до них у вітальні?

Та Чарлі здавався розслабленим, ще радіючи через неочікуваний візит.

— У мене не було нагоди поговорити з тобою сьогодні. Як минув день?

— Добре,— поставивши ногу на першу сходинку, я вагалася, підбираючи події, якими можна безпечно поділитися.— Моя команда з бадмінтону виграла усі чотири гейми.

— Ого, не знав, що ти граєш у бадмінтон.

— Чесно кажучи, граю я нікудишньо, а от мій напарник — гравець хоч куди,— зізналася я.

— Хто він? — помітно зацікавився він.

— М-м-м... Майк Ньютон,— неохоче відповіла я.

— А, так, ти казала, що потоваришувала із малим Ньютоном,— похванився він.— Хороша родина,— замислився він на хвилинку.— Чому ти не запросила його на танці на вихідних?

— Тату! — простогнала я.— Він узагалі-то зустрічається з моєю подругою Джесикою. Плюс, ти знаєш, я не вмю танцювати.

— Так-так,— пробурмотів він. Потім засоромлено посміхнувся мені.— Знаєш, гадаю, добре, що ти їдеш із міста у суботу... Я запланував поїхати на риболовлю з хлопцями зі станції. Обіцяють теплу погоду. Але якщо ти захочеш відкласти поїздки, поки не знайдеш попутника, я залишуся вдома. Я знаю, що занадто часто кидаю тебе саму.

— Тату, ти робиш мені велику послугу,— посміхнулася я, сподіваючись, що він не помітить полегшення.— Я ніколи не проти побути наодинці з собою — я схожа на тебе,— підморгнула я. На вустах Чарлі розцвіла коронна усмішка зі зморшками біля очей.

Тієї ночі я спала краще — була занадто стомлена, щоб бачити сни. Вранці я прокинулася у блаженно-щасливому гуморі у перлинно-сірому світі. Напружений вечір у компанії Біллі та Джейкоба наразі видавався дрібницею, я вирішила геть-чисто забути про нього. Затягуючи волосся заколкою, я спіймала себе

на насвистуванні, яке не припинилося, коли я помчала вниз сходами. Чарлі помітив.

— Ти сьогодні веселенька, — зауважив він за сніданком.

Я знизала плечима.

— П'ятниця.

Я носилася наче несповна розуму, щоб бути готовою, коли Чарлі поїде. Сумка у руках, черевики на ногах, зуби почищені; хоча я помчала до дверей, тільки-но переконалася, що Чарлі мене не побачить, Едвард усе одно виявився прудкішим. Він чекав у блискучій машині з опущеними вікнами і вимкненим двигуном.

Цього разу я не вагалася, миттю окупувавши пасажирське сидіння, щоб чимшвидше побачити його обличчя. Він подарував загадкову посмішку, завдавши значної шкоди диханню і серцебиттю. Не вірю, що янголи бувають прекраснішими. У ньому немає нічого, що потребувало б удосконалення.

— Як спалося? — запитав він. Цікаво, він хоч приблизно розуміє, наскільки принадливий у нього голос?

— Чудово! А як ти провів ніч?

— Приємно, — задоволено посміхнувся він. Склалося враження, що я прогавила якийсь жарт.

— Можна поцікавитися, чим ти займався? — запитала я.

— Ні, — вишкірився він. — Сьогодні ще мій день.

Того дня він хотів дізнатися про людей: більше про Рене, її захоплення, чим ми займалися у вільний час. Про бабусю — одну, яку я знала; про кількох шкільних друзів, збентеживши запитанням про хлопців, із якими я зустрічалася. Яке полегшення, що я по-справжньому ні з ким не гуляла, обговорення не зайняло багато часу. Як і Джесіку з Анжеолою раніше, його, здається, здивувала убогість мого амурного літопису.

— Отже, ти ніколи не зустрічала хлопця, з яким хотіла б бути? — запитав він серйозним тоном. От би дізнатися, про що він зараз думає.

Я відповіла гранично чесно.

— У Феніксі — ні.

Його губи стиснулися у тонку лінію.

На той момент ми сиділи у кафетерії. Половина дня промчала повз мене, як нечітка пляма. Це швидко перетворюється на звичний хід речей. Я скористалася із короткої паузи, щоб відкусити шматочок рогалика.

— Я мав би сьогодні дозволити тобі приїхати на пікапі,— завив він ні сіло ні впало під акомпанемент мого чавкання.

— Чому? — запитала я.

— Після ланчу ми з Алісою залишимо школу.

— О,— зніяковіло та розчаровано кліпнула я.— Нічого страшного, прогуляюся пішки, не так далеко.

Він нетерпляче насупився.

— Я не збираюся змушувати тебе йти додому пішки. Ми приженемо пікап і поставимо його на стоянці.

— Я не взяла ключів,— зітхнула я.— Чесно, я не проти прогулятися.

Я проти того, щоб втрачати час, який ми могли б провести разом.

Він похитав головою.

— Пікап стоятиме на місці, ключі знайдеш у запаленні. Якщо, звісно, не боїшся, що його можуть поцупити,— останнє припущення розсмішило його.

— Гарзд,— погодилася я, підібравши губи. Я точно пам'ятала, що ключ лежить у кишені в джинсах, які я вдягала у середу, під купою одягу у пральні. Нехай він вдереться до будинку, чи що він планує зробити, усе одно ніколи в житті його не знайде. Схоже, він відчув виклик у моєї згоді, бо самовпевнено вишкірився.

— Куди збираєтесь? — запитала я якомога байдужіше.

— На полювання,— жорстко відповів він.— Якщо я планую залишитися завтра з тобою наодинці, то маю вжити всіх можливих застережних заходів,— обличчя спохмурніло... і набуло прохального виразу.— Ти будь-якої миті можеш відмовитися.

Я опустила очі, боячись проникливої сили його погляду. Я відмовляюся переконуватися, що треба боятися його, байдуже, наскільки реальною є небезпека. Мені байдуже — повторювала я про себе.

— Ні,— прошепотіла я, мандруючи поглядом на його обличчя.— Не можу.

— Напевно, ти маєш рацію,— невесело промимрив він. Я зауважила, що очі помітно темнішають.

Я змінила тему.

— О котрій годині ми зустрінемося завтра? — запитала я, засмучена тим, що ми от-от розлучимося.

— Треба подумати... Це субота, ти не хочеш поспати довше? — запропонував він.

— Ні! — випалила я занадто швидко. Він стримав посмішку.

— Тоді як завжди, — вирішив він. — Чарлі буде вдома?

— Ні, поїде на риболовлю.

Я аж засяяла, пригадавши, як зручно все влаштувалося.

— А коли ти не повернешся додому раніше за нього, що він подумає? — в'їдливо поцікавився він.

— Не маю анінайменшої гадки, — спокійно відповіла я. — Він у курсі, що я планую влаштувати велике прання. Можливо, подумає, що я впала у пральну машину.

Він кинув на мене сердитий погляд, я відповіла тим самим. Його гнів справляв набагато більше враження, ніж мій.

— На що полюватимете сьогодні? — запитала я, переконавшись, що безнадійно програла у «хто кого злісно передивиться».

— На все, що трапиться у лісі. Ми не підемо далеко.

Здається, його приголомшує легковажність згадки про таємне життя.

— Чому ти підеш з Алісою? — поцікавилася я.

— На Алісу... можна покластися, — кажучи це, він наспився.

— А решта? — несміливо запитала я. — Які вони?

На коротку мить його брови зійшлися на перенісці.

— Здебільшого скептично налаштовані.

Я швидко й крадькома зиркнула назад, на Калленівський стілик. Вони сиділи, зосереджено відводючи погляди, точнісінько як тоді, коли я вперше побачила їх. Тільки зараз за столом четверо, їхній прегарний брат із бронзовим волоссям сидів навпроти мене. У золотавих очах плескалася тривога.

— Я їм не подобаюсь, — припустила я.

— Річ не в цьому, — заперечив він, вираз очей був занадто невинним. — Вони не розуміють, чому я не можу відмовитися від тебе.

— Я, власне кажучи, також, — скривилася я.

Едвард повільно похитав головою, звів очі до стелі, перш ніж зустрітися зі мною поглядом.

— Я казав тобі — ти не бачиш себе збоку. Ти не схожа на жодну людину, яку я зустрічав досі. Ти зачарувала мене.

Я витріщилася на нього, впевнена, що він дражниться.

Розшифрувавши мій вираз, він посміхнувся.

— Володіючи певними перевагами, — пробурмотів він, легонько торкаючись лоба, — я краще за інших бачу людську природу. Люди — передбачувані створіння. А ти... ти ніколи не робиш те, чого я очікую. Завжди захоплюєш мене зненацька.

Пригнічена і незадоволена, я відвела погляд, очі знову перебігли до його родини. Його слова змусили мене відчувати себе піддослідним кроликом. Хотілося посміятися над собою за те, що сподівалася на інше.

— Цю рису досить легко пояснити, — вів далі він. Я відчувала, що він дивиться на мене, та не могла і зиркнути на нього, хвилюючись, що він прочитає у моїх очах сум і розчарування. — Але є ще дещо... Щось, що важко передати словами...

Він говорив, а я витріщалася на Калленів. Раптом Розалія, запаморочливо вродлива білявка, повернулася, щоб кинути оком на мене. Ні, не кинути оком — впитися темними холодними очима. Я хотіла відвести погляд, та вона пригнітила мою волю, доки Едвард не обірвав речення на півслові й ледь чутно не видав сердитий звук, щось на кшталт шипіння.

Розалія відвернулася, мене було звільнено. Я поглянула на Едварда. Впевнена, він зауважив сум'яття і страх, що розширили мої зіниці.

Його обличчя було напруженим, коли він пояснював.

— Вибач за це. Вона просто хвилюється. Бачиш... для всіх нас буде небезпечним, якщо, провівши стільки часу з тобою на людях, я... — опустив він очі додолу.

— Ти?

— Якщо це закінчиться... погано, — він затулив обличчя руками, як того вечора у Порт-Анджелесі. Що він страждає, помітно неозброєним оком, я всім серцем бажала розрадити його, проте не уявляла, як це зробити. Рука мимоволі потягнулася до нього, втім, я хутко прикувала її до столу, побоюючись, що мій доторк тільки погіршить ситуацію. До мене повільно починало доходити, що його слова мали б викликати жах. Я чекала на його прихід, та все, що я наразі відчувала, — біль через його муку.

І незадоволення — незадоволення тим, що Розалія завадила висловити думку до кінця. Тепер я не знала, як знову заговорити про це. Він досі сидів, затуливши обличчя руками.

Я зробила спробу запитати звичайним голосом:

— Тобі треба вирушати просто зараз?

— Так, — підняв він обличчя. Якусь мить воно зберігало серйозний вираз, потім настрої змінився, він усміхнувся. — Гадаю, це на краще. У нас залишилося п'ятнадцять хвилин клятого фільму на біології. Терпіти це понад мої сили.

Я здригнулася, зненацька побачивши, хто стоїть за плечима в Едварда. Коротке вугільно-чорне волосся ореолом зі свавільних шпичаків оточувало надзвичайно вишукане сльфійське обличчя. Аліса. Мініатюрна, гнучка й тонська фігурка, навіть коли вона стояла на місці, мала граційний вигляд.

Він привітав її, не відриваючи очей від мене.

— Привіт, Алісо!

— Привіт, Едварде! — відповіло високе сопрано, що могло б посперечатися у чарівності з його голосом.

— Алісо — Белла, Белло — Аліса, — відреконував він нас із кривою посмішкою на вустах.

— Привіт, Белло, — (прочитати вираз сяючих обсидіанових очей неможливо, та на губах грає привітна посмішка), — приємно нарешті познайомитися з тобою.

Едвард метнув на неї недобрий погляд.

— Привіт, Алісо, — сором'язливо пробурмотіла я.

— Ти готовий? — запитала вона.

— Майже. Зустрінемося у машині, — холодно відповів він.

Вона залишила нас, не сказавши ні слова. Пластичність та елегантність її ходи змусили мене відчутти різкий напад заздрощів.

— Можна побажати тобі весело провести час — чи обійтися без зайвих сентиментів? — запитала я, повертаючись до нього.

— Ні, «весело провести час» підійде не гірше за інше, — вишкірився він.

— Тоді гарно вам повеселитися, — я щосили намагалася вдати, що говорю щиро. Звичайно, його не надуриш.

— Докладу всіх зусиль, — не припиняв шкіритися він. — А ти, будь ласка, спробуй не вскочити у халепу.

— Не вскочити в халепу у Форксі — ото завдання.

— Для тебе це складне завдання, — напружилися його щелепи. — Пообіцяй мені.

— Обіцяю берегти себе й не вскочити у халепу,— урочисто проголосила я.— Сьогодні я займуся пранням — справою, як відомо, багатою на різні небезпеки.

— Не впади у пральну машину,— вирішив познущатися він.

— Докладу титанічних зусиль.

Він звівся на ноги. Я теж підвелася.

— До завтра,— зітхнула я.

— Це довгий відрізок часу для тебе, чи мені здається? — замислено поцікавився він.

Я невесело кивнула.

— Я буду на місці вранці,— пообіцяв він із фірмовою посмішкою. Потягнувся через стіл, щоб доторкнутися до обличчя, як і раніше легко провівши пальцями по вилиці. Потім розвернувся і пішов із зали. Я невідривно дивилася вслід, доки він не зник за дверима.

Ідея забити сьогодні на решту уроків, особливо на фізкультуру, видавалася надзвичайно спокусливою, але мене зупинив інстинкт. Я знала, що коли зараз змиюся, Майк та інші вирішать, що накивала п'ятами з Едвардом. А він переймається через час, який ми проводимо разом на людях... коли щось піде не так. Розум відмовлявся затримуватися на останній можливості, натомість зосереджуючись на тому, як полегшити йому життя.

Інтуїтивно я знала — і він теж, я відчувала це,— що завтра настане поворотна мить. Наші стосунки більше не можуть балансувати на лезі ножа. Ми опинимося на одному чи на другому краю прірви; на якому — цілком залежатиме від його рішень чи інстинктів. Моє рішення було ухвалене ще до того, як я зробила усвідомлений вибір, я приречена йти до кінця. Адже не існує для мене на світі нічого жахливішого й нестерпнішого за думку, що доведеться відмовитися від нього. Це нереально.

Я пішла на урок із почуттям виконаного обов'язку. Чесно кажучи, у пам'яті не відклалося, що ми робили на біології; голова була забита думками про завтра. У спортзалі Майк припинив бойкот, ми побалакали, він побажав добре провести час у Сієтлі. Я завбачливо пояснила, що скасувала поїздки, не впевнена у пікапі.

— Ти підеш на бал із Калленом? — запитав він, раптом накупившись.

— Ні, я взагалі туди не збираюсь.

— Чим тоді займатимешся? — занадто зацікавлено запитав він.

Першим бажанням було сказати йому: відвали. Натомість я натхненно збрехала.

— Треба випрати купу речей, підготуватися до тесту по тригонометрії, інакше я провалю його.

— Каллен допомагатиме тобі вчитися?

— Едвард, — підкреслила я, — не допомагатиме мені з тригонометрією. На вихідні він їде з міста.

Цього разу збрехати мені вдалося природніше, ніж зазвичай, здивовано зауважила я.

— О, — повеселішав він. — Знаєш, ти могла б піти на бал із нашою компанією, було б класно. Ми по черзі танцюватимемо з тобою, — пообіцяв він.

Уявна картинка обличчя Джесики примусила голос прозвучати різкіше, ніж потрібно.

— Я не йду на танці, Майку, зрозуміло?

— Добре-добре, — знову спохмурнів він. — Я тільки запропонував.

Коли навчальний день зрештою добіг кінця, я неохоче попленталася на стоянку. Мені, звісно, не дуже хотілося повертатися додому пішки, та я не бачила реальної можливості, щоб він підігнав пікап. З іншого боку, він майже змусив мене вірити, що для нього не існує поняття «неможливе». Друга здогадка виявилася правильною — на місці, де він уранці припаркував «вольво», стояв пікап. Я похитала головою, не вірячи власним очам, відчинила незамкнені двері й побачила ключ у запаленні.

На водійському сидінні лежав складений шматочок білого паперу. Перш ніж розгорнути його, я сіла всередину і зачинила двері. Два слова написані вишуканим почерком.

Бережи себе.

Ревище, з яким пікап повернувся до життя, налякало мене. Я розреготалася сама з себе.

Коли я повернулася додому, верхній замок був замкнений, нижній ні — все, як я залишила вранці. Зайшовши всередину, я помчала просто до пральні. Вона мала точнісінько такий вигляд,

як я залишила її, перш ніж поїхати до школи. Я перерила купу брудного одягу, відшукала джинси й перевірила кишені. Порожньо. Напевно, я таки залишила ключ на видноті, вирішила я, похитавши головою.

Прислухаючись до інстинкту, що підказав збрехати Майкові, я зателефонувала Джесиці, нібито для того, щоб побажати удачі на балу. Коли вона заходилася зичити мені добре провести день з Едвардом, я розповіла їй про зміну в планах. Вона розчарувалася більше, ніж варто сторонній людині. Я не стала затягувати розмову.

За вечерею Чарлі був неухажним. Гадаю, хвилювався через проблеми на роботі, можливо, через баскетбол — а чи йому дійсно сподобалася лазанья, — маючи справу з Чарлі, ніколи не знаєш напевно.

— Знаєш, тату... — почала я, перериваючи його польоти у хмарах.

— Ти щось хотіла, Білко?

— Я думаю, ти мав рацію щодо Сієтла. Я почекаю, доки Джесика чи хтось інший зможе поїхати зі мною.

— О, — здивовано сказав він. — Добре, гаразд. Ти хочеш, щоб я залишився вдома?

— Ні, тату, не міняй планів. У мене накопичилися тисячі справ... домашні завдання, прання... треба сходити у бібліотеку, у крамницю. Я мотатимусь туди-сюди цілий день... Ти їдь, відпочивай.

— Ти впевнена?

— На сто відсотків, тату. Крім того, запаси риби у холодильнику катастрофічно тануть — а туди можна завантажити стільки, що вистачить років на два-три.

— Як легко з тобою живеться, Белло, — всміхнувся він.

— Можу сказати те саме про тебе, — відповіла я, беззвучно шкірячи зуби, та Чарлі не помітив, що у сміху вимкнули звук. Мені стало дуже соромно, що я обманюю його; я ледве не дослухалася до Едвардової поради і не розповіла, куди насправді збираюся. Ледве.

Після вечері я склала одяг і запхала наступну партію у сушилку. На жаль, це робота для рук, не для мозку. Безперечно, коли він отримує забагато свободи, то виходить із-під контролю. Я дрейфувала між передчуттям — настільки концентрованим, що

майже болючим, і підступним страхом, що підточував рішучість. Доводилося нагадувати собі, що я ухвалила рішення і не збираюся відступати. Я раз за разом витягувала записку з кишені, щоб підзарядитися від двох написаних там слів. Він хоче, щоб зі мною нічого не трапилось, знову і знову повторювала я. Я триматимусь за надію, що кінець кінцем це бажання візьме гору над іншими. Втім, хіба у мене був вибір? Викреслити його зі свого життя? Нестерпно. До того ж відтоді як я переїхала до Форкса, моє життя справді, здається, крутиться навколо нього.

Та крихітний черв'ячок у глибині мозку не міг заспокоїтися, роздумуючи, наскільки боляче було б йому... якби все закінчилося погано.

Мені полегшало, коли настала година достатньо пізня, щоб зі спокійною совістю вклатися спати. Я знала, що занадто схвильована, аби заснути, тому зробила те, чого не робила ніколи. Навмисно взяла не потрібні з медичної точки зору таблетки від застуди, що вимкнуть мене годин на вісім. За інших обставин я не дозволила б собі подібного вчинку, але завтрашній день і так буде достатньо складним. Не вистачає ще, аби я викидала колінця через недосипання. Чекаючи, поки ліки звалять мене з ніг, я висушила чисте волосся до бездоганної прямоти і розклала одяг на завтра.

Приготувавши все на ранок, я нарешті впала у ліжко. Мене переповнювала енергія, я без кінця вовтузилася. Я підвелася, перелопатила коробку з-під взуття, де зберігалися диски, і знайшла збірку Шопенових ноктюрнів. Тихенько ввімкнула їх і знову лягла, зосередившись на розслабленні окремих частин тіла одне по одному. Коли я дійшла приблизно до середини вправи, подіяли таблетки, я щасливо провалилася у пустоту.

Прокинулася я рано, завдячуючи здоровим відпочинком без сновидінь необґрунтованому прийому ліків. Хоча я добре відпочила, мене охопив аналогічний учорашньому гарячковий шал. Я похапцем вдягнулася, підправила комірець на шії, покрутила темно-жовтий светр, поки він не сів ідеально на джинси на поясі. Крадькома кинула блискавичний погляд у вікно, щоб переконатися, що патрульної машини немає на місці. Тоненька габа із бавовняних хмар помережила небо. Схоже, це не надовго.

Я поснідала, не відчуючи смаку їжі; закінчивши, чимшвидше помила посуд. Знову визирнула з вікна — пейзаж залишився

без змін. Я шойно закінчила чистити зуби і збиралася йти назад, униз, коли неголосний стук ледве не змусив серце вискочити з грудей.

Я полетіла до дверей. Трохи помучившись із простим нижнім замком, я зрештою рвучко відчинила двері навстіж. На порозі стояв він. Від тривоги не лишилося й сліду, тільки-но я поглянула на його обличчя. Я відчула безкінечний спокій і полегшено видихнула. Вчорашні страхи здавалися смішними, коли я перебувала поруч із ним.

Спочатку він не усміхався, на обличчі застиг серйозний вираз. Та коли він окинув мене очима, воно проясніло, він розсміявся.

— Доброго ранку, — пирснув він.

— Що не так? — оглянула я себе, щоб переконатись, чи не забула одягти щось важливе — взуття, наприклад, чи штани.

— Ми до біса пасуємо одне до одного, — знову розсміявся він. До мене дійшло, що на ньому довгий жовто-коричневий светр, із-під якого визирає білий комірцець і блакитні джинси. Я посміялася разом із ним, приховуючи таємний напад заздрощів — ну чому він виглядає, як хлопчик-модель шойно із подіуму, а я — ні?

Я замикала двері, він попрямував до пікапа й зупинився біля пасажирських дверей зі змученим виразом, який легко можна зрозуміти.

— Ми домовилися, — самовдоволено нагадала йому я, залязючи на водійське сидіння і тягнучись через кабінку, щоб відімкнути двері. — Куди їдемо? — запитала я.

— Пристебнися, я починаю нервувати.

Я глипнула на нього, та виконала прохання.

— Куди їдемо? — зітхнувши, повторила я.

— Прямуй по трасі 101 на північ, — наказав він.

Зосередитися на дорозі, відчуваючи його пильний погляд на собі, виявилось навдивовижу важко. Довелось компенсувати власну неухвалюваність, їдучи сонним містом обережніше, ніж зазвичай.

— Скажи мені, будь ласка, до твоїх планів входить виїхати за Форкс до настання темряви?

— Пікап достатньо старий, щоб уважатися дідусем твого авта. Май повагу, — відрізала я.

Незважаючи на його песимізм, ми незабаром виїхали за межі міста. Замість газонів і будинків з'явився густий підлісок поміж спелених зеленню стовбурів.

— Поверни праворуч на 010,— скомандував він, коли я збиралася поцікавитися подальшим маршрутом. Я мовчки підкорилася.

— Тепер їдь до кінця асфальту.

Я виразно почула у голосі посмішку, але занадто боялася злетіти з дороги, довівши його правоту, щоб поглянути й дізнатися напевно.

— А що буде там, де закінчиться асфальт? — поцікавилася я.

— Стежка.

— Ми підемо пішки?

Слава Богу, я вдягнула тенісні черевички.

— Це проблема? — запитав він так, наче очікував на подібну реакцію.

— Ні,— я доклала зусиль, щоб збрехати впевнено. Коли він вважає, що пікап повільний...

— Не хвилюйся, там пройти якихось п'ять миль. Ми нікуди не поспішаємо.

П'ять миль. Я промовчала, щоб він не почув, як голос тремить від паніки. П'ять миль підступних коренів і хаотично розкиданих камінців, що сплять і бачать, як я підвертаю кісточку або іншим способом перетворююсь на інваліда. Це буде принизливо.

У машині на якийсь час запанувала тиша. Я роздумувала над жахом, що чатував у кінці асфальту.

— Про що думаєш? — зрештою не витримав Едвард.

Я знову збрехала.

— Хотілося б знати, куди ми прямуємо.

— Це місце, куди я люблю ходити за гарної погоди.

Після його слів ми обоє визирнули за вікна на хмари, що мали от-от розійтися.

— Чарлі казав, сьогодні буде тепло.

— Ти розповіла Чарлі про плани на сьогодні? — запитав він.

— Ні.

— Але Джесика вважає, що ми разом поїхали у Сієтл? — здається, ця думка підбадьорила його.

— Ні, я сказала їй, що ти відминив поїздки. Це ж правда.

— Ніхто не знає, що ти зі мною? — тепер він розлютився.

— Залежно, як рахувати... Ти, напевно, розповів Алісі?

— О, так, це тобі допоможе, Белло,— гиркнув він.

Я вдала, що не почула останньої репліки.

— Форкс настільки діє тобі на нерви, що ти вирішила накласти на себе руки? — припустив він, коли я проігнорувала його.

— Ти казав, що у тебе можуть виникнути неприємності... коли люди знатимуть, що ми проводимо час разом,— нагадала я.

— Отже, ти переймаєшся через неприємності, що спіткають мене, мене — коли ти не повернешся додому? — у голосі почулася злість і в'їдливий сарказм.

Я кивнула, не відриваючи очей від дороги.

Він пробурмотів щось під носа, так швидко, що я не вловила ні слова.

Решту поїздки ми провели мовчки. Я відчувала, як від нього на мене накочуються хвилі злісного осуду, та не могла вигадати, що сказати.

Потім дорога закінчилася, звузившись до тоненької пішохідної стежки з маленьким дерев'яним дороговказом. Я припаркувалася у вузенькій кишенці й вийшла з пікапа, переймаючись, що він дотепер гнівається, а наразі у мене немає виправдання у вигляді дороги, щоб не дивитися на нього. Надворі було тепло, тепліше, ніж будь-коли з часу мого першого дня у Форксі. Через хмари стояла майже задуха. Я стягнула светр і обв'язала його навколо талії, радіючи, що одягла наспід легеньку сорочку без рукавів. Особливо якщо попереду чекає п'ятимильна прогулянка.

Я почула, як грюкнули двері, й обернулася, щоб побачити, що він також зняв светр. Він стояв до мене спиною, обличчям до суцільної стіни лісу біля пікапа.

— Нам сюди,— сказав він, роздратовано зиркаючи через плече, тоді пірнув у темну гущавину.

— А стежка? — перелякано запитала я і помчала навколо пікапа, щоб не відстати від нього.

— Я сказав, що в кінці дороги буде стежка, але не говорив, що ми підемо по ній.

— Не по стежці? — відчайдушно перепитала я.

— Я не дам тобі заблукати,— обернувся він, насмішкувато шкiрячи зуби. Я вклякла на місці з розтуленим ротом. Біла сорочка без рукавів розстебнута, гладенька біла шкіра ший вільно перетікає у мармурові обриси грудей, досконала мускулатура

більше не просто натяк, прихований під верхнім одягом. Він за- надто ідеальний, зрозуміла я, і відчай гострим кинджалом про- штрикнув серце. Не може бути, щоб це божественне створіння призначалося долею для мене.

Він пильно поглянув, збентежений моїм засмученим виразом.

— Хочеш повернутися додому? — тихо сказав він голосом, повним зовсім іншого болю.

— Ні,— йшла я вперед, поки не опинилася зовсім поруч із ним, палко бажаючи не змарнувати жодної секунди з того часу, скільки б його не було, котрий мені судилося провести із ним.

— Що з тобою? — ніжно запитав він.

— Я не дуже хороший турист,— відповіла я без особливого ентузіазму.— Тобі знадобиться чимало терпіння.

— Я можу бути терплячим — якщо дуже-дуже постараюся,— посміхнувся він, не даючи відвести очі у спробі вирватися із лап несподіваної, незрозумілої печалі.

Я спробувала всміхнутися, вийшло непереконливо. Він пиль- но вивчав моє обличчя.

— Я поверну тебе додому,— пообіцяв він. Я не зрозуміла, мав він на увазі негайне повернення чи говорив загалом. Я знала, він гадає: я засмучена через страх, і знову пораділа, що я єдина людина, чий думок він не чує.

— Якщо ти хочеш, щоб я здодала п'ять миль і продралася крізь хаші до заходу сонця, краще не гаючи часу показуй доро- гу,— саркастично зауважила я. Він насупився, відчайдушно на- магаючись розгадати мій тон і вираз.

За хвилику він здався і пішов уперед у ліс.

Усе виявилось не так важко, як я боялася. Ми йшли здебіль- шого по рівній місцевості, Едвард прокладав дорогу, щоб на мо- єму шляху не трапилося вологої папороті чи сітки з моху. Коли його пряма стежка приводила до повалених дерев чи валунів, він допомагав мені, підтримуючи за лікоть. Щойно я додала пере- шкоду, він негайно відпускав мене. Не було жодного разу, щоб холодний доторк на моїй шкірі не змусив серце тріпотіти, як пташку в клітці. Двічі я зауважила на його обличчі вираз, котрий переконав мене, що він якимось чином чує це.

Я щосили намагалася не витріщатися на ходячого містера Досконалість. Вдавалося рідко. Його краса щоразу сумом кра- яла серце.

Переважно ми йшли мовчки. Час від часу він ставив випадкове запитання, до якого не дійшла черга за два попередні дні опитування. Він поцікавився моїм днем народження, вчителями у початковій школі, домашніми тваринками з дитинства. Довелося зізнатися, що я відмовилася тримати домашніх улюбленців потому, як по черзі довела до смерті трьох акваріумних рибок. Він розсміявся голосніше, ніж я звикла, — схожа на дзвоник луна повернулася до нас із дикої пущі.

Через мене похід затягнувся майже до обіду, та він жодного разу не виказав натяку на нетерпіння. Навколо безкінечним лабіринтом старезних дерев простягався ліс; я починала нервувати, що ми не знайдемо дороги назад. Він почувався невимушено й упевнено серед зеленої імли, здавалося, жодного разу не сумніваючись у правильності обраного напрямку.

За кілька годин світло, що просочувалося крізь зелений балдахін, змінилося, темно-оливковий відтінок перетворився на яскравіший жовтувато-зелений, нефритовий. День виявився сонячним, як він і передбачав. Вперше з моменту, коли ми зайшли у гущавину, я відчула захоплене збудження, що швидко переросло у нетерплячку.

— Ми вже на місці? — піддразнила я його, імітуючи сердитий погляд.

— Майже, — всміхнувся він, зауваживши перемену настрою. — Бачиш просвіт попереду?

Я витріщилася у густі зарості.

— М-м-м, а там є що бачити?

Він самовпевнено вишкірився.

— Мабуть, справді зарано для твоїх очей.

— Пора відвідати окуліста, — пробурмотіла я. Його самовдоволенна посмішка розтяглася до вух.

Та потім, трохи менше ніж за сто метрів, я чітко побачила попереду просвіт поміж деревами і жовтий відблиск замість зеленого. Я пішла швидше, нетерпіння зростало з кожним кроком. Він пропустив мене вперед, беззвучно йдучи назирці.

Я дісталася до межі залитого світлом простору й, переступивши останній ряд папороті, опинилася у найчарівнішому місці, яке мені коли-небудь доводилося бачити. Невеличка галявина ідеально круглої форми вкрита була безліччю диких квітів — фіолетових, жовтих, ніжно-білих. Звідкись неподалік долинали

музикальне дзюрчання струмка. На небі просто над головою ся-яло сонце, заливаючи коло маревом яскраво-жовтих променів. Я повільно йшла, охоплена благоговійним зачудуванням, крізь м'яку траву, квіти, що колихалися від вітру, крізь тепле позолочене повітря. Я напівобернулася, бажаючи розділити красу з ним, та позаду мене, там, де він мав би йти, було безлюдно. Я покрутилася навколо, з несподіваною тривогою шукаючи його. Нарешті я його вирахувала. Він досі стояв під густою тінню зеленого шатра на краю просіки, не зводячи з мене уважних очей. Лише тоді я пригадала те, що мене змусила забути краса галявини, — таємницю стосунків Едварда й сонячного світла, яку він обіцяв відкрити сьогодні.

Я зробила крок назустріч йому, очі аж заблищали від цікавості. Його — напружені, неохочі. Я підбадьорливо всміхнулася і покликала його рукою, роблячи ще один крок назустріч. Він застерезливо підняв долоню, я засумнівалася, хитнувшись назад на п'ятах.

Здається, Едвард глибоко вдихнув і вийшов під яскраве сяйво полудневого сонця.

РОЗДІЛ 13. ЗІЗНАННЯ

На сонячному світлі Едвард мав вражаючий вигляд. Я так і не звикла до цього видовища, хоча не зводила з нього очей усю другу половину дня. Біла, незважаючи на слабкий рум'янець унаслідок вчорашнього полювання, шкіра буквально переливалася, здавалося, інкрустована тисячами крихітних діамантів. Він нерухомо лежав у траві, розстебнута сорочка відкривала наче висічені з каменю сяючі груди, руки. Мерехтливі блідо-лілові повіки затуляли очі, хоча він, звісно, не спав. Досконала статуя, вирізьблена із невідомого каменю, гладенького, як мармур, блискучого, як гірський кришталь.

Час від часу губи рухалися, дуже швидко, ніби тремтіли. На запитання він відповів, що він співає про себе; звук занизький для моїх вух.

Я також насолоджувалася сонечком, хоча, як на мене, повітря було занадто вологе. Було б добре лягти на спину, як він, і дозволити промінню гріти обличчя. Та я сиділа скулившись, підборіддям на колінах, не в змозі відвести від нього погляд. Ніжний вітерець грався моїм волоссям, створював брижі на траві, що колихалася навколо його нерухомого тіла.

Вперше видовищна краса галявини поблякла у порівнянні з його розкішністю.

Нерішуче, навіть тепер, як завжди, побоюючись, що він маревом розчиниться у повітрі, занадто прекрасний, щоб бути справжнім, я простягнула палець і провела по мерехтливій руці, куди змогла дотягнутися. Досконалість шкіри, гладенької, як шовк, холодної, як камінь, вкотре здивувала й зачарувала мене. Коли я

поглянула на нього, розплющені очі спостерігали за мною. Сьогодні це — іриски, світліші, тепліші після полювання. Куточки бездоганних вуст загнулися у швидкій посмішці.

— Я не лякаю тебе? — напівжартома запитав він, та я відчула невідому цікавість у м'якому голосі.

— Не більше, ніж завжди.

Він ширше всміхнувся, губи спалахнули на сонці.

Я підсунулася на пару сантиметрів ближче, витягуючи руку, щоб кінчиками пальців пробігтися контурами його передпліччя. Пучки мої затремтіли. Не сумніваюся, це не залишиться непоміченим.

— Ти не проти? — запитала я, оскільки він знову заплющив очі.

— Ні,— відповів він, не розплющуючи їх.— Ти не уявляєш, що я зараз відчуваю,— зітхнув він.

Я легко помандрувала одною рукою досконалими м'язами плеча, передпліччя, вздовж ледь помітного блакитнувато-білого жилка — у внутрішню западинку ліктя. Другою потягнулася, щоб перевернути його руку. Вгадавши моє бажання, він дивовижно швидким рухом підняв долоню вгору, як завжди, збентеживши мене. Я здригнулася, на коротку мить пальці зазмерли на його руці.

— Вибач,— провуркотів він. Я підвела погляд, щоб побачити, як на його золотаві очі опускаються повіки.— З тобою просто бути собою.

Я підняла його руку, повертаючи так і сяк, милуючись тим, як переливається на сонці долоня. Піднесла її ближче до обличчя, намагаючись роздивитися приховані у шкірі кришталіки.

— Розкажи мені, про що думаєш,— прошепотів він. Я помітила, що він уважно спостерігає за мною.— Для мене досі дивно не знати твоїх думок.

— Знаєш, люди так постійно живуть.

— Важко вам...— (Невже я нафантазувала натяк на співчуття у його тоні?) — Але ти не відповіла.

— Я думала, як гарно було б знати, про що ти думаєш, і...— завагалася я.

— І?

— І як добре було б нарешті повірити, що ти справжній. Не боятися.

— Я не хочу, щоб ти боялася,— голос нагадував м'якістю мурчання котика. Я відчула, він не міг щиросердно сказати, що мені не варто боятися, що немає причин для страху.

— Взагалі-то я мала на увазі не зовсім страх, хоча тут, поза сумнівом, є над чим замислитися.

Так швидко, що я не встигла зауважити порух, він напівпідвівся, спираючись на праву руку. Ліва долоня залишилася у владі моїх рук. Обличчя янгола опинилося за кілька сантиметрів від мого. Я могла б — я мала б — ухилитися від несподіваної близькості, та втратила здатність рухатися. Золотаві очі загіпнотизували мене.

— Чого тоді ти боїшся? — наполегливо запитав він.

Я не відповіла. Точнісінько як раніше, одного-єдиного разу раніше, я відчула на обличчі холодний, солодкий, дивовижний аромат його подиху. У мене потекли слинки. Це не схоже ні на що у світі. Інстинктивно, бездумно я нахилилася ближче, вдихаючи його.

Він відскочив, вирвав руку з моїх долонь. За час, що знадобився очам, щоб згадати, як бачити, він опинився метрів за двадцять, на самому краю маленької галявини, під густою тінню велетенської ялини. Він стояв, уп'явшись у мене темними в напівпідвісних очима, з незрозумілим виразом обличчя.

Я відчула, що на моєму написані біль і шок. Порожні руки запекли вогнем.

— Вибач... мені... Едварде,— прошепотіла я. Він почує, я знаю.

— Дай мені ще мить,— відгукнувся він, не голосніше, ніж потрібно було для моїх менш чутливих вух. Я сиділа не рухаючись.

Через десять невимовно довгих секунд він повільно, як для нього, пішов назад. Зупинився за метр, граційно опустився на землю, сів по-турецькому, не зводячи з мене очей. Двічі глибоко вдихнув, потім посміхнувся, просячи вибачення.

— Мені страшенно шкода,— нерішуче сказав він.— Ти б зрозуміла, що я маю на увазі, коли б я сказав: я — тільки людина?

Я кивнула, не маючи сили відповісти на жарт усмішкою. У жилах запульсував адреналін по мірі того, як усвідомлення небезпеки повільно знаходило шлях до мозку. Відстань між нами не завадила йому винюхати страх. Посмішка стала глузливою.

— Я — найкращий хижак на світі, так? Усе в мені притягує тебе — голос, обличчя, навіть запах. Наче у цьому є

необхідність! — зненацька він скочив на ноги та рвонув геть, миттю зникнувши з очей, лише для того, щоб знову стати під деревом, перетнувши галявину за частку секунди. — Наче ти змогла б утекти від мене! — гірко розсміявся він.

Він простягнув руку й без особливих зусиль з оглушливим тріском відчахнув від стовбура ялини гілку завтовшки у півметра. Якусь мить погрався нею, потім неймовірно швидко метнув її, розтрощивши об інше велетенське дерево, що захиталося і затремтіло від удару.

Знову опинився біля мене, нерухомо застиг на відстані кроку.

— Наче ти б змогла відбитися від мене! — ласкаво сказав він.

Я сиділа, не здатна поворухнути й пальцем. Боялася його більше, ніж будь-коли до цього. Я ніколи не бачила, щоб він настільки цілковито звільнився від дбайливо припасованої машкари. Ніколи раніше не був він менше схожим на людину... і прекраснішим. Обличчя біліше за крейду, очі розширені — я сиділа, як пташка у владі зміїних очей.

Чарівні очі, здавалося, блищали від нестримного екстазу. Пізніше, кілька секунд потому, вони потьмяніли. Поволі вираз обличчя загорнувся у маску давньої печалі.

— Не бійся, — провуркотів він. У оксамитовому голосі несамохіть забриніла спокуса. — Я обіцяю... — завагався він. — Я присягаюся не нашкодити тобі.

Схоже, він більше переймається тим, щоб переконати себе, не мене.

— Не бійся, — ще раз прошепотів він, демонстративно повільно наближаючись на крок. Почав повагом опускатися на зсмаю, навмисно сповільнюючи рухи, доки наші обличчя не опинилися на одному рівні, зовсім близько одне від одного.

— Будь ласка, пробач мені, — серйозно попросив він. — Я можу контролювати себе. Ти захопила мене зненацька. А зараз я — цяця-хлопчик.

Він замовк, та дар мови не повернувся до мене.

— Я сьогодні не голодний, чесно, — підморгнув він.

Тут довелося засміятися, хоча сміх вийшов тремтячим і майже беззвучним.

— З тобою все гаразд? — ніжно запитав він, повільно й обережно простягаючи мармурову руку, щоби вкласти її назад у мою.

Я поглянула на гладеньку, холодну руку, потім подивилася йому у вічі. Вони видалися м'якими, повними каяття. Погляд помандрував до його руки, я неквапно повернулася до дослідження ліній кінчиками пальців. Підвела погляд і сором'язливо всміхнулася.

Від його посмішки голова пішла обертом.

— На чому ми зупинилися, перш ніж я повівся так нечестно? — запитав він вишуканим тоном із минулого сторіччя.

— Чесно кажучи, не пам'ятаю.

Він усміхнувся, та обличчя залишилось присоромленим.

— Мені здається, ми говорили, чого ти боїшся, за винятком зрозумілих причин.

— А, так.

— Ну?

Я опустила погляд на його руку й почала машинально виводити візерунки на гладенькій переливчастій долоні. Минали секунди.

— Як легко мене вибити з колії, — зітхнув він. Я подивилася йому у вічі, нагло збагнувши, що все це, до останньої миті, таке ж нове для нього, як і для мене. Хай скільки років незрозумілого досвіду є у нього, зараз йому ой як нелегко. Ця думка підбадьорила мене.

— Я боюсь... що зі зрозумілих причин не зможу залишитися з тобою. І я боюсь, бо мені хочеться бути з тобою набагато більше, ніж слід, — говорячи це, я втупилася в його руки. Мені важко було вимовити це вголос.

— Так, — повільно погодився він. — Цього справді варто боятися. Свого бажання бути зі мною. Це дійсно не в твоїх інтересах.

Я насупилася.

— Я мав би покинути тебе давним-давно, — зітхнув він. — Мав би піти зараз. Та я не впевнений, що зможу.

— Я не хочу, щоб ти йшов, — жалібно промимрила я, дивлячись у землю.

— Саме тому я мав би. Та не хвилюйся. Я надзвичайно егоїстична істота. Я занадто палко прагну твого товариства, щоб зробити те, що повинен.

— Я рада.

— Не радій! — забрав він руку, цього разу ніжніше; голос став різкішим, ніж зазвичай. Різкішим для нього, але все одно

красивішим за людський. Як тут не розгубитися — його раптові перепади настрою залишають мене зацікавленою на крок позаду.

— Я палко прагну не лише твого товариства! Ніколи не забувай про це! Ніколи не забувай, що для тебе я небезпечніший, ніж для решти людей, разом узятих! — він зупинився; поглянувши на нього, я помітила, що він вдивляється у ліс невидючими очима.

Я замислилася на мить.

— Не думаю, що до кінця розумію, що ти маєш на увазі — принаймні останнє речення, — сказала я.

Він поглянув на мене, посміхнувся. Знову ця зміна гумору.

— Як мені пояснити? — поринув він у роздуми. — Щоб не налякати тебе... м-м-м...

Він поклав руку в мою, здається, не замислюючись над цим. Я міцно схопила її обома долонями. Він поглянув на наші руки.

— Неймовірно приємно. Тепло, — зітхнув він.

Перш ніж він зібрався з думками, минув якийсь час.

— Ти знаєш, що всі мають різні смаки? Одним людям до вподоби шоколадне морозиво, інші віддають перевагу полуничному?

Я кивнула.

— Вибач за харчову аналогію — не можу вигадати іншого способу пояснити.

Я посміхнулася. Він теж, але невесело.

— Бачиш, кожна людина пахне по-різному, має свій неповторний аромат. Якщо зачинити алкоголька у кімнаті й залишити багато несвіжого пива, він із радістю вип'є його. Та може і встати, якщо забажає, — за умови, що він прагне зав'язати. Тепер припустімо, ти поставиш у кімнаті скляночку столітнього бренді — найрідкіснішого, найкращого коньяку. Його теплий аромат ущерть заповнить її... Як гадаєш, що він зробить у такому разі? ◦

Ми сиділи мовчки, дивлячись у вічі одне одному, намагаючись прочитати думки співрозмовника.

Він першим перервав мовчанку.

— Можливо, це не найкраще порівняння. Можливо, відмовитися від бренді не так і важко. Напевно, варто перетворити нашого алкоголька на наркомана, що сидить на героїні.

— Тобто ти намагаєшся сказати, що я — твій героїн? — піддражнила я у спробі розрядити обстановку.

Він швидко всміхнувся, здається, оцінивши моє намагання.

— Так, ти саме мій тип героїну.

— Таке зустрічається часто? — запитала я.

Він ковзнув поглядом над верхівками дерев, обдумуючи відповідь.

— Я поговорив із братами, — досі вдивлявся у далечинь він. — Джаспер не бачить принципової різниці між вами. Він найпізніше приєднався до родини. Він постійно бореться з собою, щоб не підкоритися голоду. Він не мав достатньо часу, щоб навчитися відчувати різницю запахів, смаків...

Він крадькома зиркнув на мене, ніби перепрошуючи.

— Вибач, — сказав він.

— Я не проти. Будь ласка, не хвилюйся, що образиш мене, злякаєш чи щось у такому дусі. Ти так думаєш. Я можу зрозуміти, або принаймні постаратися зрозуміти. Просто пояснюй, як можеш.

Він глибоко вдихнув і утопив погляд у небі.

— Отже, Джаспер не зумів згадати точно, чи зустрічав когось, настільки, — він завагався, підбираючи годяще слово, — принадливого для нього, як ти для мене. Це наштовхує мене на думку, що ні. Еммет, так би мовити, довше вариться у казані — він зрозумів, що я мав на увазі. З ним таке траплялося двічі, одного разу сильніше, другого — слабше.

— А з тобою?

— Ніколи.

Слово на мить зависнуло у теплому вітерці.

— Що зробив Еммет? — поцікавилася я, щоб порушити тишу.

Я вибрала неправильне запитання. Його обличчя спохмурніло, рука стиснулася у кулак всередині моєї. Він відвернувся. Я чекала, та він не збирався відповідати.

— Я здогадуюся, що трапилося, — нарешті сказала я.

Він підвів очі, на обличчі завмер тужливий, благальний вираз.

— Навіть найсильніші помиляються, правда?

— І чого ти просиш? Мого дозволу? — мій голос пролунав різкіше, ніж хотілося б. Я спробувала перейти на ласкавіший тон. Можу лише здогадуватися, чого, напевно, коштувала йому відвертість. — Тобто, я маю на увазі, невже надії немає?

Як спокійно я, виявляється, здатна обговорювати власну смерть!

— Ні-ні! — відразу розкався він. — Звичайно, надія є! Я хочу сказати, звичайно, я не... — речення повисло у повітрі. Очі мало не обпікали мене. — У нас усе по-іншому. Еммет... ті люди — незнайомці, що випадково трапилися на його шляху. Це було давно, дуже давно, він був не таким... тренуваним, обережним, як зараз.

Він замовк і не зводив із мене напруженого погляду, доки я перетравлювала його слова.

— Отже, якби ми зустрілися... у темному парку або в якомусь закутку... — не договорила я.

— Мені знадобилася вся сила волі, щоб не підскочити посеред класу, повного дітей, і не... — він різко перервав себе, відвівши погляд. — Коли ти проходила повз, я був за крок від того, щоб просто там і тоді зруйнувати все, що збудував для нас Карлайл. Якби я не боровся зі спрагою протягом минулих, ну, скажімо так, багатьох років, то не зміг би стриматися, — замовк він, сердито втупившись у дерева.

Він похмуро зиркнув на мене, ми обоє пригадали минуле.

— Ти, напевно, подумала, що я одержимий.

— Я не розуміла, в чому причина. Як ти міг так швидко зненавидіти мене...

— Ти була наче демон, якого викликали прямісінько з персонального пекла, щоб знищити мене. Пахощі твоєї шкіри... Я думав, що збожеволою від них того дня. Протягом уроку я вигадав сотні способів виманити тебе з класу, залишитися наодинці з тобою. Я боровся зі спокусою, згадуючи родину, розуміючи, що зроблю з ними своїм учинком. Довелося зникати, рятуватися втечею до того, як встигну вимовити слова, що змусили б тебе піти за мною...

Тут він підвів очі, щоб поглянути на моє приголомшене обличчя, в той час як я намагалася ввібрати його гіркі спогади. Золотаві очі обпалили мене з-під вій, гіпнотичні та вбивчі.

— Ти б пішла зі мною, — запевнив він.

Я спробувала відповісти спокійно.

— Жодного сумніву.

Він, насупившись, перевів погляд на мої руки, неймовірна сила очей відпустила мене.

— Потім, коли я намагався змінити розклад у марній спробі уникнути зустрічей із тобою, ти опинилася поруч. У вузькій теплій кімнатці твій запах мало не звів мене з глузду. Я втримався на

волосинці, щоб не забрати тебе. Крім нас, там була одна слабка людська істота, яку так легко знищити.

Я затремтіла під теплим сонячним промінням, заново переживаючи минуле, дивлячись на події його очима і тільки тепер повністю усвідомлюючи небезпеку. Бідолашна місис Коуп; я здригнулася на думку, наскільки близько була від того, щоб ненавмисне стати причиною її загибелі.

— Але я вистояв. Не знаю як. Я змусив себе не чекати на тебе, не йти по твоєму сліду після школи. Надворі, коли я не чув запаху, стало легше, я зміг мислити чіткіше, ухвалити правильне рішення. Я висадив своїх біля дому — посоромився розповісти їм, який я, виявляється, слабак; вони здогадалися лише, що трапалося щось дуже серйозне, — а сам поїхав прямісінько у лікарню до Карлайла, щоб сказати йому: я їду з міста.

Я здивовано витріщилася на нього.

— Ми помінялися машинами — у нього був повний бак, я не хотів зупинятися. Я не наважився повернутися додому, поглянути в очі Есме. Вона б не відпустила мене без сцени. Намагалася б переконати, що немає потреби... Наступний ранок я зустрів на Алясці, — судячи з голосу, йому було соромно, ніби він зізнався у величезному боягузстві. — Я провів там два дні з деякими старими знайомими... і засумував за домівкою. Бридко було усвідомлювати, що я засмутив Есме і решту прийомної родини. На чистому гірському повітрі не вірилося, що я не зможу опиратися силі твого тяжіння. Я переконав себе, що втеча — це слабкість. Я раніше мав справу зі спокусою, далеско не такою потужною, але я сильний. Невже маленьке нікчемне дівчисько, — раптом вишкірився він, — змусить мене втікати з місця, де я хочу жити? Тому я повернувся... — він задивився на небо.

Я не могла вимовити ні слова.

— Я вжив запобіжних заходів — полював, годувався більше, ніж завжди, — перш ніж знову зустрітися з тобою. Був певен, що зможу ставитися до тебе, як до решти людей. Я переоцінив свої можливості.

Поза сумнівом, те, що я не зміг просто прочитати думки, щоб дізнатися, як ти ставишся до мене, виявилось неочікуваним ускладненням. Я не звик йти до цілі настільки вигадливими манівцями — слухати твої слова у думках Джесики... Її розум не вирізняється оригінальністю, мене невимовно дратувало відслідковувати

цю нісенітницю. До того ж я не знав напевно, чи насправді ти думаєш те, що кажеш. Це надзвичайно злило мене, — спогад змусив його насупитися. — Я хотів, щоб ти, по можливості, забула мою поведінку першого дня, тому намагався говорити з тобою, як із будь-якою іншою людиною. Правду кажучи, мені не терпілося поспілкуватися з тобою, я сподівався бодай частково розшифрувати твої думки. Проте ти виявилася занадто оригінальною, я незчувся, як безпорадно заплутався у твоїх словах і міміці... ти раптом час від часу поводила рукою чи гойдала волоссям, наповнюючи повітря запахом, що знову й знову п'янив мене...

Потім, пам'ятаєш, тебе ледве не переїхали на моїх очах. Пізніше я вигадав бездоганне виправдання для своїх дій на той момент — адже якби я не втрутився, якби твоя кров пролилася на землю прямо переді мною, не думаю, що у мене стало б сили стриматися і не виказати світу свою справжню сутність. Та це спало мені на думку набагато пізніше. В ту мить єдине, що крутилося у голові, було: «Тільки не вона!»

Він заплющив очі, стомлений вистражданим зізнанням. Я слухала серцем, не розумом. Здоровий глузд підказував, що його слова мали б до смерті налякати мене. Натомість я відчувала полегшення, що нарешті розумію його. Мене переповнювало співчуття до його страждань — навіть зараз, коли він зізнався у неперсборному бажанні забрати моє життя.

Зрештою я заговорила, запитала слабким голосом:

— У лікарні?

Його очі блискавкою вдарили по моїх.

— Я був шокований. Не міг повірити, що все-таки поставив нас під загрозу, віддав себе у твою владу — у владу людини. Наче мені потрібен додатковий мотив, щоб убити тебе... — (Щойно слово злетіло з вуст, ми одночасно здригнулися). — Та ефект виїшов протилежний, — швидко продовжив він. — Я посварився з Розалією, Емметом та Джаспером, коли вони натякнули, що час вирішити проблему... то була найгірша сварка у житті. Мене підтримали Карлайл і Аліса, — сестрині ім'я змусило його скривитися. Хотіла б я знати чому. — Есме сказала робити те, що слід, аби я зміг залишитися з ними, — поблажливо похитав він головою. — Ввесь наступний день я підслуховував думки кожного твого співрозмовника. Мене приголомшило, що ти дотримала слова. Я не розумів тебе, та усвідомлював, що не можна підпускати тебе

ближче до себе. Я докладав титанічних зусиль, аби триматися якнайдалі від тебе. Та аромат твоєї шкіри, волосся, твого дихання день за днем діймав мене, як і за першої зустрічі.

Наші погляди зустрілися; у його очах забриніла ніжність.

— Тому я радше зголосився б тоді, тої першої миті, викрити нашу природу — ніж тут і зараз, за відсутності жодного свідка і жодної перепони, скривдити тебе.

Я — людина, цього достатньо, щоб поставити наступне запитання.

— Чому?

— Ізабелло, — дбайливо вимовив він моє повне ім'я, грайливо скуйовдивши мені волосся вільною рукою. Від випадкового доторку по тілу промчав електричний заряд. — Белло, я не зможу жити, якщо зроблю тобі боляче. Ти не уявляєш, скільки мук я пережив через це, — він засоромлено опустив очі додолу. — Думка про те, що ти лежиш нерухома, біла, холодна... що я ніколи не побачу, як розцвітає на твоїх щоках рум'янець, не побачу спалаху інтуїції в очах, коли ти вгадуєш правду за маскою брехні... я такого не витримаю, — він звів на мене блискучі змучені очі. — Зараз ти — найважливіша на світі для мене. Найважливіша за всіх, кого я зустрічав у житті.

Голова пішла обертом від того, як швидко й несподівано повернулася бесіда в інше русло. Від радісного обговорення неминучості моєї загибелі ми раптом перейшли до серйозних зізнань. Він чекав. Хоча я опустила очі, розглядала наші переплетені руки, та знала, що золотаві очі дивляться на мене.

— Я впевнена, ти знаєш, що я почуваю до тебе, — нарешті перервала я мовчанку. — Я тут, поруч із тобою, отже, називаючи речі своїми іменами, я радше помру, ніж втрачу тебе, — насупилася я. — Я — дурепа.

— Дурепа, — погодився він, розсміявшись. Погляди зустрілися, я теж не втрималася від сміху. Ми разом реготали над ідіотизмом і абсолютною нереальністю ситуації.

— І закохався лев у ягня... — пробурмотів він. Я відвела погляд, ховаючи очі, до нестями радіючи почутому.

— Яке дурне це ягня! — зітхнула я.

— Який хворий мазохіст цей лев!

Його погляд надовго заблукав у лісових сутінках. Цікаво, куди поинули його думки.

— Чому...— почала я, відразу замовкнувши, не знаючи, як закінчити запитання.

Він поглянув на мене, усміхнувся; сонце зблиснуло на зубах, обличчі.

— Так?

— Розкажи, чому ти раніше втікав від мене.

Усмішка зникла.

— Ти знаєш причину.

— Ні, я маю на увазі, що конкретно я робила не так? Бачиш, мені доведеться постійно бути насторожі, і через це що швидше я вивчу, чого не варто робити, то краще. Наприклад, так,— погладила я внутрішній бік руки,— ніби нормально.

Він усміхнувся.

— Ти не робила нічого неправильного, Белло. Вся проблема у мені.

— Я хочу допомогти, якщо це в моїх силах, хочу полегшити твій хрест.

— Ну...— на хвилюку замислився він.— Справа в тому, наскільки близько ти була. Більшість людей інстинктивно губляться у нашій присутності, намагаються триматися подалі, наша відстороненість відштовхує їх... Я не підозрював, що ти підберешся так близько. І не підозрював, як пахне твоє горло...— він замовк, дивлячись на мене, щоб дізнатися, чи не образив мене.

— Тоді гаразд,— легковажно сказала я, намагаючись розрядити несподівано напружену атмосферу. Натягнула комірць до підборіддя.— Оголосимо бойкот оголеному горлу.

Подіяло. Він засміявся.

— Ні, чесно, це найбільше здивувало мене.

Він підняв вільну руку й ніжно поклав її мені на шию. Я сиділа не рухаючись; крижана ніжність доторку — як природне попередження, пересторога, що кричить: «Бійся!» Та я не відчувала страху. Всередині кипіли інші почуття...

— От бачиш,— сказав він.— Усе чудово.

Кров оскаженіло мчала по судинах. Якби я могла змусити її текти повільніше, подумала я, розуміючи, що створюю для нього нове ускладнення. Впевнена, він чує, як несамовито б'ється пульс у венах.

— Який у тебе чарівний рум'янець,— прошепотів він. Легко звільнив другу руку — мої долоні беззвільно впали на коліна. Він

обережно пробіг пальцями по щоці, потім узяв моє обличчя у свої мармурові пальці.

— Не рухайся,— сказав пошепки. Втім, я так і так закам'яніла.

Повільно, не відриваючи очей від моїх, він схилився наді мною. Тоді рвучко та водночас дуже ніжно притулився холодною щокою до западинки на кінці шиї. Навіть якби я захотіла, не змогла б поворухнутися. Я дослухалася до звуку рівного дихання, спостерігала, як сонце та вітер граються бронзовим волоссям. Волосся у нього людське.

Навмисно неквапливо руки опускалися вниз по шиї. Я затремтіла й відчула, як він затримав дихання. Та його руки не зупинилися, м'яко рухаючись до плечей, і спочили на них.

Він схилив обличчя набік, ніс легенько ковзнув по ключиці. Він завмер, ніжно притуливши обличчя до моїх грудей.

Він слухав, як б'ється моє серце.

— Ох,— зітхнув він.

Не скажу, як довго ми сиділи не рухаючись. Можливо, кілька годин. Врешті-решт моє серцебиття вгамувалося. Він не поворухнувся, не сказав ні слова, продовжуючи тримати мене в обіймах. Я знала, що будь-яка мить може стати останньою, що моє життя висить на волосинці й може обірватися швидше, ніж я кліпну оком. Та не могла змусити себе боятися. Не могла думати ні про що, крім його доторку на моїй шкірі.

Потім, занадто швидко, він відпустив мене. В очах застиг умиротворений вираз.

— Надалі буде легше,— задоволено сказав він.

— А зараз дуже важко?

— Навіть приблизно не так погано, як я гадав. А тобі?

— Ні. Мені не було... погано.

Видозміна речення викликала у нього посмішку.

— Ти знаєш, що я мав на увазі.

Я всміхнулася.

— Ось,— він узяв руку і притулив її до своєї щоки.— Ти відчуваєш, яка вона тепла?

Завжди крижана шкіра справді здавалася теплою. Та я майже не звернула на це уваги. Я торкаюся його обличчя, роблю те, про що постійно мріяла з дня, коли вперше зустріла його.

— Не рухайся! — прошепотіла я.

Ніхто не може завмерти краще за Едварда. Він заплющив очі й перетворився на нерухому статую, наче вирізьблену з каменю.

Я рухалася навіть повільніше за нього, обережно, щоб ненароком не зробити різкого руху. Погладила щоку, ніжно провела пальцями по повіці, по фіолетовому колу западинки під оком. Помандрувала вздовж досконалої форми носа, обережно-обережно пройшлася бездоганними вустами. Вони напіврозтулилися під моєю рукою, кінчики пальців поцілувало холодне дихання. Мені захотілося нахилитися і вдихнути його аромат. Я забрала руку й відхилилася вбік, не бажаючи тиснути на нього.

Він розплющив очі. У очах палав голод. Не той, що змусив би злякатися, радше той, що напружує м'язи внизу живота й змушує пульс відбивати у венах шалений ритм.

— Як би я хотів, — прошепотів він, — як я хочу, щоб ти відчула... неймовірне... сум'яття... яке відчуваю я. Щоб ти зрозуміла, — він торкнувся рукою мого волосся, обережно провів по обличчю.

— Розкажи мені, — видихнула я.

— Не думаю, що зможу. Я казав тобі, що, з одного боку, бажання — це спрага, яку я, прокляте створіння, відчуваю до тебе. Гадаю, ти певною мірою здатна зрозуміти це. Хоча, — на вустах затремтіла напівусмішка, — оскільки ти не маєш згубної пристрасті до заборонених речовин, то, напевно, не повністю уявляєш, що це. Але... — (його пальці легенько доторкнулися до вуст, змусивши мене затремтіти), — бажання бувають різними. Є бажання, яких я навіть не розумію, вони чужі для мене.

— Я розумію це краще, ніж ти думаєш.

— Я не звик почуватися настільки людиною. З вами так завжди?

— Зі мною? — замовкла я. — Ні, ніколи. Ніколи раніше.

Він тримав мої долоні у своїх. Які вони крихкі у порівнянні з його залізною силою!

— Я не знаю, як стати ближчим тобі, — визнав він. — Не знаю, чи зможу.

Я повільно-повільно нахилилася вперед, не зводячи із нього застережливого погляду. Притулилася щокою до мармурових грудей. Я чую його дихання — нічого, крім його дихання.

— Так достатньо, — зітхнула я, заплющуючи очі.

Стопроцентним людським рухом він пригорнув мене й заховав обличчя у волосся.

— Тобі вдається краще, ніж ти очікуєш від себе, — зауважила я.

— У мене є людські інстинкти — можливо, заховані глибоко всередині, та вони є.

Так ми сиділи якийсь час. Як і попередній проміжок, цей не підлягав виміру. Хотіла б я знати, чи можливо, щоб він прагнув зупинити мить так сильно, як я. Потім я помітила, що світло тьмяніє, тіні від дерев дотягуються до нас. Я зітхнула.

— Треба повертатися додому, — зауважив Едвард.

— Я думала, ти не можеш читати мої думки.

— Це стає що далі, то легше, — у голосі почулася посмішка.

Він узяв мене за плечі, я поглянула на його обличчя.

— Можна я тобі дещо покажу? — запитав він. В очах раптом спалахнуло захоплення.

— Покажеш що?

— Як я подорожую лісом, — тут він зауважив мій вираз. — Не хвилюйся, це цілком безпечно. Ми набагато швидше дістанемося пікапа, — куточки вуст вигнулися у настільки красивій посмішці, що у мене ледь не зупинилося серце.

— Ти перетворишся на кажана? — сторожко поцікавилася я. Він розреготався голосніше, ніж будь-коли до того.

— Нічого оригінальнішого ти вигадати не змогла?

— Гарзд, згодна, тобі постійно кажуть про це.

— Давай, боягузко, залазь мені на спину.

Я почекала, щоб переконатися, що він не жартує. Очевидячки, ні, все цілком серйозно. Побачивши мої вагання, він посміхнувся й потягнувся до мене. Серце негайно зреагувало; хай він не чує думок, та прискорене серцебиття завжди продає мене з потрухами. Тим часом він закинув мене на спину. З мого боку процедура не забрала багато зусиль, хіба-що я так міцно вчепилася у нього руками й ногами, що задушила б нормальну людину. Схоже, ніби я тримаюся за камінь.

— Я трохи важча за звичайний рюкзак, — попередила я.

— Ха! — фиркнув він. Я майже почула, як він закотив очі. Ніколи не бачила його в такому піднесеному настрої.

Він страшенно здивував мене, схопивши руку й притиснувши її до свого обличчя та глибоко вдихнувши.

— Що далі — то легше, — промимрив він.

Потім він побіг.

Якщо я раніше й боялася смерті у його присутності, це не йшло в жодне порівняння з тим, що я пережила тоді. Він мчав крізь темний густий підлісок, наче куля, наче привид. Жодного звуку, жодної ознаки на доказ того, що його ноги торкаються землі. Дихання залишалося незмінним, вказуючи на відсутність зусиль із його боку. А дерева пролітали повз зі швидкістю світла, щоразу на волосину від нас.

Я була занадто нажахана, щоб заплющити очі, хоча холодне лісове повітря батоном шмагало по обличчю і різало очі. Я почувалася так, ніби через власну дурість під час польоту вистромила голову в ілюмінатор літака. Вперше у житті я пізнала нудотну слабкість морської хвороби.

Раптом усе закінчилося. Ми цілий ранок чимчикували пішки, щоб дістатися Едвардової галявини, а тепер за кілька хвилин опинилися біля пікапа.

— Аж дух перехоплює, правда? — його голос тремтів від радісного збудження.

Він завмер на місці, чекаючи, поки я злізу на землю. Я щосили намагалася, та м'язи відмовлялися слухатися. Руки й ноги заціпило намертво, вони не розгиналися, натомість голова крутилася дзигію. Дуже незручно.

— Белло? — схвильовано перепитав він.

— Гадаю, мені краще полежати, — видихнула я.

— Ой, вибач, — він досі чекав, що я злізу, та де там. Я не могла поворухнутися.

— Гадаю, мені потрібна допомога, — визнала я.

Він тихенько засміявся, ніжно розімкнув мою вбивчу хватку навколо його шиї. Із залізною силою його рук не посперечаєшся. Перекинув мене наперед, колисаючи, як немовля. Якусь мить потримав так, тоді обережно поклав на пружну папороть.

— Як самопочуття? — запитав він.

Хіба можна точно визначити, як відчуваєшся, коли світ обертається так, наче у тебе замість голови дзига?

— Гадаю, у мене запаморочення.

— Поклади голову між колін.

Я дослухалася його поради, трохи допомогло. Я повільно вдихала і видихала, нерухомо зафіксувавши голову. Минав час, і зрештою я відчула, що зможу підвести її. У вухах лунало глухе дзижчання.

— Здається, це була не найкраща ідея, — припустив він.

Я спробувала схвально оцінити досвід й заявила слабким голосом:

— Ні, що ти, дуже цікаво.

— Ага! Ти бліда, як привид, ні, бліда, як я!

— Думаю, мені слід було заплющити очі.

— Не забудь зробити це наступного разу!

— Наступного разу! — простогнала я.

Він розреготався, досі перебуваючи у чудовому гуморі.

— Задавака! — пробурмотіла я.

— Белло, розплющ очі, — тихо сказав він.

Виявляється, він зовсім поруч, обличчя поряд із моїм. Краса приголомшила мене — це занадто, його врода перевершує розумні межі, я ніколи не звикну до неї.

— Під час бігу я думав... — він затнувся.

— Як не властити у дерева, сподіваюся.

— Дурненька моя Белло, — хихотнув він. — Біг у мене в крові, про це не треба думати.

— Задавака! — знову пробурчала я.

Він посміхнувся.

— Ні, — вів далі він. — Я тут подумав про одну річ, яку хочу спробувати.

Він узяв моє обличчя у свої руки.

Я забула, як дихати.

Він завагався — але не так, як звичайний хлопець, як людина.

Не так, як вагається чоловік, перш ніж поцілувати жінку, прагнучи вгадати її реакцію — як вона сприйме його вчинок. Він може вагатися, щоб подовжити мить, ідеальну мить очікування за секунду до поцілунку, що інколи буває кращою за сам поцілунок.

Едвард завагався, щоб випробувати себе, переконатися, що це безпечно, впевнитися, що він контролює свої бажання.

Потім холодні мармурові губи ніжно притислися до моїх.

Моя реакція стала повною несподіванкою для нас обох.

Кров закипіла під шкірою, запалала в губах. Я ледве не задихнулася, пальці вчепилися у його волосся, притиснувши його до мене. Губи розтулилися, коли я вдихнула п'яний аромат його дихання.

Тої ж миті я відчула, як його плоть перетворюється на холодний камінь під моїми вустами. Руки обережно, та непереборно дуго відштовхнули моє обличчя. Я розплющила очі й побачила насторожений вираз.

— Ой,— видихнула я.

— Це занадто м'яко сказано.

Очі виглядали дико, щелепи стиснуті від гострого бажання втриматися, але досконала артикуляція не зрадила його. Він тримав моє обличчя на відстані сантиметрів десяти від свого, засліплюючи мені очі.

— Мені ліпше..? — я спробувала звільнитися, дати йому більше простору.

Його руки не дозволили відсунутися більше, ніж на пару сантиметрів.

— Я витримаю. Зачекай хвилинку, будь ласка,— голос увічливий, стриманий.

Я пильно дивилася на нього, спостерігаючи, як ув очах тане збудження, вираз м'якшає.

Раптом він пустотливо вишкірився.

— Так от,— сказав, явно задоволений собою.

— Терпимо? — запитала я.

Він засміявся вголос.

— Я сильніший, ніж гадав. Приємне відкриття.

— Хотіла б сказати те ж саме. Вибач.

— Зрештою, ти лише людина.

— Красно дякую,— в'їдливо відповіла я.

Він підвівся гнучко і швидко, майже непомітним для людського ока рухом. Простягнув мені руку. Несочікуваний жест. Я звикла, що ми всіляко намагаємося уникати фізичного контакту. Я взяла крижану руку; виявляється мені насправді не завадить стороння підтримка. Почуття рівноваги досі не відновилося.

— Ти не відійшла від пробіжки? Чи справа у поцілунку?

Яким безтурботним, людяним здавався він зараз, коли на спокійному обличчі серафима розцвіла посмішка! Переді мною стояв інший, дотепер не знайомий мені Едвард. Таким я обожаю його ще більше. Вимушена розлука змусила б відчути фізичний біль.

— Точно не скажу, голова обертом іде,— спромоглася відповісти я.— Втім, гадаю, цьому посприяло як перше, так і друге.

— Напевно, поведу я.

— Ти при здоровому глузді? — запротестувала я.

— Я кермую краще, ніж ти коли-небудь навчишся, — піддражнив він. — У тебе набагато повільніша реакція.

— Не сумніваюся, але не думаю, що моя нервова система чи мій пікап переживуть такий експеримент.

— Белло, будь ласка, довірся мені.

Рука у кишені міцно затиснула ключ у кулаці. Я демонстративно підбрала губи, потім похитала головою з напруженою усмішкою.

— Ні. Нізашо.

Він недовірливо звів брови.

Я почала обходити його, прямуючи до водійських дверей. Хтозна, можливо, він дозволив би мені пройти, якби я ледь помітно не хитнулася. З іншого боку, можливо, й ні. Його рука утворила неминучий капкан навколо моєї талії.

— Белло, на даний момент я доклав чимало зусиль, щоб не дати тобі загинути. Я не збираюся дозволити тобі сідати за кермо автомобіля, коли ти не в змозі пройти кілька кроків. До того ж друзі не повинні спокійно дивитися, як їхні товариші нетверезими сідають за кермо, — процитував він зі сміхом. Я відчула нестерпно солодкий запах, що йшов від його грудей.

— Нетверезими? — заперечила я.

— Коли я поруч, тобі не потрібні спиртні напої, — грайливо й самовдоволено вишкірився він.

— Не можу не погодитися, — зітхнула я. Виходу немає, відмовити Едварду понад мої сили. Я високо підняла ключ і відпустила, спостерігаючи, як рука блискавично метнулася, щоб беззвучно впіймати його. — Ти давай спокійно, пікап — панок поважного віку.

— Дуже розумна порада, — схвалив він.

— А на тебе це ніяк не впливає? — роздратовано поцікавилася я. — Моя присутність?

Рухливі риси знову трансформувалися, вираз став м'якішим, лагіднішим. Спершу він не відповів, просто схилився до мене і неквапливо пройшовся губами від вуха до підборіддя, туди й назад. Я затремтіла.

— Не забувай, — нарешті прошепотів він, — у мене краща реакція.

РОЗДІЛ 14. СИЛА ДУХУ

Маю визнати, що Едвард — відмінний водій, особливо коли їде на помірній швидкості. Це заняття, як і безліч інших, здається, давалося йому без жодних зусиль. Він майже не дивився на дорогу, проте шини ніколи не віддалялися від центру дороги більше, ніж на сантиметр. Одна рука лежала на кермі, друга — на сидінні, тримаючи мою. Він то пильно вдивлявся у пожежу призахідного сонця, то посилав погляд на мене — на обличчя, на волосся, що вилітало з опущеного вікна, підхоплене вітром, на наші переплетені руки.

Він увімкнув радіо на ретрохвилю, почав підспівувати пісні, котру я чула вперше в житті. Він пам'ятав кожен рядок.

— Тобі подобається музика п'ятдесятих? — запитала я.

— У п'ятдесятих музика була супер. Набагато краща, ніж у шістдесятих чи сімдесятих, бр-р-р,— здригнувся він.— Вісімдесяті взагалі жах.

— Ти коли-небудь урешті-решт збираєшся зізнатися, скільки тобі років? — обережно поцікавилася я, не бажаючи псувати його життєрадісний гумор.

— Це важливо?

Я з полегшенням помітила, що усмішка залишилася беззмарною.

— Ні, просто цікаво,— скривилася я.— Щось на кшталт нерозгаданої таємниці, що не дає заснути вночі.

— Хотів би я знати, засмутить тебе правда чи ні,— подумав він уголос, дивлячись на захід сонця. Минали хвилини.

— Розкажи — дізнаєшся,— нарешті відповіла я.

Він зітхнув, поглянув мені просто у вічі, схоже, на певний час зовсім забувши про дорогу. Що б він не прочитав у них, це підбадьорило його. Він помандрував поглядом на сонце — світло кулі, що от-от мала сховатися за обрієм, рубіновими іскорками стрибало по його шкірі — і заговорив.

— Я народився у Чикаго 1901 року,— він замовк і крадькома зиркнув на мене. Я дбайливо слідкувала, щоб на обличчі не було й сліду здивування, лише спокій та уважне очікування на продовження. На вустах промайнула тінь посмішки, він повів далі: — Карлайл знайшов мене у лікарні влітку 1918-го. Мені було сімнадцять, я помирав від іспанки.

Він почув глибокий вдих, хоча мої власні вуха ледве зафіксували звук. Його погляд ковзнув униз, на мої очі.

— Ті часи майже не закарбувалися у пам'яті — це було давно, людські спогади тьмяніють,— перш ніж продовжити далі, він на коротку мить поринув у роздуми.— Я пам'ятаю, що відчував, коли Карлайл урятував мене. Це нелегкий процес, забути його складно.

— Твої батьки?

— Хвороба забрала їх раніше. У мене не залишилося рідних. Тому він і обрав мене. У безладі епідемії ніхто не звернув уваги на моє зникнення.

— Як він... урятував тебе?

Він відповів лише за кілька хвилин. Схоже, дбайливо добирав слова.

— Це дуже складно. Небагато хто з нас може похвалитися самовладанням, достатнім для проведення повного перетворення. Але Карлайл завжди був найлюдянішим, найспівчутливішим із нас... Не думаю, що за всю історію світу вдасться знайти рівного йому за цими якостями...— Після паузи він продовжив: — Щодо мене, то я пережив невимовний біль.

З того, як він стиснув губи, я зрозуміла, що подальші запитання не мають сенсу. Я стримала цікавість, яку, втім, не можна назвати пустопорожньою. У зв'язку з нещодавніми подіями й відкриттями я мала докопатися до суті багатьох речей, знайти відповіді на безліч запитань, що тільки починали зароджуватися у моєї голові. Не сумніваюся, його меткий розум уже осягнув усі не помічені мною аспекти.

М'який голос перервав мої міркування.

— Головна причина — самотність. Як правило, саме вона є рушійним мотивом вибору. Я став першим членом Карлайлової родини, хоча незабаром він знайшов Есме. Вона впала зі скелі. Її відразу повезли у лікарняний морг, хоча якимось дивом її серце продовжувало битися...

— Отже, людина повинна бути при смерті, щоб стати... — ми ніколи не вимовляли слова вголос, тому я не змогла визначитися з назвою.

— Ні, справа у Карлайлових переконаннях. Він ніколи не вчинив би такого з людиною, котра має вибір, — помітно було, що він говорив про батька із глибокою повагою. — Втім, він каже, що це легше, — додав він, — коли кров повільно тече по тілу.

Він поглянув на наразі чорну дорогу; я зрозуміла, що тему закрито.

— А Еммет, Розалія?

— Наступною у родині з'явилася Розалія. Тільки набагато пізніше я збагнув, що він сподівався — вона стане для мене тим, чим була для нього Есме. Він турбувався про мене, — закотив він очі. — Та я завжди бачив у ній лише сестру. За два роки вона відшукала Еммета. Ми тоді мешкали біля Аппалачів¹³, вона потрапила на Еммета на полюванні, коли його збирався прикінчити ведмідь. Вона віднесла його до Карлайла, пододала понад сотню миль, бо боялася, що сама не зможе зробити це. Лише тепер я починаю розуміти, наскільки важкою була для неї та подорож, — він багатозначно зиркнув на мене, підняв наші досі переплетені руки й погладив мою щоку зовнішнім боком долоні.

— Але вона зробила це, — підбадьорливо сказала я, відводячи погляд від нестерпної краси його очей.

— Так, — прошепотів він. — Вона побачила у його обличчі те, що додало їй сили. Відтоді вони разом. Інколи вони живуть окремо від нас, як подружня пара. Та що молодшими ми прикидаємося, то довше можемо залишатися на одному місці. Форкс ідеальний для нас, тому ми всі вступили до старшої школи, — він засміявся. — Гадаю, через пару років нам знову доведеться справляти їхнє весілля.

— Аліса, Джаспер?

— Аліса та Джаспер — справжні унікуми. Обоє розвинули «совість» — так ми це називаємо — без сторонньої допомоги.

---

¹³ Аппалачі — гірська система на сході Північної Америки, в США і Канаді.

Джаспер належав до іншої родини, зовсім не схожої на нашу. Ним оволодів відчай, він став мандрувати на самоті. Аліса знайшла його. Як і у мене, у неї є певні здібності понад звичайними вміннями нашого виду.

- — Справді? — захоплено перебила я. — А казав, ти — єдиний, хто вміє читати людські думки.

— Це правда. Її дар інший. Вона бачить речі — те, що може статися, те, що наближається. Та все дуже суб'єктивно. Майбутнє — не висічений у камені барельєф. Воно може змінитися.

Коли він сказав це, його щелепа напружилася, він кинув у мій бік блискавичний погляд. Втім, не запряглася б, що мені не здалося.

— Що вона бачить?

— Вона побачила Джаспера. Аліса знала, що він шукає її, ще до того, як він сам усвідомив це. Вона побачила Карлайла і нашу родину, вони разом вирушили на пошуки. Вона найтонше відчуває не-мертвих. Наприклад, завжди бачить, коли неподалік з'являється інша група представників нашого виду. Бачить загрозу, яку вони можуть принести.

— А... таких, як ви, багато? — здивувалася я. Скільки їх непомітно живе між нами?

— Ні, не дуже. Та більшість не затримуються надовго на одному місці. Тільки ті з нас, хто, як моя родина, відмовився від полювання на вас, людей, — хитруватий погляд у мій бік, — можуть жити поруч із людьми бодай якийсь час. Ми зустрічали лише одну родину, схожу на нашу, в маленькому селищі на Алясці. Певний час ми жили разом, але коли нас забагато, ми стаємо занадто помітними. Ті з нас, хто живе... по-іншому, тяжіють до об'єднання.

— А решта?

— В переважній більшості кочують. Всі ми спробували цей шлях. Із часом набридає, як і все на світі. Та час від часу ми випадково натрапляємо на інших. Більшість наших полюбують північ.

— Чому так?

Наразі ми припаркувалися перед домом, він вимкнув двигун. Довкола тихо і темно, на небі немає місяця. Світло на ганку не горить, отже, тато ще не повернувся.

— Ти уважно дивилася на мене сьогодні по обіді? — піддражнив він. — Як гадаєш, я можу просто прогулятися вулицею, не створюючи загрози для безпеки дорожнього руху? Тому ми й

обрали півострів Олімпік, де кількість сонячних днів на рік ледве чи не найменша у світі. Приємно, знаєш, мати змогу виходити на люди вдень. Ти не уявляєш, наскільки стомлюєшся від вічної ночі за вісімдесят років.

— То ось звідки виникають легенди?

— Напевно.

— А Аліса походить з іншої родини, як Джаспер?

— Ні, тут криється таємниця. Аліса абсолютно не пам'ятає людського життя. Не знає, хто створив її. Вона прокинулася на самоті. Хто б не створив її, він забрався геть. Ніхто з нас не розуміє, чому чи як він міг так учинити. Якби не її дар, якби вона не побачила Джаспера та Карлайла, не дізналася, що колись стане однією з нас, вона, швидше за все, перетворилася б на некеровану дикунку.

Так багато треба обмізкувати, так багато запитати. Та, на превеликий сором, раптом озвався мій шлунок. Мене настільки захопили сьогоднішні розмови й події, що я не помітила, як зголоділа. Я усвідомила, що вмираю з голоду.

— Вибач, я не даю тобі повечеряти.

— Нічого страшного, правда.

— Я раніше не проводив багато часу з тими, кому потрібна людська їжа. Я забув.

— Я не хочу розлучатися з тобою.

У темряві говорити було легше, знаючи, що голос обов'язково зрадить мене, викаже безнадійне захоплення.

— А я не можу зайти до тебе? — запитав він.

— А ти хочеш? — вище моїх сил уявити, як це богоподібне створіння сидить на вичовганому татовому стільці на кухні.

— Звичайно, якщо ти не проти.

Я почула, як зачинаються дверцята; наступної миті він стояв поруч і відчиняв мої.

— Дуже людський учинок, — зробила я йому комплімент.

— Людські звички відроджуються в мені.

Він тихо йшов поруч у темряві, мені постійно доводилося крадькома косити очима, щоб переконатися, що він нікуди не зник. Вночі він виглядав набагато природніше. Блідий, нереально вродливий, та принаймні не фантастична сяюча істота, якою він був під сонячним промінням по обіді.

Він першим дістався до дверей і відчинив їх для мене. Я завмерла на півдорозі.

— Двері були незамкнені?

— Замкнені, я скористався ключем із-під карниза.

Я зайшла всередину, ввімкнула на ганку світло й обернулася, щоб запитально поглянути на нього. Не скажу точно, чи користувалась я коли-небудь ключем у його присутності.

— Мене цікавить усе, пов'язане з тобою.

— Ти шпигував за мною? — чесно кажучи, мені не вдалося заговорити достатньо обурено. Завадило потішене самолюбство.

Він не збирався каятися.

— Чим іще мені зайнятися вночі?

Я вирішила поки що закрити тему й попрямувала по коридору до кухні. Едварду дорогу вказувати було не потрібно, він опинився там раніше за мене й сів на стілець, на якому я намагалася уявити його. Його врода осяяла кухню. Перш ніж я змогла відвести погляд, минула не одна мить.

Я зосередилася на приготуванні вечері. Дістала з холодильника вчорашню лазанью, поклала її на тарілку, поставила тарілку в мікрохвильову піч. Та запрацювала, заповнюючи кухню запахом помідорів та материнки. Я заговорила, не відриваючи очей від тарілки в печі.

— І як часто? — спокійно поцікавилася я.

— Гм? — схоже, думки літали десь далеко, я відірвала його.

Я й далі не оберталася до нього.

— Як часто ти приходив сюди?

— Майже щоночі.

Я аж захиталася від здивування.

— Навіщо?

— За тобою цікаво спостерігати уві сні, — прозаїчно заявив він. — Ти балакаєш.

— Ні! — я різко хапнула ротом повітря, відчувши, як пашить обличчя від підборіддя до чола. Схопилася за кухонний стіл, щоб не впасти. Звичайно, я знала, що розмовляю уві сні; мама частенько дражнила мене цим. Однак ніколи б не подумала, що доведеться турбуватися про це тут, у Форксі.

Його вираз миттєво спохмурнів.

— Ти сердишся на мене?

— Залежно від обставин! — я почувалася й говорила так, наче пробігла кілометр кросу.

Він чекав.

— Яких обставин? — поквапив він.

— Що саме ти почув! — заявила я.

За секунду він беззвучно опинився поруч, ніжно взяв мої руки у свої.

— Не засмучуйся! — благально сказав він. Нахилив обличчя, щоб воно опинилося на рівні моїх очей, не дозволив відвести погляд.

Я знітилася й спробувала дивитися вбік.

— Ти сумуєш за мамою, — пошепотів він. — Хвилюєшся, як вона там без тебе. Коли падає дощ, його шум не дає тобі заснути. Раніше ти багато говорила про дім, останнім часом менше. Одного разу ти сказала: «Забагато зелені», — він м'яко засміявся, прагнучи, як я зауважила, не образити мене.

— Що ще? — наполягла я.

Він здогадався, на що я натякаю.

— Ти промовляла моє ім'я, — визнав він.

Я зітхнула: повна поразка.

— Часто?

— Що для тебе, власне, «часто»?

— О ні! — повісила я голову.

Він притиснув мене до грудей, ніжно, природно.

— Не гризи себе, — пошепотів у вухо. — Якби я міг бачити сни, ти була б у кожному з них. І я не соромився б цього.

Тут ми почули звук шин на цегляній під'їзній доріжці, побачили, як фари вдарили у вікна, потягнулися до нас крізь вітальню. Я заціпеніла в його обіймах.

— Твій батько буде не проти, що я тут? — запитав він.

— Навіть не знаю... — швидко намагалася обмізкувати ситуацію я.

— Тоді краще іншим разом...

Мить — і я сама в кухні.

— Едвардс! — зашипіла я.

Почувся тихенький смішок, потім запанувала абсолютна тиша.

Батьків ключ повернувся у замку.

— Белло? — покликав він. Раніше це мене дратувало: хто б іще міг бути в будинку? Виявляється, його підозри не такі й безпідставні.

— Я тут,— сподіваюся, він не почує, що я ледве стримую істеричний регіт. Поки він прямував до кухні, я хутко витягнула вечерю з мікрохвильовки й сіла за стіл. Після дня у товаристві Едварда кроки Чарлі здавалися занадто гучними.

— Можеш і мені придумати щось попоїсти? Я вмираю від втоми,— він наступив на закаблуки, щоб зняти черевики, тримаючись за спинку Едвардового стільця.

Я забрала тарілку з собою й жадібно винищувала її вміст, лаштуючи вечерю батькові. У роті запекло, я налила дві склянки молока. Поки грілася лазанья, я залпом випила свою, щоб загасити вогонь. Коли я ставила її, помітила, як гойдається молоко, й збагнула, що у мене тремтять руки. Чарлі вмовстився на стільці; контраст між ним і попереднім гостем різкий до кумедного.

— Дякую,— сказав він, коли я поставила перед ним лазанью.

— Як минув день? — поцікавилася я. Слова мчали, як перелякані вівці; я вмирала від бажання чимшвидше втекти до своєї кімнати.

— Добре. Клювало нормально... А ти як? Зробила все, що планувала?

— Не зовсім — погода занадто класна, щоб сидіти в хаті.

Я відправила до рота ще один велетенський шматок.

— День видався чудовий,— погодився він. Це ще м'яко сказано, подумала я.

Закінчивши лазанью, я налила другу склянку молока й, сьорбаючи, висушила її до дна.

Чарлі здивував мене спостережливістю.

— Кудись поспішаєш?

— Ой, я так стомилася. Хочу раніше лягти спати.

— Ти виглядаєш якось напружено,— зауважив він. Чому, ну чому саме сьогодні він вирішив виявити таку увагу до мене?

— Хіба? — все, на що я спромоглася у відповідь. Я похапцем помила тарілки у раковині й перевернула їх на рушник, щоб сушилися.

— Сьогодні субота,— замислено видав він.

Я промовчала.

— У тебе немає планів на вечір? — раптом поцікавився він.

— Ні, тату, я мрію лише добряче виспатися.

— Місцеві хлопці тобі не подобаються? — його мучили підозри, та він намагався говорити по-товариськи.

— Ні, жоден хлопець досі не припав мені до душі.

Я старанно намагалася не акцентувати увагу на слові «хлопець» у своїй відповіді-анagramі, щоб бути чесною із Чарлі.

— Я думав, може, Майк Ньютон... Ти казала, він такий дружній.

— Тату, ми — друзі, не більше.

— Ну, в будь-якому разі тут немає гідних тебе кавалерів. Зачекай, поки вступиш до коледжу, там знайдеш собі когось.

Кожен батько мріє, щоб донька залишила дім до того, як почнуть грати гормони.

— Я цілком із тобою згодна, — визнала я, прямуючи сходами нагору.

— Добраніч, сонечко, — почувлося навздогін. Зуб даю, він пильнуватиме весь вечір, очікуючи, що я спробую таємно вислизнути з будинку.

— До зустрічі вранці, тату.

До зустрічі опівночі, коли ти заповзеш у мою кімнату, щоб перевірити, чи я на місці.

Я намагалася повільно й стомлено човгати ногами, підіймаючись до себе. Голосно грюкнула дверима, щоб він почув, і миттю кинулася навшпиньках до вікна. Мої очі уважно вивчали темряву, непроглядно чорні тіні дерев.

— Едварде? — прошепотіла я, почувуючись повною дурепною.

— Так? — почувся позаду тихий сміх.

Я захиталася, від подиву схопившись рукою за горло. Він, широко посміхаючись, розкинувся на моєму ліжку, руки під головою, ноги звисають вниз — просто втілення безтурботності.

— Ой! — видихнула я, слабко осідаючи на підлогу.

— Вибач, — він щосили стиснув губи, намагаючись приховати задоволення.

— Дай мені хвилинку, щоб угамувати серце.

Він повільно підвівся, щоб знову не налякати мене. Нахилився вперед, простягнув довгі руки, щоб підхопити мене за плечі, наче маля, яке щойно почало ходити. Посадив на ліжко поруч із собою.

— Чому б тобі тим часом не посидіти зі мною, — запропонував він, поклавши холодну руку на мою. — Як серце?

— Це ти скажи — я впевнена, ти чуєш його краще, ніж я.

Я відчула, як від його неголосного сміху затрусилося ліжко.

Якийсь час ми сиділи мовчки, слухаючи, як заспокоюється моє серцебиття. Я думала про те, що Едвард тут, у моїй кімнаті, що батько вдома.

— Можна мені хвилинку зайнятися людськими справами? — запитала я.

— Звичайно, — він граційно махнув рукою, вказуючи, що я отримала дозвіл.

— Сиди тут, — сказала я, намагаючись говорити суворо.

— Так, мем, — він демонстративно завмер, як статуя, на краю ліжка.

Я підскачила, схопивши піжаму, що валялася на підлозі, та косметичку зі всім необхідним для ванни, що лежала на столі. Залишила світло вимкненим і вислизнула, зачинивши двері.

До мене долинав звук телевізора, що працював у залі внизу. Я доволі голосно грюкнула дверима, щоб Чарлі не здумав підійматися нагору й турбувати мене.

Я збиралася зробити все швидко. Енергійно почистила зуби, намагаючись виконати процедуру водночас хутко та якісно, видаливши всі залишки лазаньї. Та гарячий душ не належить до речей, що товаришують із поспіхом. Він розслабив м'язи у спині, заспокоїв пульс. Звичний запах шампуню змусив почуватися так, наче нічого не змінилося у моєму житті з сьогоднішнього ранку. Я намагалася не думати про те, що Едвард сидить і чекає на мене у кімнаті, бо в іншому разі доведеться заново заспокоюватися. Врешті-решт настала мить, коли зволікати було далі нікуди. Я вимкнула воду й відразу кинулася витиратися, знову охоплена нетерпінням. Натягнула не зовсім цілу футболку та сірі спортивні штани. Запізно шкодувати, що я не привезла подаровану мамою на позаминулий день народження шовкову дизайнерську піжаму. Вона досі лежить десь у комоді вдома, я навіть не відірвала етикетки.

Я ще раз витерла волосся рушником, потім хутко продерла його щіткою. Жбурнула рушник у корзину, щітку й зубну пасту — у косметичку. Метнула вниз, щоб Чарлі побачив мене у піжамі з мокрим волоссям.

— На добраніч, тату!

— На добраніч, Белло! — його не на жарт здивував мій вигляд. Можливо, він таки не припреться перевіряти мене вночі.

Перестрибуючи через дві сходинки та намагаючись при цьому рухатися якомога тихіше, я залетіла у кімнату, щільно зачинивши по собі двері.

Едвард не поворухнувся навіть на волосину, висічений з каменю Адоніс, що завмер на вицвілій ковдрі. Я посміхнулася, його губи сіпнулися. Статуя ожила.

Очі оцінюють пробіглися по мені, не пропустивши вологого волосся й подертої футболки. Одна брова злетіла вгору.

— Мило.

Я скривилася.

— Справді, тобі личить.

— Дякую,— прошепотіла я. Я вмостилася поруч із ним, сівши по-турецькому, і втупилася у стики на дерев'яній підлозі.

— І навіщо маскарад?

— Чарлі думає, що я збираюся вислизнути з дому вночі.

— О,— замислено відповів він.— Чому? — ніби він не знає, що робиться у голові Чарлі краще, ніж я можу собі уявити.

— Вочевидь, я мала занадто збуджений вигляд.

Він узяв мене за підборіддя, пильно вивчив обличчя.

— Власне, ти маєш розгарячений вигляд.

Він повільно схилив обличчя до мого, притуливши холодну щоку до моєї шкіри. Я завмерла, не рухаючись.

— М-м-м...— прошепотів він.

Відчуваючи його доторк, неймовірно важко сформулювати змістовне запитання. Минула хвилина, перш ніж я змогла зібрати думки до купи й почати.

— Здається, що... тобі зараз набагато легше бути поруч зі мною.

— Тобі так здається? — пробурмотів він. Його ніс ковзнув по підборіддю, ближче до вуха. Я відчула, як рука, легша за крильце метелика, відкинула назад вологе волосся, щоб вуста змогли торкнутися западинки за вухом.

— Набагато, набагато легше,— сказала я, намагаючись видихнути.

— М-м-м.

— Тому мені стало цікаво...— знову почала я, та його пальці ніжно блукали мою ключицю, і я збилася з думки.

— Так? — видихнув він.

— Чому так? — мій голос затремтів, змусивши мене зникнути — Як ти гадаєш?

Я відчула вібрування його дихання на шії. Він розсміявся.

— Сила духу.

Я відхилилася. Коли я поворухнулася, він завмер — я більше не чула його дихання.

Якусь мить ми сторожко поїдали одне одного очима; потім, коли його напружена щелепа поступово розслабилася, на обличчі з'явився спантеличений вираз.

— Я зробив щось не так?

— Ні, якраз навпаки. Я божеволію від тебе, — пояснила я.

На хвилику він поринув у роздуми над почутим; коли заговорив, стало ясно, що він задоволений.

— Справді? — триумфальна усмішка поступово освітила обличчя.

— Ти очікував на бурхливі оплески? — саркастично поцікавилася я.

Він вишкірився.

— Я просто приємно здивований, — пояснив він. — За останні сто з гаком років, — піддражнив він, — я не уявляв нічого подібного. Не вірив, що одного дня знайду ту, котру кохатиму... по-іншому, ніж братів і сестер. А тут я дізнаюся, що хоча це нове для мене, мені добре вдається... бути з тобою...

— Тобі все добре вдається, — підкреслила я.

Він знизав плечима, припускаючи таку вірогідність. Ми обоє тихенько розсміялися.

— Але чому це так легко зараз? — наполягала я. — Сьогодні по обіді...

— Це не легко, — зітхнув він. — Сьогодні по обіді я ще.. не вирішив до кінця. Вибач, мені немає прощення за таку поведінку.

— Є, — не погодилася я.

— Спасибі тобі! — усміхнувся він. — Бачиш, — вів він далі, опустивши очі, — я не був упевнений, чи стане мені сили... — він узяв мою руку і ніжно притиснув її до обличчя. — Тому, доки існувала можливість, що я... втрачу контроль, — вдихнув він запах мого зап'ястка, — я був... не зовсім безпечним для тебе. До того, як я остаточно вирішив, що достатньо сильний, що немає жодної, найменшої можливості, що я коли-небудь... що я зміг би...

Ніколи раніше не бачила, щоб слова давалися йому настільки важко. Це... так по-людськи.

— Отже, зараз немає жодного шансу?

— Сила духу,— повторив він, посміхаючись. Зуби спалахнули у темряві білим сяйвом.

— Це виявилось нескладно,— сказала я.

Він відкинув голову назад і засміявся, не голосніше за шепіт, але нестримно.

— Для тебе нескладно! — виправив він, торкаючись мого носа кінчиком пальця.

Зненацька обличчя різко набуло серйозного вигляду.

— Я намагаюся,— прошепотів він повним страждання голо- сом.— Якщо це стане... занадто, я майже впевнений, що зможу просто піти.

Я насупилася. Мені не подобаються розмови про розлуку.

— Завтра буде важче,— вів далі він.— Цілий день я насолоджувався твоїм запахом, тому став частково нечутливим до нього. Якщо я залишу тебе бодай на невеликий відрізок часу, доведеться заново звикати до нього. Ну, може, не зовсім заново, гадаю, але все ж...

— Тоді не йди від мене,— відповіла я, не в змозі приховати палке прагнення у голосі.

— Це мене влаштовує,— погодився він; обличчя розслабилося, на ньому розцвіла привітна усмішка.— Вдягай кайдани — я твій в'язень,— та говорячи це, він як наручниками оповив мої зап'ястки своїми довгими пальцями. Засміявся тихим, мелодійним сміхом. За сьогоднішній вечір він сміявся більше, ніж за весь попередній час, коли я мала можливість спостерігати за ним.

— Ти здаєшся... оптимістичнішим, ніж звичайно,— зауважила я.— Я раніше не помічала за тобою такого.

— Хіба так не має бути? — посміхнувся він.— Чари першого кохання і таке інше. Хіба не неймовірна різниця між тим, коли читаєш про щось, бачиш на картинах — і коли це відбувається з тобою?

— Це справді неймовірно,— погодилася я.— Набагато сильніше, ніж я уявляла.

— Наприклад,— наразі слова швидко злітали з його уст, доводилося не ловити гав, щоб розібрати їх,— відчуття ревнощів.

Я сотні тисяч разів читав про нього, бачив, як зображають його актори у тисячах різних п'єс та фільмів. Я вважав, що досить чітко розумію, що це таке. Але власне почуття вразило мене... — скривився він. — Пам'ятаєш день, коли Майк запросив тебе на бал?

Я кивнула, хоча той день запам'ятався мені з іншої причини.

— Тоді ти знову почав говорити зі мною.

— Мене приголомшив спалах обурення, майже люті, котрий я відчув тої миті. Спершу я навіть не збагнув, що це. Я більше, ніж зазвичай, казався від того, що не можу почути твої думки й дізнатися, чому ти відмовила йому. Ти вчинила так тільки заради подруги? Чи тут криється ще щось? Я знав, що так чи інак не маю права перейматися цим. Я намагався не думати про це... А потім хлопці вишикувалися у чергу, — хихотнув він. Я сердито зиркнула на нього в темряві. — Я чекав, начебто безпідставно згораючи від нетерпіння почути, що ти скажеш їм, від нетерпіння побачити твій вираз. Я не міг не відчути полгшення, углядівши твій роздратований вираз. Та я не був упевненим.

Тоді я вперше прийшов сюди. Всю ніч, поки ти спала, я відчайдушно боровся з собою, розриваючись між двома абсолютно протилежними бажаннями — тим, що, я знав, було правильним, моральним, етичним, — і тим, чого я хотів понад усе на світі. Я усвідомлював, що коли продовжуватиму не помічати тебе, як повинен, або коли зникну з міста на кілька років, поки ти не поїдеш звідси, одного дня ти скажеш «так» Майкові або комусь дуже схожому на нього. Я лютував на саму думку про це.

А потім, — прошепотів він, — ти вимовила уві сні моє ім'я. Ти говорила так чітко, що я спершу подумав, ніби ти прокинулася. Але ти неспокійно перевернулася, знову пробурмотіла моє ім'я, зітхнула. Почуття, що запульсувало в мені тої секунди, позбавило мене мужності, вразило до глибини душі. Я зрозумів, що більше не зможу ігнорувати тебе, — на мить він замовк, вочевидь, дослухаючись до того, як раптом неспокійно забилося моє серце. — Але ревності... ревності — дивна штука. Набагато могутніша, ніж я вважав дотепер. І нелогічна! Щойно, коли Чарлі запитав тебе про того невідомірка Майкла Ньютона... — він розлючено похитав головою.

— Я мала б здогадатися, що ти підслуховуватимеш, — простогнала я.

— Звісно.

— Ні, серйозно, ти приревнував мене до нього?

— Я новачок у цьому; завдяки тобі людські почуття воскресают у мені, вони тим сильніше болять, що новішими є.

— Але чесно, — піддражнила я, — ти переймаєшся через Майка після того, як мені довелося вислухати, що Розалія — Розалія, втілення ідеальної краси! — Розалія призначалася для тебе! Еммет не Еммет, як я можу конкурувати з нею?

— Вона тобі не суперниця, — зблиснули його зуби. Він узяв мої захоплені ним-таки руки і завів собі за спину, притиснувши мене до грудей. Я завмерла якомога нерухоміше, намагаючись навіть дихати беззвучно.

— Я знаю, що я їй не суперниця, — видихнула я на холодну шкіру. — У тім і біда.

— Звичайно, Розалія по-своєму гарна, та навіть якби вона не була мені наче сестра, якби вони з Емметом не належали одне одному, вона ніколи не мала б одної десятої, ні, одної сотої тої привабливості, якою ти володієш для мене, — зараз він говорив серйозно, замислено. — Майже дев'яносто років я вештався між своїми та між людьми... і весь час гадав, що я довершений у своїй самотності, не усвідомлюючи, чого шукаю. І не знаходив нічого, тому що ти не встигла народитися.

— Нечесно якось виходить, — прошепотіла я. Моє обличчя спочивало на його грудях, я слухала його дихання. — Мені не довелося чекати. Чому я маю так легко отримати бажане?

— Ти маєш рацію, — весело погодився він. — Точно, я повинен зробити це важчим для тебе. Він розтиснув руку, звільнивши мій зап'ясток лише для того, щоб дбайливо заграбастати його другою рукою. М'яко провів долонею по вологому волоссю від маківки до талії. — Тобі всього-на-всього доводиться ризикувати життям кожної секунди, котру ти проводиш поруч зі мною, — звісно, цього замало. Тобі всього лиш доводиться відмовитися від твоєї природи, від людяності... ну, чого це варте?

— Дуже мало — я не почуваюсь обділеною.

— Поки що, — у голосі раптом забриніла давня печаль.

Я зробила спробу відсунутися, щоб поглянути на його обличчя, та його руки тримали мої міцніше за будь-які кайдани.

— Що... — почала я запитувати, коли його тіло напружилось. Я завмерла, він зненацька відпустив мої руки і зник. Я ледве не впала на обличчя.

— Лежи на місці,— прошепотів він. Я не розуміла, звідки конкретно долинає голос у темряві.

Я закотилася під ковдру, скрутившись калачиком, як завжди сплю. Почула, як зі скрипом прочинилися двері і Чарлі крадькома заповз у кімнату, щоб перевірити, чи є я там, де маю бути. Я дихала спокійно й навмисно гучно.

Хвилина тягнулася невимовно довго. Я дослухалася, не впевнена, чи зачинилися двері. Потім мене під ковдрою обвила холодна Едвардова рука, вуста притулилися до вуха.

— Ти — жахлива актриса. Я б сказав, що ця кар'єрна стежка не для тебе.

— Прокляття! — пробурмотіла я. Серце ледве не розірвалося у грудях.

Він почав наспівувати незнайому мелодію. Схоже було на колискову.

Він замовк.

— Заколисати тебе піснею?

— Ага! — розсміялася я.— Наче я зможу заснути, коли ти поруч!

— А раніше чудово спала,— нагадав він.

— Я не знала, що ти сидиш у моїй кімнаті,— холодно відказала я.

— Отже, якщо ти не хочеш спати...— почав він, не звернувши уваги на мій тон. У мене перехопило подих.

— Якщо я не хочу спати..?

Він хихотнув.

— Що ти хочеш робити в такому разі?

Так зразу й не скажеш.

— Я не знаю,— нарешті відповіла я.

— Скажеш, коли вирішиш.

Я відчула холодне дихання на шиї, відчула, як його ніс ковзає по моєму підборіддю, вдихаючи його аромат.

— Я гадала, ти став нечутливим до нього.

— Якщо я можу втриматися від того, щоб випити вино, це не означає, що я не здатен оцінити його букет,— прошепотів він.— Ти пахнеш, як квітка, як лаванда... чи фрезія,— додав він.— У мене течуть слинки.

— Так, коли хтось не каже мені, як смачно я пахну, у мене не вдалий день.

Він розсміявся, потім зітхнув.

— Я вирішила, чим хочу зайнятися, — сказала я йому. — Я хочу більше дізнатися про тебе.

— Запитуй, що заманеться.

Я просіяла запитання в пошуках найважливішого.

— Чому ви це робите? — сказала я. — Я досі не розумію, як ви можете так важко працювати над собою, щоб опиратися... своїй природі. Будь ласка, зрозумій правильно, я рада, що ти такий, як є. Просто не бачу, що змушує вас чинити так.

Перш ніж відповісти, він завагався.

— Це хороше запитання, ти не перша, хто ставить його. Решта — переважна більшість представників нашого виду, які цілком задоволені своєю долею, — теж дивуються з нашого способу життя. Але бачиш... тільки тому, що ми... зазнали певного перетворення... не означає, що ми не здатні піднятися вище, вийти за межі призначення, якого жоден із нас свідомо не бажав. Не означає, що ми не можемо спробувати зберегти якнайбільше істинно людських рис.

Я лежала не рухаючись, охоплена благоговійним мовчанням.

— Ти спиш? — прошепотів він за кілька хвилин.

— Ні.

— Це все, що ти хотіла знати?

— Ні! — закотила я очі. — Не зовсім.

— Що ще тобі цікаво?

— Чому ти можеш читати думки, чому тільки ти? Аліса бачить майбутнє... Як таке виходить?

У темряві я відчула, як він знизав плечима.

— Ми не знаємо напевно. У Карлайла є теорія — він вважає, що ми успадковуємо найсильнішу рису характеру з людського життя у наступне, де вона посилюється — як і наш розум та чуття. Він думає, що я, швидше за все, дуже тонко відчував думки людей навколо. А Аліса мала розвинений дар передчуття.

— А що отримали у спадок від людського життя Карлайл та інші?

— Карлайл успадкував здатність співчувати. Есме — вміння любити до нестями. Еммет успадкував могутність, Розалія — силу волі. Або баранячу впертість, дивлячись як сказати, — хихотнув він. — Джаспер — дуже впливовий. У першому житті він був доволі харизматичним, здатним впливати на людей навколо

так, що вони приставали на його точку зору. Тепер він може маніпулювати людськими емоціями — заспокоїти цілу кімнату розлючених людей, чи, наприклад, навпаки — викликати збудження у апатичного натовпу. Це — винятковий дар.

Я виважувала неймовірні факти, котрі він описував, намагаючись перетравити їх. Він терпляче чекав, доки я думала.

— Коли все почалося? Я маю на увазі, Карлайл створив тебе, але раніше хтось мав створити його, і так далі...

— Гаразд, а ти звідки походиш? Еволюція? Боже творіння? Хіба ми не могли еволюціонувати, як інші види, як хижак та здобич? Чи коли ти не віриш, що світ міг виникнути сам по собі, у чому я теж сумніваюся, невже так важко повірити, що сила, котра створила ніжну скалярію та акулу, дитинча тюленя і кита-вбивцю, могла одночасно створити наші види?

— Скажи мені прямо — я дитинча тюленя, правильно?

— Правильно, — він засміявся, щось торкнулося мого волосся — губи?!

Мені хотілося обернутися до нього, подивитися, чи справді уста торкаються мого волосся. Та я повинна добре поводитися; не хочу робити його життя важчим, чим воно є.

— Ти вже засинаєш? — поцікавився він, перериваючи короткочасну тишу. — Чи у тебе є ще запитання?

— Мільйон-два знайдеться.

— У нас буде завтра, і позавтра, і післяпозавтра... — нагадав він. Я посміхнулася, його слова викликали ейфорію.

— Ти точно не розчинишся у повітрі вранці? — прагнула я розставити крапки над «і». — Врешті-решт ти — міфологічна істота.

— Я тебе не покину, — у голосі була тверда обіцянка.

— Тоді останнє запитання на сьогодні... — я почервоніла. Темрява мені не помічниця — я певна, він відчув раптовий прилив крові до шкіри.

— Яке?

— Ні, забудь. Я передумала.

— Белло, ти можеш запитати мене про що завгодно.

Я промовчала, він застогнав.

— Я постійно налаштовую себе, що з часом нездатність чути твої думки менше дратуватиме мене. Натомість це стає гірше й гірше.

— Я рада, що ти не читаєш моїх думок. Досить того, що ти підслуховуєш, коли я говорю уві сні.

— Будь ласка,— його голос такий переконливий, йому неможливо опиратися. Я похитала головою.

— Якщо ти не скажеш мені, я припушу щось набагато гірше, ніж є насправді,— зловісно пригрозив він.— Прошу тебе,— знову благальний тон.

— Ну...— почала я, радіючи, що він не бачить мого обличчя.

— Так.

— Ти сказав, що Розалія з Емметом незабаром одружаться... Їхній шлюб... такий... як і людський шлюб?

Він щиро розреготався, нарешті зрозумівши, у чому справа.

— Ось ти до чого хилиш!

Я завовтузилася, не в змозі відповісти.

— Так, гадаю, їхній шлюб не дуже відрізняється від людського,— сказав він.— Я говорив, що більшість людських бажань нікуди не зникають, просто їх витісняють сильніші бажання.

— О,— все, на що я спромоглася.

— Твоя цікавість мала щось на меті?

— Ну, мені хотілося знати... ти і я... колись...

Він одразу посерйознішав — це підказало мені раптове скам'яніння його тіла. Я завмерла, інстинктивно реагуючи на його дії.

— Не думаю, що... що... що це можливо для нас.

— Тому, що для тебе було б дуже важко бути зі мною так... близько?

— Звичайно, це проблема. Та я мав на увазі дещо інше. Справа в тому, що ти така ніжна, така тендітна. Коли ми поруч, я щомиті маю слідкувати за собою, щоб не нашкодити тобі. Я досить легко можу вбити тебе, Белло, просто з необережності,— голос перетворився на м'яке муркотіння. Крижана долоня посунулася і спочила на моїй щоці.— Якби я повівся нестримано... якби бодай на секунду розслабився, то міг би простягнути руку, щоб доторкнутися до твого обличчя,— і ненавмисно проломити тобі череп. Ти не усвідомлюєш, яка ти неймовірно крихка. Я ніколи, нізащо не зможу дозволити собі втратити контроль у будь-якому сенсі, коли ти поруч.

Він очікував на відповідь. Моє мовчання змусило його виявити нетерпіння.

— Я налякав тебе? — запитав він.

Я зачекала ще хвильку, щоб сказати правду.

— Ні. Зі мною все гаразд.

Здається, він на мить поринув у роздуми.

— Втім, знаєш, мені цікаво, — сказав він не таким серйозним голосом. — Ти коли-небудь..? — не договорив він, пропонуючи мені самій здогадатися кінець речення.

— Звісно, ні! — зашарілася я. — Я казала тобі, що ніколи не почувала нічого такого, навіть приблизно!

— Я знаю. Просто я також знаю думки інших людей. Мені відомо, що кохання й бажання не завжди ходять поруч.

— Для мене — завжди. Втім, так чи інак, раніше я не знала їх, — зітхнула я.

— Приємно чути. Принаймні у нас є хоч щось спільне, — судячи з голосу, він задоволений.

— Твої людські інстинкти... — почала я. Він чекав. — Ну, я тебе взагалі привабляю — ти розумієш як?

Він засміявся і ніжно скуйовдив моє наразі майже сухе волосся.

— Можливо, я — не людина, але я — мужчина, — запевнив він.

Я мимоволі позіхнула.

— Я відповів на запитання, тепер ти повинна спати, — наполіг він.

— Не впевнена, що зможу.

— Хочеш, щоб я пішов?

— Ні! — голосно вигукнула я.

Він засміявся, потім почав наспівувати ту саму невідому колиськову; голос архангела ніжно заколисував мене.

Стомленіша, ніж гадала, виснажена довгим днем, наповненим раніше не відомим мені розумовим та емоційним стресом, я провалилася у сон у його холодних обіймах.

РОЗДІЛ 15. КАЛЛЕНИ

Кінець кінцем мене збудило м'яке приглушене світло наступного хмарного дня. Я лежала, затуливши очі руками, почуваячись слабкою і задерев'янілою. Сон, який я відчайдушно намагалася пригадати, голосно грюкав у мізки. Я застогнала і перекотилася на бік, сподіваючись заснути далі. А потім попередній день нестримним потоком ввірвався у свідомість.

— Ой! — швидко підскочила я, аж у голові запаморочилося.

— У тебе на голові копиця сіна... та мені подобається,— почувся незворушний голос з крісла-гойдалки у кутку.

— Едвардс! Ти залишився! — до нестями зраділа я і, не обтяжуючись зайвими роздумами, метнулася через усю кімнату, щоб впасти йому на коліна. За мить думки наздогнали дії — я звмерла, приголомшена власним неконтрольованим ентузіазмом. Я втупилася у нього, злякавшись, що перейшла невидиму межу.

Він сміявся.

— Певна річ,— відповів він, здивований та, схоже, потішений такою реакцією. Руки гладили мою спину.

Я обережно поклала голову на його плече, вдихаючи аромат шкіри.

— Я була впевнена, це лише сон.

— Ти не вигадала б такого,— вирішив познущатися він.

— Чарлі! — пригадала я, знову бездумно підстрибуючи й прямуючи до дверей.

— Він поїхав годину тому, можу додати, потому як заново під'єднав твій акумулятор. Визнаю, я розчарований. Невже цього достатньо, щоб зупинити тебе, коли ти серйозно налаштована піти?

Я замислилася, вклякнувши на місці. З одного боку страшенно хочеться повернутися до нього, з іншого — боюся, вранці з рота не зовсім приємно тхне.

— Зазвичай ти вранці моторніша,— зауважив він і розвів руки, запрошуючи повернутися. Відмовити майже неможливо.

— Мені потрібна хвилинка на людські справи,— визнала я.

— Я почекаю.

Я підстрибом помчала до ванни, не в змозі з'ясувати свої відчуття. Я — незнайомка для себе як усередині, так і зовні. Обличчя в дзеркалі практично належало іншій людині — занадто яскраві очі, гарячкові червоні цятки на вилицях. Почистивши зуби, я заходилася пригладжувати стерню на голові, яка, по ідеї, була моїм волоссям. Вмила обличчя холодною водою, спробувала нормалізувати дихання. Марно, звісно ж. Підтюпцем поквипилася назад у кімнату.

Хіба не диво, що він досі там, чекає з розкритими обіймами? Він потягнувся до мене, серце затріпотіло, як пташка у клітці.

— З поверненням,— прошепотів він, ніжно обвиваючи мене руками.

Якийсь час він гойдав мене у тиші, доки я не звернула увагу, що він перевдягнувся, волосся акуратно розчесане.

— Ти залишав мене? — звинуватила я, торкаючись до комірця свіжої сорочки.

— Навряд чи я міг би піти сьогодні у тому, в чому прийшов учора. Що б подумали сусіди?

Я накопилила губки.

— Ти міцно заснула. Я не прогавив нічого,— очі заблищали.— Говорити ти почала звечора.

Я застогнала.

— Що ти чув?

Вираз золотавих очей потеплішав.

— Ти сказала, що кохаєш мене.

— Наче ти раніше не знав,— нагадала я, ховаючи голову.

— Все одно приємно чути.

Я вткнулася обличчям у його плече.

— Я кохаю тебе,— прошепотіла я.

— Ти — моє життя,— просто відповів він.

Ми більше не потребували слів. Він гойдав нас у кріслі впередназад; тим часом у кімнаті розвиднилося.

— Пора снідати, — врешті-решт, як щось звичне, сказав він. Впевнена, хотів довести, що пам'ятає про людські слабкості.

Натомість я обома руками схопилася за горло й перелякано витріщилася на нього. Він отетерів від подиву.

— Попався! — тихенько загіготіла я. — А казав, що я погана акторка!

Він обурено насупився.

— Не смішно.

— Смішно-смішно, сам чудово знаєш, — я уважно поглянула у золотаві очі, щоб переконатися, що мені вибачили. Очевидячки, так.

— Мені перефразувати речення? — поцікавився він. — Людині пора снідати.

— Тоді так.

Він перекинув мене через кам'яне плече, лагідно, але так швидко, що перехопило подих. Поніс вниз сходами, я обурювалася, він не зважав. Випустив лише для того, щоб посадити на стілець.

Кухня, здається, ввібравши мій настрій, мала яскравий і радісний вигляд.

— Що на сніданок? — весело запитала я, на хвильку нокаутувавши його.

— Ну, навіть не знаю. А що б ти хотіла? — на мармуровому чолі прорізалася зморшка.

Я вишкірилася, підстрибуючи з місця.

— Не переймайся, я сама потурбуюся про харч. Дивись, як полюблю я.

Я знайшла упаковку пластівців і піалку. Налила молоко, взяла ложку, відчуваючи, що він не зводить із мене очей. Поставила сніданок на стіл і завмерла.

— Тобі нічого не потрібно? — запитала я, не бажаючи видатися грубою.

Він закотив очі.

— Ти їж, Белло.

Я сіла за стіл, спостерігаючи за ним у той час, як відправила до рота першу ложку. Він пильно дивився на мене, вивчаючи кожен рух. Мені стало ніяково. Я хутко пережувала й заговорила, щоб відвернути його увагу.

— Які плани на сьогодні? — запитала я.

— М-м-м... — (Я помітила, що він ретельно добирає слова). — Як щодо знайомства з моєю родиною?

Я ледь не подавилася.

— Ти нарешті злякалася? — у голосі зазвучала надія.

— Так, — визнала я. Немає сенсу заперечувати, він бачить мої очі.

— Не хвилюйся, — самовпевнено вишкірився він. — Я захищу тебе.

— Я боюся не їх, — пояснила я. — Я боюся, що... не сподобаюсь їм. Хіба вони, скажімо так, не здивуються, що ти привів... когось, як я... додому, щоб відрекондувати їм? Вони знають, що я знаю про них?

— Ой, їм усе відомо. Знаєш, вони вчора билися об заклад, — він посміхався, та голос був різкий, — чи привезу я тебе назад, хоча не розумію, як можна закладатися проти Аліси. У будь-якому разі у нашій родині секретів немає. Це було б трохи складно, враховуючи мій хист читати думки, вміння Аліси бачити майбутнє...

— І здатність Джаспера, коли ти виливаєш йому душу, миттю підіймати тобі настрій...

— Ти уважно слухала, — схвально всміхнувся він.

— Час від часу я на це здатна, як кажуть, — скривилася я. — Аліса бачила, як я прийду до вас у гості?

Він відреагував дивно.

— Угу, — сказав він, знітившись, і відвернувся, щоб я не бачила його очей. Я заінтриговано втупилася на нього.

— Воно хоча б смачне? — запитав він, різко обернувшись, і заходився розглядати вміст тарілки, ніби глузуючи. — Чесно кажучи, на вигляд не дуже апетитно.

— Це, звісно, не розлучений гризлі... — пробурмотіла я, не звертаючи уваги на сердитий погляд. Хотіла б я знати, чому він так відреагував на згадку про Алісу. Гублячись у здогадках, я не забувала швидко винищувати пластівці.

Він стояв посеред кухні, схожий на статую Адоніса, й відсторонено дивився у вікно у двір.

Потім перевів погляд на мене; на вустах розцвіла усмішка, від якої перехоплювало подих.

— Також гадаю, тобі варто відрекондувати мене батькові.

— Він знає тебе, — нагадала я.

— Я маю на увазі, у якості хлопця.

Я підозріливо витріщилася на нього.

— Навіщо?

— Хіба це не обов'язково? — невинно поцікавився він.

— Я не знаю, — зізналася я. Мій досвід романтичних стосунків не дає достатньо матеріалу для узагальнень. Та й навряд чи звичайні правила застосовні до нас. — Знаєш, це не обов'язково. Я не очікую, що ти... Тобто, ти не повинен прикидатися через мене.

Він поблажливо посміхнувся.

— Я не прикидаюся.

Я підштовхнула залишки пластівців до краю тарілки, кусаючи губу.

— То ти збираєшся сказати Чарлі, що я твій хлопець, чи ні? — наполіг він.

— А ти — мій хлопець? — притлумила я внутрішнє бажання скулитися від думки, що Едвард, Чарлі й «хлопець» співіснуватимуть одночасно у часі та просторі.

— Мушу визнати, що слово «хлопець» щодо мене — досить умовна назва...

— У мене склалося враження, що ти, власне, щось більше, — зізналася я, втупившись у стіл.

— Ну, навіть не знаю, чи варто знайомити його з усіма кривавими подробицями, — він потягнувся через стіл, щоб ніжно підняти моє підборіддя холодними пальцями. — Нам знадобиться пояснення, чому я проводжу тут багато часу. Не хочу, щоб шеф місцевого відділку Свон наклав на мене судову заборону.

— А ти проводитимеш? — запитала я, раптом розхвилювавшись. — Ти справді часто буватимеш тут?

— Тільки доки буду бажаним гостем, — запевнив він.

— Я завжди бажатиму тебе, — попередила я. — Вічно.

Він повільно обійшов стіл, зупинився за десь за метр від мене, простягнув руку, щоб торкнутися щоки кінчиками пальців. Обличчя нагадувало згорнену книжку.

— Я засмутила тебе? — запитала я.

Він не відповів. На певний час, не скажу, довго чи коротко, спинив свої очі на моїх.

— Ти закінчила? — зрештою запитав він.

Я скочила з місця.

— Так.

— Тоді одягайся — я зачекаю тут.

Вирішити, що вдягнути, було складно. Сильно сумніваюся, що існують книжки з стикету, у котрих є розділи з порадами, що вдягати, коли коханий вурдалак веде тебе додому, щоб познайомити зі своєю вампірською родиною. Яке полегшення бо-дай подумки вимовити це слово! Я усвідомлювала, що навмисно уникаю казати його вголос.

Кінець кінцем я зупинилася на єдиній спідниці — повсякденній, але довгій, кольору хакі. Зверху вдягнула темно-синю блузку, що колись заслужила Едвардів комплімент. Швидко зиркнувши у дзеркало, я зрозуміла, що зачіска нікуди не годиться, тому зібрала волосся ззаду у хвостик.

— Гаразд, — підстрибом помчала я униз сходами. — Я маю цілком пристойний вигляд.

Він чекав під східцями, ближче, ніж я думала; я впала просто на нього. Він підхопив мене, на кілька секунд затримав на відстані, потім раптово притягнув до себе.

— Ти помиляєшся, — пошепотів він у вушко. — Маєш неймовірно непристойний вигляд. Ніхто не може бути таким спокусливим — це не чесно.

— Так — спокусливо?! — здивувалася я. — Я можу перевдягнутися...

Він зітхнув, похитавши головою.

— Яка ти дурненька! — ніжно притиснув він холодні губи до чола, і кімната завертілася навколо мене. Аромат його дихання забив памороки.

— Пояснити, як ти спокушаєш мене? — сказав він. Запитання явно риторичне. Його пальці повільно помандрували вниз по моєму хребту, я шкірою відчула прискорення його дихання. Мої руки безсило притулилися до його грудей, у голові знову зашуміло. Він неквапливо схилив голову, холодні губи вдруге торкнулися моїх, дуже обережно, ледь розтулившись.

І тут я впала.

— Белло? — схвильовано запитав він, підхопивши мене й повернувши у вертикальне положення.

— Через... тебе... я... знепритомніла... — звинуватила я крізь туман.

— Що мені з тобою робити? — застогнав він у відчаї. — Коли я вчора поцілував тебе, ти накинулася на мене! Сьогодні зомліла!

Я слабо засміялася, дозволяючи його рукам підтримувати мене. Голова досі йшла обертом.

— Занадто, як для того, у кого все добре вдається,— зітхнув він.

— Втім і біда,— ніяк не могла повністю отямитися я.— У тебе все вдається занадто добре. Занадто-занадто.

— Тебе нудить? — запитав Едвард. Він мав нагоду спостерігати подібне.

— Ні, це не схоже на минулу непритомність. Я не знаю, що трапилося,— засоромлено похитала я головою.— Здається, я забула, що треба дихати.

— Я не можу нікуди вести тебе у такому стані.

— Зі мною вже все гаразд,— наполягала я.— Все одно твоя родина подумає, що я несповна розуму, тож невелика різниця.

Якусь мить він уважно вивчав мій вираз.

— Колір твоєї шкіри зараз зводить мене з глузду,— ні з того ні з сього видав він. Від радості я зашарілася, відвела погляд.

— Послухай, я щосили намагаюся не думати про те, що на мене очікує, тому, може, ми нарешті поїдемо? — сказала я.

— Ти хвилюєшся не тому, що прямуєш на зустріч із цілою родиною вурдалаків, а тому, що боїшся не сподобатися їм, правильно?

— Абсолютно,— відрізала я, приховуючи здивування від того, як вільно він вживає власну видову назву.

Він похитав головою.

— Ти неймовірна.

Коли Едвард спрямував пікап за місто, я зрозуміла, що не маю жодної гадки, де він мешкає. Ми переїхали міст через річку Калава, дорога в'юнилася на північ, будинки пролітали повз нас, одні зникали з очей, інші наближалися. Потім вони взагалі закінчилися, ми поїхали через оповитий туманом ліс. Я саме намагалася вирішити — запитувати чи виявити терпіння, коли ми раптом повернули на ґрунтівку. Без жодного вказівного знаку, ледь помітна серед папороті. Ліс наступав на неї зусібіч; дорога проглядалася вперед не більше ніж на кілька метрів, велетенською гадюкою звиваючись навколо старезних дерев.

Та за кілька миль ліс порідшав, ми несподівано опинилися на невеличкій галявині, чи краще сказати — газоні? Втім, лісова напівтемрява не відступила; широке крилате гілля шести віковичних кедрів розкинулося над цілим акром. Безпечна тінь від

дерев тягнулася прямисінько до стін будинку, що примостився між ними, затуляючи від очей простору веранду, що ліпилася до першого поверху.

Не знаю, чого я очікувала, та точно не цього. Будинок мав довершений, величний вигляд, напевно, йому років сто, не менше. Пофарбований у м'який, неясний білий колір, усі три поверхи високі, прямокутні, пропорційні. Вікна та двері здавалися або частиною оригінальної будівлі або ж чудовою реставрацією. Крім пікапа, машин поблизу не спостерігалось. Неподалік чувся шепіт річки, захованої у темному царстві лісу.

— Ого!

— Подобається? — усміхнувся він.

— Будинок... має своєрідний шарм.

Він смикнув за кінчик мого хвостика, захихотів.

— То як, ти готова? — запитав він, відчиняючи двері.

— Куди там. Пішли вже, — я спробувала засміятися, та сміх застрягнув десь у горлі. Я нервово пригладила волосся.

— Маєш чарівний вигляд.

Він без особливих роздумів невимушено взяв мене за руку.

Ми пішли до веранди крізь глибокі сутінки. Я знала, що він відчуває моє напруження, його великий палець заспокійливо виводив кружечки на зовнішньому боці моєї долоні.

Він відчинив для мене двері.

Неочікуваний інтер'єр будинку здивував навіть більше, ніж вигляд зовні. Дуже яскраво, багато простору і повітря. Мабуть, спочатку тут було декілька кімнат, але на більшій частині першого поверху стіни знесли, щоб створити одну простору залу. Зовнішню задню стіну, що виходила на південь, повністю замінили на нову скляну, вкритий тінню від кедрів газон простягався, відкритий погляду аж до широкої річки. У західній частині кімнати домінували масивні гвинтові кручені сходи. Стіни, висока балкова стеля, дерев'яна підлога й густі килими демонстрували багатство відтінків білого кольору.

Одразу зліва від дверей, на підвищенні біля грандіозного величного фортепіано, чекали на нас Едвардові батьки.

Звичайно, я раніше бачила лікаря Каллена, та його молодість і неперевершена досконалість щоразу вражали до глибини душі. Поруч із ним Есме, вирішила я, єдина не знайома мені представниця родини. Бліді, прегарні риси, як і в інших. Щось

у трикутному обличчі, у м'якому хвилястому волоссі карамельного кольору нагадувало інженю¹⁴ епохи німого кіно. Невисока, тендітна, вона, втім, мала менш загострені риси, ніж решта. Обоє вдягнені у звичайний світлий одяг у тон до інтер'єру будинку. Вони привітно усміхалися, але не рушили з місця, щоб наблизитися до нас. Не хочуть налякати, здогадалася я.

— Карлайле, Есме,— перервав Едвардів голос нетривалу тишу,— познайомтеся з Беллою.

— Ласкаво просимо, Белло! — Карлайл підійшов до мене обережним, розміреним кроком. Невпевнено простягнув руку, я зробила крок назустріч і потиснула її.

— Приємно знову зустрітися, лікарю Каллен.

— Будь ласка, називай мене Карлайлом.

— Карлайле,— всміхнулася я йому, дивуючись із власної раптової впевненості. Відчула, як Едварду полегшало на душі.

Есме всміхнулася, підійшла, взяла мою простягнену руку. Її холодний, кам'яний потиск виправдав мої очікування.

— Дуже приємно познайомитися,— щиро сказала вона.

— Спасибі. Я теж дуже рада знайомству з вами.

Так і було. Це наче зустріти живого персонажа з казки — Білосніжку, наприклад.

— Де Аліса і Джаспер? — запитав Едвард, та відповіді не отримав — вони самі з'явилися згори на широких сходах.

— Привіт, Едварде! — скзальтовано загукала Аліса. Вона помчала сходами вниз, чорнокоса білошкіра блискавка, і різко, але граційно завмерла просто перед моїм носом. Карлайл та Есме метнули на неї застережливі погляди, але мені сподобалася її поведінка. Природна — для неї принаймні.

— Привіт, Белло! — сказала Аліса і нахилилася вперед, щоб поцілувати мене в щоку. Якщо раніше Карлайл з Есме виглядали як втілення обережності, то тепер вони ледве не втратили дар мови. Судячи з їхніх очей, вони вражені, мене ж неймовірно потішило, що вона, здається, повністю схвалює мене. Я здивовано відчула, як поряд заціпенів Едвард. Я зиркнула на нього, та його вираз був не промовистіший за камінь.

— Ти так приємно пахнеш, я не помічала раніше,— зауважила вона, змусивши мене ще більше зніяковіти.

¹⁴ Інженю — ампула актриси, що виконує ролі простодушних, наївних дівчат.

Схоже, інші не знали, що сказати. Потім униз спустився Джаспер — високий, схожий на лева. По тілу розлилася легкість, я раптом відчулася затишно, незважаючи на те, де я перебувала. Едвард пильно поглянув на Джаспера, одна брова злетіла вгору, я пригадала, який саме дар у наймолодшого брата.

— Здрастуй, Белло! — сказав Джаспер. Він тримався на відстані, не подав руки, та поруч із ним неможливо було почуватися ніяково.

— Здрастуй, Джаспере! — сором'язливо всміхнулася я йому, всміхнулася всім. — Дуже приємно познайомитися з вами всіма. У вас надзвичайно красивий будинок, — додала я традиційну фразу.

— Дякую, — сказала Есме. — Ми щиро раді, що ти завітала до нас, — у її голосі забриніло почуття, я збагнула, що вона вважає мене хороброю.

Ще я зрозуміла, що Розалія та Еммет навряд чи вийдуть, і пригадала, як Едвард занадто безпосередньо заперечив моє припущення, що його родина не любить мене.

Від роздумів мене відірвав Карлайл; він не зводив пильного погляду з Едварда, на обличчі застиг напружений вираз. Краєчком ока я помітила, як Едвард кивнув.

Я відвела погляд убік, намагаючись бути ввічливою. Очі знову помандрували до прекрасного інструмента на підвищенні біля дверей. Мені раптом пригадалася дитяча мрія виграти у лотерею і купити красиве фортепіано для мами. Вона не бозна-який піаніст, грає для себе на старенькому піаніно, яке ми й придбали не новим, та я любила спостерігати за її грою. Щаслива, заглиблена у себе — у такі миті вона здавалася новою загадковою людиною, чимось більшим за «ма», яку я звикла сприймати як належне. Звичайно, вона змушувала мене брати уроки, але, як більшість дітей, я скигала, доки мені не дозволили покинути це діло.

Есме зауважила мою цікавість.

— Ти граєш? — запитала вона, поводячи підборіддям у бік фортепіано.

Я похитала головою.

— Ні. Та воно таке прекрасне. Ваше?

— Ні! — засміялася вона. — Хіба Едвард не розповідав тобі, що він чудовий музикант?

— Ні! — я блимнула примруженими очима на його ззначацька невинний вираз. — Гадаю, я мала б здогадатися.

Тонкі брови Есме здивовано злетіли вгору.

— Едвард уміє робити все, правильно? — пояснила я.

Джаспер тихо захихотів, Есме докірливо поглянула на Едварда.

— Сподіваюся, ти не хизувався. Це нечемно, — сердито сказала вона.

— Трішечки, — відверто засміявся він. Її вираз пом'якшав, вони обмінялися блискавичними поглядами, яких я не зрозуміла, втім, обличчя Есме здавалося майже нерухомим.

— Взагалі-то він поводився дуже скромно, — виправила я.

— Ну, зіграй для неї, — підбадьорливо сказала Есме.

— Ти щойно говорила, що хизуватися нечемно, — заперечив він.

— З кожного правила існують винятки, — відповіла вона.

— Я б хотіла почути, як ти граєш, — обізвалася я.

— Так і буде, — Есме підштовхнула його до фортепіано. Він потягнув мене, посадивши поряд на лавці.

Перш ніж торкнутися клавіш, він кинув на мене довгий розгніваний погляд.

Пальці швидко замиготіли над клавішами зі слонової кістки, кімнату заповнила мелодія настільки складна та багатогранна, що неможливо було повірити: її грає лише одна пара рук. Я опустила голову і завмерла з розтуленим ротом. Позаду почулося тишеньке хихотіння, викликане моєю реакцією.

Едвард ніби між іншим зиркнув на мене (музика не припиняла линути) і підморгнув мені.

— Подобається?

— Це ти написав? — коли до мене дійшло, я ледве не задихнулася.

Він кивнув.

— Це улюблена п'єса Есме.

Я заплющила очі, похитала головою.

— Що трапилось?

— Я почуваюся такою нікчемою.

Музика уповільнилася, змінилася, зазвучала ніжніше; на свій великий подив у сплетінні багатства нот я впізнала мелодію колискової.

— Найї створення мене надихнула ти, — м'яко сказав він. Музика наповнилася невимовною чарівністю.

Я просто оніміла.

— Знаєш, ти їм сподобалася, — довірливо повідомив він. — Особливо Есме.

Я поглянула назад, та велетенська кімната виявилася порожньою.

— Куди вони поділися?

— Гадаю, тактовно дали нам можливість побути наодинці.

Я зітхнула.

— Їм я сподобалася. Але Розалія та Еммет... — я замовкла, не знаючи, як висловити сумніви.

Він насупився.

— Не переймайся через Розалію, — сказав він, великі очі гляділи так переконливо. — Ти ще познайомишся з нею сьогодні.

Я скептично стиснула губи.

— А Еммет?

— Ну, він уважає мене божевільним — правильно, між іншим, — та проти тебе нічого не має. Він намагається переконати Розалію.

— Що саме засмучує її? — не впевнена, що хочу дізнатися відповідь.

Він глибоко зітхнув.

— Розалія найбільше страждає через те... чим ми є. Їй важко усвідомити, що хтось чужий довідався правду. І вона трохи заздрить тобі.

— Розалія заздрить мені? — недовірно перепитала я, спробувавши уявити світ, де хтось запаморочливо вродливий, як Розалія, мав би реальні причини заздрити такій, як я.

— Ти — людина, — знизав він плечима. — Вона теж хотіла б бути живою.

— Ого, — приголомшено пробурмотіла я. — Втім, навіть Джаспер...

— Це моя робота, — сказав він. — Я казав тобі, що він пристав на наш спосіб життя пізніше за решту. Я попередив його, щоб він тримався на відстані.

Я затремтіла від думки про можливі причини такої обачності.

— Есме та Карлайл... — випалила я, щоб він не помітив.

— ...раді бачити, що я щасливий. Власне, Есме було б байдуже, якби у тебе було третє вуха чи перетинчасті лапки. Вона ввесь час хвилювалася за мене, боялася, що зі мною щось серйозно не так, що я був занадто молодим, коли Карлайл перетворив мене... Вона скзальтоване створіння. Щоразу, коли я торкаюся тебе, вона мало не давиться від задоволення.

— Алїса здається... дуже захопленою.

— Алїса має своєрідний погляд на речі,— сказав він крізь стиснуті губи.

— Ти не збираєшся пояснювати, правда?

На мить між нами зав'язалася безсловесна розмова. Він усвідомив, що я знаю: він щось приховує від мене. Я збагнула, що він не розколеться. Принаймні не зараз.

— То що сказав тобі Карлайл до того, як ми заговорили про фортепіано?

Брови зійшлися до купи.

— Ти помітила, треба ж!

Я знизала плечима.

— Звісно.

Перш ніж відповісти, він кілька секунд замислено дивився на мене.

— Він хотів розповісти одну новину, але не знав, чи захочу я ділитися цим із тобою.

— Ти поділишся?

— Доведеться, тому що я збираюся трохи занадто авторитарно поводитися з тобою протягом наступних днів — чи тижнів — і не хотів би, щоб ти вважала мене тираном.

— Що трапилося?

— Нічого такого, правду кажучи. Алїса побачила, що незабаром до нас завітають гості. Вони знають, що ми тут, і зацікавилися нами.

— Гості?

— Так... ну, звісно, вони не такі, як ми,— маю на увазі їхній спосіб харчування. Вони, напевно, навіть не зайдуть у місто, та я однозначно не спускатиму з тебе очей, поки вони будуть тут.

Я затремтіла.

— Нарешті дочекалися мудрої реакції,— промимрив він.— Я вже почав був думати, що у тебе геть-чисто відсутній інстинкт самозбереження.

Я залишила його слова без відповіді, відвернулася, очі помандрували просторою залогою.

Він прослідкував мій погляд.

— Ти очікувала на інше, правда? — запитав він самовпевненим голосом.

— Так, — визнала я.

— Ні тобі домовин, ні купи черепів у кутках; не знаю навіть, чи є у нас пристойна павутина... ти, мабуть, пережила страшне розчарування, — жартома додав він.

Я проігнорувала піддражнювання.

— Так багато світла... і простору.

Він посерйознішав і відповів.

— Це — єдине місце, де ми можемо не ховатися.

Пісня, яку він дотепер грав, моя пісня, наближалася до кінця, звучали фінальні акорди, насичені меланхолійним сумом. Остання нота болісно завмерла у повітрі.

— Спасибі тобі, — прошепотіла я і зрозуміла, що очі наповнилися сльозами. Я зняковіло розтерла їх.

Він доторкнувся до краєчка ока, зловив одну, пропущену мною. Підняв палець, замислено роздивляючись крапельку вологи. Потім блискавично (я не впевнена, чи сталося це насправді) поклав палець до рота, щоб спробувати її.

Я запитально поглянула на нього, він надовго вп'явся у мене поглядом, зрештою посміхнувся.

— Не хочеш побачити решту будинку?

— Жодних домовин? — перепитала я, та сарказмові не вдалося повністю приховати невелике, але щире нетерпіння, що охопило мене.

Він розсміявся, взяв мене за руку і повів подалі від фортепіано.

— Жодних домовин, — пообіцяв він.

Ми пішли вгору масивними східцями, рука ковзала гладенькими як атлас поручнями. Стіни довгого коридору на другому поверсі оббиті світло-жовтим деревом у тон дошкам дерев'яної підлоги.

— Кімната Розалії та Еммета... Кабінет Карлайла... Кімната Аліси... — водив він рукою, коли ми проминали чергові двері.

Він пішов би далі, та я намертво застигла в кінці коридору, недовіриливо витріщившись на річ, що висіла на стіні

просто над головою. Мій приголомшений вираз змусив Едварда захихотіти.

— Можеш сміятися,— сказав він.— Своєрідна іронія.

Мені було не смішно. Рука автоматично піднялася, я простягнула палець, ніби бажаючи торкнутися великого дерев'яного хреста, темний колір якого контрастував зі світлішим відтінком стіни. Я так і не торкнулася його, хоча мені було цікаво, чи насправді старе дерево гладеньке на доторк, як здається.

— Гадаю, він дуже старий,— сказала я.

Він знизав плечима.

— Початок тридцятих років сімнадцятого століття, плюс-мінус пара років.

Я відірвала очі від хреста, щоб втупитися в нього.

— Чому ви тримаєте його вдома? — запитала я.

— Ностальгія. Він належав Карлайловому батькові.

— Він збирав антикваріат? — невпевнено припустила я.

— Ні, він власноруч вирізав його. Хрест висів на стіні над кафедрою у парафії, де той проповідував.

Не знаю, зрадило мене обличчя, видавши шок, чи ні, та про всяк випадок я повернулася до розглядання простого стародавнього хреста. Я хутко порахувала в голові — йому понад триста сімдесят років. Тиша затягнулася, я тим часом намагалася охопити розумом такий великий проміжок часу.

— Все гаразд? — стурбовано поцікавився він.

— Скільки років Карлайлові? — тихо сказала я, проігнорувавши запитання і не відриваючи очей від хреста.

— Він нещодавно відсвяткував триста шістдесят другий день народження,— відповів Едвард. Я поглянула на нього — в моїх очах була написана тисяча запитань.

Він заговорив, уважно дивлячись на мене.

— Карлайл народився у Лондоні у тисяча шістсот сорокових, як він гадає. Тоді дати не занотувувалися точно, як зараз, принаймні для простих людей. Втім, це було якраз перед встановленням протекторату Кромвеля¹⁵.

Я намагалася вдавати спокій, знаючи, що він пильно спостерігає за мною, поки я слухаю. Завдання було б легшим, якби я не знала, що все почуте — правда.

¹⁵ Олівер Кромвель (1599–1658) — лорд-протектор Англії в 1653–1658 роках, лідер пуритан, військовий керівник громадянської війни в Англії.

— Він був єдиним сином англіканського пастора. Мати померла, народжуючи його. Батько був фанатиком. Коли протестанти захопили владу, він почав завзято переслідувати католиків і представників інших релігій. Також він щиро вірив у реальність злих сил. Був ініціатором полювань на відьом, вовкулаків... вурдалаків.

Почувши останнє слово, я завмерла. Впевнена, він помітив, та не зупиняючись говорив далі.

— Вони спалили багато невинних людей: справжніх створінь, яких він прагнув знищити, не так легко спіймати.

Коли пастор постарів, він поклав обов'язок проводити рейди на свого покірного сина. Спочатку Карлайл розчарував батька — він не поспішав із обвинуваченнями, не вмів бачити демонів там, де їх не існувало. Та він виявився наполегливішим і розумнішим за батька. Викрив клан справжніх вампірів, що мешкали у каналізаційних трубах, а вночі виходили на полювання. В часи, коли чудовиська не вважалися міфами чи легендами, багато з наших жили так.

Люди взялися за вила та смолоскипи, як же інакше,— цього разу короткий сміх пролунав зловісно,— і влаштували засідку там, де Карлайл бачив, як діти ночі зникали під землею. Нарешті один вигулькнув на поверхню.

Він говорив дуже тихо; я напружилася, щоб не погавити ні слова.

— Він, швидше за все, був дуже старим і слабким від голоду. Карлайл почув, як він попередив своїх латиною, відчувши запах юрби. Він побіг вулицями; Карлайл — швидкий двадцятитрьохрічний юнак — першим помчав за ним. Створіння могло б легко втекти від них, та Карлайл вважає, що було занадто голодним, тому розвернулося і напало на переслідувачів. Першим накинулося на Карлайла, але скоро підбігла решта, і йому довелося захищатися. Вурдалак прикінчив двох чоловіків і зник, прихопивши третього, а Карлайла залишив стікати кров'ю надворі...

Він замовк. Я відчула, що він редагує інформацію, щось приховує від мене.

— Карлайл знав, що зробить його батько. Тіла сплять — все, заражене чудовиськом, має бути знищене. Карлайл діяв інстинктивно, щоб урятувати своє життя. Поки натовп переслідував монстра та його жертву, він відповз подалі від дороги. Заховався

у льосі, зарився у напівзогнилу картоплю на три дні. Це диво, що він зміг пролежати там тихо й не видати себе... За три дні перетворення закінчилося, він зрозумів, чим став.

Не знаю, що було написано на моєму обличчі, та він раптом замовк.

— Як почувашся? — запитав він.

— Нормально,— запевнила я. Хоча я нерішуче прикусила губу, він, напевно, зауважив, як в очах спалахнула цікавість.

Він посміхнувся.

— Я гадаю, у тебе є ще кілька запитань до мене.

— Кілька.

Посмішка розтягнулася над бездоганними зубами. Він рушив назад по коридору, тягнучи мене за собою.

— Тоді ходімо,— підбадьорив він.— Я покажу тобі.

РОЗДІЛ 16. КАРЛАЙЛ

Він повів мене назад до кімнати, яку вже раніше ідентифікував як «кабінет Карлайла». На мить завмер перед дверима.

— Заходьте, — запросив Карлайлів голос.

Едвард відчинив двері до кімнати з високою стелею та великими вікнами, що гляділи на північ. Стіни теж оббиті деревом, тільки темнішим — всюди, де їх не затуляли книжкові полиці, що вежами підносилися ледве не до стелі. Я ніколи не бачила більше книжок, хіба що у бібліотеці.

Карлайл сидів у шкіряному кріслі за величезним письмовим столом із червоного дерева. Він саме розташував закладку поміж сторінками товстезного тому, який тримав у руках. Приблизно так я завжди уявляла кабінет декана коледжу — от тільки Карлайл виглядає занадто молодим, як на її господаря.

— Чим можу прислужитися? — приязно поцікавився він, підводячись.

— Я хотів показати Беллі частину нашої історії, — сказав Едвард. — Тобто, власне, твоєї.

— Ми не хотіли заважати вам, — вибачилася я.

— Ви мені не заважаєте. Звідки ти збираєшся почати?

— З «Візниці», — відповів Едвард, ніжно кладучи руку мені на плече і розвертаючи обличчям до дверей, у які ми щойно увійшли. Кожного разу, коли він торкався мене, навіть випадково, прискорення серцебиття чути було за кілометр. Присутність Карлайла тільки посилила зніяковіння.

Стіна, на яку ми наразі дивилися, відрізнялася від решти. Замість книжкових полиць її прикрашали безліч картин у рамках різного розміру; одні з них вабили око яскравими кольорами, інші були чорно-білі. Я спробувала відшукати певну логіку, мотив, що об'єднував би колекцію, та побіжний огляд не виявив нічого.

Едвард потягнув мене до лівого краю стіни, зупинившись перед невеликою, написаною олійною фарбою картиною у невигадливій дерев'яній рамці. Вона нічим не вирізнялась на тлі більших та яскравіших творів мистецтва; намальована різними відтінками сепії, зображала місто у мініатюрі, представлене крутими дахами, над якими височіли тоненькі шпилі кількох поодиноких веж. На передньому плані домінувала широка ріка, перерізана мостом, вкритим предметами, що скидалися на маленькі собори.

— Лондон тисяча шістсот п'ятдесятих, — сказав Едвард.

— Лондон моєї юності, — додав Карлайл за метр позаду від нас. Я стрепенулася; він підійшов зовсім нечутно. Едвард стиснув мою руку.

— Ти розкажеш історію? — запитав Едвард. Я ледь обернулася, щоб побачити реакцію Карлайла.

Він перехопив мій погляд, усміхнувся.

— Я б із задоволенням, — відповів він. — Та я, власне кажучи, запізнююся. Сьогодні вранці зателефонували з лікарні — доктор Сноу взяв лікарняний. До того ж ти знаєш історію не гірше за мене, — додав він, посміхнувшись Едвардові.

Не легко осягнути дивне поєднання — щоденні турботи лікаря з невеликого містечка, що вклинюються в обговорення його юності у Лондоні сімнадцятого сторіччя.

Неприємніше знати, що лише моя присутність змушує його говорити вголос.

Обдарувавши мене теплою посмішкою, Карлайл залишив кімнату.

Я надовго втопила погляд у маленькій картині рідного міста Карлайла.

— Що трапилося потім? — зрештою запитала я, подивившись на Едварда, котрий спостерігав за мною. — Коли він усвідомив, що трапилося з ним далі?

Його очі помандрували назад до картин, я прослідкувала погляд, щоб побачити, яка привернула його увагу тепер. Це виявився більший за розміром пейзаж у тьмяних осінніх барвах — глуха,

напівтемна галявина у лісі; на задньому плані видніється крутий шпиль гори.

— Зрозумівши, на що перетворився, — тихо сказав Едвард, — він повстав проти цього. Намагався убити себе. Та це не легко.

— Як? — я не збиралася ставити запитання вголос, слово вихлопилося через шок.

— Він стрибнув униз з великої висоти, — безпристрасно сказав Едвард. — Намагався втопитися в океані... та нове життя тільки почалося, він був вельми міцним. Дивовижно, як він міг опиратися... голоду... відразу після перетворення. Інстинкт наймогутніший на початку, непереможний. Та він відчував таку відразу до себе, що знайшов сили спробувати заморити себе голодом.

— Це можливо? — запитала я слабким голосом.

— Ні, існує дуже мало способів убити нас.

Я розтулила рота, щоб запитати, але він заговорив першим.

— Він зголоднів і поступово ослабнув. Тримався якнайдалі від людей, усвідомлюючи, що сила волі також не зростає. Місяцями він блукав ночами у пошуках найбезлюдніших місць, блукав і ненавидів себе.

Однієї ночі повз його схованку проходило стадо оленів. Його мучила спрага настільки дика, що він не замислюючись напав на них. Сила повернулася до нього, він зрозумів, що має вибір, що не обов'язково бути огидним чудовиськом. Хіба в минулому житті він не їв оленину? У наступні місяці народилася нова філософія. Він міг існувати й не бути демоном. Він повернув собі сенс життя.

Він почав краще використовувати свій час. Він завжди був розумним, прагнув навчатися. Тепер у нього попереду ціла вічність. Він навчався вночі, вдень складав плани. Він поплив до Франції і...

— *Поплив до Франції?*

— Безліч людей перепливали Ла-Манш, Белло, — терпляче нагадав він.

— Воно то так, правда. Просто у цьому контексті прозвучало цікаво. Продовжуй.

— У нас добре виходить плавати...

— У тебе все добре виходить, — підхопила я.

Він чекав, на обличчі застиг потішений вираз.

— Я більше не перебиватиму, обіцяю.

Він похмуро хихотнув і закінчив речення.

— ...тому що формально нам не потрібно дихати.

— Ти...

— Ні, ні, ти обіцяла,— розсміявся він, ніжно прикладаючи холодний палець до моїх вуст.— Ти хочеш почути історію чи ні?

— Ти не можеш повідомляти такі речі й очікувати, що я промовчу,— промимрила я крізь напівзатулений рот.

Він забрав руку, вона спочила на моїй шиї. Серцебиття прискорилося, та я не здавалася.

— Тобі не потрібно дихати? — наполегливо поцікавилася я.

— Ні, не потрібно. Просто звичка,— знизав він плечима.

— Як довго ти можеш... не дихати?

— Необмежену кількість часу, гадаю. Не знаю. Стає трохи незручно — не відчуваєш запахів.

— Трохи незручно,— луною повторила я.

Я не звертала уваги на власний вираз, та щось у ньому змусило його посмутніти. Рука впала й завмерла вздовж тіла, він закам'янів, очі пильно вступилися у моє лице. Тиша затягнулася. Він був незворушний, як статуя.

— Що з тобою? — прошепотіла я, торкаючись застиглого обличчя.

Від мого доторку воно пом'якшало, він зітхнув.

— Я чекаю, коли це нарешті станеться.

— Що станеться?

— Я знаю, що настане мить, коли я скажу тобі щось, чи ти щось побачиш, і це буде занадто. Ти втечеш від мене з переляканим криком,— на вустах промайнула напівусмішка, та очі залишилися серйозними.— Я не зупинятиму тебе. Я хочу, щоб це сталося, тому що прагну для тебе безпеки. Але водночас я хочу бути з тобою. Два бажання, що неможливо поєднати...— не говорив він, пильно вдивляючись у мене. Чекав.

— Я нікуди не втечу,— пообіцяла я.

— Поживемо — побачимо,— сказав він, посміхаючись.

Я кинула на нього сердитий погляд.

— Отже продовжуй — Карлайл поплив до Франції...

Він помовчав, подумки повертаючись до історії. Інстинктивно зиркнув на іншу картину — найяскравішу, у найвигадливішій рамі, найбільшу; вона була вдвічі ширша за двері, поруч із якими висіла. Полотно заповнювали яскраві фігури у танцюючих шатах, що обвивалися навколо високих колон та спадали з мармурових балконів. Не можу сказати, це сюжет з грецької міфології — чи

персонажі, що ширяли в хмарах у верхній частині картини, мали бути біблійними.

— Карлайл переплив до Франції і помандрував далі Європою, до тамтешніх університетів. Вночі він вивчав музику, природничі науки, медицину і знайшов покликання, спокуту в порятункові людських життів,— на його обличчі з'явилось захоплення, майже благоговійна повага.— Я не можу адекватно передати його внутрішню боротьбу; два століття нестерпно болісних зусиль знадобилося Карлайлові, щоб удосконалити самовладання. Зараз він повністю нечутливий до запаху людської крові, улюблена робота не приносить страждань. Там, у лікарні, він знаходить справжній спокій...

На довгу хвилину Едвард втупився у нікуди. Потім, здається, раптом пригадав, до чого вів. Постукав пальцем по велетенській картині перед нами.

— Навчаючись в Італії, він зустрів інших. Вони виявилися набагато цивілізованішими та освіченішими, ніж привиди лондонських колекторів.

Він доторкнувся до порівняно нерухомої четвірки фігур, зображених на найвищому балконі, що спокійно споглядали хаос унизу. Я уважно роздивилася групу і зрозуміла, здивовано усміхнувшись, що впізнаю чоловіка з золотим волоссям.

— Солімена¹⁶ вважав Карлайлових друзів своїми музами. Він часто малював їх як богів,— хихотнув Едвард.— Аро, Марк, Гай,— сказав він, вказуючи на решту чоловіків. Двоє мали чорне волосся, один — білосніжне.— Нічні покровителі мистецтва.

— Що сталося з ними? — вголос поцікавилася я, палець зазмер на сантиметр від фігур на полотні.

— Вони досі живуть там,— знизав він плечима.— Як жили протягом не одного тисячоліття. Карлайл залишався з ними недовго, кілька десятиліть. Він надзвичайно захоплювався їхньою освіченістю, витонченістю, та вони наполегливо намагалися вилікувати його від антипатії до «природного джерела їжі», як вони це називали. Вони намагалися переконати його, він намагався переконати їх — марно, звісно. Тоді Карлайл вирішив вирушити до Нового Світу. Він мріяв відшукати подібних до себе. Бачиш, йому було дуже самотньо.

¹⁶ Франческо Солімена (1657–1747) — італійський художник епохи пізнього бароко. Жив і працював у Неаполі.

Протягом довгого часу він не знаходив нікого. Та оскільки чудовиська стали для людей казковими персонажами, він відкрив, що може жити поруч із людьми, наче сам є одним із них. Він почав медичну практику. Але товариство, якого він прагнув усім серцем, залишалося забороненим плодом; він не міг ризикнути завести близьке знайомство.

Коли спалахнула епідемія грипу, він працював у нічну зміну в лікарні в Чикаго. Декілька років у його голові крутилася думка, він майже вирішив діяти — оскільки він не може знайти товариша, то створить його. Він до кінця не розумів, як відбулося його перетворення, тому вагався. Ідея відібрати у когось життя, як відібрали у нього, викликала у Карлайла огиду. В такому стані він натрапив на мене. Надії на одужання не було; мене залишили у палаті з помираючими. Він доглядав за батьками і знав, що у мене нікого немає. І вирішив спробувати...

Його голос, наразі майже шепіт, обірвався. Він втупився кудись крізь західні вікна невидючим поглядом. Хотіла б я знати, що за образи нуртують у його мозку: Карлайлові спогади — чи власні? Я тихо чекала.

Потім він обернувся до мене, риси осяяла ніжна янгольська усмішка.

— Так ми і підійшли до кінця історії, — підсумував він.

— Відтоді ти ніколи не розлучався з Карлайлом? — поцікавилася я.

— Майже ніколи.

Він легко поклав руку на мою талію і потягнув мене за собою, прямуючи до коридору. Я глипнула назад, на стіну з картинами; цікаво, коли-небудь вдасться послухати інші історії?

Ми пішли коридором далі, Едвард відмовчувався, тому я запитала:

— Майже?

Він зітхнув — схоже, йому не дуже хочеться відповідати.

— У мене був типовий напад підліткового бунтарства — років через десять після народження... перетворення... називай, як хочеш. Його утримання видалося мені неперсконливим, я образився за обмеження мого апетиту, тому на якийсь час покинув його і жив сам по собі.

— Справді? — його слова більше заінтригували мене, ніж злякали, хоча мало б бути навпаки.

Він відчув це. Я смутно усвідомлювала, що ми йдемо до наступних сходів, та не звертала особливої уваги на інтер'єр.

— Це не відштовхує тебе?

— Ні!

— Чому ні?

— Гадаю, це... має сенс.

Він голосно загіготів — голосніше, ніж раніш. Ми піднялися вгору сходами й опинилися в іншому коридорі.

— З часу нового народження, — промимрив він, — я мав перевагу, умів читати думки всіх, хто перебував поруч, людей і людей. Тому знадобилося десять років, щоб поставити під сумнів авторитет Карлайла — я бачив неспідробну щирість, розумів, чому він веде таке існування.

Не минуло і пари років, як я повернувся до Карлайла та визнав правильність його поглядів. Я гадав, що уникну... депресії — породження совісті. Знаючи думки здобичі, я уникав полювати на нєвинних і переслідував лише поганців. Коли я йшов у темній алєї за вбивцею, що непомітно скрадався за юною дівчиною, коли я рятував її, це не могло бути жахливим вчинком...

Я затремтіла: описане ним чіткою картиною постало перед очима — ніч, алєя, перелякана дівчина, темна постать позаду. І Едвард, Едвард на полюванні, жахливий і прекрасний, як юний бог, нездоланий, непереможний. Вона була вдячною, та дівчина, чи злякалася ще більше?

— Та з плином часу я почав бачити чудовисько у своїх очах. Не можна втекти від тягаря забраних людських життів, яким би не було виправдання. Я повернувся до Карлайла та Есме. Вони ласкаво прийняли мене, як блудного сина. Дали мені більше, ніж я заслуговував.

Ми зупинилися перед останніми дверима у коридорі.

— Моя кімната, — повідомив він, відчиняючи двері та буксируючи мене всередину.

Великі, на всю стіну, як і в залі внизу, вікна його кімнати виходили на південь. Напевно, задня стіна будинку повністю скляна. З вікон відкривався краєвид на вигини Сол-Дак-Ривер, на праліси аж до Олімпійських гір¹⁷. Гори видавалися ближчими, ніж я уявляла.

¹⁷ Олімпійські гори — ізолюваний гірський масив в системі Берегових хребтів у штаті Вашингтон у США.

Західну стіну обліпили полички з дисками. Кімната начинена краще за музичну крамницю. В кутку стояла наворочена звукова система з тих, яких мені страшно торкатися: впевнена, щось зламаю. Ліжка не було, тільки широкий, комфортний на вигляд шкіряний диван. На підлозі лежав густий жовтий килим, стіни завішані були портъерами з важкої тканини, на тон темнішими за нього.

— Хороша акустика? — припустила я.

Він захихотів, кивнув.

Едвард узяв пульт і ввімкнув стереосистему. Незважаючи на маленьку гучність, здавалося, що живий бенд грає приємний джаз тут-таки, у кімнаті. Я пішла поглянути на дивовижну музичну колекцію.

— Як ти пам'ятаєш, де що лежить? — запитала я, не в змозі відшукати логіку чи послідовність у назвах.

Він слухав упіввуха.

— Ну, за роком і згідно з власними вподобаннями на той час, — неуважно відповів він.

Я повернулася, він дивився на мене, в очах застиг особливий вираз.

— Що?

— Я був готовий відчутти... полегшення. Ти все знаєш, немає потреби щось приховувати від тебе. Та я не очікував відчутти більше. Мені це подобається. Я почуваюся... щасливим, — він знизав плечима, злегка усміхнувся.

— Я рада, — сказала я, всміхаючись у відповідь. Я хвилювалася, що він може пошкодувати про те, що розповів мені. Приємно дізнатися, що я помилялася.

Та коли його очі розгадали мій вираз, усмішка зів'яла, на лобі зібралися зморшки.

— Досі чекаєш, що я перелякано заверещу й утечу від тебе? — припустила я.

На вустах промайнула тінь усмішки, він кивнув.

— Страшенно не хочеться розбивати тобі серце, та насправді ти не такий страшний, як тобі здається. Чесно кажучи, я взагалі не вважаю тебе страшним, — природно збрехала я.

Він завмер, брови злетіли догори на знак явної недовіри. Він вишкірився широко і дико.

— Тобі справді не варто було казати так, — хихотнув він.

Він завив, видобувши низький звук із глибини горлянки, губи викривилися над ідеальними зубами. Зненацька він змінив позу, завмер у напівзігнутому стані, напружений, як лев перед стрибком на здобич.

Я позадкувала, не спускаючи з нього очей.

— Ти не посмієш.

Стрибка я не помітила — все відбулося занадто швидко. Просто раптом зрозуміла, що лечу у повітрі, потім ми нашттовхнулися на диван, змусивши його заїхати в стіну. Його руки утворили навколо мене захисну залізну клітку — я не відчула й найлегшого поштовху, та ледве не задихнулася, намагаючись звільнитися.

У нього були інші плани. Він скрутив мене як м'ячик, притиснув до грудей, тримаючи міцніше за залізні кайдани. Я перелякано витріщилася на нього — схоже, він повністю володіє собою: щелепа розслаблена, сам шкіриться, очі радісно блищать.

— Що ти казала? — грайливо прогарчав він.

— Що ти найжахливіший монстр на світі! — сказала я; сарказмові трохи нашкодів задиханий голос.

— Так-бо краще, — оцінив він.

— М-м-м, — не здавалася я. — Я можу підвестися?

Він розсміявся у відповідь.

— Можна зайти? — долинув із коридору м'який голос.

Я продовжувала борюкатися, прагнучи звільнитися, та Едвард лише перегрупував мене, щоб я зручніше сіла у нього на колінах. Я побачила у дверях Алісу, Джаспер тупцював позаду. Мої щоки спалахнули, а Едварду хоч би що.

— Заходьте, — досі тихенько хихотів він.

Здається, Аліса не бачила нічого незвичайного у наших обіймах. Вона заледве не танцюючи — такими граційними були її рухи — пройшла в центр кімнати і неквапливо вместилася на підлозі. Джаспер завмер у дверях, виглядаючи трохи шокованим. Він втупився в Едварда, мені стало цікаво, чи залучив він своє чуття, щоб прозондувати атмосферу в кімнаті.

— Судячи зі звуків, ти збираєшся пообідати Беллою, тож ми прийшли подивитися, чи ти часом не поділишся з нами, — повідомила Аліса.

Я на мить заціпеніла, доки не зрозуміла, що Едвард радісно шкіриться — з її пропозиції чи з моєї реакції, не відомо.

— Вибачайте, не думаю, що маю достатньо, аби ділитися,— відповів він, притискаючи мене непристойно близько.

— Власне,— сказав Джаспер, мимоволі посміхаючись та заходячи в кімнату,— Аліса каже, що сьогодні вночі буде справжня гроза, Еммет хоче пограти в м'яча. Ти з нами?

Поодинці всі слова були звичайними, та їхнє поєднання збен-тежило мене. Втім, я здогадалася, що Аліса, мабуть, утре носа будь-якому метеорологу.

У Едварда засяяли очі, але він вагався.

— Звісно, ти повинен привести Беллу,— прощобетала Аліса. Мені здалося, я помітила, як Джаспер швидко зиркнув на неї.

— Ти хочеш піти? — збуджено поцікавився Едвард, загорів-шись від думки.

— Певна річ.

Хіба я можу розчарувати це обличчя?

— Щоб пограти в м'яча, нам треба чекати на грім — ти по-бачиш чому,— пообіцяв він.

— Мені знадобиться парасолька?

Трійця одночасно розреготалася.

— Знадобиться? — запитав Джаспер у Аліси.

— Ні,— впевнено відповіла та.— Злива проллється над міс-том. На галявині буде сухо.

— Тоді добре,— ентузіазм у Джасперовому голосі звучав природно, заразливо. Я зрозуміла, що радше згораю від нетер-піння, ніж ціпеню від жаху.

— Ходім дізнаємося, чи приїде Карлайл,— Аліса скочила з місця і помчала до дверей. Від цього видовища у будь-якої бале-рини гарантовано б трапився розрив серця.

— Наче ти не знаєш? — піддражнив її Джаспер. Не встигла я змигнути оком, як вони залишили кімнату. Джаспер примудрив-ся непомітно зачинити по собі двері.

— У що ми гратимемо? — наполегливо поцікавилася я.

— Ти не гратимеш, ти дивитимешся,— прояснив ситуацію Едвард.— Ми гратимемо в бейсбол.

Я закотила очі.

— Вампіри люблять бейсбол?

— Уся Америка грає у бейсбол,— іронічно-серйозно сказав він.

РОЗДІЛ 17. ГРА

Коли Едвард повернув на мою вулицю, почав накрапати маленький дощик. До того я не сумнівалася, що він залишиться поруч під час мого тимчасового перебування у реальному світі.

Та потім я побачила чорну машину — припаркованого на нашій під'їзній доріжці старого «Форда» — і почула, як Едвард тихо й різко пробурчав щось нерозбірливе. Відхиляючись якнайдалі від дощових крапель на вузькому ганку перед вхідними дверима, позаду батькового візка стояв Джейкоб Блек. Коли Едвард припарковував пікап на узбіччі, обличчя Біллі могло посперечатися незворушністю з кам'яною брилою. Джейкоб утупився собі під ноги; вигляд у нього був змучений.

Тихий Едвардів голос аж пашів люттю.

— Він перейшов межу.

— Він приїхав попередити Чарлі? — здогадалася я, швидше злякавшись, ніж розлютившись.

Едвард мовчки кивнув, крізь дощ спопеляючи Біллі поглядом примуржених очей.

Я ледве не знепритомніла від полегшення, що Чарлі немає вдома.

— Дозволь мені самій упоратися з цим, — запропонувала я. Чорне провалля замість Едвардових очей вельми занепокоїло мене.

На мій подив він погодився.

— Так, напевно, буде найкраще. Втім, будь обережною. Шмаркач не в курсі.

Мене трохи зачепило оте «шмаркач».

— Джейкоб не набагато молодший за мене,— нагадала я.

Він поглянув на мене, гнів миттєво притамувався.

— Я пам'ятаю,— вишкірившись, запевнив він.

Я зітхнула, поклала руку на дверцята.

— Затягни їх усередину,— проінструкував мене він,— щоб я міг зникнути. Я повернуся наприкінці дня.

— Пікап тобі потрібен? — запропонувала я, вигадуючи тим часом, як пояснити його відсутність Чарлі.

Він закотив очі.

— На своїх двох я дістануся додому хутчіше, ніж доповзе пікап.

— Ти не повинен їхати,— сумно сказала я.

Мій сумний вираз змусив його посміхнутися.

— Насправді повинен. Потому як відправиш цих,— кинув він похмурий погляд на Блеків,— тобі доведеться підготувати Чарлі до знайомства з новим хлопцем,— він широко всміхнувся, демонструючи тридцять два блискучі зуби.

Я застогнала.

— Велике спасибі.

На його вустах з'явилася моя улюблена кривувата усмішка.

— Я скоро повернуся,— пообіцяв він. Стрельнув очима на ганок, швидко схилився, щоб поцілувати лінію переходу підборіддя у шию. Серце несамовито затріпотіло; я також зиркнула на ганок. Обличчя Біллі втратило незворушний вираз, руки вп'ялися у ручки крісла.

— Скоро,— нагадала я, відчиняючи двері та виходячи під дощ.

Я підтюпцем побігла крізь мжичку до ганку, спиною відчуваючи його погляд.

— Добридень, Біллі! Привіт, Джейкобе! — привітала я їх якомога радісніше.— Чарлі поїхав на цілий день, сподіваюся, ви недовго чекаєте.

— Недовго,— приглушеним голосом відповів Біллі. Чорні очі пронизували наскрізь.— Я просто хотів завезти ось це,— вказав він на коричневий паперовий пакет, що лежав у нього на колінах.

— Дякую,— відповіла я, хоча не мала анінайменшої гадки, що там може бути.— Чому б вам не зайти всередину й не висушитися?

Вдавши, що не помічаю його напруженого, пильного погляду, я відімкнула двері і жестом запросила їх проходити всередину.

— Ось так, давайте я візьму,— запропонувала я, повертаючись, щоб зачинити двері. Дозволила собі кинути останній погляд на Едварда. Він чекав, нерухомо завмерши, очі сумні.

— Це треба покласти в холодильник,— зауважив Біллі, вручаючи мені пакет.— Тут смажена риба, фірмова страва Гарі Клірвотера. Чарлі дуже любить. У холодильнику вона краще підсохне,— знизав він плечима.

— Дякую,— повторила я, цього разу від щирого серця.— Я вже перепробувала всі відомі рецепти на рибу, а тато сьогодні ввечері привезе нову порцію.

— Знову на риболові? — у очах Біллі промайнув слабкий вогник.— На старе місце? Тоді, може, я заскочу до нього на зворотному шляху.

— Ні,— швидко збрехала я. Приязність як корова язиком злизала.— Він збирався на нове місце... Куди точно, не маю гадки.

Зміна мого виразу не залишилася непоміченою, він замислився.

— Джейку,— сказав він, не зводячи з мене уважного погляду,— чому б тобі не принести з машини нову картину Ребекки? Я привіз її для Чарлі.

— Де вона? — похмуро запитав Джейкоб. Я зиркнула на нього, він втупився у підлогу, брови зійшлися на переніссі.

— Здається, в багажнику,— сказав Біллі.— Можливо, щоб знайти її, доведеться добряче поритися.

Джейкоб зіщулився і вискочив назад під дощ.

Ми з Біллі мовчки дивилися одне на одного. Минуло кілька секунд, тиша стала незручною, тому я розвернулася і попрямувала до кухні. Почула, як мокрі колеса скриплять по лінолеуму: він поїхав слідом.

Я запхнула пакет на забиту верхню полицку холодильника, розвернулася на сто вісімдесят градусів, щоб побачити його обличчя. Густо вкрите зморшками лице — згорнута книжка для мене.

— Чарлі повернеться нескоро,— сказала я майже грубо.

Він кивнув на згоду, але промовчав.

— Ще раз дякую за рибу,— натякнула я.

Він кивнув. Я зітхнула і склала руки на грудях.

Схоже, він зрозумів, що я вирішила закінчити й до того не дуже змістовну розмову.

— Белло,— почав був він, а потім замовк, завагавшись.

Я чекала.

— Белло,— повторив він, — Чарлі — один із моїх найближчих друзів.

— Так.

Він дбайливо вимовляв кожне слово своїм гучним голосом.

— Я помітив, що ти спілкуєшся з Калленом.

— Так,— коротко відрізала я.

Він примружився.

— Можливо, це не зовсім моє діло, та я гадаю, це погана ідея.

— Ви праві,— погодилася я.— Це не ваше діло.

Мій тон змусив піднятися вгору частково посивілі брови.

— Ти, напевно, не знаєш, та родина Калленів має погану репутацію у резервації.

— Правду кажучи, я знаю,— жорстко повідомила я.— Вони отримали таку репутацію незаслужено, хіба ні? Адже нога жодного з Калленів не ступала на землю резервації, чи я помиляюся?

Я помітила, як мій більш ніж прозорий натяк на угоду, що одночасно зобов'язувала та захищала плем'я, хутко присадив його.

— Це так,— погодився він, сторожко позираючи на мене.— Схоже, ти... знаєш про них чимало. Більше, ніж я очікував.

Я вп'ялася у нього поглядом.

— Можливо, я знаю про них більше, ніж ви.

Він міцно стиснув повні губи, обмірковуючи мої слова.

— Можливо,— припустив він, та очі не стали менш пронизливими.— Чарлі також знає?

Він знайшов слабке місце у моїй броні.

— Чарлі дуже високої думки про Калленів,— ухилилася я від прямої відповіді. Він миттю розгадав маневр. Не зрадив, але й не здивувався.

— Це не моя справа,— сказав він.— Та це може стосуватися Чарлі.

— Але моя справа вирішувати, стосується це Чарлі чи ні. Може, я помиляюся?

Цікаво, він хоча б зрозумів заплутане запитання, породжене бажанням не вибовкати нічого компрометуючого? Схоже, що так. На якийсь час він замислився; дощ барабанив по даху — єдиний звук посеред пронизливої тиші.

— Так, — нарешті здався він. — Гадаю, це дійсно тільки твоя справа.

Я полегшено зітхнула.

— Дякую, Біллі.

— Просто задумайся над тим, що робиш, Белло, — переконливо попросив він.

— Гаразд, — хутко погодилася я.

Він насупився.

— Я мав на увазі, не роби цього.

Я поглянула в очі, у яких бриніла щира тривога за мене; що я могла відповісти?

Цієї миті голосно грюкнули вхідні двері, я аж підстрибнула.

— Картини немає у машині. Ніде, — почули ми Джейкобове ображене пхикання ще до того, як він підійшов до нас. Коли він вигулькнув із-за рогу, сорочку на плечах вкривали мокрі плями, з волосся крапало.

— М-м-м, — пробурчав Біллі, раптом набувши байдужого вигляду й розвертаючи візок, щоб подивитися на сина. — Значить, я залишив її вдома.

Джейкоб ефектно закотив очі.

— Чудово.

— Добре, Белло, розкажи Чарлі, — зробив він невелику паузу, — я маю на увазі, що ми заїздили в гості.

— Розкажу, — промимрила я.

Джейкоб отетерів.

— Ми вже їдемо?

— Чарлі повернеться нескоро, — пояснив Біллі, проїжджаючи повз Джейкоба.

— О, — Джейкоб виглядав розчарованим. — Що ж, тоді гадаю, до зустрічі іншим разом, Белло.

— Звісно, — погодилася я.

— Бережи себе, — попередив мене Біллі. Я промовчала.

Джейкоб допоміг батькові переїхати через поріг. Я трохи помахала їм, зиркнувши у бік наразі порожнього пікапа, й зачинила двері, перш ніж вони встигнули відїхати.

Я постояла хвилину у вітальні, слухаючи, як авто дало задній хід і рушило з місця. Постояла ще, чекаючи, поки притупляться роздратування та злість. Коли зрештою напруга трохи спала, я попрямувала нагору, щоб зняти парадний одяг.

Я спробувала парочку різних кофтин, не впевнена, чого очікувати від сьогоднішнього вечора. Оскільки вся увага зосередилася на майбутніх подіях, минуле видавалося неважливим. Тепер, звільнившись від впливу Джаспера та Едварда, я почала компенсувати попередню відсутність переляку. Мені швидко набридло вибирати одяг — я натягнула стару фланелеву сорочку та джинси: все одно вночі я буду в плащі.

Задзвонив телефон, я щодуху помчала вниз, щоб узяти слухавку. Один-єдиний голос я прагнула почути, будь-який інший розчарує мене. Та я знала, що якби він захотів поговорити зі мною, то, напевно, просто матеріалізувався б у кімнаті.

— Алло,— ледь чутно видихнула я.

— Белло? Це я,— сказала Джесика.

— О, привіт, Джес,— повернулася я на грішну землю після хвилинової боротьби. Здається, минуло кілька місяців, ні, років, перш ніж я відповіла Джесиці.— Як бал?

— Так класно, ти не уявляєш! — заторохтіла Джесика. Не потребуючи додаткового запрошення, вона заходила хвилиною за хвилиною описувати минулий вечір. В потрібних місцях я «м-м-м»-кала та «а-а-а»-кала, та зосередитися було нелегко. Джесика, Майк, бал, школа наразі видавалися такими далекими! Очі без кінця зиркали у вікно, намагаючись визначити положення сонця крізь густі хмари.

— Ти чуєш, що я кажу, Белло? — роздратовано запитала Джес.

— Вибач, що?

— Я кажу, Майк поцілував мене! Ти можеш повірити?

— Супер, Джес! — мовила я.

— А що ти робила вчора? — пішла Джесика у контратаку, схоже, досі переймаючись своєю неухважністю до її новин. Чи може, її засмутило, що я не вимагаю подробиць?

— Чесно, нічого. Просто потинялася надворі, щоб погуляти на сонечку.

Я почула, як авто Чарлі заїздить у гараж.

— Що чути від Едварда Каллена?

Вхідні двері гучно відчинилися, Чарлі гупав внизу біля сходів, розкладаючи риболовні снасті.

— Е-е-е,— завагалася я, не впевнена, яку історію викласти Джесиці.

— Привіт, малятко! — закричав Чарлі, заходячи на кухню. Я помахала лапкою.

Джес почула його голос.

— О, там твій тато. Тоді все — поговоримо завтра. Побачимося на тригонометрії.

— Бувай, Джес,— повісила я слухавку.

— Привіт, тату! — сказала я. Він відмивав руки у раковині.— Де риба?

— Поклав у холодильник.

— Піду візьму пару штук, поки не замерзла. По обіді Біллі закинув нам трохи смаженої рибки від Гарі Клірвотера,— я намагалася говорити захоплено.

— Правда? — загорілися у Чарлі очі.— Я її обожнюю.

Поки я готувала вечерю, Чарлі зайнявся прибиранням. Невдовзі ми сиділи за кухонним столом і мовчки вечеряли. Чарлі насолоджувався їжею, я відчайдушно роздумувала, як виконати своє завдання, намагаючись вигадати спосіб підняти тему.

— Чим займалася сьогодні? — запитав він, вириваючи мене з замріяного стану.

— Ну, по обіді тинялася по хаті... — (Власне, конкретно останні півгодини). Я намагалася говорити оптимістично, та по спині бігли дрижаки.— А вранці ходила в гості до Калленів.

Чарлі впустив вилку.

— Ти маєш на увазі до лікаря Каллена? — ошселешно запитав він.

Я вдала, що не помітила його реакції.

— Так.

— І яким вітром тебе туди занесло? — вилка досі лежала на столі.

— Ну, в принципі, типу, у мене сьогодні ввечері побачення з Едвардом Калленом, то він відрекорендував мене своїм батькам... Тату?

Ой, здається у Чарлі аневризм.

— Тату, з тобою все гаразд?

— Ти зустрічаєшся з Едвардом Калленом? — прогримів він.

Ого. Я гадала, йому подобаються Каллени.

— Він занадто дорослий для тебе,— виголосив він.

— Ми обоє ходимо до старшої школи,— виправила я, хоча він набагато ближчий до правди, ніж уявляє.

— Чекай... Котрий із них Едвін?

— Едвард — наймолодший, рудуватий шатен.

Той, що красень, той, що схожий на бога...

— О,— видавив він з себе,— це краще, гадаю. Мені не подобається найстарший. Я впевнений, він хороший хлопець і все таке, але він... задорослий для тебе. Цей Едвін — твій хлопець?

— Едвард, тату.

— То він твій хлопець?

— Щось таке.

— Минулого вечора ти казала, що тебе не цікавить жоден хлопець у місті.

Він підняв вилку, і я зрозуміла, що найгірше позаду.

— Бачиш, тату, Едвард мешкає за містом.

Він пронизливо глянув на мене, пережовуючи страву.

— І взагалі,— вела далі я,— розумієш, ми перебуваємо на ранній стадії. Не треба змушувати мене червоніти розмовами про хлопців, гаразд?

— Коли він прийде?

— За кілька хвилин.

— Куди він тебе поведе?

Я голосно зітхнула.

— Сподіваюся, ти не збираєшся вдавати іспанського інквізитор. Я піду пограти в бейсбол із його родиною.

Він насупився, потім зрештою розсміявся.

— Ти граєш у бейсбол?

— Швидше за все, більшу частину гри я проведу в якості глядача.

— Напевно, хлопець не на жарт припав тобі до душі,— підозріливо зауважив він.

Я зітхнула і закотила очі на згоду.

Почувши, як перед будинком заревів двигун, я скочила з місця і заходилася мити тарілки.

— Покинь ти посуд, я помию його ввечері. Ти мене розпестиш.

Задзвенів вхідний дзвінок, Чарлі гордо попрямував, щоб відчинити двері. Я йшла на півкроку позаду.

До останньої миті я не зауважила, наскільки сильна злива надворі. Едвард зайшов на світло від лампи на ганку, вдягнений, як хлопчик-модель із реклами плащів.

— Заходь усередину, Едварде.

Я полегшено зітхнула, коли Чарлі не переплутав його імені.

— Дякую, пане Свон, — з повагою відповів Едвард.

— Давай не соромся й називай мене Чарлі. Ось так, я візьму твою куртку.

— Дякую, сер.

— Сідай тут, Едварде.

Я скривилася.

Едвард плавно опустився на єдиний стілець, змусивши мене сісти поруч із паном Своном на дивані. Я розлючено зиркнула на нього. Він підморгнув мені за спиною у Чарлі.

— До мене дійшли чутки, що ти ведеш мою дівчинку подивитися бейсбол.

Лише у штаті Вашингтон факт, що надворі лє як із відра, не має жодного впливу на заняття спортом просто неба.

— Так, сер, план такий.

Він не видавався здивованим, що я розповіла татові правду. Втім, він міг слухати розмову.

— Гадаю, ідея належала тобі.

Чарлі засміявся, Едвард підтримав його.

— Гаразд, — підвслася я. — Досить уже знущатися з мене. Ходімо.

Я пішла до вітальні, одягнула куртку. Вони попрямували за мною.

— Не повертайся дуже пізно, Білко.

— Не хвилюйтеся, Чарлі. Я приведу її додому рано, — пообіцяв Едвард.

— Ти потурбуєшся про мою маленьку, добре?

Я застогнала, вони не звернули на мене уваги.

— Я обіцяю вам, сер, зі мною вона буде в безпеці.

Чарлі не міг сумніватися в Едвардових словах — щирість бриніла в кожному слові.

Я почимчикувала надвір. Обидва розсміялися, Едвард пішов слідом.

Я завмерла на ганку як вкопана. Біля пікапа стояв джип, справжній монстр, з колесами мені по пояс. Над передніми та задніми фарами металеві ґратки, чотири великі протитуманні фари прилаштовані до захисного бруса, дах блискучого червоного кольору.

Чарлі тихо присвиснув.

— Не забудьте про паски безпеки, — видавив він.

Едвард підійшов до пасажирських дверей і відчинив їх. Вимірявши на око відстань до сидіння, я приготувалася стрибати. Він зітхнув, підняв мене однією рукою і посадив на місце. Сподіваюся, Чарлі не помітив.

Поки він нормальним людським кроком ішов до водійських дверей, я намагалася застебнути пасок безпеки. Пряжок виявилося забагато.

— Що це таке? — запитала я, коли він відчинив двері.

— Додаткові ремені бездоріжника.

— О.

Я намагалася виявити, куди вставляти яку пряжку, виходило не дуже. Він зітхнув і потягнувся, щоб допомогти мені. На щастя, дощ періщить як із відра, Чарлі на ганку здавався розмитою фігурою. Значить, він не бачив, як Едвардові пальці повільно блукали по моїй шії, погладжували ключиці. Я залишила марні спроби допомогти йому і зосередилася на нормалізації власного дихання.

Едвард повернув ключ, джип із ревом прокинувся до життя. Ми помчали.

— У тебе дуже... м-м-м... великий джип.

— Це Емметів. Я подумав, ти не захочеш бігти всю дорогу.

— Де ви тримаєте цього монстра?

— Переробили одну з прибудов під гараж.

— Ти не хочеш пристебнутися?

Він недовіжливо зиркнув на мене.

Тут до мене нарешті дійшло.

— Бігти всю дорогу? Тобто ми все одно бігатимемо якусь частину? — мій голос мимоволі підвищився.

Він вишкірився.

— Ти не бігатимеш.

— Мене знудить.

— Заплющиш очі — й усе буде добре.

Я прикусила язика, воюючи з панікою.

Він нахилився, щоб поцілувати мене у маківку, потім застогнав. Я збентежено поглянула на нього.

— Ти так чудово пахнеш під дощем,— пояснив він.

— Чудово в хорошому чи в поганому розумінні? — сторожко поцікавилася я.

Він зітхнув.

— І так, і так.

Не знаю, як він орієнтувався у пільмі й суцільній стіні дощу, та якимось чином він знайшов відгалуження дороги, що більше нагадувало гірську стежку. Протягом довгого часу розмовляти було неможливо, я без кінця стрибала вгору-вниз, як відбійний молоток. Він, схоже, насолоджувався поїздкою, широка усмішка не сходила з вуст.

Ми дісталися кінця дороги, дерева зеленими стінами оточили джип із трьох боків. Дощ перейшов у мжичку, що зменшувалася з кожною секундою, у просвіті між хмарами проглядало небо.

— Вибач, Белло, далі доведеться йти пішки.

— Знаєш що? Я краще почекаю тут.

— Де поділася твоя мужність? Сьогодні вранці ти була надзвичайною.

— Я ще не забула минулого разу.

(Невже це було тільки вчора?)

За мить він опинився біля моїх дверей і почав відстібати мене.

— Я сама впораюся, ти йди вперед,— запротестувала я.

— М-м-м...— замислився він, хутко звільнивши мене.— Здається, доведеться вплинути на твою пам'ять.

Перш ніж я встигла якось відреагувати, він витягнув мене з джипа і поставив на землю. Вряди-годи пролітала поодиноким крапля, Аліса мала рацію.

— Вплинути на мою пам'ять? — нервово перепитала я.

— Щось таке,— він уважно, напружено спостерігав за мною, та в глибині очей стрибали жартівливі бісики. Поклав руки на джип обабіч моєї голови і нахилився вперед, змушуючи мене втиснутися назад у двері. Нахилився ближче, його обличчя за кілька сантиметрів від мого. Тікати нікуди.

— Ну,— аромат його дихання завдав невинуватої шкоди йому процесу думання,— що саме тебе непокоїть?

— Я можу вдаритися в дерево,— ледве не задихнулася я,— і загинути. А ще мене знудить.

Він зусиллям волі придавив посмішку. Нахилив голову, ніжно торкнувся холодними губами западинки на кінці шиї.

— Ти досі хвилюєшся? — прошепотів він у мою шкіру.

— Так,— намагалася я зосередитись.— Я вдарюся в дерево. Мене знудить.

Ніс прокреслив лінію вгору по горлу до початку підборіддя. Холодне дихання ледь лоскотало шкіру.

— А тепер? — прошепотіли губи біля підборіддя.

— Дереву,— видихнула я.— Нудота.

Він підвів обличчя, щоб поцілувати повіки.

— Белло, ти серйозно думаєш, що я вріжуся в дерево?

— Ти — ні, а я можливо,— голосу бракувало впевненості. Він відчув запах легкої перемоги.

Він повільно цілував щоку, зупинившись біля краєчка вуст.

— Я дозволив би дереву вдарити тебе? — його вуста ось-ось діткнуться моєї тремтячої нижньої губи.

— Ні,— видихнула я. Я знала, що у моєму бездоганному захисті ще є козири, та не могла наразі пригадати їх.

— От бачиш,— сказав він, його губи мандрували моїми,— боятися нічого, правда?

— Так,— здалася я.

Потім він майже різко взяв моє обличчя в долоні й поцілував мене по-справжньому, його неподатливі вуста переплелися з моїми.

Немає жодного виправдання моїй поведінці. Вочевидь, я мала б зробити певні висновки. Та я не змогла зупинитися і відреагувала точнісінько як першого разу. Замість того, щоб безпечно й нерухомо завмерти, мої руки потягнулися і міцно обвили його за шию, я раптом приросла до його кам'яної фігури. Я зітхнула, губи розтулилися.

Він відсахнувся назад, без зусиль розірвавши мій захват.

— Прокляття, Белло! — різко видихнув він, важко дихаючи.— Белло, ти мене зі світу зведеш, клянуся, так і будє.

Я схилилася вперед, схопившись руками за коліна, щоб не впасти.

— Тебе неможливо убити,— промимрила я, намагаючись нормально дихати.

— Я теж так вважав до того, як зустрів тебе. Тепер давай забиратися звідси, доки я не накоїв дурниць,— загарчав він.

Він закинув мене на спину, як і вчора, та я помітила, що йому знадобилися додаткові зусилля, щоб зробити це ніжно. Я обхопила ногами його талію і з'єднала руки у смертельному захваті навколо шиї.

— Не забудь заплющити очі,— суворо попередив він.

Я хутко притулила обличчя до лопатки, прикрила його рукою і міцно заплющила очі.

Враження було, що ми стоїмо на місці. Я відчувала, як він плавно рухається піді мною, та рух був таким рівномірним, наче він ішов по тротуару. Думка зиркнути упівока, тільки щоб переконатися, чи справді він летить крізь ліс, як минулого разу, спокушала мене, але я втрималася. Воно не варте жахливого запаморочення. Я вдовольнилася тим, що слухала його рівномірне дихання.

Я до кінця не зрозуміла, що ми зупинилися, доки він не потягнувся, щоб торкнутися мого волосся.

— Ми на місці, Белло.

Я ризикнула розплющити очі — точно, ми зупинилися. Я розчепила задерев'янілі кінцівки, звільнивши його, і зсунулася вниз, призмлівшись на п'яту точку.

— Ох,— сердито пхикнула я, поцілувавшись із мокрою землею.

Він недовірливо витріщився, вочевидь, не розуміючи, чи я смішна, чи він досі не опанував себе. Врешті-решт мій розгублений вираз dokonав його, він невторимо розреготався.

Я підвелася і, не звертаючи на нього уваги, заходилася струшувати з куртки траву та бруд. Гиготіння тільки посилювалося. Я розлючено почимчикувала вглиб лісу.

Його рука опинилася на моїй талії.

— Куди ти зібралася, Белло?

— Подивитися на бейсбольний матч. Схоже, когось гра більше не цікавить, та я не сумніваюся, що решта чудово проведуть час без тебе.

— Ти йдеш не в той бік.

Я розвернулася, не дивлячись на нього, і гордовито крокувала у протилежному напрямку. Він знову спіймав мене.

— Не сердься, я нічого не міг із собою вдіяти. Бачила б ти своє обличчя,— тихенько хихотнув він, не втримавшись.

— О, тобі, значить, можна казирися, а мені — ні? — запитала я, зводячи вгору брови.

— Я розсердився не на тебе.

— «Белло, ти мене з світу зведеш!» — кисло процитувала я.

— Проста констатація факту.

Я спробувала відвернутися, та він миттю схопив мене.

— Ти розлютився,— наполягла я.

— Так.

— Ти щойно сказав...

— Що оскаженів не через тебе. Белло, невже ти не бачиш? — він раптом напружився, заговорив цілком серйозно.— Хіба не розумієш?

— Не бачу чого? — поцікавилася я, збентежена неочікуваною зміною настрою не менше, ніж словами.

— Я ніколи не серджуся на тебе, хіба б я міг? На тебе — сміливу, довірливу... теплу.

— Тоді чому? — прошепотіла я, пригадуючи напади похмурого гумору, котрі забирали його у мене і котрі я завжди класифікувала, як виправдане розчарування — розчарування через мою слабкість, повільність, неконтрольовані людські реакції...

Він обережно взяв моє обличчя у долоні.

— Я скаженію через себе,— ніжно сказав він.— Через те, що я, здається, не можу не наражати тебе на небезпеку. Саме моє існування змушує тебе ризикувати. Інколи я буквально ненавиджу себе. Я мав би бути сильнішим, мав би...

Я затулила долонсю його рот.

— Досить.

Він узяв руку, прибрав її з вуст і притиснув до обличчя.

— Я кохаю тебе,— сказав він.— Убоге вибачення моїм учинкам, та все одно це правда.

Вперше він сказав, що кохає мене, сказав чітко і ясно. Можливо, він цього не усвідомлює, та я — безперечно так.

— Тепер, будь ласка, постарайся бути хорошою дівчинкою,— повів далі він, схилився і легко пробіг губами по моїх.

Я завмерла абсолютно нерухомо. Зітхнула.

— Пам'ятаєш, ти пообіцяв шефу відділку Свону, що рано повернеш мене додому? Нам краще вирушати.

— Слухаюсь, мем.

Він грайливо посміхнувся і звільнив мене — за винятком однієї руки. Провів пару метрів крізь високу вологу папороть і паутину моху навколо розлогої могутньої тсуґи — і от ми на місці, на краю величезного відкритого поля в ущелині між вершинами Олімпійських гір. Воно вдвічі більше за будь-який бейсбольний стадіон.

Я побачила решту родини; Есме, Еммет та Розалія, що сиділи на одинокому валуні, були найближче, метрів за сто. Набагато далі я розгледіла Джаспера та Алісу, щонайменше за чотириста метрів від нас; схоже, вони щось підкидали та ловили, та я не бачили м'яча. Здається, Карлайл відмічав бази, але хіба вони можуть бути на такій відстані?

Коли ми зайшли на поле, трійця на камені підвелася. Есме вирушила до нас. Еммет вчинив аналогічно, провівши Розалію довгим поглядом; та граційно встала й попрямувала до поля, навіть не глянувши у наш бік. У мене звело живіт.

— Едварде, ми чули тебе? — запитала Есме, підходячи до нас.

— Було таке враження, що ведмідь подавився, — пояснив Еммет.

Я невпевнено всміхнулася до Есме.

— Це був він, він.

— Белла ненавмисно зробила дещо вельми смішне, — пояснив Едвард, швидко вирівнюючи рахунок.

Аліса залишила позицію і побігла, чи то пак потанцювала до нас. Мчала як вихор, але плавно загальмувала біля наших ніг.

— Вже час, — оголосила вона.

Щойно слова злетіли з її уст, глухий гуркіт грому струснув ліс позаду, вдарив на заході, біля міста.

— Моторошненько, еге? — по-дружньому просто сказав Еммет, підморгуючи мені.

— Ходімо, — Аліса простягнула руку Еммету, й вони стрілою помчали до всетенського поля. Вона бігла як газель, його ж грація та точність майже не поступалися швидкості — все ж Еммета складно порівняти з газеллю.

— Готова до гри? — запитав Едвард, очі аж сяяли від нетерпіння.

Я намагалася відповісти з належним ентузіазмом.

— Приєднуйся до команди!

Він хихотнув, скуйовдив мені волосся і стартонув навздогін за тими двома. Він біг енергійніше, радше як гепард, ніж газель, і швидко обігнав їх. Від його грації та сили у мене перехопило подих.

— Ходімо й ми? — запитала Есме м'яким мелодійним голосом. Я зрозуміла, що стою з розтуленим ротом та витріщаюся Едварду вслід, тож хутко змінила вираз, кивнула. Есме не підходила ближче ніж на метр; цікаво, невже вона досі старанно намагається не налякати мене? Вона прилаштувалася до мого темпу ходьби, і схоже, це не дратувало її.

— Ви не граєте з ними? — сором'язливо поцікавилася я.

— Ні, я волю бути суддею — мені подобається змушувати їх грати за правилами, — пояснила вона.

— Полюбляють махлювати?

— О так, чула б ти, як вони сперечаються! Власне, я сподіваюся, ти не почувеш, інакше подумаєш, що вони вирости у вовчій зграї.

— Ви говорите, як моя мама, — здивовано засміялася я.

Вона посміхнулася.

— Я переважно думаю про них, як про дітей. Не змогла побутися материнських інстинктів. Едвард не говорив тобі, що я втратила дитину?

— Ні, — приголомшено промимрила я, щосили намагаючись зрозуміти, яке життя вона має на увазі.

— Так, моє перше і єдине дитя. Померло за кілька днів по народженні, бізнесеньке малятко, — зітхнула вона. — Знаєш, це розбило мені серце, тому я стрибнула зі скелі, — додала вона ніби між іншим.

— Е-едвард сказав, ви впали, — запнулася я.

— Справжній джентльмен, — всміхнулася вона. — Едвард перший із моїх нових синів. Я завжди так його сприймала, хоча він старший за мене, принаймні у новому житті, — приязно усміхнулася вона мені. — Тому я щаслива, що він знайшов тебе, дорогенька, — вияв ніжності прозвучав природно з її вуст. — Занадто довго він був одинаком; мені боліло дивитися, що він не має пари.

— То ви не проти? — невпевнено поцікавилася я. — Не вважаєте, що я йому... не пасую?

— Ні, — поринула вона у задуму. — Ти потрібна йому. Яюсь воно буде, — сказала вона, хоча тривога прорізала бездоганне чоло парюю зморщок. Вдарив грім.

Есме зупинилася; очевидно, ми дісталися краю поля. Здається, вони вже встигли поділилися на команди. Едвард стояв далеко в лівій частині поля, Карлайл — між першою та другою базами, Аліса тримала м'яч, стоячи на місці, що, по ідеї, мало бути пітчерською гіркою¹⁸.

Еммет крутив у руках алюмінієву битую — її не видно, чути лише свист у повітрі. Я чекала, що він підійде до дому — початкової бази в куті сектора, та коли він став у позицію, зрозуміла: він на місці, просто дим далі від пітчерської гірки, ніж я могла уявити. Джаспер стояв за метр позаду, він у другій команді. Певна річ, ніхто не вдягнув рукавичок.

— Добре, — чітко вигукнула Есме, щоб її почув навіть Едвард, як би далеко він не був. — Бстер¹⁹ давай!

Аліса стояла прямо, оманливо завмерши. Схоже, вона надає перевагу не показному, а хитрому віндапу²⁰. Тримає м'яч обома руками на рівні пояса, потім кидком кобри права рука вилітає вперед — і м'яч б'ється об Джасперову руку.

— Страйк²¹? — прошепотіла я до Есме.

— Якщо бита не торкнулася м'яча, це — страйк, — підтвердила вона.

Джаспер метнув м'яч, Аліса бездоганно зловила його. На мить дозволила собі вишкіритися. Потім її рука знову завертілася.

Цього разу якимось дивом бита зуміла перехопити невидимий м'яч. Нищівний, схожий на звук грому тріск від удару луною розкотився горами — я відразу зрозуміла, навіщо потрібна гроза.

М'яч метеором пронісся над полем, полетівши далеко у ліс.

— Гоум ран²², — пробурмотіла я.

---

¹⁸ Пітчерська гірка — квадратний майданчик у центрі внутрішньої частини бейсбольного поля, піднятий над загальним рівнем поля; звідси пітчер — гравець команди в захисті, що подає м'яч.

¹⁹ Бстер — гравець команди нападу з битую, що має відбити подачу пітчера.

²⁰ Віндап — одна з двох легальних позицій пітчера при виконанні подачі.

²¹ Страйк — легальна подача пітчера, що оголошується суддею у певних обумовлених правилами випадках.

²² Гоум ран — удар, що пролетів усю поле та вийшов за його межі, дає можливість набрати очки бстеру.

— Зачекай,— попередила Есме й підняла руку, уважно дослухаючись. Еммет нечіткою плямою мчав між базами, йому на п'яти насідав Карлайл. До мене дійшло, що я не бачу Едварда.

— Аут²³! — чітко вигукнула Есме. Не вірячи власним очам я витріщилася, як він вилетів з-за краю лісу, затискаючи у піднятій руці м'яч. Навіть я помітила широку посмішку.

— Еммет б'є найсильніше,— пояснила Есме,— а Едвард бігає найшвидше.

Інінг продовжувався перед моїми недовірливими очима. Просто нереально встигнути за блискавичністю польотів м'яча, за швидкістю, з якою гравці ганяли полем.

Наступну причину, чому вони чекали на грозу, щоб пограти у бейсбол, я зрозуміла, коли Джаспер, намагаючись переграти Едварда, що неухильно перехоплював м'яч, подав Карлайлові граунд бол²⁴. Карлайл налетів на м'яч, Джаспер помчав до першої бази. Коли вони, зіштовхнувшись, гепнулися на землю, здалося, що одна величезна каменюка впала на другу, вщент розтрощивши її. Я підстрибнула від хвилювання, та навдивовижу обидва виявилися неушкодженими.

— Сейф²⁵,— спокійно виголосила Есме.

У Емметової команди була перевага в одне очко — Розалія примудрилася облетіти бази, влучно спіймавши одну з потужних Емметових подач, коли Едвард утретє не дав м'ячу опинитися за межами поля. Він хутко примчав до мене, сяючи від задоволення.

— Ну, що ти думаєш? — запитав він.

— Одне знаю напевно: тепер я не зможу додивитися до кінця стару нудну Бейсбольну Лігу.

— Ніби ти раніше часто дивилася її,— зареготав він.

— Я трішки розчарована,— вирішила подражнитися я.

— Чому? — здивовано запитав він.

— Було б непогано дізнатися бодай одну річ, яку б ти не робив краще за всіх на світі.

На обличчі промайнула фірмова крива посмішка, у мене перехопило дихання.

²³ Аут — виведення гравців нападу з гри всередині інінгу — періоду гри, в кожному з яких команда по разі грає в нападі і в захисті.

²⁴ Граунд бол — відбитий м'яч, що котиться або стрибає по землі.

²⁵ Сейф — оголошення судді, коли гравець, що біжить, займає базу.

— Я пішов,— сказав він, повертаючись на поле.

Він грав мудро, подаючи м'яч низько, поза досяжністю вправних рук Розалії в аутфілді — найбільш віддаленій від дому частині поля, і блискавкою домчав до двох баз, перш ніж Еммет зумів повернути м'яч у гру. Одного разу Карлайл подав м'яч так далеко за поле — «бумс» вдарило по вухам,— що вони з Едвардом отримали по очку. Аліса легенько штурхнула їх мініатюрним кулачком.

Упродовж гри рахунок постійно змінювався, вони підштрикували одне одного в залежності від того, хто лідирував, як звичайні вуличні бейсболісти. Час від часу Есме закликала до порядку. Грім роздирав небо, та ми залишилися сухими, як і пердбачила Аліса.

Карлайл був бетером, Едвард ловцем, коли Аліса раптом хапнула ротом повітря. Я не спускала очей з Едварда, тому помітила, як його голова різко сіпнула у її бік. Їхні погляди зустрілися, відбувся моментальний обмін інформацією. Він опинився біля мене, перш ніж решта встигла запитати Алісу, що трапилося.

— Алісо? — напружено сказала Есме.

— Я не бачила, не могла попередити,— прошепотіла вона.

На цю мить усі зібралися навколо неї.

— Що трапилося, Алісо? — запитав Карлайл спокійним владним голосом.

— Вони подорожують набагато швидше, ніж я гадала. Я бачу, що раніше мала неправильну картину майбутнього,— пробурмотіла вона.

Джаспер схилився, ніби прагнучи захистити її.

— Що змінилося? — уточнив він.

— Вони почули, що ми граємо, і прямують сюди,— винувато відповіла вона, схоже, почувуючись відповідальною за те, що налякало її.

Сім пар швидких очей блимнули на мене й відразу відвели погляд.

— Коли? — мовив Карлайл, повертаючись до Едварда.

Його обличчя — втілення напруженої зосередженості.

— Менше ніж за п'ять хвилин. Вони біжать — хочуть пограти,— насупився він.

— Встигнеш? — запитав Карлайл, кинувши у мій бік блискавичний погляд.

— Ні, не з нею на спині... — обірвав він. — До того ж нам менш за все потрібно, щоб вони вловили запах і почали полювати.

— Скільки? — запитав Еммет у Аліси.

— Троє, — коротко відповіла та.

— Троє! — пхикнув він. — Нехай приходять, — сталеві ремні м'язів заграли на міцних руках.

На частку секунди, що видалася набагато довшою, ніж була насправді, Карлайл поринув у роздуми. Здається, тільки Еммет незворушний; решта втупили у Карлайла стривожені погляди.

— Ми продовжимо гру, — нарешті вирішив Карлайл. Його голос був спокійний, холоднокровний. — Аліса сказала, їм просто цікаво.

Вся фраза прозвучала потоком слів, що тривав пару секунд. Я слухала уважно й зрозуміла майже все, хоча не чула, що наразі запитує Есме в Едварда беззвучним порухом вуст. Я лише зауважила, як він ледь помітно похитав головою; на її обличчі прочиталося полегшення.

— Ти ловитимеш, Есме, — сказав Едвард. — Я буду суддею, — став як укопаний переді мною.

Інші повернулися на поле, сторожко прочісуючи темну лісову гущавину гострими очима. Схоже, Аліса та Есме намагаються не відходити далеко від мене.

— Розпусти волосся, — звелів мені Едвард тихим, рівним голосом.

Я покійно стягнула резинку і струснула волоссям.

Я висловила вголос очевидне:

— Вони вже на підході?

— Так, стій спокійно, не рухайся, не висовуйся і не відходь від мене, будь ласка, — він добре приховав напругу в голосі, та я все одно почула її. Він зачесав моє довге волосся наперед, затуляючи обличчя.

— Не допоможе, — м'яко сказала Аліса. — Я чую її запах через поле.

— Я знаю, — забриніла у голосі невдоволена нотка.

Карлайл стояв на підвищенні, решта без особливого ентузіазму повернулися до гри.

— Що запитала тебе Есме? — прошепотіла я.

На мить Едвард завагався, потім відповів.

— Чи вони голодні, — неохоче пробурмотів він.

Минали секунди, тепер гра тривала в апатичному ритмі. Ніхто не наважувався подавати і відбивати сильніше, ніж поштовхом; Еммет, Розалія та Джаспер нерішуче топтали на внутрішній частині поля. Час від часу, незважаючи на жах, що сковував мозок, я помічала, як дивиться на мене Розалія. Її очі — згорнена книжка, та щось у міміці її вуст наштовхувало на думку, що вона розгнівана.

Едвард узагалі не стежив за грою, його очі та розум блукали лісом.

— Вибач мені, Белло, — нестямно прошепотів він. — Я втнув дурницю, так безвідповідально викривши тебе. Вибач мені.

Я почула, як спинилося його дихання, очі втупилися у праву частину поля. Він ступив на півкроку вперед, стаючи між мною і тим, що наближалося.

Карлайл, Еммет та інші повернулися в одному напрямку, почувши заслабкі для мого вуха звуки кроків.

РОЗДІЛ 18. ПОЛЮВАННЯ

Один по одному на відстані дюжини метрів вигулькнули вони з-під лісового покрову. Перший у ланцюжку відразу відступив назад, щоб дати дорогу іншому. Судячи з його поведінки, чітко зрозуміло, що той — високий, темноволосий — і є ватажком зграї. Третя — жінка; на такій віддалі я бачу лише її вбивчо-руде волосся.

Вони зімкнули ряди й обережно рушили до Едвардової родини, демонструючи природну повагу прайду хижаків, що наштовхнувся на незнайому групу представників свого виду.

Коли вони наблизилися, я побачила, наскільки вони відрізняються від Калленів. У ході було щось котяче — здавалося, от-от припадуть до землі, щоб за мить стрибнути на жертву. На них був звичайний туристичний одяг — джинси, прості сорочки з цупкої водонепроникної тканини. Втім, їхні лахи мали поношений, пошарпаний вигляд, вони були босі. У чоловіків короткі стрижки, а у яскравому помаранчевому волоссі жінки повно листя, галузочок із дерев.

Меткі очі гостей швидко зауважили бездоганну, сповнену гідності поставу Карлайла, котрий сторожко виступив наперед, щоб зустріти їх. Еммет і Джаспер йшли обабіч на крок позаду його. Хоча я не помітила, щоб вони перекинулися й словом, обидва випросталися, набули парадної осанки.

Найперший чоловік, поза сумнівом, найвродливіший; усупереч звичній для вампіра блідості, його шкіра відливала оливковою барвою, чорне волосся сяяло. Статуру він мав середню, мускулясту, але до Еммета йому далеко. Він невимушено всміхнувся, спалахнувши сліпуче-білими зубами.

Жінка на вигляд була дикуватіша, вона без упину перебігала поглядом від чоловіків попереду неї — до розосередженої групи, що обступила мене; скуйовджене волосся тріпотіло на легенькому вітерцеві. Вона невимовно нагадувала представницю родини котячих. Другий чоловік ненав'язливо тупцював позаду, він худіший за ватажка, русяве волосся та правильні риси важко описати. Абсолютно нерухомі очі, втім, дивним чином здавалися найпроникливішими.

Очі у них також інші. Не золотаві чи чорні, як я могла б очікувати, а насиченого темно-червоного кольору, тривожні та зловісні.

Темноволосий чоловік, досі посміхаючись, зробив крок назустріч Карлайлові.

— Нам здалося, ми почули гру, — невимушено сказав він із ледь відчутним французьким акцентом. — Я — Лоран, а це Вікторія та Джеймс, — жестом вказав він на вампірів позаду.

— Я — Карлайл. Це моя родина: Еммет і Джаспер, Есме та Аліса, Едвард і Белла, — він називав на нас по двоє, навмисне не привертаючи ні до кого особливої уваги. Почувши своє ім'я, я отетеріла.

— У вас знайдеться місце для кількох гравців? — товарицьки поцікавився Лоран.

Карлайл відповів не менш дружнім тоном.

— Та ми, власне, якраз закінчуємо. Але, звісно, наступного разу ласкаво просимо. Ви довго плануєте залишитися у цій місцевості?

— Чесно кажучи, ми прямували на північ, та нам стало цікаво, хто є поблизу. Ми давно не натрапляли на інших.

— Так, регіон зазвичай порожній, не рахуючи нас та випадкових гостей, як ви.

Напружена атмосфера поступово розрядилася до звичної розмови; я здогадалася, що Джаспер використовував свій особливий дар, щоб тримати ситуацію під контролем.

— На яких територіях ви полюєте? — між іншим поцікавився Лоран.

Карлайл не звернув уваги на припущення, що крилося за запитанням.

— Олімпійські гори тут, час від часу вверх і вниз уздовж Берегових Хребтів. Неподалік розташоване наше постійне місце

проживання. На півночі біля Деналі є ще одне поселення на кшталт нашого.

Лоран ледь помітно похитнувся на п'ятках.

— Постійне? Як вам вдається? — у голосі прозвучала неспідробна цікавість.

— Чому б вам не завітати до нас додому, де ми зможемо поговорити у зручних умовах? — запросив Карлайл. — Це досить довга історія.

Почувши слово «дім», Джеймс і Вікторія обмінялися здивованими поглядами, Лоран краще володів обличчям.

— Звучить дуже цікаво і гостинно, — доброзичливо всміхнувся він. — Ми прополювали всю дорогу від Онтаріо й не мали нагоди причепуритися.

Схоже, він оцінив вишуканий вигляд Карлайла.

— Будь ласка, не ображайтесь, та ми будемо дуже вдячними, якщо ви втримаєтеся від полювання у районі. Ви розумієте, ми маємо не привертати зайвої уваги.

— Звичайно, — кивнув Лоран. — Звісно, ми не будемо вдиратися на вашу територію. Тим паче, ми трохи перекусили біля Сієтла, — розсміявся він. Холодок поповз по хребту.

— Якщо ви не проти пробігтися з нами, ми покажемо вам дорогу. Еммете, Алісо, можете піти з Едвардом і Беллою по джип, — додав він ніби між іншим.

Поки Карлайл говорив, три речі відбулися, здається, одночасно. Легенький вітерець змусив затріпотіти моє волосся, Едвард заціпенів, другий вампір, Джеймс, раптом різко закрутив головою, пильно оглядаючи мене, його ніздрі роздулися.

Джеймс, похитуючись, ступив крок уперед, схиляючись до землі, решта нерухомо завмерли. Едвард вишкірив зуби, займаючи захисну стійку, з його горлянки вихопився дикий рик. Зовсім не такий, як ті грайливі звуки сьогодні вранці, — це було найзагрозливіше гарчання, яке мені доводилося чути в житті. Я захолола від маківки до пальців на ногах.

— Що це? — відкрито вигукнув Лоран, не втримавши здивування. Ні Джеймс, ні Едвард не змінили агресивних поз. Джеймс зробив невеликий обманний випад у бік Едварда, той ухилився у відповідь.

— Вона з нами, — різка Карлайлова відсіч спрямована була на Джеймса. Схоже, Лоран не так чітко, як Джеймс, відчув мій запах, та наразі на його обличчі прокльовувалося розуміння.

— Ви привели закуску? — запитав він, недовірливо витріщаючись та мимоволі роблячи крок уперед.

Едвард заричав лютіше, агресивніше, губи високо піднялися над сяючими оголеними зубами. Лоран відступив.

— Я сказав, вона з нами, — твердо виправив Карлайл.

— Вона ж людина, — запротестував Лоран. У голосі не було ворожості, лише здивування.

— Так, — складно було не помітити Еммета, що стоїть біля Карлайла, не зводячи очей із Джеймса. Той повільно випростався, втім, ні на мить не перестаючи поїдати мене поглядом, ніздрі досі були розширені. Едвард завмер переді мною, напружений, як лев.

Коли Лоран заговорив, його тон виявився заспокійливим — він намагався розрядити несподівано ворожу атмосферу.

— Гадаю, нам треба багато дізнатися одне про одного.

— Справді, — стримано відповів Карлайл.

— Ми б хотіли прийняти ваше запрошення, — його очі блимнули на мене, потім назад на Карлайла. — Звичайно, ми не скривдимо людської дівчини. Як я сказав, ми не полюватимемо на вашій території.

Джеймс недовірливо й розлючено зиркнув на Лорана, обмінявся швидким поглядом із Вікторією, чиї очі досі нетерпляче снували від обличчя до обличчя.

Перш ніж заговорити, Карлайл якусь мить вивчав щирий вираз Лорана.

— Ми проведемо вас. Джаспере, Розаліє, Есме? — покликав він. Вони зібралися докупі, затулили мене, ставши поруч. За мить Аліса опинилася біля мене, Еммет повільно відійшов назад, не зводячи очей із Джеймса, коли задкував до нас.

— Ходімо, Белло, — тихо й безрадісно пролунав Едвардів голос.

Під час розмови я нерухомо стояла на місці, заціпенівши від жаху. Едвардові довелося схопити мене за лікоть і різко потягнути, щоб вивести з трансу. Аліса й Еммет трималися поблизу, затуляючи мене. Я перечіплюючись пленталася поруч з Едвардом, прибита жахом. Не чула, чи інші залишили наразі поле. Ми рухалися з людською швидкістю в напрямку лісу; Едвардове нетерпіння відчувалося майже фізично.

Щойно ми заховалися за деревами, Едвард, не зупиняючись, закинув мене на спину. Я вчепилася якомога міцніше, він побіг, Аліса

й Еммет вчинили аналогічно. Я не піднімала голови, та розширені від переляку очі відмовлялися заплющуватися. Ми привидами мчали крізь темний ліс. На пожвавлення, що раніше завжди переповнювало Едварда під час бігу, не було й натяку, натомість з'явилася лють, що підганяла його й змушувала рухатися чимшвидше. Навіть зі мною за плечима Едвард залишив родичів далеко позаду.

Ми дісталися до джипа неймовірно швидко, Едвард, майже не сповільнюючись, закинув мене на заднє сидіння.

— Пристебни її,— наказав Еммету, коли той прослизнув усередину.

Аліса впала на переднє сидіння, Едвард заводив двигун. Той із ревом повернувся до життя, ми розвернулися, щоб їхати назад по звивистій дорозі.

Едвард прогарчав щось зашвидко для мого розуміння, щось дуже схоже на лайку.

Цього разу трясло ще гірше, темрява довкола додавала подорожі моторошності. Еммет та Аліса вдивлялися у вікна.

Ми вилетіли на шосе, швидкість зросла, та я хоч могла тепер краще бачити, куди ми їдемо. Ми прямували на південь, подалі від Форкса.

— Куди ми їдемо? — запитала я.

Ніхто не відповів. Ніхто навіть не глянув на мене.

— Чорт забирай, Едварде! Куди ти везеш мене?

— Ми повинні вивезти тебе звідси... забрати далеко... негайно.

Він не обернувся, очі прикипіли до дороги. Слідометр показував 105 миль на годину.

— Повертай назад! Ти повинен відвезти мене додому! — заволаала я і заходилася відстібати ідіотські ремені, люто накинувшись на них.

— Еммете,— похмуро сказав Едвард.

Сталесва Емметова хватка скувала мої руки.

— Ні! Едварде! Ти не можеш вчинити так!

— Я повинен, Белло, тому, будь ласка, посидь тихо.

— Нізачо! Ти маєш відвезти мене назад, інакше Чарлі зателефонує до ФБР! Вони прийдуть по твою родину — по Карлайла, по Есме! Їм доведеться поїхати з міста, постійно переховуватися!

— Белло, заспокойся,— холодно сказав він.— Ми знаємо, що це такє.

— Тільки не через мене, ні, ти не зробиш цього! Ти не зруйнуєш усе через мене! — оскаженило й цілком безрезультатно борсалася я.

Тут уперше заговорила Аліса.

— Едварде, з'їдь на узбіччя.

Він злісно зиркнув на неї і піддав газу.

— Едварде, давай просто обговоримо ситуацію.

— Ти не розумієш! — незадоволено заревів він. Ніколи раніше я не чула, щоб він говорив так голосно; в обмеженому просторі джипа його голос оглушував. Стрілка спідометра наблизилася по позначки сто п'ятнадцять.

— Він мисливець, Алісо, невже ти не бачила? Він мисливець, той, хто йде по сліду!

Я відчула, як поруч заціпенів Еммет; хотіла б я знати, чому він так відреагував на це слово. Для них трьох воно означало щось більше, ніж для мене. Я прагнула зрозуміти, та не мала нагоди запитати.

— З'їдь на узбіччя, Едварде, — Аліса говорила розважливо, та в її тоні чулися владні нотки, яких я не помічала раніше.

Стрілка спідометра перетнула позначку сто двадцять.

— Давай, Едварде.

— Послухай, Алісо. Я прочитав його думки. Вистежувати жертву — його пристрасть, його нав'язлива ідея. Алісо, він хоче її, конкретно її. Він вийде на полювання цієї ночі.

— Він не знає де...

Він перебив її.

— Як ти гадаєш, багато часу знадобиться йому, щоб уловити в місті запах? Він усе спланував, перш ніж Лоран встигнув розтулити рота.

Я мало не задихнулася, бо знала, *куди* приведе мій запах!

— Чарлі! Ви не можете залишити його там! — замолотила я по ременях.

— Вона має рацію, — сказала Аліса.

Ми трошки скинули швидкість.

— Давай принаймні розглянемо можливі варіанти, — переконувала Аліса.

Джип пригальмував, цього разу помітніше, потім ми різко, під вищання коліс, зупинилися на узбіччі траси. Я подалася вперед, впала на ремені й гепнулася назад на сидіння.

— Немає ніяких варіантів,— прошипів Едвард.

— Я не покину Чарлі! — заверещала я.

Він повністю проігнорував мене.

— Ми повинні відвезти її назад,— нарешті подав голос Еммет.

— Ні! — невблаганно відповів Едвард.

— Він ніщо проти нас, Едварде. Він не зможе торкнутися її.

— Він чекатиме.

Еммет посміхнувся.

— Я теж умію чекати.

— Ти не бачив — ти не розумієш. Якщо він вийде на полювання, його не зупинити. Нам доведеться вбити його.

Здається, Еммет не мав нічого проти такого розвитку подій.

— Варіант.

— А жінка! Вони разом. Якщо дійде до бійки, до них приєднається ватажок.

— Нас достатньо.

— Є ще один варіант,— тихо сказала Аліса.

Едвард оскаженіло повернувся до неї, його голос — розлючене ревіння.

— Іншого — варіанту — немає!!!

Ми з Емметом отетеріло втупилися в нього, та Аліса, схоже, не здивувалася. Тиша затягнулася на довгу хвилину, Едвард з Алісою гралися у «хто кого передивиться».

Я перервала їх.

— Хто-небудь хоче почути мій план?

— Ні! — загарчав Едвард. Аліса поглянула на нього, нарешті розсердившись.

— Послухайте! — благала я.— Ви відвозите мене назад...

— Ні! — перебив він.

Я уважно глянула на нього і вела далі.

— Ви відвозите мене назад. Я кажу татові, що хочу повернутися додому у Фенікс. Складаю валізи. Ми чекаємо, коли мисливець з'явиться поблизу, тоді втікаємо. Він переслідує нас і залишає Чарлі у спокої. Чарлі не спустить ФБР на вашу родину, а ви зможете відвезти мене в будь-яке кляте місце, в яке захочете.

Вони приголомшено витріщилися на мене.

— Ідея справді непогана,— Еммет був так здивований, що аж образливо.

— Це може спрацювати. До того ж ми не можемо залишити її батька беззахисним. Ти знаєш, — сказала Аліса.

Всі поглянули на Едварда.

— Занадто небезпечно — я не хочу, щоб він опинився в радіусі ста миль від неї.

Еммет був надзвичайно впевненим.

— Едварде, він не пройде повз нас.

Аліса замислилася на хвилю.

— Я не бачу, щоб він нападав. Він чекатиме, коли ми залишимо її саму.

— Я вимагаю, щоб мене відвезли додому, — я намагалася говорити категорично.

Едвард притиснув пальці до скронь, заплачлив очі.

— Будь ласка! — сказала я тихіше.

Він не підвів очей. Коли заговорив, голос здавався вицвілим.

— Ми їдемо сьогодні вночі, незалежно від того, спостерігатиме мисливець чи ні. Ти скажеш Чарлі, що не витримаєш у Форксі й хвилини. Вигадаєш якусь переконливу історію. Спакуєш перше, що потрапить тобі до рук, і сядеш у пікап. Мені байдуже, що батько тобі казатиме. Маєш п'ятнадцять хвилин. Ти мене чуєш? П'ятнадцять хвилин із тої миті, коли ти ступиш на поріг.

Джип загуркотів, Едвард розвернув його, завищали шини. Стрілка на спідометрі рвучко поповзла вгору.

— Еммете? — запитала я, вказуючи поглядом на руки.

— Ой, вибач, — звільнив він мене.

На кілька хвилин запанувала тиша, яку перебивало хіба що ревіння двигуна. Потім заговорив Едвард.

— Усе буде так. Коли ми дістанемося будинку, якщо там не буде мисливця, я проведу її до дверей. У неї буде п'ятнадцять хвилин, — пильно поглянув він на мене у дзеркало заднього виду. — Еммете, на тобі зовнішній периметр будинку. Алісо, займешся пікапом. Я залишатимуся всередині, доки вона буде в будинку. Потому як вона вийде, ви двоє відженете джип додому і розповісте все Карлайлові.

— Нізачо, — втрутився Еммет. — Я з тобою.

— Подумай ще раз, Еммете. Я не знаю, на скільки доведеться поїхати.

— Доки ми не знаємо, як далеко це зайде, я з тобою.

Едвард зітхнув.

— Якщо мисливець уже на місці,— похмуро продовжив він,— ми їдемо далі.

— Ми дістанемося туди першими,— переконано сказала Аліса.

Здається, Едвард повірив їй. Якою б не була причина їхньої незгоди, зараз він не сумнівався у сестрі.

— Що робитимемо з джипом? — запитала вона.

У його голосі забриніли гострі нотки.

— Ти відженеш його додому.

— Ні, не віджену,— спокійно відповіла вона.

Він знову видав потік нерозбірливої лайки.

— Ми всі не вліземо у пікап,— прошепотіла я.

Схоже, Едвард не почув мене.

— Я гадаю, вам варто дозволити мені поїхати самій,— сказала я тихіше.

Він почув.

— Белло, будь ласка, зроби, як я кажу, хоча б одного разу,— відповів він крізь стиснуті зуби.

— Послухай, Чарлі не імбецил,— запротестувала я.— Якщо завтра тебе не буде в місті, він щось запідозрить.

— Це справи не стосується. Ми переконаємося, що він у безпеці, решта не має значення.

— А як щодо мисливця? Він помітив твою поведінку сьогодні ввечері. Він подумає, що ти зі мною, де б ти не був.

Еммет недовірко поглянув на мене, знову образивши своїм здивуванням.

— Едварде, послухай її,— порадив він.— Гадаю, вона має рацію.

— Так і є,— погодилася Аліса.

— Я не можу піти на це,— крижаним голосом відказав Едвард.

— Еммет також повинен залишитися,— вела далі я.— Я впевнена, він не міг не помітити його.

— Що? — накинувся на мене Еммет.

— Для нього буде гірше, якщо ти залишишся,— погодилася Аліса.

Едвард недовірко витріщився на неї.

— Ти гадаєш, я маю дозволити їй поїхати самій?

— Звісно, ні,— сказала Аліса.— Ми з Джаспером повеземо її.

— Я не можу піти на це, — повторив Едвард, та цього разу в голосі забриніли ознаки поразки. Він поглянув на речі з логічного боку.

Я спробувала говорити переконливо.

— Потусуйся тут тиждень... — побачивши його вираз у дзеркалі, я виправилася, — кілька днів. Нехай Чарлі побачить, що ти не викрадав мене, заплутай цього Джеймса, спрямуй його у хибному напрямку. Переконайся, що він насправді загубив мій слід, і приїзди до мене. Звісно, спочатку ти поїздиш кругами, а потім Аліса та Джаспер зможуть повернутися додому.

Я побачила, що він усерйоз починає розглядати пропозицію.

— Приїзди куди?

— У Фенікс.

Куди ж іще.

— Ні! Він почує, що ти поїхала туди, — нетерпляче сказав він.

— Це ж очевидно: ти зробиш так, що все виглядатиме, як хитрий маневр. Він знатиме, що ми знаємо, що він слухає. Він ніколи не повірить, ніби я насправді вирушаю туди, куди кажу, що їду.

— Вона — диявольська штучка, — хихотнув Еммет.

— Що, коли твій план не спрацює?

— Населення Фенікса складає кілька мільйонів, — повідомила я.

— Не так важко знайти телефонний довідник.

— Я не поїду додому.

— Невже? — зацікавився він із небезпечною ноткою у голосі.

— Я досить доросла, щоб зняти квартиру чи номер у готелі.

— Едварде, ми будемо з нею, — нагадала Аліса.

— І що ти збираєшся робити у Феніксі? — в'їдливо поцікавився він.

— Сидіти в хаті.

— Взагалі план мені подобається.

Поза сумнівом, Еммет міркував, як би краще притиснути Джеймса.

— Еммете, закрійся.

— Дивися, якщо ми спробуємо вколошкати його, поки вона перебуває поблизу, існує набагато більша можливість, що хтось

постраждає — вона, наприклад, чи ти, коли намагатимешся захистити її. А якщо ж у нас будуть розв'язані руки... — не договорив він, радісно вишкірившись. Я не помилилася.

Джип повільно повз по дорозі, ми в'їздили в місто. Незважаючи на хоробрі теревені, я відчувала, що волоссячко на руках стоїть дибки. Думала про Чарлі, котрий зараз сидить сам удома, і намагалася бути мужньою.

— Белло, — м'яко сказав Едвард. Аліса та Еммет втупилися за вікно. — Якщо ти дозволиш, щоб із тобою щось трапилося — будь-що, — я вважатиму тебе особисто відповідальною за це. Ти зрозуміла?

— Так, — хапнула я ротом повітря.

Він повернувся до Аліси.

— Джаспер упорається?

— Повір у нього, Едварде. Він чудово тримався останнім часом — відмінно, враховуючи все.

— А ти впораєшся? — запитав він.

Мініатюрна граційна Аліса скривила губки у жахливій гримасі й розтулила їх із гортанним риком, що змусив мене злякано втиснутися в сидіння.

Едвард усміхнувся до неї.

— Але тримай свою думку при собі, — ні з того ні з сього про бурмотів він.

РОЗДІЛ 19. ПРОЩАННЯ

ЧАРАІ НЕ СПАВ, чекав на мене. СКРІЗЬ у будинку ГОРІЛО світло. Я намагалася вигадати, як змусити його відпустити мене. У голові порожньо. На мене очікують неприємні хвилини.

Едвард повільно припаркувався, зупинившись на пристойній відстані від пікапа. Вся трійця насторожено пильнувала, зазмерли на сидіннях прямо, наче коцюбу проковтнули, дослухалися до кожного звуку в лісі, придивлялися до кожної тіні, принюхувалися до кожного запаху, шукаючи щось незвичайне. Двигун замовк, я нерухомо сиділа, вони продовжували слухати.

— Його немає, — напружено сказав Едвард. — Ходімо.

Еммет потягнувся, щоб допомогти мені звільнитися від додаткових пасків безпеки.

— Не хвилюйся, Белло, — сказав він тихим, проте бадьорим голосом, — ми швидко все владнаємо.

Я поглянула на Еммета і відчула, як очі наповнюються вологою. Я ледве знала його, та дивним чином від того, що я не відала, коли ми побачимося наступного разу, було боляче. Я розуміла, що це лише слабкий натяк на прощання, яке доведеться пережити протягом наступної години, і від цієї думки покотилися сльози.

— Алісо, Еммете, — наказав Едвард. Вони беззвучно пірнули у темряву, відразу розчинившись у ній. Едвард відчинив двері, взяв мене за руку, пригорнув своєю, захищаючи. Швидко повів мене до будинку, ні на мить не припиняючи прочісувати поглядом темряву.

— П'ятнадцять хвилин, — ледь чутно попередив він.

— Я впораюся,— хлипнула носом я. Сльози надихнули мене.

Я зупинилася на ганку і взяла його обличчя у свої руки. Шалено поглянула у вічі.

— Я кохаю тебе,— сказала я глибоким тихим голосом.— Що б не сталося, я завжди кохатиму тебе.

— З тобою нічого не трапиться, Белло,— сказав він не менш шалено.

— Просто дій за планом, добре? Збережи для мене Чарлі живим-здоровим. Після сьогоднішньої ночі він навряд чи буде про мене хорошої думки, я хочу мати шанс вибачитися пізніше.

— Белло, іди в дім. Ми не можемо гаяти час,— наполегливо нагадав він.

— Ще одне,— полум'яно прошепотіла я,— не вір жодному слову, котре почувеш зараз.

Він нахилився, мені залишилось лише стати навшпиньки і щосили вп'ястися у здивовані холодні губи. Потім я розвернулася і з носака відчинила двері.

— Забирайся геть, Едвардс! — заверещала я, забігаючи всередину і голосно грюкаючи дверима прямо перед його приголомшеним обличчям.

— Белло? — Чарлі куняв десь у залі, та вже скочив на ноги.

— Залиш мене в спокої! — закричала я на нього крізь сльози, що лилися з очей гірським потоком. Я побігла нагору до своєї кімнати, з гуркотом зачинила двері й замкнула їх. Помчала до ліжка, впала на підлогу, щоб дістати бобрикову сумку. Швидко запустила руку між матрацом та пружинним блоком, щоб схопити стару заштопану шкарпетку, у якій зберігалися секретні запаси готівки.

Чарлі молотив у двері.

— Белло, з тобою все гаразд? Що відбувається? — злякано допитувався він.

— Я їду додому,— закричала я. Голос урвався в ідеальному місці.

— Він щось зробив тобі? — шеф поліції починав гніватися.

— Ні! — завила я на пару октав вище. Я повернулася до шафи з одягом — Едвард уже був там, мовчки вигрібав повні оберемки якого попало одягу і кидав мені.

— Він покинув тебе? — розгубився Чарлі.

— Ні! — засапавшись залементувала я, тим часом набиваючи сумку. Едвард жбурнув мені вміст наступної полицки. Сумка набита далі нікуди.

— Белло, що трапилося? — закричав Чарлі крізь двері, знову барабанячи по них.

— Я покинула його! — закричала я у відповідь, рвучко шарпаючи «змійку» на сумці. Вмілі Едвардові руки відштовхнули мої й без проблем застібнули її. Він дбайливо накинув ручки на плече.

— Я буду у пікапі. Йди! — прошепотів він, підштовхуючи мене до дверей, сам зник у вікні.

Я відімкнула двері, грубо відштовхнула Чарлі з дороги і почала вниз сходами, мордуючись із важкою сумкою.

— Що трапилося? — заволав він, не відстаючи від мене. — Я думав, він тобі подобається.

На кухні йому вдалося схопити мене за лікоть. Хоча він досі не відійшов від шоку, хватка у нього міцна.

Він розвернув мене на сто вісімдесят градусів, щоб подивитися в обличчя. Поглянувши на нього, я збагнула, що він не має анінайменшого наміру відпускати мене. На думку спав єдиний спосіб вирватися. Він передбачав зробити йому дуже боляче, я ненавиділа себе навіть за те, що зважую цей план. Та в мене немає часу, я повинна захистити його.

Я пильно поглянула на батька очима, повними сліз від того, що я збиралася зробити.

— Він мені подобається — у тім і біда! Я більше не можу! Не можу далі прив'язуватися до цього клятого місця! Не хочу закінчити, як мама, не хочу опинитися у капкані в цьому тупому, нудному місті! Я не повторю її ідіотську помилку! Ненавиджу Форкс — я не залишусь тут і на хвилину!

Його долоня різко, наче від удару електрошком, відпустила мою руку. Я відвернулася від батькового приголомшеного, пораненого обличчя і попрямувала до дверей.

— Білко, ти не можеш поїхати зараз. Ніч надворі, — прошепотів він услід.

Я не обернулася.

— Якщо стомлюся, посплю у пікапі.

— Почекай хоча б тиждень, — заходився благати він, досі перебуваючи у стані чистого коматозу. — Тим часом Рене повернеться додому.

Він повністю збив мене з пантелику.

— Що?

Чарлі охоче почав розповідати, його ледве не розпирало від полегшення, що я завагалася.

— Вона дзвонила, коли тебе не було. У Флориді справи просуваються не так добре, як хотілося б, якщо Філ не підпише контракт до кінця тижня, вони повернуться в Аризону. Помічник тренера «Сайдвіндерс» сказав, що, можливо, підшукає для нього якийсь варіант...

Я похитала головою, намагаючись зібрати до купи переплутані думки. Кожна наступна секунда наражає Чарлі на більшу небезпеку.

— У мене є ключ,— промимрила я, повертаючи ручку дверей. Він занадто близько, рука тягнеться до мене, обличчя заціпеніло. Я не можу втрачати час на суперечки з ним. Тому зараз я вражу його ще дошкульніше.

— Просто відпусти мене, Чарлі,— повторила я останні мамині слова, з якими вона вийшла з цих дверей багато років тому. Я сказала їх якомога розлюченіше і навстіж відчинила двері.— Нічого у нас не вийшло, зрозумів? Я ненавиджу, ненавиджу Форкс!

Жорстокі слова зробили свою справу. Чарлі закам'янів на порозі, роздавлений, прибитий, я помчала у ніч. Порожнє подвір'я страшенно налякало мене. Я як божевільна полетіла до пікапа, побачивши позаду темну тінь. Я жбурнула сумку під ноги і ривком відчинила двері. Ключ чекав на мене у запаленні.

— Я подзвоню завтра! — заволала я, відчайдушно прагнучи пояснити йому все просто зараз і знаючи, що ніколи не зможу зробити цього. Я дала повний газ і рвонула з місця..

Едвард торкнувся моєї руки.

— Зупинись,— сказав він, коли будинок і Чарлі зникли з очей.

— Я поведу,— заперечила я крізь сльози, що зливою текли вниз по щоках.

Зненацька довгі руки схопили мене за талію, нога відштовхнула мою з педалі газу. Він перекинув мене собі на коліна, потягнув, відірвавши руки від керма,— і от він на водійському сидінні. Пікап ні на сантиметр не відхилилася від курсу.

— Ти б не знайшла будинку,— пояснив він.

Враз позаду нас спалахнули фари. Я витріщилася у заднє вікно, очі розширилися від жаху.

— Це Аліса,— заспокоїв він. Знову взяв мою руку.

У мене з голови не виходила картинка: Чарлі стоїть на порозі будянку.

— А мисливець?

— Почув останній акт п'єси,— похмуро сказав він.

— Чарлі? — запанікувала я.

— Мисливець пішов за нами. Він біжить позаду.

Мені стало холодно.

— Ми можемо відірватися від нього?

— Ні,— та кажучи це, він збільшив швидкість. Мотор пікапа жалібно заскиглив.

Несподівано мій план уже не здавався досконалим.

Я дивилася назад, на передні фари джипа, коли пікап раптом затремтів, в темряві за вікном майнула темна постать.

Несамовитий крик тривав долю секунди, перш ніж Едвардова рука затиснула мені рота.

— Це Еммет!

Він забрав руку і обвив її навколо моєї талії.

— Все буде гаразд, Белло,— пообіцяв він.— Ти будеш у безпеці.

Ми мчали крізь тихе місто у напрямку північної траси.

— Навіть не уявляв, що провінційне життя настільки діє тобі на нерви,— сказав він як ні в чому не бувало, та я знала, що він намагається розрадити мене.— Здавалося, ти доволі непогано пристосувалася — особливо останнім часом. Напевно, я лестив собі, вважаючи, що роблю твоє життя цікавішим.

— Я повелася, як остання тварюка,— зізналася я, не звертаючи уваги на спробу розвеселити мене і втупившись собі у коліна.— Це мамині слова, коли вона залишила його. Можна сказати, це був удар нижче пояса.

— Не хвилюйся. Він вибачить тобі,— він ледь усміхнувся, хоча очі залишилися серйозними.

Я розпачливо втупилася в нього, і він зауважив неприховану паніку в погляді.

— Белло, все буде добре.

— Все не може бути добре, коли поруч не буде тебе,— прошепотіла я.

— Ми знову будемо разом за кілька днів,— сказав він, обіймаючи мене міцніше.— Не забувай, ідея належала тобі.

— Найкраща ідея — чиєю ж їй бути?

Посмішка у відповідь вийшла невеселою й миттєво розтанула на вустах.

— Чому це трапалося? — невпевнено запитала я.— Чому я?

Він похмуро втупився у дорогу попереду.

— Це моя помилка. Я дурень, що наразив тебе на небезпеку,— лють у голосі була спрямована всередину.

— Я мала на увазі інше,— наполягла я.— Подумаєш, велике діло, була я там. Тих двох я не зацікавила. Чому Джеймс вирішив убити мене? У місті повно людей, чому я?

Перш ніж відповісти, він завагався, замислився.

— Сьогодні ввечері я непогано вивчив його розум,— тихо почав він.— Не впевнений, чи існував бодай один спосіб змінити щось потому, як він побачив тебе. Частково винна і ти,— у голосі забриніла жорстка іронія.— Якби не твій неймовірно спокусливий запах, можливо, він не звернув би на тебе уваги. Коли я став захищати тебе... це лише стократ погіршило ситуацію. Він не звик зустрічати опір навіть у найдріб'язковійшій справі. Він вважає себе мисливцем і нічим іншим. Його існування побудоване на полюванні, переслідуванні жертви; від життя йому потрібен тільки виклик. І раптом ми даруємо йому ідеальний виклик — великий клан могутніх бійців, які щосили намагаються зберегти одну вразливу істоту. Ти не повіриш, яку ейфорію він зараз відчуває. Улюблена гра, яку ми щойно зробили найзахопливішою у його житті,— голос переповнила огида.

Він замовк на хвильку.

— Та якби я відступив, він убив би тебе на місці,— сказав він безнадійно, невдоволено.

— Я гадала... на інших мій запах не діє... як на тебе,— нерішуче сказала я.

— Не діє. Та це не означає, що ти не є спокусою для кожного з них. Якби ти приваблювала мисливця — будь-кого — настільки, як мене, то бійка розгорілася б просто на полі.

Я затремтіла.

— Не думаю, що маю інший вибір, окрім як убити його,— пробурмотів він.— Карлайл буде не в захваті.

Звук шин підказав мені, що ми перетинаємо міст, хоча я не бачила річки в темряві. Я знала, що ми наближаємося. Я мусила запитати зараз.

— Як можна убити вампіра?

Він зиркнув на мене; вираз очей — таємниця, у голосі раптом забриніли сталеві нотки.

— Єдиний спосіб зробити це напевно — розірвати його на шматки, а потім спалити їх.

— Двоє інших битимуться разом із ним?

— Жінка — так, щодо Лорана я не впевнений. Між ними немає міцного зв'язку — йому просто зручно бути з ними. Поведінка Джеймса на галявині збентежила його...

— Отже, Джеймс і жінка спробують убити тебе? — схвильовано запитала я.

— Белло, навіть не смій марнувати час, хвилюючись за мене. Наразі твоя єдина турбота — це збереження власного життя, будь ласка, прошу тебе, не втрачай голови.

— Він переслідує нас?

— Так. Утім, він не нападе на будинок. Не сьогодні.

Він повернув на невидиму під'їзну доріжку, Аліса не відставала від нас.

Ми під'їхали до самого будинку. В середині яскраво горіло світло, неспроможне, одначе, розсіяти темряву навколишнього лісу. Не встиг пікап зупинитися, як Еммет відчинив двері, витягнув мене з сидіння, притиснув до широких грудей, попередньо скрутивши в кульку, і заніс усередину.

Ми кулею влетіли у велику білу кімнату, Едвард та Аліса обабіч нас. Вся родина була там, вони скочила на ноги, почувши наше наближення. Посередині стояв Лоран. Коли Еммет ставив мене поруч з Едвардом, я почула, як у глибині його горлянки загриміло неголосне гарчання.

— Він іде по нашому сліду, — оголосив Едвард, злісно витріщаючись на Лорана.

Обличчя Лорана спохмурніло.

— Я боявся цього.

Аліса протанцювала до Джаспера і прошепотіла йому щось на вухо; губи тремтіли зі швидкістю безсловесної розмови. Вони вдвох помчали сходами нагору. Розалія прослідкувала за ними, потім швидко перемістилася до Еммета. У прегарних

очах читалася напруга і — коли вони мимоволі стріляли у мій бік — лють.

— Що він робитиме? — холодно запитав Лорана Карлайл.

— Мені шкода, — відповів той. — Я боявся, коли ваш хлопець став на її захист, що це заведе Джеймса.

— Ти можеш зупинити його?

Лоран похитав головою.

— Ніщо не зупинить Джеймса, коли вже він вийшов на полювання.

— Ми зупинимо його, — пообіцяв Еммет. Зміст фрази не викликав жодних сумнівів.

— Ви не зможете вбити його. За триста років я не зустрів нікого подібного. Він — ідеальна машина смерті. Тому я приєднався до його клану.

Його клан, подумала я, звісно ж. Шоу на галявині, у якому Лоран зображав ватажка, вистава, не більше.

Лоран похитав головою. Спонтанно поглянув на мене, на Карлайла.

— Ви впевнені, що воно того варте?

Розлучене Едвардове ревіння заповнило кімнату; Лоран зіщулювався і подався назад.

Карлайл похмуро подивився на Лорана.

— Боюся, ти маєш зробити вибір.

Лоран зрозумів. На мить нерішуче зам'явся. Його очі вивчили кожне обличчя, пройшлися по яскравій кімнаті.

— Мене заінтригував ваш спосіб життя. Але я не буду вступатися у цю справу. Я не вважаю ворогом жодного з вас, та не піду проти Джеймса. Гадаю, я вирушу на північ — до клану Деналі, — він завагався. — Не недооцінюйте Джеймса. У нього неймовірно гострий розум та неперевершені відчуття. Він почуватиметься серед людей так комфортно, як, здається, і ви, він не піде на вас напролом. Мені шкода через те, що заварилося тут. Насправді шкода, — він схилив голову, але я побачила, як він блискавично метнув на мене спонтанний погляд.

— Іди з миром, — церемонно відповів Карлайл.

Лоран ще раз повагом оглянув кімнату і поспіхом вийшов за двері.

Тиша не протрималася й секунди.

— Як близько? — подивився на Едварда Карлайл.

Есме не гаяла часу; її рука доторкнулася до непомітної панелі на стіні, велетенські металеві віконниці почали зі скрипом затуляти скляну стіну. Я ковтнула слину.

— Близько трьох миль, на тому боці річки; він кружляє, щоб зустрітися з жінкою.

— Наш план?

— Ми відвернемо його увагу, а тим часом Джаспер та Аліса відвезуть її на південь.

— Потім?

Едвард заговорив невблаганним тоном.

— Тільки-но Белла буде в безпеці, ми влаштуємо на нього полювання.

— Гадаю, у нас немає вибору,— погодився Карлайл зі зловісним виразом обличчя.

Едвард повернувся до Розалії.

— Веди її нагору й обміняйтеся одягом,— наказав він. Вона розлючено поглянула на нього, не вірячи власним вухам.

— З якого дива? — прошипіла вона. — Хто вона мені? Хіба що загроза — небезпека, яку ти вирішив звалити на наші голови!

Її отруйний голос змусив мене сіпнутися назад.

— Розо... — промимрив Еммет, поклавши їй руку на плече. Вона скинула її.

Я уважно спостерігала за Едвардом, знаючи його характер і хвилюючись через можливу реакцію.

Він здивував мене. Відвернувся від Розалії, наче вона не сказала нічого, ніби її взагалі не існувало на світі.

— Есме? — спокійно покликав він.

— Звичайно,— пробурмотіла та.

Не встигла я й оком кліпнути, як Есме була поруч, легко підхопила мене на руки й опинилася згори на сходах, перш ніж я змогла вдихнути від шоку.

— Що ми робимо? — прошепотіла я, коли вона поставила мене на ноги в темній кімнаті десь на другому поверсі.

— Намагаємося перебити запах. Надовго це не спрацює, але може допомогти вивести тебе.

Я чула як падає на підлогу її одяг.

— Не думаю, що розмір підійде... — завагалася я, та її руки різко стягували мою сорочку через голову. Я швидко зняла джинси. Вона дала мені щось, на дотик схоже на блазку. Я відчайдушно

намагалася просунути руку у правильні отвори. Щойно я вপরалася з цим, вона вручила мені свої широкі штани. Я миттю натягнула їх, та не могла звільнити ступні, холоші були задовгі. Вона спритно закотила холоші, щоб я могла стати на ноги. Неймовірно, вона вже у моєму одязі, тягне мене до східців, де на нас чекає Аліса з маленькою шкіряною сумочкою в руці. Вони хапають мене за лікті й миттю напівзносять униз.

Виявилася, що за час нашої відсутності внизу все було зроблено. Едвард з Емметом готові були їхати, у Еммета на плечі висів важкий на вигляд рюкзак. Карлайл віддав Есме щось маленьке, тоді повернувся і дав таку ж річ Алісі — це був крихітний сріблястий мобільний.

— Есме та Розалія візьмуть твій пікап, Белло,— сказав Карлайл, проходячи повз мене. Я кивнула, обережно поглянувши на Розалію. Вона сердито дивилася на Карлайла з ображеним виразом обличчя.

— Аліса, Джаспер — беріть «Мерседес». На півдні вам знадобиться надійний прихисток від сонця.

Вони також кивнули.

— Ми беремо джип.

Я здивувалася, зрозумівши, що Карлайл збирається їхати з Едвардом. Раптом жах ножем ударив у серце, я усвідомила, що вони полюватимуть на Джеймса.

— Алісо,— запитав Карлайл,— вони проковтнуть наживку?

Ніхто не зводив погляду з Аліси, коли вона заплющила очі та завмерла до неправдоподібності нерухомо.

Нарешті очі розплющилися.

— Він піде за вами. Жінка переслідуватиме пікап. Після цього ми зможемо поїхати,— впевнено сказала вона.

— Ходімо,— рушив Карлайл у напрямку кухні.

Та Едвард тої миті опинився біля мене. Схопив у залізні обійми й до болю сильно притиснув до себе. Схоже, він забув про родину, що спостерігала за нами, коли наблизив моє обличчя до свого, відриваючи мої ноги від підлоги. На коротку мить тверді крижані губи притиснулися до моїх. Потім відпустили їх. Він опустив мене, не відриваючи рук від обличчя, погляд сяючих очей спопеляв мене.

Коли він відвернувся, його очі стали порожніми, надивовижу застиглими.

Він зник.

Ми стояли, вони уникали дивитися на мене, по моїх щоках беззвучно котилися сльози.

Тиша затягнулася, потім у руці в Есме завібрував телефон. Мить — і він злетів до вуха.

— Зараз, — сказала вона. Розалія велично випливла з дверей, навіть не глянувши на мене, Есме погладила мене по щоці, проходячи повз.

— Бережи себе, — її шепіт завис у повітрі, коли вони вислизнули з дверей. Я почула, як заgrimів і завмер удалині двигун пікапа.

Джаспер та Аліса чекали. Здається, телефон Аліси опинився біля вуха до того, як загудів.

— Едвард каже, що жінка переслідує Есме. Я вижену авто, — розтанула вона в темряві, точнісінько як Едвард. Ми з Джаспером поглянули одне на одного. Він стояв на пристойній відстані від мене... обережний.

— Ти не права, — тихо сказав він.

— Що? — хапнула я ротом повітря.

— Я відчуваю, що саме відчуваєш зараз ти, — але насправді ти *варта* того!

— Не варта, — промимрила я. — Якщо з ними щось трапиться, це буде марна жертва.

— Ти не права, — повторив він, ласкаво усміхаючись до мене.

Я нічого не почувала, але Аліса вже матеріалізувалася з дверей і підійшла до мене з простягненими руками.

— Можна? — запитала вона.

— Ти перша, хто питає дозволу, — криво посміхнулася я.

Вона підняла мене тендітними руками легко, як Еммет, затуляючи, захищаючи; ми вилетіли з дверей, залишивши позаду яскраве світло.

РОЗДІЛ 20. ОЧІКУВАННЯ

Коли я прокинулася, у голові була повна каша. Думки плуталися, досі борсаючись у шматках снів та кошмарів; щоб зрозуміти, де я, знадобилося більше часу, ніж зазвичай. Кімната занадто невиразна — готельний номер, без варіантів. Лампи поруч із ліжками, прикручені до столів гатунку «віддам за даром». Як і довгі штори, з тої ж тканини, що й покривала на ліжках, та фотокопії відомих акварелей на стінах.

Я спробувала пригадати, як дісталася сюди, але спершу зазнала невдачі.

Я пам'ятала блискучу чорну машину з темнішими, ніж у лімузинах, вікнами. Двигун працював майже беззвучно, хоча ми мчали чорними трасами на вдвічі більшій за дозволену швидкості.

Я пам'ятала, як сиділа поруч із Алісою на темному шкіряному сидінні. Як у певну мить довгої ночі моя голова схилилася на її гранітну шию. Схоже, моя близькість зовсім не турбувала її; дивовижно, але доторк холодної, твердої шкіри подіяв на мене заспокійливо. Її тоненька бавовняна блузка спереду промокла й заholола від сліз, що потоком лилися з моїх очей, доки ті, почервонілі й запалені, геть не спорожніли.

Сон утікав від мене; очі боліли та залишалися напружено розплющеними, навіть коли ніч зрештою закінчилася і над невисокою горою десь у Каліфорнії забринів світанок. Сіре світло, що линуло з безхмарного неба, різало очі, та я не заплющувала їх, бо тоді під повіками, наче кадри з діафільму, занадто яскраво спалахували нестерпні картинки. Обличчя Чарлі, розбите відчаєм... звірчаний рик Едварда, його вишкірені зуби... ображений погляд Розалії... гострий

і уважний — мисливця... застиглий вираз Едвардових очей тому, як він востаннє поцілував мене... Я не можу дивитися на них. Тому я щодуху боролася з утомою, а сонце підіймалося дедалі вище.

Я не спала, коли ми проминули вузький гірський перевал і призахідне сонце пофарбувало начервоно черепицеві дахи Сонячної Долини. У мене не залишилося сил здивуватися, що ми проїхали за день відстань трьохденної мандрівки. Я бездумно втупилися в широкий, рівний простір, що лежав перед очима. Фенікс — пальми, присмак креозоту в повітрі, вигадливі лінії перехрещених швидкісних автострад, зелені галявинки гольф-кортів та бірюзові цятки басейнів — вкритий тоненькою габою смогу в оточенні маленьких скелястих пагорбів, недостатньо високих, щоб зватися горами.

Тіні від пальм косими рисками перекреслювали автостраду — чіткіші, різкіші, ніж у спогадах, все одно не досить темні. У їхній тіні не сховатися. Залита сонцем відкрита автострада мала доволі приємний вигляд. Але я не відчувала полгшення, радості від повернення додому.

— Як нам дістатися до аеропорту, Белло? — запитав Джаспер, я стрепенулася, хоча промовив це він м'яко та спокійно. Це перший звук, за винятком вуркотіння двигуна, що перервав мовчанку довжиною у ніч.

— Їдь по I-10, — механічно відповіла я, — ми проїдемо прямо повз нього.

Мозок повільно продирався крізь туман сонного затьмарення.

— Ми кудись полетимо? — запитала я в Аліси.

— Ні, та краще оселитися неподалік, про всяк випадок.

Я пам'ятаю, як ми заїхали на кільце навколо аеропорту «Скай Гарбор Інтернешнл», а от як з'їхали з нього — ні. Гадаю, тоді я, напевно, й заснула.

Втім, тепер, коли я перебирала спогади, у мене з'явилося щось на кшталт нечіткої картинки того, як я виходжу з авта: сонце щойно заховалося за горизонтом, моя рука висить на плечі Аліси, її долоня міцно тримає мене за талію, тягнучи вперед; я перечіплюючись бреду крізь теплу суху напівтемряву...

Кімнати я не пам'ятала.

Я поглянула на електронний годинник на маленькій тумбочці біля ліжка. Червоні цифри запевняли, що зараз третя година,

не вказуючи — дня чи ночі. Жоден промінь світла не проникав крізь товсті гардини, проте у кімнаті аж забагато світла завдяки увімкненим лампам. Я підвелася — тіло не слухалося — й пошкандибала до вікна, щоб розсунути штори.

Надворі темно. Отже, зараз третя ночі. Вікна виходять на безлюдну частину автостради і новий гараж аеропорту. Здатність точно вирахувати час та місце трішки заспокоїла мене.

Я подивилася на себе. На мені одяг Есме, в якому я почуваюся дуже незручно. Я обвела очима кімнату й зрадїла, локалізавши бобрикову сумку зверху на невисокій шафіці.

Я саме збиралася відшукати новий одяг, коли легенький стукіт у двері змусив мене підстрибнути.

— Можна зайти? — запитала Аліса.

Я глибоко вдихнула.

— Звісно.

Вона зайшла в кімнату, уважно поглянула мене.

— Я бачу, ти не виспалася, — сказала вона.

Я тільки похитала головою.

Вона мовчки попливла до вікна, наглухо завісила штори, потім повернулася до мене.

— Нам доведеться не виходити надвір, — сказала вона.

— Гаразд, — голос у мене хрипкий, ламається.

— Хочеш пити? — запитала вона.

Я знизала плечима.

— Я в нормі. А ти?

— Під контролем, — посміхнулася вона. — Я замовила для тебе їжу, вона у загальній кімнаті. Едвард нагадав мені, що ти їси частіше, ніж ми.

Я миттю насторожилася.

— Він дзвонив?

— Ні, — сказала вона і побачила, як спохмурніло моє обличчя. — Нагадав до того, як ми поїхали.

Вона обережно взяла мене за руку і повела крізь двері в залу нашого багатокімнатного номера. Я чула неголосне гудіння голосів, що долинали з телевізора. Джаспер нерухомо сидів за столом у кутку, байдуже витріщившись на новини на екрані.

Я вместилася на підлозі біля журнального столика, де на мене чекала таця з їжею, і почала дзьобати її маленькими шматочками, не звертаючи уваги, що ковтаю.

Аліса відерлася на бильце дивана і, як Джаспер, впилася відсутнім поглядом у телевізор.

Я їла повільно, не зводячи з неї очей, час від часу швидко зиркаючи на Джаспера. До мене почало доходити, що вони занадто нерухомі. Жодного разу не відірвалися від екрана, хоча зараз крутять рекламу. Я відштовхнула тачу, у животі раптом занило. Аліса поглянула на мене.

— Алісо, що не так? — запитала я.

— Все так.

Широко розплющені чесні очі... яким я не вірю.

— Що ми робимо зараз?

— Чекаємо на дзвінок Карлайла.

— А він уже мав би подзвонити?

Я зрозуміла, що вгадала. Аліса стрельнула очима від мене до телефону, що лежав на шкіряній сумочці, й назад.

— Що це означає? — голос затремтів, я боролася з собою, щоб опанувати його. — Те, що він досі не подзвонив?

— Це значить, їм немає чого повідомити нам, не більше й не менше.

Її голос був занадто врівноважений, тож дихати мені ставало дедалі важче.

Зненацька Джаспер опинився біля Аліси, ближче до мене, ніж звичайно.

— Белло, — сказав він підозріливо заспокійливим голосом, — тобі немає про що хвилюватися. Тут ти у повній безпеці.

— Я знаю.

— Тоді чому ти налякана?

Я збила його з пантелику. Він відчуває характер моїх емоцій, та не здатен прочитати думки, що викликають їх.

— Ви чули, що казав Лоран, — я говорила пошепки, але була впевнена, вони почують. — Він сказав, що Джеймс — ідеальна машина смерті. А що, як щось піде не так, як йому вдасться розділити їх? Коли щось трапиться з кимось... з Карлайлом... з Емметом... з Едвардом... — затнулася я. — Якщо та дика кішка скривдить Есме... — голос підстрибнув вище, у ньому почала накульовуватися істерична нотка. — Як я зможу жити на світі, знаючи, що винна у цьому? Ніхто з вас не повинен ризикувати заради мене...

— Белло, Белло, досить, — перебив він, слова полилися з вуст швидко, їх важко було зрозуміти. — Ти хвилюєшся не через те,

Белло. Повір мені — жодному з нас не загрожує небезпека. Ти страшенно перенапружена; не погіршуй ситуацію абсолютно непотрібними тривогами. Послухай мене! — наказав він, оскільки я відвела очі. — Наша родина сильна. Єдине, чого ми боїмося, — втратити тебе.

— Але чому ви...

Цього разу мене перебила Аліса, торкнувшись щоки холодними пальцями.

— Едвард майже ціле століття був одинаком. Тепер він знайшов тебе. Ти не бачиш змін, які бачимо ми — ми, котрі жили з ним поруч так довго. Ти гадаєш, бодай комусь із нас хочеться дивитися в його очі протягом наступних ста років, якщо він утратить тебе?

Я заглядала у її чорні очі, почуття провини поступово згасало. По мені розливався спокій, але я знала, що коли Джаспер поблизу, не можна довіряти власним відчуттям.

Це був дуже довгий день.

Ми провели його в кімнаті. Аліса зателефонувала вниз і попросила сьогодні не присилати покоївки. Вікна зачинені, телевізор працює, ніхто не дивиться його. Через правильні проміжки часу для мене приносять їжу. Сріблястий телефон, що спочивав на сумочці Аліси, візуально збільшувався з кожною наступною годиною.

Няньки мирилися з невідомістю краще за мене. Поки я крутилася на місці чи тинялася кімнатою, вони кам'янили собі далі, дві статуї з очима, що непомітно відслідковують кожен мій рух. Я вирішила зайнятися запам'ятовуванням кімнати, смугастого мережива з диванів: коричнево-жовтий, персиковий, кремовий, тьмяно-золотий, коричнево-жовтий. Інколи я концентрувалася на абстрактних візерунках, випадково знаходячи картинки у формах, як бачила їх у хмаринках в дитинстві. Я побачила блакитну руку, жінку, що розчісує волосся, котика, що потягується. Та коли тьмяно-червоне коло перетворилося на око, що пильно дивиться на мене, я відвела погляд.

Повільно тягнулася друга половина дня, я вирішила лягти у ліжко, просто щоб убити час. Я сподівалася, що, опинившись на самоті в темряві, зможу відпустити моторошні страхи, що причаїлися десь на межі підсвідомості, не здатні прорватися на поверхню під уважним Джасперовим поглядом.

Та Алліса випадково пішла слідом, наче за дивним збігом одночасно зі мною стомившись сидіти у залі. Цікаво, які конкретно вказівки вона отримала від Едварда? Я простягнулася на ліжку, вона сіла поруч, склавши ноги по-турецькому. Спершу я не звертала на неї уваги, враз відчувши, що достатньо стомлена, аби заснути. Втім, за кілька хвилин паніка, що зменшувалася у присутності Джаспера, почала випускати пазури. Я швидко відмовилася від ідеї поспати та скрутилася в клубочок, обхопивши ноги руками.

— Аллісо? — запитала я.

— Так.

Я намагалася говорити дуже спокійно.

— Як гадаєш, що вони зараз роблять?

— Карлайл хотів завести мисливця якнайдалі на північ, почекати, поки той наблизиться, заплутати його й атакувати з засідки. Есме та Розалія повинні прямувати на захід, доки жінка переслідуватиме їх. Якщо вона повернеться, вони мають їхати назад до Форкса і наглядати за твоїм батьком. Тому я гадаю, якщо вони не можуть подзвонити, все йде за планом. Мисливець перебуває доволі близько, вони не хочуть, щоб він підслухав розмову.

— А Есме?

— Я гадаю, вона вже повернулася у Форкс. Вона не телефонуватиме за найменшого ризику, що жінка підслухає. Я вважаю, вони всі просто хочуть перестрахуватися.

— Ти справді думаєш, що з ними все добре?

— Белло, скільки разів повторювати тобі, що для нас не існує небезпеки?

— А якби була, ти сказала б?

— Так. Я завжди говоритиму тобі правду, обіцяю.

Голос у неї був чесний.

Якусь мить я повагалася, потім вирішила: вона каже те, що думає.

— Тоді розкажи мені... як стають вурдалаками?

Запитання захопило її зненацька. Вона замовкла. Я переконала, щоб подивитися на неї; судячи з виразу обличчя, її розривали два протилежні відчуття.

— Едвард не хоче, щоб я розповідала тобі, — твердо сказала вона, та я відчула, що вона не згодна з цим.

— Так не чесно. Я вважаю, що маю право знати.

— Я знаю.

Я очікувально поглянула на неї.

Вона зітхнула.

— Він осканеніє.

— Це його не стосується, це наша справа. Алісо, подружко, я благаю тебе!

На той час ми справді стали подругами; вона, швидше за все, знала, що ми залишимося ними назавжди.

Вона дивилася на мене неперевершеними мудрими очима... вона робила вибір.

— Я розкажу тобі про механізм трансформації,— нарешті сказала вона,— але я не пам'ятаю, як це відбувалося зі мною, ніколи не робила цього сама й не бачила, як роблять інші, тому май на увазі: це лише теорія.

Я чекала.

— Як хижаки, ми маємо вдосталь фізичної зброї в арсеналі — набагато, набагато більше, ніж насправді потрібно. Сила, швидкість, гострота відчуттів, поминаючи вже тих із нас, хто, як Едвард, Джаспер чи я, має додаткові здібності. До того ж, як квіти-хижаки, ми приваблюємо жертву зовнішньою красою.

Я тихо сиділа, пригадуючи, як наглядно продемонстрував Едвард все перелічене на галявині.

Вона усміхнулася — широко, зловісно.

— У нас є ще одна відносно непотрібна зброя. Ми отруйні,— сказала вона, сяючи зубками.— Отрута не вбиває, просто знеухомлює жертву. Вона працює повільно, поширюючись по тілу з потоком крові; коли ми кусаємо жертву, вона відчуває занадто страшні фізичні муки, щоб утікати від нас. Це відносно непотрібна зброя, як я сказала. Якщо ми підібралися близько, жертві не врятуватися. Певна річ, трапляються винятки. Карлайл, наприклад.

— Отже... коли отрута пошириться організмом...— пробурмотіла я.

— Для повного завершення перетворення потрібно кілька днів, в залежності від того, скільки отрути потрапило в кров, як близько до серця вона увійшла у тіло. Поки серце продовжує битися, отрута поширюється, зцілюючи, трансформуючи тіло, яким мандрує. Нарешті серце зупиняється; перетворення завершено. Та весь цей час, кожну секундочку, жертва мріятиме про смерть.

Я затремтіла.

— Як бачиш, не дуже приємно.

— Едвард казав, що перетворити когось дуже важко... не розумію,— сказала я.

— Ми чимось подібні до акул. Коли ми спробували кров або навіть відчули її запах, нам дуже важко втриматися й не напиться. Інколи неможливо. Розумієш, коли ми кусаємо, куштуємо кров, це спускає гачок шаленства. Перетворення — важкий процес для обох: з одного боку, спрага крові, з іншого — нестерпний біль.

— Як думаєш, чому ти нічого не пам'ятаєш?

— Не знаю. Для решти біль трансформації — найяскравіший спогад із людського життя. Я не маю ні одного людського спогаду,— додала вона замислено й сумно.

Ми лежали мовчки; кожна думала про своє.

Минали секунди, я настільки заглибилася у власні роздуми, що майже забула про її присутність.

Раптом без жодного попередження Аліса скочила з ліжка, легко приземлившись на ноги. Моя голова різко сіпнулася вгору, я приголомшено витріщилася на неї.

— Щось змінилося,— нетерпляче сказала вона, цього разу звертаючись не до мене.

Вона дісталася дверей одночасно з Джаспером. Очевидячки, він чув нашу розмову і її несподіваний вигук. Він поклав руки їй на плечі та спрямував назад до ліжка, посадивши на краєчок.

— Що ти бачиш? — з притиском запитав він, вп'явшись поглядом у її очі, що зосередилися на чомусь далеко звідси. Я сіла ближче, нахилилася, щоб уловити тихий швидкий голос.

— Я бачу кімнату. Вона довга, всюди дзеркала. Дерев'яна підлога. Він у кімнаті, він чекає. Я бачу золоту... золоту смугу навколо дзеркал.

— Де ця кімната?

— Я не знаю. Чогось бракує — досі не прийняте одне важливе рішення.

— Коли це буде?

— Незабаром. Він буде у кімнаті з дзеркалами сьогодні, може, завтра. Все залежить від того рішення. Він чекає на щось. А зараз він у темряві.

Джаспер досвідчено ставив їй запитання, його голос був спокійний, методичний.

— Що він робить?

— Він дивиться телевизор... ні, відеосмагніфон, у темряві, в іншому місці.

— Ти бачиш, де він?

— Ні, занадто темно.

— А кімната з дзеркалами, що там іще є?

— Тільки дзеркала і золотиста штука. Стрічка, протягнена по периметру кімнати. Там є чорний стіл, на ньому стоїть велика стереосистема й телевизор. Він принесе туди відеосмагніфон, але не дивитиметься його, як у темній кімнаті. У цій кімнаті він чекатиме.

Її очі затуманилися, потім сфокусувалися на Джасперовому обличчі.

— Ще щось?

Вона похитала головою. Вони поглянули одне на одного, та не поворухнулися й на йоту.

— Що все це значить? — запитала я.

Якусь хвилюк вони мовчали, тоді Джаспер подивився на мене.

— Це значить, що плани мисливця змінилися. Він ухвалив рішення, що приведе його до кімнати з дзеркалами і до темної кімнати.

— Але ми не знаємо, де містяться ті кімнати?

— Ні.

— Та ми знаємо, що його не буде в горах на північ від Вашингтону, де на нього мали б полювати. Він вислизне від них,— невесело сказала Аліса.

— Може, нам варто подзвонити? — запитала я. Вони обмінялися серйозними поглядами, досі сумніваючись.

Тут задзвонив телефон.

Аліса перетнула кімнату швидше, ніж я встигла підвести голову, щоб поглянути на нього.

Вона натиснула кнопку й піднесла телефон до вуха, але заговорила не відразу.

— Карлайл,— видихнула вона, схоже, на відміну від мене, не відчувши ні подиву, ані полегшення.— Так,— сказала вона, подивившись на мене. Протягом довгої хвилини слухала голос у трубці.— Я щойно бачила його,— заново описала вона видіння.— Що б не змусило його сісти на літак... воно приведе його

до тих кімнат, — вона зробила паузу. — Так, — сказала Аліса у телефон, потім звернулася до мене. — Белло?

Вона простягнула телефон мені. Я побігла схопити його.

— Привіт? — прошепотіла я.

— Белло! — сказав Едвард.

— О Едварде! Я так хвилювалася!

— Белло, — незадоволено зітхнув він, — я звелів тобі хвилюватися тільки про себе.

Як неймовірно добре чути його голос! Коли він говорить, я відчуваю, як чорна хмара відчаю, що висіла наді мною, світлішає і відпливає.

— Де ти?

— Неподалік Ванкувера. Белло, мені дуже шкода, але ми загубили його. Здається, він підозрює про нас, він дбайливо витримує достатню дистанцію, щоб я не почув його думок. Зараз він зник — по всьому виходить, що сів на літак. Ми думаємо, він вирушить назад у Форкс, щоб почати все спочатку.

Я чула, як у мене за спиною Аліса ділилася інформацією з Джаспером, швидкі слова зливалися до купи, перетворюючись на легкий шумовий фон.

— Я знаю. Аліса побачила, що він утік від вас.

— Все одно тобі нема чого хвилюватися. Він не знайде нічого, що привело б його до тебе. Ти просто залишайся там і чекай, поки ми знову знайдемо його.

— Зі мною все буде гаразд. Есме наглядає за Чарлі?

— Так, жінка повернулася в місто. Вона ходила до будинку, але Чарлі тоді був на роботі. Не бійся, вона не наближалася до нього. Йому нічого не загрожує, Есме та Розалія не спускають з нього очей.

— Що вона робить?

— Напевно, намагається взяти слід. Вона цілу ніч ганяла по місту. Розалія прослідкувала, що вона побувала в аеропорту, на всіх дорогах навколо, в школі... вона копає, Белло, та нічого не знайде.

— Ти точно впевнений, що Чарлі в безпеці?

— Так, Есме не випустить його з поля зору, ми скоро повернемося в місто. Якщо мисливець з'явиться десь у околицях Форкса, він не втече від нас.

— Я сумую за тобою, — прошепотіла я.

— Я знаю, Белло. Повір мені, знаю. Ти забрала з собою половинку мене.

— Тоді приходь і поверни її,— сказала я з викликом.

— Незабаром — так швидко, як тільки зможу. Потому як убезпечу тебе,— твердо сказав він.

— Я кохаю тебе,— нагадала я.

— Ти зможеш повірити, коли я скажу — незважаючи на все, що я змусив і змушую тебе пережити,— коли я скажу, що теж кохаю тебе?

— Та я, власне, вірю.

— Я скоро прийду по тебе.

— Я чекатиму.

Щойно телефон замовк, хмара відчаю почала наповзати на мене.

Я повернулася, щоб віддати телефон Алісі. Вони з Джаспером схилилися над столом, Аліса щось малювала олівцем на аркуші готельного проспекту. Я сперлася на спинку дивана, зазираючи їй через плече.

Вона малювала кімнату: довгу, прямокутну, з вужчою квадратною секцією у задній частині. Підлога викладена повздовжніми дерев'яними паркетними дошками. Стіни зверху вниз перерізають лінії, що вказують на прогалини між дзеркалами. Навколо них на рівні пояса тягнуться довга стрічка. Стрічка, що, згідно зі словами Аліси, була золотистого кольору.

— Це балетна студія,— сказала я, раптом упізнавши знайомі обриси.

Вони здивовано поглянули на мене.

— Ти знаєш цю кімнату? — Джасперів голос був, як спокійна річка, у глибині якої мчить швидка підводна течія. Тільки я не знала, що це за течія. Аліса схилила голову над роботою, її рука літала над папірцем, навпроти задньої стіни вималювалися обриси аварійного виходу, у передньому правому кутку з'явився низенький столик зі стереосистемою та телевізором.

— Дуже схоже на місце, куди я ходила займатися танцями у вісім чи дев'ять років. Майже аналогічне приміщення,— я торкнулася пучкою сторінки в тому місці, де видавалася квадратна секція, звужуючи задню частину кімнати.— Тут були душові кабінки — вхід у них з іншого танцхолу. Стереосистема стояла тут,— вказала я на правий куток,— вона була старіша, не було

телевізора. У вестибюлі було вікно — якщо подивитися на зал крізь нього, він мав би саме такий вигляд.

Аліса та Джаспер продовжували витріщатися на мене.

— Ти впевнена, що це та студія? — спокійно поцікавився Джаспер.

— Ні, зовсім ні, я гадаю, більшість танцювальних студій виглядають однаково — дзеркала, поздовжнє бильце, — я провела пальцем по стрічці, що тягнулася навколо дзеркал. — Просто обриси приміщення видалися знайомими, — я торкнулася дверей. Як зараз пам'ятаю — у моєї балетної студії вони були саме там.

— У тебе є якась причина піти туди зараз? — запитала Аліса, перервавши мої спогади.

— Ні, не я була там років десять. Я жаклива танцюристка — на виступах мене завжди ставили у задні ряди, — зізналася я.

— Отже, ця кімната ніяк не пов'язана з тобою? — наполегливо поцікавилася Аліса.

— Ні, гадаю, там десять разів змінився власник. Я впевнена, це інша танцювальна студія деінде.

— Де розташована та, до якої ти ходила? — запитав Джаспер звичним голосом.

— Прямісінько за рогом біля маминого будинку. Я ходила туди пішки після школи... — не договорила я. Я не прогавила, як вони перезирнулися між собою.

— Значить, це було тут, у Феніксі? — він говорив ніби між іншим.

— Так, — прошепотіла я. — Ріг П'ятдесят Восьмої вулиці та Кактуса.

Ми сиділи у тиші, втупившись у малюнок.

— Алісо, цей телефон безпечний?

— Так, — заспокоїла вона. — Номер покаже, що ми перебуваємо у штаті Вашингтон.

— Тоді я можу скористатися ним, щоб зателефонувати мамі.

— Я гадала, вона у Флориді.

— Так і є, але вона збирається незабаром приїхати додому, їй не можна повертатися у будинок, доки... — мій голос затремтів. Я думала про те, що сказав Едвард: про руду вбивцю у будинку Чарлі, у школі, де зберігаються мої особисті дані...

— Як ти думаєш зв'язатися з нею?

— У них немає постійного номера, крім домашнього, вона має весь час перевіряти автовідповідач.

— Джаспере? — запитала Алліса.

Він обмізкував ситуацію.

— Не думаю, щоб це могло нашкодити нам. Звичайно, ти не повинна казати, де ти.

Я нетерпляче потягнулася до телефону і набрала знайомий номер. Пішло чотири гудки, потім я почула, як мамин бадьорий голос радить залишити повідомлення.

— Мамо,— сказала я після сигналу,— це я. Послухай, я хочу, щоб ти дещо зробила для мене. Це дуже важливо. Тільки-но отримаєш повідомлення, передзвони на цей номер...— (Аліса уже поруч, пише номер внизу на малюнку. Я уважно двічі продиктувала його).— Будь ласка, нікуди не ходи, поки не поговориш зі мною. Не хвилюйся, зі мною все гаразд, але мені треба негайно побалакати з тобою. Як би пізно ти не прослухала повідомлення, відразу передзвони мені, добре? Я люблю тебе, мамо. Бувай.

Я заплющила очі й молила Бога, щоб ніяка непередбачувана зміна планів не привела її до Фенікса до того, як вона отримає повідомлення.

Я вместилися на дивані, підбираючи з тарілки залишки недоїдених фруктів в очікуванні довгого вечора. Подумала, що можна б зателефонувати Чарлі, та я не впевнена, доїхала б я на той час додому чи ні. Я зосередилася на новинах, відслідковуючи репортажі про Флориду, про тамтешні весняні бейсбольні події, про страйки, урагани, терористичні атаки — про все, що могло змусити їх завчасно повернутися додому.

Безсмертя безперечно обдаровує вампірів безкінечним терпінням. Здається, ні Джаспер, ні Алліса взагалі не відчують потреби щось робити. Якийсь час Алліса накидала нечіткі обриси темної кімнати з видіння, що їх змогла роздивитися у світлі від екрана телевізора. Закінчивши, вона просто сиділа, дивлячись на голі стіни своїми вічними очима. Джаспер, схоже, теж не відчував ніякісінького бажання бродити по кімнаті, крадькома визирати за штори, чи з криком вилітати за двері, як хотілося мені.

Напевно, я заснула на дивані, чекаючи, коли знову задзвонить телефон. Коли Алліса несла мене в ліжку, доторк її холодних пальців несподовго розбудив мене, але я провалилася в темряву до того, як голова опинилася на подушці.

РОЗДІЛ 21. ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК

Відчувши, що знову прокинулася зарано, я зрозуміла, що день і ніч поступово міняються місцями у моєму добовому біоритмі. Я лежала в ліжку й слухала тихі голоси Аліси та Джаспера у сусідній кімнаті. Дивно уже те, що вони розмовляють досить гучно для моїх вух. Я перекотилася ліжком, доки ноги не торкнулися підлоги, й нетвердим кроком попленталася до зали.

Годинник у телевізорі повідомив, що зараз десь по другій ночі. Аліса та Джаспер сиділи разом на дивані, Аліса малювала, Джаспер дивився через її плече. Коли я зайшла, вони не підвели очей, занадто заглиблені у роботу Аліси.

Я підповзла до Джаспера, щоб крадькома й собі зиркнути на малюнок.

— Вона побачила ще щось? — тихо запитала я.

— Так. Щось привело його назад до кімнати з відеосмагнітофоном, тепер там ясно.

Я спостерігала, як Аліса малює квадратну кімнату з темними балками, що перетинають низьку стелю. Стіни оббиті деревом, трохи затемним, таке уже вийшло з моди. На підлозі лежить темний килим із візерунком. На південній стіні є велике вікно, прохід у західній стіні з'єднує її з вітальнею. З одного боку камінь — великий світло-коричневий камінь, що виходить у обидві кімнати. У центрі, якщо дивитися на кімнату з такої перспективи, стоять телевізор та відеосмагнітофон, що балансують на замаленькій для них підставці у південно-західному кутку. Старий збірний диван вигнувся дугою перед телевізором, квадратний журнальний столик примостився перед диваном.

— Телефон он там,— прошепотіла я, вказуючи рукою.

Дві пари безсмертних очей втупилися в мене.

— Це будинок моєї мами.

Аліса скочила з дивана з телефоном у руках і почала набирати номер. Я розглядала точне відтворення вітальні у маминому домі. Джаспер прослизнув нетипово близько до мене. Лець доторкнувся рукою до плеча — схоже, фізичний контакт підсилює його здатність впливати заспокійливо. Паніка притупилася, розсіялася.

Губи Аліси тремтіли зі швидкістю її слів, тихе гудіння не піддавалося розшифровці. Я не могла зосередитися.

— Белло,— сказала Аліса. Я задерев'яніло поглянула на неї.

— Белло, Едвард їде забрати тебе. Він, Еммет і Карлайл збираються відвезти тебе подалі, заховати на якийсь час.

— Едвард їде? — ці слова були для мене — наче рятувальний жилет, що дозволяє тримати голову над водою під час повені.

— Так, він сяде на перший рейс із Сієтла. Ми зустрінемо його в аеропорту, ти поїдеш із ним.

— Але моя мама... він прийшов туди по маму, Алісо! — незважаючи на Джасперів вплив, у голосі вирувала істерика.

— Ми з Джаспером залишимося тут і подбаємо про неї.

— Мені не виграти цієї війни, Алісо. Ви не можете вічно охороняти всіх моїх знайомих. Невже ти не бачиш, що він робить? Він не переслідує мене. Він відшукає і скривдить тих, кого я люблю... Алісо, я не можу...

— Ми спіймаємо його, Белло,— запевнила Аліса.

— А коли щось трапиться з вами, Алісо? Ти думаєш, мені бай-дуже? Гадаєш, мені болить тільки моя людська родина?

Аліса багатозначно поглянула на Джаспера. Густий, важкий туман апатії накрив мене, очі мимоволі заплющилися. Мозок борючись з ним, розуміючи, що відбувається. Я змусила очі розплющитися, підвелася, відступаючи від Джасперової руки.

— Я не хочу засинати,— відрізала я.

Я пішла у свою кімнату й зачинила двері, грюкнувши ними щосили, аби на самоті скаженіти від печалі. Цього разу Аліса не пішла за мною. Три з половиною години я витріщалася на стіну, скрутившись у тремтячий клубочок. Розум ходив колами, намагаючись знайти хоч якийсь вихід із кошмару. Немає порятунку, немає відстрочки у виконанні вироку. Я бачу один можливий

кінець, що пожмуро бовваніє попереду. Справа в тому, скільки людей постраждає, перш ніж я зустріну свою долю.

Єдина розрада, єдина надія залишилася у мене — знати, що я скоро побачу Едварда. Хтозна, якби просто знову побачити його обличчя, може, я б змогла знайти рішення, що вислизало від мене зараз.

Коли задзвонив телефон, я повернулася до зали, почувуючись присоромленою через свою поведінку. Сподіваюсь, я не образила їх, сподіваюсь, вони знають, наскільки я вдячна за жертви, на які вони йдуть заради мене.

Аліса говорила, як завжди, швидко, мою увагу привернуло інше — вперше у кімнаті не було Джаспера. Я поглянула на годинник. Пів на шосту ранку.

— Вони щойно сіли на літак,— сказала Аліса.— Приземляться за п'ятнадцять до одинадцятої.

Змусити себе дихати ще кілька годин, потім він буде тут.

— Де Джаспер?

— Виселяє нас із номера.

— Ви не залишитесь тут?

— Ні, ми переберемося ближче до будинку твоєї мами.

Від її слів у мене занило у животі.

Телефон задзвонив знову і відвернув мою увагу. Вона мала здивований вигляд, і я вийшла наперед, з надією простягаючи руку, щоб узяти мобільний.

— Алло,— сказала Аліса.— Ні, вона поруч,— віддала вона мобільний мені.— Твоя мама,— беззвучно поворухнула вона губами.

— Алло.

— Белло? Белло?

Мамин голос, знайомий тон, який я тисячу разів чула в дитинстві, підходячи занадто близько до краю тротуару чи завіявши кудись із її очей у натовпі. Це був голос паніки.

Я зітхнула. Я очікувала на це, хоча намагалася зробити повідомлення якомога менш тривожним без втрат у нагальності.

— Мамо, не хвилюйся,— заспокійливо сказала я, повільно відходячи подалі від Аліси. Не впевнена, що зможу брехати переконливо, відчуюючи на собі її погляд.— Все добре, чуєш, добре! Просто дай мені хвилинку, я все поясню, обіцяю.

Я замовкла, здивована тим, що вона досі не перебила мене. Невже розірвався зв'язок?

— Мамо?

— Будь дуже обережною, не говори нічого без мого наказу.

Голос, що розмовляв зі мною зараз, був таким же незнайомим, як і несподіваним. Тенор, дуже приємний, ідеальний чоловічий голос — таким розмовляють власники шикарних автівок у рекламі. Говорив він дуже швидко.

— Мені немає потреби робити боляче твоїй матері, будь ласка, точно виконуй мої вказівки — і з нею нічого не трапиться, — він зробив паузу, а я слухала, онімівши від жаху. — Дуже добре. Молодець, — привітав мене він. — Тепер повторюй за мною і, переконливо прошу, говори природно. Скажи: «Ні, мамо, залишайся у Флориді».

— Ні, мамо, залишайся у Флориді, — сказала я майже пошепки.

— Бачу, це буде нелегко, — голос зацікавлений, досі приятний та дружній. — Чому б тобі зараз не піти в іншу кімнату, щоб твоє обличчя не зруйнувало нашої маленької вистави? Твоя мама не повинна страждати. Коли йтимеш, будь ласка, скажи: «Мамо, прошу, послухай мене». Кажі зараз.

— Мамо, прошу, послухай мене, — благав мій голос. Я повільно попрямувала до спальні, відчуваючи спиною схвильований погляд Аліси. Зачинила двері, намагаючись чітко мислити всупереч жахові, що скував мозок.

— Гаразд, тепер ти сама? Відповідай так або ні.

— Так.

— Але вони чують тебе, не сумніваюся.

— Так.

— Добре, тоді, — вів далі люб'язний голос, — скажи: «Мамо, повір мені».

— Мамо, повір мені.

— Все вийшло набагато краще, ніж я очікував. Я приготувався чекати, та твоя мати прибула раніше. Все обернулося на краще, хіба ні? Менше непевності, менше тривоги.

Я чекала.

— Тепер я хочу, щоб ти слухала дуже уважно. Потрібно, щоб ти вислизнула від своїх друзів; як гадаєш, це тобі під силу? Відповідай так або ні.

— Ні.

— Страшенно прикро чути. Я сподівався, ти виявишся трішки вигадливішою. Як гадаєш, ти зможеш втекти від своїх друзів,

якщо від цього залежатиме життя твоєї мами? Відповідай так або ні.

Я маю зробити це. Має бути спосіб. Я пригадала, що ми поїдемо в аеропорт. Аеропорт «Скай Гарбор Інтернешнл» — переповнений, спланований так, що кого завгодно зіб'є з пантелику...

— Так.

— Вже краще. Я впевнений, це буде нелегко, та коли у мене виникне найменша підозра, що ти прийшла не сама... ну, скажімо так, це закінчиться дуже погано для твоєї мами,— пообіцяв дружній голос.— Ти, напевно, знаєш про наш вид достатньо, щоб усвідомлювати, наскільки швидко я дізнаюся, якщо ти спробуєш привести когось. І як мало часу знадобиться, щоб покінчити з твоєю мамою, якщо до цього дійде. Ти зрозуміла? Відповідай так або ні.

— Так,— урвався мій голос.

— Чудово, Белло. Тепер ти маєш зробити ось що. Підеш у будинок своєї матері. Поряд із телефоном знайдеш номер. Набереш його, і я скажу тобі, куди йти далі...— (Я знаю, куди я піду, де все закінчиться, але точно слідуватиму його вказівкам).— Ти зможеш зробити це? Відповідай так або ні.

— Так.

— Белло, будь ласка, до полудня. У моєму розпорядженні не цілий день,— ввічливо сказав він.

— Де Філ? — коротко запитала я.

— Белло, будь обережною. Будь ласка, дочекайся, поки я звелю тобі говорити.

Я чекала.

— Зараз дуже важливо, щоб, коли ти повернешся до своїх друзів, вони нічого не запідозрили. Скажеш їм, що дзвонила мама і ти поки що заборонила їй повертатися додому. Тепер потвори за мною: «Спасибі, мамо». Кажі зараз.

— Спасибі, мамо,— на очі наверталися сльози. Я щосили намагалася стримати їх.

— Скажи: «Я люблю тебе, мамо, до скорої зустрічі». Кажі зараз.

— Я люблю тебе, мамо,— нерозбірливо промимрила я.— До скорої зустрічі,— пообіцяла я.

— До побачення, Белло. З нетерпінням очікую на наступну зустріч,— повісив він слухавку.

Я досі притискала телефон до вуха. Суглоби задерев'яніли від жаху, я не могла розігнути пальців, щоб покласти його.

Я знала, що маю подумати, та в голові був лише мамин голос і паніка у ньому. Минали секунди, я боролася, щоб опанувати себе.

Повільно-повільно почали пробиватися думки крізь міцну стіну з болю. Потрібен план. Я не маю вибору, є тільки один шлях — піти до кімнати з дзеркалами й загинути. У мене немає жодних гарантій, нічого, що змусило б його не вбивати маму. Я можу лише сподіватися, що Джеймс вдовольниться перемогою у грі, що взяти гору над Едвардом буде для нього достатньо. Мене охопив відчай; я не зможу торгуватися з ним, нічого не можу запропонувати чи притримати, щоб уплинати на нього. Все одно у мене немає вибору. Я мушу спробувати.

Я загнала страх якомога далі всередину. Рішення ухвалене. Який сенс марнувати час, страждаючи через його наслідки? Я повинна думати чітко, адже Аліса та Джаспер чекають на мене, втекти від них зараз — моє першочергове, майже нереальне завдання.

Я подякувала долі, що Джаспера немає в номері. Якби він відчув мої гострі страждання протягом останніх п'яти хвилин, як би я змогла втримати його від підозр? Я притлумила страх, тривогу, намагаючись затамувати їх. Зараз ці почуття — завелика розкіш для мене. Я не знаю, коли він повернеться.

Я зосередилася на втечі. Залишається сподіватися, що обізнаність із будівлями аеропорту стане зайвим козирем у моїх руках. Яюсь треба позбутися Аліси...

Я знала, що Аліса чекає у сусідній кімнаті, переймається. Але була ще одна річ, яку я повинна з'ясувати на самоті до Джасперового повернення.

Я повинна змиритися з тим, що ніколи не побачу Едварда, не зможу навіть востаннє крадькома глянути на його обличчя, щоб понести його з собою у дзеркальну кімнату. Я збираюся зробити йому дуже боляче і не можу попроситися з ним. Я дозволила хвилям нелюдського страждання пройти крізь мене, на мить заволодіти мною. Потім заштовхала їх усередину й пішла подивитися в очі Алісі.

Єдиний вираз, на який я спромоглася, — маска тупої апатії. Я побачила, що Аліса насторожилася, і не стала чекати на запитання. У мене є сценарій, а імпровізації мені тепер явно не під силу.

— Мама розхвилювалася, хотіла примчати додому. Але все гаразд, я переконала її нікуди не їхати,— мій голос міг би належати ходячому мерцеві.

— Ми потурбуємося, щоб із нею нічого не трапилося, не хвилюйся, Белло.

Я відвернулася — не можна дозволяти їй бачити моє обличчя.

Погляд упав на порожній бланк із готельного проспекту, що лежав на столі. Я повільно пішла до нього, у голові народжувався план. Там також лежить конверт. Це добре.

— Алісо,— повільно запитала я, не повертаючись, намагаючись говорити спокійно,— я напишу лист для мами, ти передаси його? Я маю на увазі, залишиш у будинку?

— Звісно, Белло,— обережно відповіла вона. Вона бачила, що я тріщу по швах. Я маю краще контролювати емоції.

Я пішла у спальню й опустила на коліна біля маленької тумбочки. І почала писати. Рука тремтить, пишу як курка лапою.

Едварде!

Я люблю тебе. Вибач мені. У нього моя мама, я маю спробувати. Я знаю, це може не спрацювати. Мені дуже, дуже шкода.

Не гнівайся на Алісу та Джаспера. Якщо мені вдасться вислизнути від них, це буде диво. Подякуй їм замість мене. Особливо Алісі, будь ласка.

І прошу тебе, не йди за ним. Я гадаю, він хоче саме цього. Я не витримала, коли хтось постраждає через мене, особливо ти. Будь ласка, виконай моє єдине прохання. Заради мене.

Я кохаю тебе. Пробач мені.

Белла.

Я дбайливо склала лист і запечатала конверт. Рано чи пізно він знайде адресата. Можу лише сподіватися, що Едварда зрозуміє і бодай цього разу дослухається до моїх слів.

Потім я дбайливо запечатала своє серце.

РОЗДІЛ 22. ХОВАНКИ

Написання листа забрало набагато менше часу, ніж я очікувала — враховуючи жах, відчай, тремтіння серця. Хвилини тягнулися повільніше, ніж завжди. Коли я повернулася до Аліси, Джаспера ще не було. Я боялася залишатися з нею в одній кімнаті, боялася, що вона здогадається... і з тої ж причини боялася уникати її.

Ніколи б не подумала, що на той момент моє змучене, роз'ятрене ество здатне на подив. Та все-таки здивувалася, побачивши, як Аліса нахилилася над столом, вчепившись у нього обома руками.

— Алісо?

Вона ніяк не зреагувала на власне ім'я, голова повільно перевалювалася з боку на бік, я побачила її обличчя. Відсутній, затуманений погляд... Думки полетіли до мами. Невже я спізнилася?

Я помчала до неї, механічно простягаючи руку, щоб торкнутися її.

— Алісо! — батогом прорізав тишу Джасперів голос, за мить він опинився біля неї, поклав свої руки на її, змусивши їх розслабитися. На іншому боці кімнати хитнулися й зачинилися з тихим клацанням двері.

— Що ти бачиш? — запитав він.

Вона відвернула обличчя від мене й заховала у нього на грудях.

— Белла, — сказала вона.

— Я тут, — відповіла я.

Її голова засіпалася, очі втупилися в мої, їхній вираз досі був по-дивному порожній. Я відразу зрозуміла, що вона не говорить зі мною, а відповідає на запитання Джаспера.

— Що ти побачила? — мовила я. У моєму тьмяному, байдужому голосі не було запитання.

Джаспер різко поглянув на мене. Я намагалася затримати на обличчі відсутній вираз, чекала. Його спантеличені очі блискавично сновигали між нашими з Алісою обличчями, відчуваючи хаос... тепер я здогадувалася, що побачила Аліса.

Я відчула, як мене огортає атмосфера абсолютного спокою. Я радісно привітала її, використавши для того, щоб стиснути емоції в кулак, тримати їх під контролем.

Аліса прийшла до тями.

— Насправді нічого, — нарешті відповіла вона неймовірно спокійним та переконливим голосом. — Лише кімната, що й раніше.

Вона кінець кінцем поглянула на мене — обличчя урівноважене, зосереджене.

— Хочеш поснідати?

— Ні, поїм в аеропорту.

Я також — ходяче втілення спокою. Я пішла у ванну прийняти душ. Наче позичивши у Джаспера надзвичайну чутливість до емоцій, я відчувала дике — хоча добре приховане — відчайдушне бажання Аліси, щоб я залишила кімнату, аби вона опинилася наодинці з Джаспером. Тоді вона змогла б сказати йому, що вони роблять щось не так, що на них чекає поразка...

Я методично готувалася, зосереджуючись на кожному маленькому завданні. Розпустила волосся, воно водоспадом закрутилося навколо обличчя, затуливши його. Мирний настрій, створений Джаспером, поступово переповнював мене, допомагав чітко мислити. Допомагав збудувати план. Я перерила сумку в пошуках шкарпетки з готівкою. Висипала вміст у кишеню.

Мені не терпілося опинитися в аеропорту, тому я зраділа, що ми поїхали ще до сьомої. Цього разу я сама окупувала задне сидіння чорної машини. Аліса обперлася на двері, обличчям до Джаспера, але кожні пару секунд стріляла на мене очима з-під чорних окулярів.

— Алісо? — запитала я байдуже.

Вона насторожилася.

— Так.

— Як це працює? Видіння, які ти бачиш? — я втупилася у вікно, голос звучав змучено. — Едвард казав, нічого не визначено напевно... все може змінитися?

Вимовити його ім'я виявилось набагато важче, ніж я могла собі уявити. Либонь, це стривожило Джаспера — нова хвиля спокою прокотилася автомобілем.

— Так, може... — пробурмотіла вона — з надією, подумала я. — Одні речі я знаю певніше за інші... погоду, наприклад. З людьми складніше. Я бачу курс, яким вони йдуть, лише поки вони не зійшли з нього. Щойно вони змінюють думку — приймають нове рішення, не важливо, наскільки мізерне, майбутнє зміщується.

Я замислено кивнула.

— Отже, ти не могла побачити Джеймса у Феніксі, доки він не вирішив приїхати сюди.

— Так, — погодилася вона, знову нашорошившись.

Вона не бачила мене у дзеркальній кімнаті з Джеймсом, поки я не вирішила зустрітись з ним. Я намагалася не думати, що вона побачила. Не хочу, щоб моя паніка змусила Джаспера запідозрити щось. У будь-якому разі тепер, після видіння Аліси, вони наглядатимуть за мною вдвічі пильніше. Схоже, завдання стає нерéalним.

Ми дісталися аеропорту. Мені щастить — чи, може, просто збіг. Літак Едварда приземлиться у четвертому терміналі, найбільшому, там сідає переважна більшість рейсів, тож нічого дивного, що він прибуває туди. Але цей термінал ідеально пасує для втілення мого задуму — найбільший, найзаплутаніший. На третьому поверсі є двері, що можуть стати єдиним шансом.

Ми припаркувалися на четвертому поверсі велетенського гаража. Я йшла попереду, вперше в житті краще за них орієнтуючись у довколишніх умовах. Ми спустилися на ліфті на третій поверх, де виходили пасажери. Аліса та Джаспер вбили чимало часу, розглядаючи табло відльотів. Я чула, як вони обговорюють плюси і мінуси Нью-Йорка, Атланти, Чикаго. Міста, у яких я ніколи не була. І ніколи не побуваю.

Я чекала на вдалу нагоду, згораючи від нетерпіння, мимоволі постукуючи пальцями по підлозі. Ми сиділи на довгих рядах

стілців перед металодетекторами. Джаспер та Аліса вдавали, що роздивляються людей, насправді ж спостерігали за мною. Щоразу, коли я на сантиметр посувалася у кріслі, парочка крадькома кидала на мене блискавичні погляди. Ситуація безнадійна. Може, варто побігти? Чи наважаться вони насильно зупиняти мене у людному місці? Чи просто підуть назирці?

Я витягнула з кишені непідписаний конверт, поклала зверху на чорну шкіряну сумочку Аліси. Вона поглянула на мене.

— Мій лист,— сказала я.

Вона кивнула, засовуючи його у верхнє відділення. Він швидко знайде адресата.

Минали хвилини, наближався час прибуття Едварда. Просто неймовірно, як кожна клітинка мого тіла, здається, знала, що він наближається, прагнула зустрітися з ним. Так іще важче. Я збагнула, що намагаюся вигадати виправдання, щоб залишитися, побачити його, а потім втікати. Та я знала: це неможливо, якщо я хочу мати хоч якийсь шанс вирватися.

Кілька разів Аліса пропонувала зводити мене поснідати. Пізніше, казала я, не зараз.

Я втупилася на табло прильотів, спостерігаючи, як рейс за рейсом прибувають за розкладом. Рейс із Сієтла підповзав ближче до верху.

Коли залишалось всього півгодини для здійснення втечі, цифри змінилися. Його літак прилетить на десять хвилин раніше. У мене немає часу.

— Я хочу поснідати зараз,— швидко сказала я.

Аліса підвелася.

— Я піду з тобою.

— Ти не заперечуєш, якщо Джаспер складе мені компанію? — запитала я.— Я почуваюся трохи...— я не закінчила речення. Вираз очей достатньо божевільний, щоб бути промовистішим за слова.

Джаспер скочив на ноги. У Аліси вигляд був спантеличений, та — з полегшенням побачила я — не підозріливий. Напевно, вона приписувала зміну у видінні хитрощам мисливця, а не ймовірності моєї зради.

Джаспер мовчки йшов поруч, його рука лежала на моєму поперекові, наче він підтримував мене. Я вдала, що мене нічого не зацікавило в кількох перших кафе, видивляючись те, що мені

насправді потрібно. Ось і воно, за рогом, поза досяжністю гострих очей Аліси: жіночий туалет на третьому поверсі.

— Ти не проти? — запитала я Джаспера, коли ми проходили повз. — Я на хвилинку.

— Я стоятиму тут, — сказав він.

Щойно за мною зачинилися двері, я побігла. Пам'ятаю, як колись заблукала, вийшовши не туди з цього туалету, тому що в ньому є два виходи.

Невеличка пробіжка від інших дверей — і я опинюся просто біля ліфтів. Якщо Джаспер залишиться там, де сказав, я не потраплю в поле його зору. Я мчала не озираючись. Це мій єдиний шанс — навіть якщо він бачив мене, я мала рухатися вперед. Люди витріщалися, мені було байдуже. За рогом чекав ліфт, я кинулася вперед, встромивши руку в двері переповненої кабінки, що їхала вниз. Протиснулася всередину, не звертаючи уваги на протести пасажирів, і поглянула на панель, щоб переконатися, що кнопку першого поверху натиснули. Вона світилася, двері зачинилися.

Не встигли вони відчинитися, як я вискочила назовні. Позаду почулося роздратоване бурчання. Я сповільнила крок, проходячи повз охоронців біля ескалаторів із багажем, але знову побігла, побачивши двері з написом «Вихід». Я ніяк не можу знати, чи почав наразі Джаспер шукати мене. Якщо він іде на запах, у мене є лічені секунди. Я вистрибнула за автоматичні двері, мало не гепнувшись на траву, коли вони відчинилися занадто повільно.

Вдвоє переповненого узбіччя я не побачила жодного таксі.

У мене немає часу. Аліса та Джаспер або от-от збагнуть, що я зникла, або уже збагнули. Не встигну я оком кліпнути, як вони знайдуть мене.

У автобусі до готелю «Гаят» за кілька метрів від мене саме зачинялися двері.

— Стривайте! — закричала я і побігла, махаючи водів'я руками.

— Це автобус до «Гаяту», — спантеличено сказав той, відчиняючи двері.

— Так, — сердито пхикнула я, — туди мені й потрібно, — покvapилася я вгору східцями.

Спочатку його насторожила відсутність багажу, та потім він знизав плечима: мовляв, не моя справа, навіщо перепитувати.

Більшість місць були вільними. Я сіла якнайдалі від інших мандрівників і дивилася з вікна, як спершу тротуар, тоді аеропорт віддаляються від мене. Не могла не уявляти, як Едвард стоятиме біля дороги, де обірветься слід запаху. Я досі не маю права плакати, сказала я собі. У мене попереду довгий шлях.

Удача не залишила мене. Перед «Гаятом» стомлена на вигляд парочка виймала з багажника таксі останні валізи. Я вистрибнула з автобуса, помчала до таксі, прослизнувши на сидіння ззаду за водієм. Стомлена пара і таксист витріщилися на мене.

Я сказала отетерілому хлопцеві мамину адресу.

— Мені треба туди якнайшвидше.

— Це ж в Скотсдейлі, — поскаржився він.

Я жбурнула через сидіння чотири двадцятки.

— Достатньо?

— Звичайно, мала, жодних проблем.

Я відкинулася назад, склавши руки на колінах. Навколо метушилося знайоме місто, але я не дивилася у вікно. Я докладала всіх зусиль, щоб тримати себе в руках. Я була сповнена рішучості не втратити самовладання, так вдало втіливши у життя свій план. Немає сенсу дозволяти собі більше заплутуватися у жахові та тривозі. Шлях визначено. Я просто повинна йти по ньому.

Тому замість того, щоб панікувати, я заплющила очі й провела двадцятихвилинну поїздку з Едвардом.

Я уявляла, що залишилася в аеропорту, щоб зустрітися з ним. Малювала картинку, як стаю навшпиньки, щоб раніше здалеку побачити його обличчя. Як швидко, як граційно рухається він крізь натовп людей, що розділяє нас! Потім я біжу, щоб хутчіше перетнути останні кілька метрів між нами, як завжди нерозважливо, й опиняюся у його мармурових руках, нарешті в безпеці.

Хотіла б я знати, куди б ми вирушили. Десь на північ, щоб він міг виходити надвір удень. Чи у віддалене безлюдне місце, де б ми лежали на сонечку. Я уявила його на узбережжі: шкіра сяє не гірше за море. Не мало б значення, як довго нам довелося б переховуватися. Хіба не рай опинитися зачиненою з ним у готельному номері? Є стільки запитань, які я хочу поставити йому. Я могла б цілу вічність розмовляти з ним, ніколи не спати, не відходити від нього.

Я чітко бачила його обличчя... майже чула голос. На коротку мить я стала щасливою всупереч жаху, безнадії. Мене так

поглинули страшенно далекі від реальності мрії, що я абсолютно втратила відчуття часу.

— Агов, який, ти казала, номер?

Запитання таксиста проштрикнуло фантазії, як повітряну кульку, солодка омана репнула, як стиглий кавун. Страх, похмурий та суворий, тільки й чекав, щоб заповнити порожнечу, що виникла на їхньому місці.

— П'ятдесят Восьма, двадцять перший номер,— промовила я здушено. Таксист зиркнув назад, розхвилювавшись, що у мене напад чи щось у такому дусі.

— Тоді ми на місці,— йому не терпілося випхати мене з машини — мабуть, сподівався, що я не вимагатиму заздалегідь.

— Дякую,— прошепотіла я. Боятися нема чого, нагадала я собі. Будинок порожній. Я повинна поспішати — мама чекає на мене, їй страшно, її життя залежить від мене.

Я чкурнула до дверей, механічно потягнувшись, щоб дістати ключа з-під карнизу. Відімкнула двері. В середині темно, пусто, звично. Я помчала до телефону, дорогою ввімкнувши світло у кухні. Там на білій дошці написаний маленькими охайними цифрами десятизначний номер. Пальці плуталися у кнопках, набирали не те. Довелося скинути й почати заново. Цього разу я зосередилася виключно на кнопках, уважно натискаючи одну по одній. Тремтячою рукою піднесла слухавку до вуха. Пішов один гудок.

— Привіт, Белло! — відповів спокійний голос.— Як швидко. Я вражений.

— З мамою все гаразд?

— Просто чудово. Не хвилюйся, Белло, я не сваритимусь із нею. Хіба що ти прийшла не сама.

Приємний, веселий голос.

— Сама.

За все життя я не була самотнішою.

— Дуже добре. Тепер. Ти знаєш балетну студію просто за рогом твого будинку?

— Так. Я знаю, як дістатися туди.

— Що ж, тоді до скорої зустрічі.

Я повісила слухавку.

Я пролетіла через кімнату, вискочила в двері на нестерпну спеку.

Не було часу озиратися на будинок, та я й не хотіла дивитися на нього зараз. Його пуста втілює страх, не теплоту домашнього вогнища. Останнім у рідних стінах ходив мій ворог.

Я майже фізично могла, скосивши оком, побачити маму в тіні великого евкаліпта, біля якого я гралася в дитинстві. А може, вона стоїть навколішках біля поштової скриньки на маленькому шматочку запиленої землі — кладовищі всіх квітів, які вона намагалася виростити. Спогади кращі за те, що я бачу сьогодні. Але я втікала подалі від них, до рогу, залишаючи все позаду.

Я рухалась повільно, наче бігла по вологому піску. Схоже, я розучилася ходити по бетону. Він не дає мені достатньо опори. Я кілька разів перечепилася, один раз впала, приземлившись на руки й пошкрябавши їх об тротуар, похитуючись пішла далі, щоб знову податися вперед і ледве не впасти. Кінець кінцем я дісталася рогу. Залишився один квартал; я побігла, піт градом котився по обличчю, я важко дихала. Сонце пекло шкіру, воно було занадто яскраве, здається, воно відбивалося від білого бетону й сліпило мене. Я почувалася надзвичайно незахищеною. Набагато пристрасніше, ніж коли-небудь могла б припустити, захотіла я опинитися під захисним зеленим покривом лісу в Форксі... вдома.

Обігнувши останній ріг і опинившись на вулиці Кактус, я побачила студію, що виглядала точнісінько, як у спогадах. Стоянка перед нею порожня, на всіх вікнах опущені жалюзі. Я вже не могла бігти — не могла дихати; фізичні вправи та страх зробили своє діло на славу. Я думала про маму, щоб хоч пересувати ноги: одна-друга, одна-друга.

Підійшовши ближче, я побачила прикріплене до дверей повідомлення, написане від руки на яскраво-рожевому папері. Воно стверджувало, що танцстудію зачинено на весняні канікули. Я взялася за ручку, обережно потягнула її. Не замкнено. Я спробувала заспокоїти дихання і відчинила двері.

У вестибюлі темно, пусто і прохолодно, тихо гуде кондиціонер. Пластикові литі стільці складені вздовж стін, від килима пахне шампунем. У західному танцхолі темно, побачила я крізь відчинене оглядове вікно. У східному, більшому, ввімкнене світло. Але жалюзі на вікнах опущені.

Мене охопив такий сильний жах, що я буквально завмерла на місці, ніби потрапивши в капкан. Не могла змусити ноги рухатися вперед.

Потім мене покликав мамин голос.

— Белло? Белло? — та сама істерична паніка. Я помчала до дверей, на звук її голосу.

— Белло, ти налякала мене! Ніколи більше не роби так зі мною! — вів далі голос, коли я вскочила у довгу кімнату з високою стелею.

Я озирнулася довкола, намагаючись визначити, звідки лунає голос. Я почула, як вона засміялася, обернулася на звук.

Ось де вона, на екрані телевізора, полегшено куйовдить моє волосся. Це День Подяки, мені дванадцять. Ми востаннє поїхали в гості до бабусі у Каліфорнію, вона померла наступного року. Ми пішли на пляж, я перехилилася далеко за край пірсу. Вона побачила, як я молочу п'ятами, намагаючись відновити рівновагу.

— Белло? Белло? — перелякано закричала вона.

Екран телевізора став блакитним.

Я повільно повернулася. Він нерухомо завмер біля запасного виходу — так нерухомо, що я спершу не помітила його. У руці він тримав пульт. Довгу мить ми мовчки дивилися одне на одного, тоді він посміхнувся.

Він підійшов до мене, досить близько, пройшов повз, щоб покласти пульт на столик поруч із відеомагнітофоном. Я обережно повернулася, щоб прослідкувати за ним.

— Вибач, Белло, хіба не краще, що твоїй матері не довелося вплачуватись у це? — запитав він увічливим ласкавим голосом.

Мене раптом як осяяло. З мамою все добре. Вона досі у Флориді, так і не отримала мого повідомлення. Вона ніколи не відчувала невимовного жаху, дивлячись у темно-червоні очі на ненормально блідому обличчі переді мною. З нею все гаразд.

— Так, — відповіла я; голос забринів від полегшення.

— Як підказує мені слух, не схоже, щоб ти розгнівалася, що я надурив тебе.

— Я не серджуся.

Неочікуване піднесення додало мені мужності. Яка тепер різниця? Незабаром усе закінчиться. З Чарлі, з мамою нічого не трапиться, їм ніколи не доведеться боятися. Я відчула мало не ейфорію. Аналітична частина мозку попереджала, що я перебуваю небезпечно близько до того, щоб зламатися від стресу.

— Як дивно. Ти справді так думаєш, — темні очі зацікавлено вивчали мене. Зіниці чорні, лише по краях бринить рубіновий

відтінок. Голодний.— Маю віддати належне тому дивакуватору клану — ви, люди, буваєте доволі цікавими. Гадаю, я розумію, що приваблює їх спостерігати за вами. Неймовірно — схоже, деякі з вас цілковито позбавлені егоїзму.

Він стояв за метр, склавши руки нахрест, і допитливо дивився на мене. У його обличчі, у позі не було загрози. Він мав пересічний вигляд: лице, фігура — нічого особливого, абсолютно. Лише біла шкіра та кола під очима, до яких я звикла останнім часом. На ньому була блакитна сорочка з довгими рукавами та вицвілі сині джинси.

— Гадаю, ти зараз скажеш мені, що твій хлопець помститься за тебе? — запитав він, як мені здалося, з надією.

— Ні, я так не думаю. Принаймні, я попросила його не робити цього.

— І що він відповів тобі?

— Не знаю.— (Як на подив легко вести бесіду з цим вишуканим мисливцем).— Я залишила йому листа.

— Як романтично — останній лист. Як гадаєш, він вшанує твою останню волю? — голос став твердішим, натяк на сарказм ледь спотворив увічливий тон.

— Сподіваюся, так.

— М-м-м. Що ж, наші сподівання не співпадають. Бачиш, все пройшло занадто легко, швидко. Якщо говорити начистоту, я розчарований. Я очікував на набагато складніше завдання. А врешті-решт мені знадобилося лише трохи везіння.

Я мовчки чекала.

— Коли Вікторії не вдалося підібратися до твого батька, я наказав їй більше довідатися про тебе. Немає сенсу гасати по планеті, вистежуючи тебе, коли я міг чекати в зручних умовах у обраному мною місці. Тому після розмови з Вікторією я вирішив поїхати у Фенікс — завітати в гості до твоєї матері. Я чув, як ти казала, що збираєшся додому. Спершу я й не мріяв, що ти справді поїдеш туди. Та потім мені стало цікаво. Люди — передбачувані створіння, вони люблять знайомі, безпечні місця. Хіба не ідеальна хитрість — вирушити в останнє місце, де варто переховуватися, туди, де сказала, що будеш?

Звісно, я не знав напевно, було лише передчуття. Зазвичай я по-особливому відчуваю жертву, на яку полюю, називай це шостим чуттям, якщо хочеш. Прийшовши у будинок твоєї матері, я

прослухав повідомлення, але не знав точно, звідки ти телефонувала. Дуже корисно було отримати твій номер, та враховуючи все, відоме мені, ти могла бути хоч в Антарктиці, а гра не спрацює, якщо тебе не буде поблизу.

А тоді твій хлопець сів на літак до Фенікса. Природно, що Вікторія спостерігала за ними для мене; у грі з такою великою кількістю гравців я не міг працювати на самоті. Отже, вони підтвердили мої сподівання, що ти все-таки перебуваєш тут. Я приготувався; на той час я вже переглянув чарівне домашнє відео. Далі залишалося тільки поблєфувати на совість.

Знаєш, усе пройшло легко, навіть легше, ніж зазвичай. Тому, як бачиш, я сподіваюся, що ти помиляєшся щодо свого хлопця. Едварда, правильно?..

Я не відповіла. Бравада добігала кінця. Я відчувала, що скоро його зловтіха дійде до логічного завершення. Так чи інак, вона призначалася не для мене. Велике діло перемогти мене, слабку людину!

— Ти не будеш проти, ну, не дуже проти, якщо і я залишу невеличкий лист для твого Едварда?

Він зробив крок назад і торкнувся цифрової відеокамери розміром з долоню, що лежала згори на стереосистемі. Маленька червона лампочка вказувала, що вона вже працює. Він покрутив її, збільшив кадр. Я нажахано витріщилася на нього.

— Мені шкода, та не думаю, що він зможе опиратися бажанню полювати на мене потому, як перегляне це. Я хочу, щоб він не прогавив анінайменшої деталі. Все це для нього, певна річ. Ти просто людина, котрій не пощастило опинитися у не тому місці у не той час і, безперечно, мушу зазначити, у не тій компанії.

Він, посміхаючись, зробив крок назустріч.

— Перш ніж ми почнемо...

Я відчула, як від його слів усередині заворушилася відраза. Такого я не передбачила.

— Я тільки хочу дещо пояснити, так, загалом. Відповіді ввесь час були в нього під носом, я боявся, що Едвард побачить їх і зіпсує розвагу. Так сталося одного разу, дуже-дуже давно. Одного-єдиного разу, коли жертві вдалося врятуватися від мене.

Бачиш, той вурдалак, який по-дурному був закоханий у мою маленьку жертву, зробив вибір, для якого твій Едвард виявився

заслабким. Коли старий дізнався, що я полюю на його маленьку подружку, він викрав її з божевільні, де працював — я ніколи не зрозумію одержимості, яку деякі вампіри відчують до людей,— й убезпечив, відібравши людське життя. Вона, напевно, навіть не помітила болю, бідне маленьке створіння. Вона занадто довго простирчала у чорній дірі палати. На сто років раніше її б спалили на вогнищі за видіння. У двадцятих роках двадцятого століття на неї чекала божевільня та шокова терапія. Коли вона розплющила очі, сильна новою молодістю, їй здалося, що вона вперше бачить сонце. Старий зробив її могутнім вампіром, у мене не було причин переслідувати її далі,— він зітхнув.— Я помстився, знищивши старого.

— Аліса,— приголомшено видихнула я.

— Так, твоя маленька подружка. Я здивувався, побачивши її на галявині. Тому, гадаю, клан повинен знайти певну розраду в цій історії. Я отримав тебе, у них є вона. Жертва, що врятувалася від мене,— власне, це досить почесно.

А вона пахла так смачно! Досі шкодую, що не спробував її... вона пахла навіть краще за тебе. Вибач, я не хотів образити тебе. У тебе дуже приємний запах. Квітковий...

Він зробив іще один крок до мене, доки не опинився всього за кілька сантиметрів. Узяв пасмо волосся, обережно вдихнув аромат. Ніжно повернув локон на місце, пригладивши його, і я відчула на шиї холодні пальці. Він піднявся вище, щоб вдарити великим пальцем по щоці. На обличчі написана цікавість. Я найбільше хотіла втекти, але наче закам'яніла. Не могла відхилитися бодай на міліметр.

— Ні,— пробурмотів він сам до себе, опускаючи руку,— не розумію,— зітхнув він.— Гадаю, нам треба рухатися далі. Потім я зателефоную твоїм друзям, скажу, де знайти тебе, і залишу своє маленьке повідомлення.

Тепер мене точно нудить. Скоро буде боляче, я бачу це по його очах. Для нього не достатньо перемогти, напитися й піти собі. Не буде швидкого кінця, на який я розраховувала. Коліна затремтіти, я боялася, що от-от упаду.

Він відійшов назад, почав невимушено кружляти навколо мене, наче намагаючись знайти найкращий ракурс для споглядання статуї в музеї. Коли він нарешті вирішив, звідки почати, його обличчя не втратило відкритого дружнього виразу.

Він різко подався вперед, я впізнала нахил, приємна посмішка повільно розтягувалася, росла, доки не перетворилася з посмішки на демонстрацію викривлених блискучих зубів.

Я нічого не могла зробити з собою — я спробувала втекти. Хоча я знала, що це марно, хоча ноги підкошувалися, та паніка заволоділа мною, і я щодуху пришпарила до аварійного виходу.

Він блискавично опинився переді мною. Я не бачила, скористався він рукою чи ногою, так швидко все відбулося. Нищівний удар прийшовся по грудній клітці — я відчула, що падаю на спину, почула тріск, голова вдарилася об дзеркало. Скло тріснуло, скалки бризнули навсбіч, розсипалися на підлозі довкола мене.

Я була в шоковому стані, тому не відчувала болю. Навіть дихати не могла.

Він повагом рушив до мене.

— Дуже ефектно, — приязно сказав він, оглядаючи хаос із білого скла. — Я подумав, що ця кімната візуально додасть моему маленькому фільму драматичності. Тому вибрав її для зустрічі з тобою. Вона досконала, хіба ні?

Я проігнорувала його, підводячись навкарачки та повзучи до інших дверей.

Він одразу обігнав мене, притиснувши бетонною ступнею мою ногу до підлоги. Я почула огидний хрускіт до того, як відчула біль. Та коли я таки відчула його, то не втримала агонізуючого крику. Я скрутилася клубочком, щоб дотягнутися до ноги; він стояв наді мною, посміхаючись.

— Не хочеш змінити своє останнє прохання? — привітно поцікавився він. Пальцем ноги штовхнув мою скалічену ногу, я почула несамовитий крик. Приголомшено збагнула, що це волаю я.

— Невже не було б краще, якби Едвард спробував знайти мене? — підказав він.

— Ні! — прохрипіла я. — Ні, Едварде, ні... — щось врзалося в обличчя, відкидаючи мене назад на розтрощені дзеркала.

Сильніше, ніж біль у нозі, я різко відчула рану на голові — там, де скло розпанахало її. Тепла та волога рідина почала небезпечно швидко просочуватися крізь волосся. Я відчувала, як вона просякнула сорочку на плечі, чула, як вона крапає на дерев'яну підлогу. Від запаху в мене звело живіт.

Крізь нудоту та запаморочення я побачила несподіваний останній шматочок надії. Його очі, до того просто пильні, наразі палали неконтрольованою жагою. Кров, що темно-червоною квіткою розтікалася по сорочці, утворювала озерце на підлозі, змушувала його казиритися від спраги. Не важливо, яким був оригінальний задум, він довго не витримає.

Швидкий кінець — все, на що я могла сподіватися в той час, як кров, цебеніючи з голови, висотувала з собою свідомість. Очі заплюшувалися.

Я почула, наче з-під води, фінальне виття мисливця. Крізь довгі тунелі, на які перетворились мої очі, я бачила, як наближається його темна фігура. Останнім зусиллям рука інстинктивно піднялася, щоб захистити обличчя. Очі заплюшилися, мене забрала темна течія.

РОЗДІЛ 23. ЯНГОЛ

КОЛИ МЕНЕ НЕСЛА ТЕЧІЯ, Я БАЧИЛА СНИ.

Там, де я пливла, під темними водами, я почула найсолодший звук на світі, що міг народитися у моїй голові — такий прекрасний, такий обнадійливий, такий жакливий. Це було інше виття — глибокий, оскаженіліший рик, що розривався від люті.

Мене викинуло назад, майже на поверхню, гострим боєм, що протяв підняту руку, та я не могла повернутися до реальності аж настільки, щоб розплющити очі.

Потім я зрозуміла, що померла.

Крізь глибоку товщу води я почула, як янгол кличе мене на ім'я, кличе до єдиного раю, який мені потрібен.

— Ні, Белло, ні! — волав янгол переляканим голосом.

На задньому плані довгожданого звуку почувся інший шум — жакливий гвалт, який розум відмовився сприймати. Огидне низьке виття, приголомшливий хрускіт, високий різкий звук, що раптом обірвався...

Натомість я щосили намагалася зосередитися на голосі янгола.

— Белло, будь ласка! Белло, почуй мене, будь ласка, будь ласка, Белло, будь ласка! — молив він.

Так, хотіла сказати я. Сказати хоч щось. Але не могла відшукати губи.

— Карлайле! — змучено закричав ідеальний голос.— Белло, ой, ні, будь ласка, будь ласка! — янгол заривав безслізним, надсадним риданням.

Янгол не повинен плакати, це неправильно. Я намагалася знайти його, сказати йому, що все добре, та води так багато, вона давить на мене, я не можу дихати.

Я відчула, як щось тисне на голову. Боляче! Потому як цей біль прорвався до мене крізь темряву, з'явилися інші, гірші больові точки. Я закричала вголос, задихаючись, прориваючись крізь темний басейн.

— Белло! — заверещав янгол.

— Вона втратила багато крові, але рана на голові не глибока, — повідомив спокійний голос. — Обережно з її ногою, вона зламана.

З вуст янгола зірвалося розлючене виття.

Я відчула, як у боці кинджалом штрикнув біль. Це місце не може бути раєм, ні? Для раю тут забагато болю.

— Також пара ребер, гадаю, — вів далі розмірений голос.

Різкий біль починав стихати. Його витіснив новий, пекучий біль у руці, у тисячу разів сильніший за решту.

Мене спалюють живцем.

— Едвардс, — намагалася я розповісти йому, та мій голос був важкий і повільний. Я не розуміла сама себе.

— Белло, з тобою все буде добре. Ти чуєш мене, Белло? Я кохаю тебе.

— Едвардс, — повторила я спробу. Голос прозвучав ледь-ледь чіткіше.

— Так, я тут.

— Боляче, — заскімила я.

— Я знаю, Белло, знаю, — а потім кудись убік, змученим голо-
сом: — Невже ти нічого не можеш зробити?

— Мою валізку, будь ласка... Затримай дихання, Алісо, це допоможе, — пообіцяв Карлайл.

— Аліса? — простогнала я.

— Вона тут, вона знала, де знайти тебе.

— Рука болить, — намагалася сказати я.

— Я знаю, Белло. Карлайл дасть тобі щось, і біль припиниться.

— Моя рука палає! — заверещала я, нарешті повністю прорвавшись крізь темряву, очі затремтіли й розплющилися. Я не бачила його обличчя — щось темне і тепле затуманювало зір. Ну, чому вони не бачать вогонь, чому не погасять його?

Його голос був переляканий.

— Белло?

— Вогонь! Хто-небудь, загасить вогонь! — верещала я, а він палив мене.

— Карлайле! Її рука!

— Він укусив її,— Карлайлів голос більше не спокійний, він був приголомшений.

Я почула, як Едвард припинив дихати від жаху.

— Едварде, ти повинен зробити це,— почувся голос Аліси біля моєї голови. Холодні пальці легенько витерли вологу під очима.

— Ні! — заревів він.

— Алісо,— простогнала я.

— Можливо, ще є шанс,— сказав Карлайл.

— Який? — заходився благати Едвард.

— Поглянь, чи зможеш ти висмократи отруту. Рана відносно чиста.— Карлайл говорив, а я відчувала, як щось тисне на голову, проколює і стягує шкіру. Біль від цих процедур загубився у болю від вогню.

— Це спрацює? — запитала Аліса напруженим голосом.

— Я не знаю,— відповів Карлайл.— Але варто поквартитися.

— Карлайле, я...— завагався Едвард.— Я не знаю, чи впораюся,— у незрівнянному голосі забриніла мука.

— В будь-якому разі вирішувати тобі, Едварде. Я не зможу допомогти тобі. Я маю зупинити кровотечу тут, якщо ти збираєшся випити кров з її руки.

Я скорчилася, охоплена нестерпними муками, рух змусив спалахнути огидний біль у нозі.

— Едварде! — закричала я, зрозумівши, що очі знову заплаючилися. Я розплаючила їх, відчайдушно прагнучи відшукати його обличчя. І я знайшла його. Нарешті я бачила прекрасне обличчя, затулене маскою нерішучості та болю.

— Алісо, принеси щось, щоб накласти шину на ногу! — Карлайл схилився наді мною, працюючи над раною на голові.— Едварде, ти повинен зробити це зараз, інакше буде запізно.

Едвардове обличчя витягнулося. Я спостерігала за його очима, коли рішучість витіснила у них сумнів. Щелепа напружилася. Я відчула холодні сильні пальці на палаючій руці, вони зафіксували її. Його голова схилилася над нею, холодні губи притиснулися до шкіри.

Спершу біль посилювався. Я кричала і билася у холодних руках, що тримали мене. Я чула голос Аліси, що намагалася заспокоїти мене. Щось важке притиснуло ногу до підлоги, Карлайл міцно затиснув мою голову в лабетах своїх кам'яних рук.

Потім я поволі переставала битися у міру того, як рука поступово німіла. Вогонь втамовувався, локалізувавшись у точці, що продовжувала зменшуватися.

Коли біль відпускав мене, я відчувала, як разом із ним утікає свідомість. Я злякалася, що знову провалюся у темну воду, злякалася, що загублю його у темряві.

— Едвардс, — намагалася сказати я, та не чула власного голосу. Але мене почули.

— Він тут, поруч, Белло.

— Не кидай мене, Едвардс, не кидай...

— Не покину, — його голос був напружений, але якийсь водночас триумфальний.

Я задоволсно зітхнула. Вогонь зник, інший біль притамувала сонливість, що охоплювала моє тіло.

— Ти висмоктав усю отруту? — запитав Карлайл звідкись здалеку.

— Її кров чиста на смак, — тихо сказав Едвард. — Я навіть відчуваю морфій.

— Белло? — покликав Карлайл.

Я спробувала відповісти.

— М-м-м?

— Вогню немає?

— Так, — зітхнула я. — Дякую тобі, Едвардс.

— Я кохаю тебе, — відповів він.

— Я знаю, — прошепотіла я страшенно стомлено.

Я почула найулюбленіший звук на світі — тихий Едвардів сміх, слабкий від полегшення.

— Белло? — запитав Карлайл.

Я насупилася; я хочу спати.

— Що?

— Де твоя мати?

— У Флориді, — зітхнула я. — Він надурив мене, Едвардс. Він переглянув наші відео, — обурення у моєму голосі було кволим до жалюгідності.

Тут я пригадала.

— Алісо,— намагалася я розплющити очі.— Алісо, відео... він знав тебе, Алісо, він знав, звідки ти родом,— я хотіла говорити швидко, та голос був заслабким.— Я чую запах газоліну,— здивовано додала я крізь туман у голові.

— Час забирати її звідси,— сказав Карлайл.

— Ні, я хочу спати,— поскаржилася я.

— То спи, кохана, я понесу тебе,— заспокоїв мене Едвард.

Я у нього на руках, він притискає мене до грудей — я лечу, і більше немає болю.

— Спи, Белло, спи,— були останні слова, які я почула.

РОЗДІЛ 24. ГЛУХИЙ КУТ

Я розплющила очі й побачила яскраве біле світло. Я у незнайомій білій кімнаті. Стіна біля мене повністю затулена вертикальними жалюзі; над головою сяє яскраве світло, воно сліпить мене. Я лежу на твердому, нерівному ліжку з бильцями. Подушки пласкі та грудкуваті. Звідкись неподалік долинає дратівливе пищення. Сподіваюся, це означає, що я жива. Смерть не повинна бути такою незручною.

Руки обплутують якісь прозорі трубки, щось прикріплено на обличчі під носом. Я підняла руку, щоб відідрати його.

— Ні, не треба,— перехопили мою руку холодні пальці.

— Едварде? — я ледь обернула голову, його довершене обличчя було за кілька сантиметрів від мого, підборіддя спочивало на краєчку подушки. Я знову усвідомила, що жива, цього разу з радісною вдячністю.— Ой, Едварде, вибач мені!

— Ш-ш-ш,— зацитькав мене він.— Усе гаразд.

— Що трапилось?

Я не пам'ятала чітко, а коли намагалася пригадати, мозок повставав проти мене.

— Я ледве не спізнився. Я міг спізнитися,— прошепотів він зболеним голосом.

— Едварде, я повелася, як дурепа. Думала, що у нього моя мама.

— Він надурив усіх.

— Я повинна зателефонувати Чарлі й мамі,— дійшло до мене крізь туман у голові.

— Аліса зателефонувала їм. Рене тут — тобто тут, у лікарні. Зараз вона пішла перекусити.

— Вона тут? — я спробувала підвестися, запаморочення посилилося, його рука ніжно штовхнула мене назад на подушки.

— Вона скоро повернеться,— пообіцяв він.— Тобі треба лежати спокійно.

— Що ви розповіли їй? — запанікувала я. Я не зацікавлена, щоб мене заспокоювали. Тут моя мама, а я видужую після нападу вампіра.— Як ви їй пояснили, чому я опинилася в лікарні?

— Ти впала, прокотилася два поверхи східцями й вилетіла у вікно,— він замовк.— Ти маєш визнати, таке могло трапитися.

Я зітхнула, стало боляче. Опустила очі вниз, на тіло під простирадлом, на велетенську брилу, що була моєю ногою.

— Наскільки погані мої справи? — запитала я.

— У тебе зламана нога, чотири ребра, є тріщини у черепі, синяки прикрашають кожен сантиметр твоєї шкіри, ти втратила багато крові. Тобі зробили кілька переливань. Мені не сподобалося — якийсь час ти пахнула неправильно.

— Напевно, для тебе це була приємна зміна.

— Ні, мені подобається твій запах.

— Як тобі вдалося? — тихо запитала я. Він одразу втямив, про що я.

— Я й сам до пуття не знаю,— він одвів погляд від моїх цікавих очей, підняв забинтовану руку з ліжка й ніжно тримав у своїй, сліdkуючи, щоб не відірвався дрiт, що приєднував мене до одного з моніторів.

Я терпляче очікувала на продовження.

Він зітхнув, досі не дивлячись на мене.

— Було неможливо... зупинитися,— прошепотів він.— Неможливо. Та я зробив це,— нарешті поглянув він на мене, на вустах забриніла напівусмішка.— Я таки кохаю тебе.

— Я смакую не гірше, ніж пахну? — посміхнулася я у відповідь. Обличчя заболіло.

— Навіть краще — краще, ніж я уявляв.

— Мені шкода,— вибачилася я.

Він підвів очі до стелі.

— З усіх речей, за які слід перепросити...

— За що мені слід просити вибачення?

— За те, що майже успішно назавжди позбавила мене свого товариства.

— Вибач мені,— повторила я.

— Я знаю, чому ти зробила це,— вигляд його обличчя за-спокоеїв мене.— Та все одно то був дуже нерозумний вчинок. Ти мала б дочекатися мене, розповісти мені.

— Ти не дозволив би мені піти.

— Ні,— похмуро погодився він,— не дозволив би.

До мене почали повертатися певні, винятково неприємні спогади. Я здригнулася, насупилася.

Він негайно насторожився.

— Белло, що з тобою?

— Що трапилось з Джеймсом?

— Коли я відтягнув його від тебе, Еммет із Джаспером подбали про нього,— у голосі почулася нотка жорстокого розчарування.

Його слова спантеличили мене.

— Я не бачила там Еммета чи Джаспера.

— Їм довелося вийти з кімнати... забагато крові.

— Але ти залишився.

— Так, я залишився.

— І Аліса, і Карлайл,— зачудовано сказала я.

— Ти знаєш, вони люблять тебе.

Спалах болісних картинок з останнього разу, коли я бачила Алісу, змусив мене пригадати.

— Аліса переглянула касету? — схвильовано запитала я.

— Так,— тон чистої ненависті надав його голосу нового темного звучання.

— Їй довелося жити в темряві, тому вона нічого не пам'ятає.

— Я знаю. Тепер вона зрозуміла,— голос спокійний, але обличчя почорніло від люті.

Я спробувала дотягнутися до нього вільною рукою, щось зупинило мене. Я поглянула вниз, щоб побачити крапельницю, яка тягнулася від руки.

— Бр-р-р,— скривилася я.

— Що таке? — запитав він стурбовано. Я розрадила його, та недостатньо — похмурий вираз зник з очей не цілком.

— Голки,— пояснила я, відвертаючись від тої, що стирчала в руці. Зосередилася на покоровленій плитці на стелі й намагалася глибоко дихати, незважаючи на біль у ребрах.

— Боїться голок,— прошепотів він під носа, хитаючи головою.— Еге ж, вампір-садист збирається замучити її до

смерті — які питання! Вона втікає, щоб зустрітися з ним. З іншого боку, крапельниця...

Я закотила очі. Приємно дізнатися, що його реакція на мої дії принаймні не болісна. Я вирішила змінити тему.

— Чому ти тут? — запитала я.

Він витріщився на мене, у очах з'явилося спершу спантеличення, потім біль. Він насупився, брови зійшлися до купи.

— Ти хочеш, щоб я пішов?

— Ні! — злякано запротестувала я. — Ні, я мала на увазі, як ти пояснив свою присутність моїй мамі. Я мушу ознайомитися з твоєю версією до того, як вона повернеться.

— О,— сказав він, чоло розгладилося до білого мармуру.— Я приїхав у Фенікс, щоб привести тебе до тям, переконати повернутися у Форкс,— широкі очі дивилися так чесно і щиро, що я сама майже повірила йому.— Ти погодилася зустрітися зі мною, приїхала до готелю, де зупинилися ми з Карлайлом та Алісою... Звісно, я прибув сюди під пильним батьківським наглядом,— добродібно вставив він,— але ти перечепилася на східцях дорогою до нашого номеру і... ну, решту ти знаєш. Втім, ти не маєш пам'ятати всіх подробиць; у тебе хороша відмазка, можеш сказати, що в голові все трохи переплуталося.

На мить я замислилася над його розповіддю.

— У твоїй версії кілька неспівпадінь. Наприклад, відсутність розбитих вікон.

— Не зовсім,— сказав він.— Аліса на славу повеселилася, фабрикуючи докази. Ми подбали, щоб усе виглядало дуже переконливо. Якщо захочеш, ти, напевно, зможеш позиватися до готелю. Тобі нема про що хвилюватися,— пообіцяв він, глядячи щочу найлегшим доторком.— Зараз твоє єдине завдання — видужувати.

Я не настільки перебувала під владою болю чи задурманеного стану від ліків, щоб не відреагувати на його доторк. Пищання монітора нерівномірно застрибало туди-сюди — тепер не лише він міг чути погану поведінку мого серця.

— Буде так соромно,— промимрила я собі.

Він тихо хихотнув, в очах спалахнула допитлива іскорка.

— М-м-м, а якщо...

Він повільно схилявся; пищання шалено прискорилося ще до того, як його вуста торкнулися моїх. Коли вони зустрілися з моїми, хоча й діткнулися їх легше за пір'їнку, пищання відразу замовкло.

Він різко подався назад, стривожений вираз обличчя розслабився, тільки коли монітор повідомив, що серце знову працює.

— Схоже, мені доведеться бути з тобою навіть обачнішим, ніж зазвичай,— насупився він.

— Я не закінчила цілувати тебе,— поскаржилася я.— Не змушуй мене підводитися.

Він вишкірився і нахилився, щоб ніжно притиснути свої губи до моїх. Монітор оскаженів.

Раптом його губи напружилися. Він відхилився.

— Гадаю, я чую твою маму,— вишкірився він.

— Не залишай мене! — закричала я, охоплена ірраціональним відчуттям паніки. Я не можу дозволити йому піти — що, як він знову зникне?

Знадобилася коротка секунда, щоб він прочитав жах у моїх очах.

— Не залишу,— урочисто пообіцяв він і всміхнувся.— Я подрімаю.

Він встав із твердого пластикового стільця, що стояв біля ліжка, і вмовився на оббитому бірюзовим шкірозамінником кріслі з відкидною спинкою. Максимально опустив спинку, заплющив очі й завмер нерухомо, як статуя.

— Не забувай дихати,— саркастично прошепотіла я. Він глибоко вдихнув, не розплющуючи очей.

Тим часом я почула мамине наближення. Вона з кимось розмовляла, мабуть, із медсестрою, у неї був утомлений і засмучений голос. Мені захотілося зіскочити з ліжка, побігти до неї, заспокоїти її, пообіцяти, що все буде гаразд. Та я була не в тому стані, щоб стрибати й бігати, тому я чекала, згораючи від нетерпіння.

Зі скрипом відчинилися двері, вона протиснулася середину.

— Мамо! — прошепотіла я, голос переповнювали любов та полегшення.

Вона зауважила нерухому Едвардову фігуру на кріслі й навшпиньках підійшла до мене.

— Він ніколи не відходить від неї, правда? — пробурмотіла сама до себе.

— Мамо, я така рада бачити тебе!

Вона нахилася, щоб ніжно обійняти мене, я відчула, як на щоку впало кілька теплих сльозинок.

— Белло, я так засмутилася!

— Вибач мені, мамо. Але зараз все в нормі, все добре,— заспокоїла я її.

— Я щаслива, що нарешті бачу, як ти розплющила свої оченята,— сіла вона на краєчок ліжка.

Я раптом усвідомила, що не маю гадки, який сьогодні день.

— Як довго я була непритомною?

— Сонечко, сьогодні п'ятниця, ти довго не приходила до тям.

— П'ятниця? — отетеріла я, намагаючись пригадати, який день тижня був, коли.... та я не хотіла думати про це.

— Їм довелося на якийсь час приспати тебе, сонечко, у тебе багато травм.

— Я знаю.

Я відчувала їх.

— Тобі пощастило, що там був лікар Каллен. Такий приємний чоловік... хоча дуже молодий. І більше схожий на модель, ніж на лікаря...

— Ти зустрічалася з Карлайлом?

— І з Едвардовою сестрою, Алісою. Чарівна дівчина.

— Так,— щиросердно погодилася я.

Вона кинула через плече погляд на Едварда, що лежав із заплющеними очима на крислі.

— Ти не говорила мені, що у тебе є такі хороші друзі у Форксі.

Я зіщулилася, потім застогнала.

— Де болить? — стурбовано запитала вона, розвертаючись. Едвардові очі блимнули на мене.

— Я в порядку,— запевнила я їх.— Просто треба не забувати, що мені не можна рухатися.

Він знову поринув у свою вдавану дрімоту.

Я скористалася з того, що мама на хвилюк відволіклася, і перехопила ініціативу в розмові, щоб не дозволити їй повернутися до моєї далеко не ідеальної поведінки.

— Де Філ? — швидко випалила я.

— У Флориді — о Белло! Ти нізащо не вгадаєш! Ми вже збиралися їхати, і тут прекрасна новина!

— Філ підписав контракт? — припустила я.

— Так! Як ти здогадалася? «Санс», ти можеш повірити?

— Чудово, мамо,— сказала я з усім можливим ентузіазмом, хоча мала доволі нечітке уявлення, що це за клуб.

— Джексонвіль тобі обов'язково сподобається,— затріщала вона, я втупилася у неї відсутнім поглядом.— Я трішки розхвилювалася, коли Філ заговорив про Акрон, там постійно лежить сніг і все таке, ти знаєш, як я ненавиджу холод, але тепер ми залишимося у Джексонвілі! Там завжди сонячно, а вологість клімату переноситься легко. Ми знайшли чарівний будиночок, жовтий із білими візерунками, з ганком, зовсім як у старих фільмах, з величезним дубом, за кілька хвилин пішки від океану, у тебе буде власна ванна...

— Мамо, почекай! — перебила я. Едвардові очі були заплачені, але як на сплячого він видавався занадто напруженим.— Про що ти говориш? Я не збираюся їхати у Флориду. Мій дім у Форксі.

— Дурненька моя, тобі більше не потрібно там жити,— розсміялася вона.— Відтепер у Філа буде купа вільного часу... ми багато говорили про це. Я збираюся припинити розриватися між вами двома, ділити свій час навпіл — половину тобі, половину йому.

— Ма,— завагалася я. Хотіла б я знати, як найдипломатичніше донести до неї свою думку.— Я хочу жити у Форксі. Я освоїлася у школі, у мене з'явилися друзі,— (коли я згадала про друзів, вона зиркнула на Едварда, тому я спробувала зайти з іншого боку),— я потрібна Чарлі. Він там сам-самісінький і зовсім не вміє готувати.

— Ти хочеш залишитися у Форксі? — приголомшено запитала вона. Такого їй було не збагнути. Вона знову метнула погляд на Едварда.— Чому?

— Я сказала тобі — школа, Чарлі, ох,— знизала я плечима. Не найкраща ідея.

Її руки безпомічно залітали наді мною, намагаючись відшукати місце, по якому мене можна безпечно погладити. Вона зупинилася на лобі — він був незабинтований.

— Белло, сонечко, ти ненавидиш Форкс,— нагадала вона.

— Не такий він і поганий.

Вона насупилася й стала снувати очима від мене до Едварда, цього разу дуже осмислено.

— Справа у цьому хлопцеві? — прошепотіла вона.

Я розтулила рота, щоб сказати неправду, та вона пильно дивилася на моє обличчя; я знала, вона побачить обман.

— І в ньому також,— визнала я. Немає потреби зізнаватися, наскільки важлива його роль у прийнятті мого рішення.— Отже, ти мала нагоду поспілкуватися з Едвардом? — запитала я.

— Так,— завагалася вона, поглянувши на бездоганно нерухому фігуру.— І я хочу поговорити з тобою.

Ой-ой.

— Про що? — запитала я.

— Я гадаю, він закоханий у тебе,— тихо звинуватила вона.

— Я теж так гадаю,— довірливо заявила я.

— Що ти відчуваєш до нього? — не вдалося їй приховати надмірну цікавість у голосі.

Я зітхнула, відвівши погляд. Як би не любила я маму, та не хочу говорити з нею про це.

— Він — просто чума.

Ось так — прозвучало, як типова фраза дівчинки-підлітка про свого першого хлопця.

— Ну, він здається дуже милим, і, Боже мій, він неймовірно вродливий, але ти така молода, Белло...— вона говорила невпевнено, наскільки я пам'ятаю, це вперше відтоді, як мені виповнилося вісім, вона наблизилася до того, щоб спробувати заговорити з батьківською авторитетністю. Я впізнала справедливий та суворий тон, яким вона завжди розмовляла зі мною про чоловіків.

— Я знаю, мамо. Не хвилюйся. Це звичайне захоплення,— заспокоїла я її.

— Точно,— погодилася вона. Маму легко задобрити.

Вона зітхнула й винувато зиркнула через плече на великий квадратний годинник на стіні.

— Тобі треба йти?

Мама прикусила губу.

— Незабаром має зателефонувати Філ... я не знала, що ти прокинешся...

— Нічого страшного, мамо,— я спробувала замаскувати полегшення у голосі, щоб не образити її почуттів.— Я залишуся не сама.

— Я скоро повернуся. Знаєш, я ночувала біля тебе,— заявила вона, пишаючись собою.

— Ой, мамо, ти не повинна! Можеш ночувати вдома — я все одно сплю як убита.

Нашпигованому антибіотиками мозкові навіть зараз важко сконцентруватися, хоча, вочевидь, я проспала кілька днів.

— Мені було страшно,— присоромлено зізналася вона.— У нашому районі завелися злочинці, я не хочу залишатися вдома сама.

— Злочинці? — сторожко перепитала я.

— Хтось увірвався у танцстудію за рогом, неподалік від дому, й ущент спалив її — від будівлі й каменя не камені не залишилося. Перед входом покинули викрадену машину. Пам'ятаєш, як колись ходила в ту студію, сонечко?

— Пам'ятаю, — затремтіла й скривилася я.

— Донечко, якщо хочеш, я залишуся.

— Ні, мамо, зі мною все буде гаразд. Зі мною буде Едвард.

Вона подивилася так, наче це могло стати причиною залишитися.

— Я повернуся на ніч, — прозвучало погрозою не менше, ніж обіцянкою; вона знову блимнула на Едварда.

— Я люблю тебе, мамо.

— Я також люблю тебе, Белло. Надалі спробуй ходити обережніше, сонечко, я не хочу втратити тебе.

Очі Едварда були заплащені, та він на мить широко й радісно вишкірився.

Тут у палату енергійно залетіла медсестра, щоб перевірити мої трубки та дротики. Мама поцілувала мене в чоло, погладила по забинтованій лапці й пішла.

Медсестра перевірила паперову роздруківку даних з монітора, що спостерігав за серцем.

— Тебе щось тривожить, сонечко? Тут крива серцебиття трішечки поповзла вгору.

— Все гаразд, — запевнила я її.

— Я повідомлю твою медсестру, що ти прокинулася. Вона за хвилинку прийде оглянути тебе.

Не встигла вона зачинити двері, як Едвард сидів біля мене.

— Ти вкрав машину? — звела я брову.

Він посміхнувся, ні грама розкаяння.

— Хороша була машина, швидка.

— То як подрімав? — запитала я.

— Цікаво, — примружився він.

— Що?

Відповідаючи, він опустив очі додолу.

— Я здивований. Я думав... Флорида... твоя мама... я думав — це те, що тобі потрібно.

Я втупилася в нього нерозуміючим поглядом.

— Але у Флориді тобі довелося б цілий день стирчати вдома. Ти зміг би виходити надвір тільки вночі, як справжній вампір.

Він майже всміхнувся, та не зовсім. Потім його обличчя спохмурніло.

— Я б залишився у Форксі, Белло. Чи у іншому подібному місці,— пояснив він.— Там, де не міг би робити тобі боляче.

Я спершу не второпала. Продовжувала тупо витріщатися на нього, слова тим часом одне по одному лягали на своє місце у моїй голові, складаючись до купи, як страхітливий пазл. Я ледве чи усвідомлювала, як пицання повідомляє про прискорення серцебиття, хоча, оскільки дихання перетворилося на гіпервентиляцію, я відчула гострий біль у не згодних із цим ребрах.

Він не сказав нічого; лише сторожко спостерігав, як біль, що не мав нічого спільного зі зламаними кістками, біль безперечно страшніший, погрожував знищити мене.

Інша медсестра цілеспрямовано зайшла у палату. Едвард зазмер, наче висічений із каменю, коли вона тренованим оком оцінила мій вираз, перш ніж подивитися на монітори.

— Час прийняти нову дозу антибіотиків, золотце? — ласкаво запитала вона, постукуючи по ємності з рідиною у крапельниці.

— Ні, ні! — пробурчала я, намагаючись, щоб вона не почула страждання у голосі.— Нічого не потрібно.

Зараз я не можу дозволити собі заплющити очі.

— Немає необхідності бути хороброю, сонечко. Що менше ти хвилюватимешся, то краще; тобі треба відпочивати.

Вона чекала, але я тільки похитала головою.

— Гаразд,— зітхнула вона.— Коли будеш готова, натиснеш на кнопку виклику.

Вона суворо глянула на Едварда, ще раз стурбовано подивилася на прилади і вийшла з палати.

Холодні пальці лежать на моєму обличчі, я дивлюся на нього божевільними очима.

— Ш-ш-ш, заспокойся, Белло.

— Не кидай мене,— молила я розбитим голосом.

— Не покину,— пообіцяв він.— А тепер розслабся, поки я не покликав медсестру, щоб прислати тебе.

Та моє серце не могло битися повільніше.

— Белло,— стурбовано погладив він моє обличчя.— Я не збираюся залишати тебе. Я буду поруч, доки потрібен тобі.

— Ти присягаєшся, що не покинеш мене? — прошепотіла я. Принаймні я намагалася контролювати дихання. Ребра тряслися.

Він взяв моє обличчя у свої руки, схилився близько-близько. Очі розширені, серйозні.

— Я присягаюся.

Аромат його дихання заспокоював. Здається, це полегшило біль, з яким дихала я. Він не дозволяв мені відвести погляд, тим часом моє тіло повільно розслаблювалося, пицання поверталося до нормального ритму. Його очі були темні, сьогодні їхній колір був ближчим до чорного, ніж до золотавого.

— Краще? — запитав він.

— Так, — обережно відповіла я.

Він похитав головою і пробурмотів щось нерозбірливе. Гадаю, я вловила фразу «надмірна чутливість».

— Навіщо ти сказав це? — прошепотіла я, намагаючись, щоб голос не тремтів. — Ти стомився постійно рятувати мене? Хочеш, щоб я зникла з твого життя?

— Ні, Белло, я не хочу розлучатися з тобою, звичайно ж, ні. Не дурій. Я зовсім не проти рятувати тебе, от тільки справа в тому, що це саме я наражаю тебе на небезпеку... що ти опинилася тут через мене.

— Так, я лежу тут через тебе, — насупилася я. — Завдяки тобі я лежу тут, жива.

— Лежиш ледве жива, — сказав він майже пошепки. — Вся у бинтах, у гіпсі й заледве здатна поворухнутися.

— Я не мала на увазі найсвіжіші події, — сказала я, розсерджуючись. — Мені спали на думку інші — обирай, яку хочеш. Якби не ти, я б зараз догнивала на цвинтарі у Форксі.

Мої слова змусили його здригнутися, та зацькований вираз не зник із очей.

— Втім, не це найгірше, — вів він далі пошепки, ніби не чуючи мене. — Не бачити тебе там на підлозі, скалічену, побиту, — він закашлявся. — Не думати, що я спізнився. Навіть не чути, як ти кричиш від болю — всі нестерпні спогади, що переслідуватимуть мене до кінця вічності. Ні, найгірше відчувати... знати, що я не зможу зупинитися. Повірити, що я зараз убію тебе.

— Не вбив же.

— Але міг би. Легко.

Я знала, що повинна залишатися спокійною... але він намагався умовити себе покинути мене, паніка забилася у грудях, силкуючись вирватися назовні.

— Пообіцяй мені,— прошепотіла я.

— Що?

— Ти знаєш що,— не на жарт розлютилася я. Він уперто й цілеспрямовано налаштувався на песимістичний результат.

Він зауважив зміну мого тону. Примружився.

— Схоже, я не маю достатньо сили, щоб триматися подалі від тебе, тому, гадаю, вийде по-твоєму... уб'є це тебе чи ні,— різкувато додав він.

— Добре.

Втім, він так і не пообіцяв, цей факт не пройшов повз мою увагу. Я ледве стримувала паніку; у мене не залишилось сил, щоб контролювати гнів.

— Ти розповів мені, як зупинився... я хочу знати навіщо,— наполегливо поцікавилася я.

— Навіщо? — насторожено перепитав він.

— Навіщо ти зробив це. Чому не дозволив отруті поширитися моїм тілом? Зараз я уже стала б такою, як ти.

Едвардові очі, здається, перетворилися на дві чорні безодні, я пригадала його бажання, щоб я ніколи не дізналася, як стають вампірами. Напевно, голова Аліси забита тим, що вона дізналася про себе... або вона була дуже уважною з думками стосовно нього — вочевидь, досі він і гадки не мав, що вона розповіла мені технічний бік перетворення на вурдалака. Він здивувався, оскраженів. Ніздрі розширилися, рот був наче висічений із каменю.

Він не збирався відповідати — ясно, як Божий день.

— Я, зі свого боку, чесно готова визнати, що не маю досвіду в царині стосунків,— сказала я.— Та мені видається логічним... чоловік та жінка мають бути рівними... тобто один із них не може постійно прилітати й рятувати другого. Вони повинні рятувати одне одного.

Він склав руки збоку на ліжку, схилив на них підборіддя. На обличчі був спокійний вираз — гнів приборкано. Вочевидь, він вирішив, що не сердиться на мене. Сподіваюся, у мене буде нагода попередити Алісу, перш ніж він добереться до неї.

— Ти *врятувала* мене,— тихо сказав він.

— Я не можу завжди бути Лоїс Лейн²⁶,— наполягла я.— Я хочу бути Суперменом.

---

²⁶ Героїня американських коміксів, у яку був закоханий Супермен.

— Ти не знаєш, чого просиш, — він говорив м'яко, але напружено вдивлявся у краєчок наволочки.

— Гадаю, знаю.

— Белло, ти не знаєш. У мене було майже сто років, щоб подумати над цим, але я досі не певен.

— Ти шкодуєш, що Карлайл урятував тебе?

— Ні, не шкодую, — він зробив невелику паузу. — Моє життя закінчилося. Мені не довелося від чогось відмовлятися.

— Ти — моє життя. Ти — єдина річ, яку мені було б боляче втратити.

Виходить дедалі краще. Мені легко визнати, наскільки він потрібен мені.

Втім, він дуже спокійний. Невблаганний.

— Я не можу зробити цього, Белло. Я не зроблю цього з тобою.

— Чому ні? — у горлі дерло, слова виходили не такими голосними, як хотілося б. — Не кажи, що це занадто важко. Відсьогодні... ні, це було кілька днів тому... неважливо, після того, що було, це квіточки.

Він зупинив на мені погляд.

— А біль? — запитав він.

Я зблідла. Не змогла втриматися. Та спробувала зробити так, щоб він не зрозумів із мого виразу, як чітко я пам'ятала відчуття... вогню у жилах.

— Це моя проблема, — сказала я. — Я впораюся.

— Інколи хоробрість доходить до межі, за якою перетворюється на божевілля.

— Спірне питання. Три дні. Подумаєш.

Едвард скривився, мої слова нагадали йому, що я більш інформована, ніж він сподівався, я коли-небудь буду. Я дивилася, як він приборкує гнів, дивилася, як у його очах з'являється небайдужий вираз.

— Чарлі? — лаконічно запитав він. — Рене?

Минали хвилини, мовчанка затягнулася, я боролася з собою, щоб відповісти на запитання. Розтулила рота, але не спромоглася видати жодного звуку. Я знову стулила його. Він чекав, вираз ставав тріумфальним, адже він знав, що у мене немає правдивої відповіді.

— Послухай, це також спірне питання, — нарешті пробурмотіла я; голосу бракувало переконливості, як завжди, коли я

брешу.— Рене постійно приймає рішення, керуючись власними потребами,— вона хотіла б, щоб я чинила аналогічно. А Чарлі — життєрадісний чоловік, він звик сам піклуватися про себе. Я не можу наглядати за ними вічно. Я маю жити своїм життям.

— Це точно,— сердито сказав він.— І я не обірву його.

— Якщо ти чекаєш, поки я опинюся на смертному ложі, я маю для тебе хороші новини! Я щойно була там!

— Ти видужуєш,— нагадав він.

Я глибоко вдихнула, щоб заспокоїтися, не звертаючи уваги на спричинений цим больовий спазм. Я втупилася в нього, він витріщився у відповідь. Судячи з його обличчя, компроміс неможливий.

— Ні,— повільно сказала я.— Я не видужаю.

Він зморщив лоба.

— Звичайно, видужаєш. Можливо, у тебе залишиться шрам чи два...

— Ти помиляєшся,— наполягла я.— Я помираю.

— Белло, я серйозно,— розхвилювався він.— Ти вийдеш звідси за кілька днів. Максимум за два тижні.

Я пильно подивилася на нього.

— Можливо, я не помру зараз... та колись я таки помру. З кожною прожитою хвилиною я наближаюся до цього моменту. Старію.

Він насупився, перетравлюючи почуте, притиснув довгі пальці до скронь і заплющив очі.

— Так і має бути. Так повинно бути. Так би все відбувалося, якби не існувало мене — я не повинен існувати.

Я пхикнула. Він здивовано розплющив очі.

— Дурня. Це наче прийти до того, хто щойно виграв у лотерею, забрати у людини гроші й сказати: «Слухай, давай відмотаємо плівку назад, нехай усе буде, як мало б бути. Так краще». Я на таке не куплюся.

— Я не зовсім схожий на виграш у лотерею,— прогарчав він.

— Правда. Ти — щось набагато краще.

Він закотив очі й підібгав губи.

— Белло, час закінчувати дискусію з цього приводу. Я відмовляюся прирікати тебе на вічну ніч, це моє останнє слово.

— Якщо ти думаєш, що це кінець, ти мене погано знаєш,— попередила я.— Ти не єдиний мій знайомий вурдалак.

Очі знову почорніли.

— Аліса не насмілиться.

Якусь мить він виглядав так страхітливо, що я не могла не повірити йому. Не уявляю, щоб хто-небудь наважився перейти йому дорогу.

— Аліса бачила це, правда? — здогадалася я. — Тому її слова засмучують тебе. Вона знає, що одного дня я стану... як ти.

— Вона помиляється. Вона бачила тебе мертвою, а ти жива.

— Ти ніколи не спіймаєш мене на тому, що я закладаюся проти Аліси.

Ми надовго втупилися одне в одного. У палаті запанувала тиша — за винятком гудіння приладів, пищання, звуку крапель, що падають, та цокання великого годинника на стіні. Зрештою його вираз пом'якшав.

— До чого ми дійшли? — поцікавилася я.

Він невесело хихотнув.

— Здається, це називається глухий кут.

Я зітхнула.

— Ох,— промимрила я.

— Як почуваєшся? — запитав він, кидаючи оком на кнопку виклику медсестри.

— Чудово,— збрехала я.

— Я тобі не вірю,— лагідно сказав він.

— Я не хочу засинати.

— Тобі треба відпочити. Суперечки шкідливі для тебе.

— То здавайся,— натякнула я.

— Непогана спроба,— потягнувся він до кнопки.

— Ні!

Він проігнорував мене.

— Так? — заскреготів гучномовець на стіні.

— Я гадаю, ми готові прийняти наступну дозу ліків,— спокійно заявив він, не звертаючи уваги на мій розлючений вираз.

— Я пришлю до вас медсестру,— схоже, власниці голосу було нудно.

— Я не прийматиму ліків,— пообіцяла я.

Він поглянув на трубки з рідинами, що звисали з ліжка.

— Не думаю, що вони проситимуть проковтнути щось.

Крива серцебиття подерлася вгору. Він прочитав страх у моїх очах, незадоволено зітхнув.

— Белло, тобі болить. Ти повинна розслабитися, щоб видужати. Ну, чому ти все ускладнюєш? Вони зараз більше не будуть штрикати тебе голками.

— Я не боюся голок,— промимрила я.— Я боюся заплющити очі.

Він усміхнувся фірмовою посмішкою і взяв моє обличчя у свої долоні.

— Я сказав тобі, що нікуди не зникну. Не бійся. Доки це робитиме тебе щасливою, я буду поруч.

Я всміхнулася у відповідь, всупереч болю у щоках.

— Ти знаєш, що говориш про вічність.

— Ой, та ти переростеш — це просто захоплення.

Я недовіриливо похитала головою, світ пішов обертом.

— Я не на жарт здивувалася, що Рене проковтнула наживку. Я знаю, ти знаєш, як воно насправді.

— Чудово бути людиною,— сказав він,— все змінюється.

Я примружила очі.

— І не мрій.

Коли зайшла, розмахуючи шприцом, медсестра, він реготав.

— Перепрошую,— різко сказала вона Едварду.

Він підвіся і пішов у другий кінець маленької палати, прихилився до стіни. Склав руки й чекав. Я не зводила з нього очей, на душі було тривожно. Він спокійно зустрів мій погляд.

— Ось так, сонечко,— всміхнулася медсестра, впорскуючи ліки у трубку.— Зараз тобі покращає.

— Дякую,— промимрила я без особливого ентузіазму. Довго чекати не довелося. Я майже одразу відчула, як із потоком крові тілом поширюється дрімота.

— Воно повинно так подіяти,— промимрила вона, коли мої повіки затулили очі.

Напевно, вона пішла з палати, тому що мого обличчя торкнулося щось холодне і гладеньке.

— Залишися,— вийшло нерозбірливо.

— Так,— пообіцяв він. У нього прегарний голос, як коліскова.— Як я сказав, доки це робить тебе щасливою... доки так краще для тебе.

Я спробувала похитати головою, та вона виявилася заважкою.

— Це не одне й теж,— пробурмотіла я.

Він засміявся.

— Не хвилюйся про це зараз, Белло. Посперечаєшся зі мною, коли прокинешся.

Гадаю, я всміхнулася.

— Гарзд.

Я відчула його губи біля свого вушка.

— Я кохаю тебе,— прошепотів він.

— Я теж.

— Я знаю,— тихенько засміявся він.

Я легенько повернула голову... шукаючи. Він знав, що мені потрібно. Його вуста ніжно торкнулися моїх.

— Дякую,— зітхнула я.

— Завжди будь ласка.

Насправді мене вже не було у палаті, та я з усіх своїх слабких сил боролася з заціпенінням. Була одна річ, яку я хотіла сказати йому.

— Едвардс? — я щосили намагалася чітко вимовити його ім'я.

— Так?

— Я ставлю на Алісу,— прошепотіла я.

Потім мене накрила ніч.

ЕПІЛОГ. НАГОДА

ЕДВАРД ДОПОМІГ СІСТИ В МАШИНУ, ДУЖЕ ОБЕРЕЖНО, враховуючи шовкову та шифонову красу навколо мене, і квіти, які сам щойно пришпилів до дбайливо викладених кучерів, і на решті мою загіпсовану ніжку. Втім, не звернув уваги на те, як я сердито скривила рота.

Вмостивши мене, він сів за кермо, й ми помчали назад по довгій під'їзній доріжці.

— Коли конкретно ти збираєшся розказати мені, що відбувається? — сварливо запитала я. Ненавиджу сюрпризи. Він знає про це.

— Я вражений, що ти досі не здогадалася.

На вустах його забриніла хитра посмішка, у мене перехопило подих. Хіба я коли-небудь зможу звикнути до його досконалості?

— Я казала, що ти сьогодні просто красень, правда? — перепитала я.

— Так,— вишкірився він. Ніколи раніше не бачила його у чорному; контраст із блідою шкірою робив вроду абсолютно нереальною. З цим не посперечаєшся, хоча його смокінг й змушував мене нервуватися.

Втім, далеко не настільки, як сукня. Або черевичок. Один черевичок, друга нога надійно закута в гіпс. Очевидно, що підборшпилька, примотаний до нього атласними стрічками, аж ніяк не сприяв моїм кульгавим спробам повзати собі потихеньку.

— Я більше до вас і ногою не ступлю, якщо Аліса ставитиметься до мене, як до ляльки-піддослідного кролика,— пробурчала я.

Більшу частину дня я провела у приголомшливо величезній ванній кімнаті Аліси як безпомічна жертва її перукарських та косметичних експериментів. Щоразу, коли я крутилася чи скаржилася, вона нагадувала мені про свою відсутність людських спогадів і просила не псувати веселощів. Потім вона вдягнула мене у найбезглуздішу сукню — темно-синю, оздоблену рюшами, з оголеними плечима, з французькими бирками, які я не могла прочитати, — словом, сукню для червоної доріжки, а не для Форкса. З вечірнього одягу добра не буде, я впевнена. Хіба що... та я боялася висловити свої підозри, хай навіть у власній голові.

Від роздумів мене відірвав дзвінок мобільного. Едвард витягнув телефон із внутрішньої кишені смокінга і, перш ніж відповісти, кинув швидкий погляд на номер вхідного абонента.

— Здрастуйте, Чарлі, — шанобливо сказав він.

— Чарлі? — насупилася я.

З часу мого повернення до Форкса з Чарлі було... складно. Моя погана поведінка і пов'язані з нею неприємні події викликали у нього дві протилежні реакції. Карлайлові він настільки вдячний, що ледве не боготворить його. З іншого боку, він уперто переконаний, що Едвард винен — якби не він, я б для початку не поїхала з дому. Едвард думав приблизно аналогічно. З'явилися нові для мене правила — комендантська година... часи для відвідування.

Чарлі сказав щось, що змусило Едвардові очі недовірливо розширитися, тоді він широко вишкірився.

— Ви жартуєте! — засміявся він.

— Що трапилося? — запитала я.

Він проігнорував мене.

— Чому б вам не дати йому слухавку? — з явною насолодою запропонував Едвард. Почекав кілька секунд.

— Привіт, Тайлере, це Едвард Каллен.

Збоку могло скластися враження, що він розмовляє дуже дружньо. Та я знаю його голос достатньо добре, щоб зауважити непомітний відтінок погрози. Що Тайлер забув у мене вдома? До мене почала доходити страхітлива правда. Я знову поглянула на недоречну сукню, яку змусила мене вдягнути Аліса.

— Мені шкода, якщо мало місце якесь непорозуміння, та Белла сьогодні зайнята, — тон змінився, погроза чулася набагато чіткіше. — Правду кажучи, вона буде зайнята завжди, якщо мова йтиме про когось, крім мене. Без образ. Мої співчуття з приводу

зіпсованого вечора,— судячи з голосу, він зовсім не співчував Тайлерові. Він різко згорнув телефон, на обличчі розцвіла велетенська самовдоволення посмішка.

Натомість моє обличчя та шия стали темно-червоними від гніву. Я відчувала, як очі наповнюються спровокованими гнівом сльозами.

Він здивовано поглянув на мене.

— Я трохи перегнув палицю в кінці? Я не хотів образити тебе. Я залишила його слова без відповіді.

— Ти везеш мене на учнівський бал! — заверещала я.

Я приголомшено збагнула, що все стає на місця. Якби не моя цілковита байдужість до даної події, я б помітила дату на афішах, що прикрашали шкільні будівлі. Та мені й у страшному сні не примарилося б, що він прирече мене на таке. Невже він не знає мене?

Він точно не очікував на реакцію такою сили. Стиснув губи, примружився.

— Белло, не ускладнюй усе.

Я зиркнула у вікно; ми на півдорозі до школи.

— Чому ти робиш таке зі мною? — перелякано, але наполегливо запитала я.

Він указав рукою на смокінг.

— Ну, серйозно, Белло, а куди, ти думала, ми збираємося?

Я почувалася приниженою. По-перше, тому що не звернула уваги на очевидне. І тому що розпливчасті підозри — очікування насправді, — які я плакала цілий день, поки Аліса намагалася перетворити мене на королеву краси, були занадто далекими від реальності. Мої напівлячні мрії тепер видавалися зовсім дурними.

Я здогадувалася, що наближається певна нагода. Але учнівський бал! На нього я б грішила в останню чергу.

По щоках текли сльози гніву. Я збентежено пригадала, що у мене нафарбовані вії, це незвично для мене. Хутко витерла під очима, щоб уникнути чорних плям. Коли я забрала руку, на ній не спостерігалось жодних слідів; мабуть, Аліса в курсі, що мені потрібна водостійка туш.

— Повне безглуздя. Чому ти плачеш? — невдоволено запитав він.

— Бо я розлючена!

— Белло! — спрямував він на мене всю силу палючих золотавих очей.

— Що? — розгублено промимрила я.

— Вволь моє бажання, — наполіг він.

Його очі розтопили всю мою злість. З ним неможливо сперечатися, він використовує нечесні прийоми. Я жалюгідно відступила.

— Гаразд, — закопилила я губки, не здатна обпалити його таким нищівним поглядом, як хотілося б. — Я піду й мовчатиму. Але ти побачиш. Щось зі мною давненько нічого не траплялося. Точно, я зламаю другу ногу. Ти поглянь на цей черевичок! Це смертельна пастка! — простягнула я на доказ здорову ногу.

— М-м-м, — він витріщався на неї довше, ніж потрібно. — Нагадай мені сьогодні ввечері подякувати Алісі.

— Там буде Аліса? — на душі трохи полегшало.

— З Джаспером, і Еммет з... Розалією, — докинув він.

Почуття заспокоєння зникло. У наших стосунках із Розалією прогрес був нульовий, хоча я чудово знаходила спільну мову з її типу чоловіком. Еммету подобалося, коли я вешталася поруч — він вважав мої ексцентричні людські реакції надзвичайно кумедними, чи можливо, його веселило, як я постійно гепалася на землю. Розалія поводитася так, наче мене не існує... Потрусивши головою, щоб змінити курс, у якому помандрували думки, я подумала про дещо інше.

— Чарлі причетний до цього? — раптом запідозрила я.

— Звичайно, — вишкірився він, хихотнув. — Утім, Тайлер, зрозуміло, ні.

Я заскреготіла зубами. Не можу уявити, як Тайлерові спала на думку така маячня. В школі, де Чарлі не міг диктувати нам умови, ми з Едвардом не розлучалися ні на мить — за винятком рідкісних сонячних днів.

Ми приїхали до школи; на стоянці неможливо було не помітити шикарного червоного авта Розалії з відкидним верхом. Хмари сьогодні були тоненькі, десь далеско на заході неба крізь їхнє полотно пробивалося кілька смужок сонячного світла.

Він вийшов із машини й обійшов навколо неї, щоб відчинити пасажирські двері. Простягнув мені руку.

Я вперто заклакла на місці, склавши руки, глибоко всередині задоволена собою. На стоянці було повно народу у вечірньому вбранні: свідків. Йому не вдасться силою витягнути мене з машини, як він міг би зробити, коли б тут не було ні душі.

Він зітхнув.

— Коли тебе хочуть убити, ти смілива, як лев, та коли хтось згадає про танці... — похитав він головою.

Я хапнула ротом повітря. Танцювати!..

— Белло, я не дозволю нічому трапитися з тобою. Навіть не дозволю тобі скалічити себе. Я не залишу тебе ні на мить, обіцяю.

Обмізкувавши перспективу, я відчулася набагато краще. Він зрозумів це з мого обличчя.

— Ось так, — ніжно сказав він, — все не так погано.

Він нахилився, обвив мою талію рукою. Я взяла другу руку й дозволила вийняти мене з машини.

Він міцно обіймав мене, підтримуючи, поки я шкандибала до школи.

У Феніксі учнівські бали відбувалися у готельних танцювальних залах. Наш, звісно, проходив у спортзалі — напевно, єдиному достатньо великому для танців приміщенні у всьому місті. Коли ми зайшли всередину, мені стало смішно. Справжні арки з надувних кульок та переплетені гірлянди з гофрованого паперу пастельного кольору прикрашали стіни.

— Скидається на декорації для фільму жахів, — тихо загіготіла я.

— Що ж, — прошепотів він, коли ми повільно наближалися до столика, де продавали квитки; він ніс на собі більшу частину моєї ваги, але мені доводилося тягти ногу і, хитаючись, рухати її вперед, — вампірів тут більше, ніж достатньо.

Я поглянула на паркет. У центрі сформувалося широке коло, на якому граційно танцювали дві пари. Решта танцюристів притискалися до стін, подалі від них — кому хочеться, щоб його порівнювали з такою величчю. Еммет і Джаспер мали бездоганний і грізний вигляд у класичних смокінгах. Аліса була просто неймовірна у чорній атласній сукні з геометричними вирізами, що оголювали чималі трикутники сніжно-білої шкіри. А Розалія була... Розалія. На неї дивишся — й не віриш очам. Яскраво-червона сукня з гострим викотом, що спускався мало не до талії, залишала спину відкритою, до литок йшла в обтяжку, далі розліталася широким шлейфом з оборками. Мені стало шкода всіх дівчат у залі, включаючи себе.

— Тихочеш, щоб я замкнула двері й ви могли спокійно порізати нічого не підозрюючих підлітків? — змовницьки прошепотіла я.

— Яку роль ти відвела собі у сценарії? — пильно поглянув він.

— Ой, ну зрозуміло, я з вампірами.

Він неохоче посміхнувся.

— Що завгодно, лише не танцювати.

— Що завгодно.

Він купив квитки і розвернув мене у напрямку паркету. Я мимоволі натиснула на його руку й повільно потягнула ногу.

Кінець кінцем він виволік мене на середину, де елегантно кружляли у танці, ніби не чуючи музики, його родичі, наче перенесені з допомогою чарівної палички з іншого часу. Я перелякано витріщилася на них.

— Едварде, — у горлі пересохло, все на що я спромоглася, — шепіт. — Я чесно не вмю танцювати!

Я відчувала, як у грудях нуртує паніка.

— Не хвилюйся, дурненька! — прошепотів він у відповідь. — Я вмю.

Він поклав мої руки так, щоб вони обняли його за шию, й підхопив мене, поставивши мої лапки на свої ступні.

І от ми також кружляємо.

— Я почуваюся, як п'ятирічна дівчинка, — засміялася я після кількох хвилин невимушеного вальсування, що не потребувало від мене жодних зусиль.

— На вигляд не скажеш, — прошепотів він, на мить притягуючи мене ближче, так що мої ноги зависли над підлогою.

Під час провороту я зустрілася поглядом з Алісою, вона підбадьорливо всміхнулася мені — я відповіла тим же. Самій дивно усвідомлювати, що я насправді насолоджуюся моментом... трішечки.

— Гаразд, це й наполовину не настільки погано, — визнала я.

Та Едвард пильно дивився у бік дверей, обличчя було розгніване.

— Що таке? — вголос поцікавилася я. Прослідкувала за його поглядом — важко було зосередитися через те, що ми оберталися, та нарешті я зрозуміла, що стурбувало його. Джейкоб Блек, не в смокінгу, звісно, але у білій сорочці з довгими рукавами та в краватці, волосся охайно зачесане у звичний хвостик ззаду, прямував через паркет до нас.

Коли минув перший шок, я не могла не поспівчувати Джейкобу. Поза сумнівом, він почувався ніяково — болісно ніяково. Наші очі зустрілися, на його обличчі з'явився перепрошуючий вираз.

Едвард тихо загарчав.

— Поводься добре! — прошипіла я.

Він заговорив колючим голосом.

— Він хоче поспілкуватися з тобою.

Тут Джейкоб дістався до нас, зблизька збентеження та бажання перепросити були ще помітніші.

— Привіт, Белло, я сподівався знайти тебе тут.

Судячи з голосу, Джейкоб сподівався на абсолютно протилежний розвиток подій. Та посміхався він як завжди приязно.

— Привіт, Джейкобе! — всміхнулася я у відповідь. — Ти щось хотів?

— Я не заважаю вам? — нерішуче запитав він, вперше поглянувши на Едварда. Я приголомшено помітила, що йому не довелося підводити очей. З часу першої зустрічі він виріс сантиметрів на п'ятнадцять.

Обличчя Едварда було незворушне, вираз відсутній. Замість відповіді він обережно поставив мене на підлогу й зробив крок назад.

— Дякую, — по-дружньому сказав Джейкоб.

Едвард кивнув, пильно поглянув на мене, розвернувся і залишив нас.

Джейкоб поклав руки мені на талію, я потягнулася й обняла його за плечі.

— Ого, Джейку, який у тебе зараз зріст?

Я потішила його.

— Метр дев'яносто.

Ми не танцювали — це неможливо з моєю ногою. Натомість ми незграбно колихалися з боку на бік, не відриваючись від паркету. Якраз для нас; внаслідок нещодавнього різкого стрибка в зрості він виглядав довготелесим і вайлуватим; мабуть, він зараз не кращий танцюрист, ніж я.

— Отже, що привело тебе сюди сьогодні? — нещиро поцікавилася я. Враховуючи Едвардову реакцію, неважко здогадатися причину.

— А ти повіриш, коли я скажу, що тато дав мені двадцять баксів, щоб я пішов на твій учнівський бал? — трохи присоромлено визнав він.

— Так, повірю, — пробурмотіла я. — Що ж, принаймні сподіваюся, ти добре проводиш час. Вподобав когось? — підкусила

я, киваючи головою в бік групки дівчат, що вишикувалися по під стіною, як пастельні цукерочки.

— Так,— зітхнув він.— Та вона зайнята.

Він опустил очі, щоб на коротку мить зустрітися з моїм цікавим поглядом — ми відразу відвернулася, обоє збентежені.

— До речі, ти сьогодні дуже гарненька,— сором'язливо додав він.

— М-м-м, дякую. То чому Біллі заплатив тобі, щоб ти прийшов сюди? — швидко запитала я, хоча відповідь — не таємниця для мене.

Здається, Джейкоб не те щоб був вдячний за зміну теми розмови; він поглянув убік, знову зняковівши.

— Він сказав, це «безпечне» місце, щоб поговорити з тобою. Присягаюся, у старого їде дах.

Я без особливого ентузіазму приєдналася до його сміху.

— В будь-якому разі він сказав, що коли я дещо передам тобі, він дістане потрібний мені головний гальмівний циліндр,— зізнався він, сором'язливо посміхаючись.

— То розкажи мені. Я хочу, щоб ти закінчив машину,— вишкірилася я у відповідь. Принаймні Джейкоб ні на йоту не вірить батькові. Це трохи полегшувало ситуацію. Біля стіни Едвард спостерігав за моїм обличчям, на його лиці був відсутній будь-який вираз. Я помітила, як старшокласниця у рожевій сукні пильно дивиться на нього, вочевидь плакаючи нескромні надії, та він, схоже, не бачить її.

Джейкоб відвів погляд. Йому було соромно.

— Тільки не сердься, добре?

— Хай там що, я не гніватимусь на тебе, Джейкобе,— запевнила я.— Я навіть на Біллі не сердитимусь. Просто кажи, що повинен.

— Ну, Белло, це така дурня, вибач мені... він хоче, щоб ти покинула свого хлопця. Він просив сказати тобі «будь ласка»,— роздратовано похитав він головою.

— Старі забобони, так?

— Еге. Він... ледве не сказився, коли ти постраждала у Феніксі. Він не повірив...— зняковіло обірвався Джейкоб.

Я примружила очі.

— Я впала.

— Я знаю,— швидко відповів Джейкоб.

— Він гадає, що Едвард причетний до того, що трапилося зі мною.

Це було не запитання, всупереч власній обіцянці я розлютилася.

Джейкоб не насмівся подивитися мені у вічі. Ми навіть забили на те, щоб хитатися під музику, хоча його руки лежали на моїй талії, а мої — на його шії.

— Послухай, Джейкобе, я знаю, що Біллі навряд чи повірить, але просто щоб ти знав, — щирість голосу змусила його поглянути на мене, — Едвард насправді врятував мені життя. Якби не Едвард та його батько, я б загинула.

— Я знаю, — виголосив він, здається, моя палка тирада дійсно вплинула на нього.

Можливо, йому вдасться переконати Біллі хоча б у цьому.

— Гей, мені шкода, що тобі довелося прийти сюди й зробити це, Джейкобе, — вибачилася я. — В будь-якому разі ти отримаєш запчастини, правильно?

— Так, — промимрив він, досі почувуючись не в своїй тарілці... засмучено.

— Ще щось? — недовірливо перепитала я.

— Забудь, — пробурчав він. — Влаштуюся на роботу й сам зберу гроші.

Я витріщалася на нього, аж поки він не поглянув на мене.

— Джейкобе, просто викладай усе, як є.

— Дурниці.

— Мені байдуже. Розкажуй, — наполягла я.

— Добре, але... Боже, це звучить божевільно, — похитав він головою. — Він наказав сказати тобі, ні, попередити тебе, що (це його множина, я не про себе говорю), — забрав він руку з моєї талії і зробив у повітрі маленький вказівний жест, — «Ми наглядатимемо за тобою», — він уважно слідував за моєю реакцією.

Схоже на цитату з кіно про мафію. Я голосно розреготалася.

— Шкода, що тобі довелося зробити це, Джейку, — захихотіла я.

— Переживу, — полегшено вишкірився він. Швидко окинув оком мою сукню, гадаю, зацінив її. — Мені передати, що ти поспала його під три чорти? — запитав він з надією.

— Ні, — зітхнула я. — Скажи йому, що я вдячна. Я знаю, він зичить мені добра.

Пісня закінчилася, я опустила руки.

Його руки нерішуче завмерли на талії, він поглянув на мою калічну ногу.

— Не хочеш іще потанцювати? Чи, може, тебе відвести кудись?

За мене відповів Едвард.

— Усе гаразд, Джейкобе. Я потурбуюся про неї.

Джейкоб здригнувся і витріщився широко розплющеними очима на Едварда, що стояв прямо за нами.

— Ого, я не помітив тебе, — промимрив він. — Гадаю, ще побачимося, Белло, — відступив він і без особливого ентузіазму помахав мені рукою.

Я посміхнулася.

— Так, побачимося згодом.

— Вибач, — повторив він і попрямував до дверей. Зазвучала нова пісня, Едвардові руки огорнули мене. Музика була зашвидка для повільного танцю, та Едварда це не турбувало. Я задоволено схилила голову йому на груди.

— Полегшало? — підкусила я.

— Не зовсім, — стисло відрізав він.

— Не гнівайся на Біллі, — зітхнула я. — Він хвилюється за мене через Чарлі. Тут нічого особистого.

— Я серджуся не на Біллі, — відрубав він. — Мене дратує його син.

Я подалася назад, щоб поглянути на нього. На обличчі застиг серйозний вираз.

— Чому?

— По-перше, він змусив мене порушити обіцянку.

Я спантеличено вирячилася на нього.

На вустах забриніла напівусмішка.

— Я обіцяв, що ні на мить не залишу тебе сьогодні ввечері, — пояснив він.

— О, добре, я вибачаю тобі.

— Дякую. Є ще дещо, — насупився Едвард.

Я терпляче чекала.

— Він назвав тебе «гарненькою», — нарешті закінчив він, насплюючись іще дужче. — Практично образа, враховуючи, який ти зараз маєш вигляд. Ти більше, ніж прекрасна.

Я розсміялася.

— Ти можеш бути трохи упередженим.

— Не думаю. До того ж у мене орлиний зір.

Ми танцювали, мої ступні стояли на його, він пригортав мене до себе.

— Ти збираєшся пояснити, чому ми тут? — поцікавилася я.

Він спантеличено поглянув на мене згори вниз, я багатозначно втупилася у гофрований папір.

На мить він поринув у роздуми, тоді змінив напрямок, ми покружляли крізь натовп до задніх дверей спортзалу. Краєчком ока я помітила Майка з Джесикою, вони танцювали й зацікавлено витріщалися на мене. Джесика помахала рукою, я швидко всмінулася їй. Побачила Анжелу, що сяяла від щастя у обіймах невисокого Бена Чині; вона не відривала погляду від його очей, що були на голову нижче за її. Лі була з Самантою; Лорен, що пильно дивилася на нас, з Конором, — я впізнавала кожне обличчя, що пролітало повз мене. Потім ми вийшли надвір під холодне тьмяне світло помираючого сонця.

Щойно ми опинилися на самоті, він схопив мене на руки й поніс темними спортмайданчиками. Зупинився біля лавочки під сунічними деревами. Сів на неї, ніжно притиснувши мене до грудей. Уже зійшов місяць, видимий навіть крізь тоненькі хмари, у його блідому світлі від Едвардового обличчя розливалось біле сяйво. Рот напружений, в очах причаїлася стурбованість.

— Отже, причина? — м'яко натякнула я.

Він проігнорував мене, задивившись угору, на місяць.

— Знову сутінки, — прошепотів він. — Новий кінець. І найпрекрасніший день мусить закінчитися. Як завжди.

— Деякі речі можуть тривати вічно, — пробурмотіла я крізь зуби, відразу напружившись.

Він зітхнув.

— Я привів тебе на учнівський бал, — повільно сказав він, нарешті відповідаючи на запитання, — тому що не хочу, аби ти щось пропускала. Не хочу, щоб моя присутність позбавляла тебе бодай чогось, коли я можу зарадити цьому. Я хочу, щоб ти була людиною. Хочу, щоб твоє життя йшло так, як мало б, як йшло б, якби я помер у тисяча дев'ятсот вісімнадцятому.

Його слова змусили мене здригнутися, я розлючено похитала головою.

— В якому б чудернацькому паралельному вимірі пішла б я на учнівський бал із власної волі? Не був би ти в тисячу разів сильнішим за мене, тобі б це так не минулося.

Він на мить посміхнувся, та очі залишилися серйозними.

— Це було не так і погано, сама казала.

— Тому що я була з тобою.

Якусь хвилину ми сиділи мовчки, він дивився на місяць, я дивилася на нього. Хотіла б я знайти спосіб пояснити йому, наскільки байдуже мені нормальне людське життя.

— Розкажеш мені дещо? — запитав він, поглянувши на мене зверху вниз із ледь помітною посмішкою на вустах.

— Як завжди.

— Просто пообіцяй, що розповіси, — наполіг він, вишкірившись.

Я знала, що майже відразу пошкодую.

— Добре.

— Мені здалося, ти по-справжньому здивувалася, збагнувши, що я везу тебе сюди, — почав він.

— Так і було, — втрутилася я.

— Точно, — погодився він. — Тоді у тебе мала бути інша версія... Мені цікаво — як ти гадала, навіщо тебе так пишно вбирають?

Угу, ось я і шкодую. Я підібгала губи, вагаючись.

— Я не хочу розповідати тобі.

— Ти обіцяла, — заперечив він.

— Я знаю.

— В чім річ?

Я знаю, він гадає, що мені просто ніяково.

— Я гадаю, правда розлютить тебе — або засмутить.

Він обмізковував почуте, брови зійшлися докупі.

— Я все одно хочу знати. Будь ласка.

Я зітхнула. Він чекав.

— Ну... я припускала... що є певна... нагода. Та й гадки не мала, що вона настільки дріб'язкова, людська... учнівський бал, — пирснула я.

— Людська? — похмуро перепитав він, правильно визначивши ключове слово.

Я втупилася в сукню, крутячи в руках вільний шматок шифону. Він мовчки чекав.

— Добре,— полилося з мене потоком зізнання.— Отже, я сподівалася, що ти, ймовірно, передумав... що ти врешті-решт збираєшся *змінити* мене.

На його обличчі загравав добрий десяток емоцій. Деякі я впізнала: злість... біль... потім він, здається, опанував себе. Тепер він став веселим.

— Ти гадала, це нагода вдягнути смокінг? — підкусив він, торкаючись лацкану.

Я насупилася, щоб приховати збентеження.

— Я не знаю, як воно відбувається. Принаймні для мене це видавалося раціональнішим поясненням, ніж учнівський бал.— (Він шкірився).— Не смішно,— сказала я.

— Так, ти маєш рацію, аж ніяк,— погодився він. Посмішка зникла.— Та я б радше ставився до цього, як до жарту, ніж вірив, що ти говориш серйозно.

— А я серйозно.

Він глибоко зітхнув.

— Я знаю. Ти справді так хочеш цього?

В очах знову забринів біль. Я прикусила губу, кивнула.

— Тоді приготуйся до кінця,— пробурмотів він майже сам до себе,— до сутінків твого життя, що тільки нещодавно почалося. Ти готова відмовитися від усього?

— Це не кінець, це початок,— ледь чутно не погодилася я.

— Воно того не варте,— сумно сказав він.

— Пам'ятаєш, ти колись говорив, що я не бачу себе збоку? — запитала я, підіймаючи брови.— Мушу сказати, ти страждаєш на подібну сліпоту.

— Я знаю, хто я.

Я зітхнула.

Його невеселий настрій перейшов на мене. Він стиснув губи, очі дивилися просто в душу. Протягом довгого моменту він розглядав моє обличчя.

— Отже, ти готова? — запитав він.

— М-м-м,— хапнула я ротом повітря.— Так?

Він посміхнувся, повільно схилив голову, холодні губи торкнулися моєї шкіри між підборіддям і вушком.

— Просто зараз? — прошепотів він, від подиху на шию повіяло холодом. Я мимоволі затремтіла.

— Так;— прошепотіла я, не залишивши голосу шансів зламатися. Коли він думає, що я блефую, то на нього очікує розчарування. Рішення ухвалене, у мене не залишилось сумнівів. Немає значення, що тіло тверде як дошка, руки стиснулися в кулаки, дихання уривчасте...

Він зловісно хихотнув, відхилився. На його обличчі не було розчарування.

— Невже ти справді повірила, що я так легко здався? — сказав він. Крізь намішку забриніла кисла нотка.

— Дівчата завжди мріють.

Брови злетіли вгору.

— Ось про що ти мрієш? Стати чудовиськом?

— Не зовсім,— сказала я. Вибраний ним тон змусив мене насупитися. Справді чудовисько.— Переважно я мрію про вічність поруч із тобою.

Його вираз змінився, пом'якшав, посмутнів через ледь відчутний біль у моєму голосі.

— Белло,— його пальці легенько обвели контур моїх губ.— Я залишуся з тобою — хіба цього не досить?

Мої губи усміхнулися під його пальцями.

— Поки що досить.

Моя наполегливість змусила його насупитися. Сьогодні ніхто не збирається здаватися. Він видихнув — схоже було на стогін.

Я торкнулася його обличчя.

— Дивись,— сказала я.— Я кохаю тебе більше, ніж решту світу разом узяту. Хіба цього не досить?

— Досить,— усміхнувся він.— Досить навіки.

І він схилився, щоб притиснутися холодними вустами до моєї шиї.

ПОДЯКИ

*Величезне спасибі
моїм батькам, Стіву та Кенді,
за любов і підтримку довжиною в життя,
за великі книжки, які вони читали мені в дитинстві,
й за те, що вони досі тримають мене за руку
в моменти, коли я нервуюся;
моєму чоловікові Панчо та моїм синам Гейбу, Сету та Елі
за те, що вони так часто відпускали мене
до моїх уявних друзів;
моїм друзям із Будинку письменників;
Жене'єві Ганьє-Хавес за те,
що вона дала мені перший шанс;
моєму агентові Джоді Рімер за втілення в дійсність
найнеймовірніших мрій;
моєму редакторові Меган Тинглі за її допомогу,
завдяки якій «Сутінки» стали кращими, ніж на початку;
моїм братам, Полу і Джейкобу,
за пораду експертів у технічних питаннях;
моїй он-лайн родині,
талановитому колективу та письменникам з fansofrealitytv.com,
особливо Кімберлі «Шаззер» та Коліну «Мантенні»
за підтримку, поради
й натхнення.*

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
РОЗДІЛ 1. З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ	6
РОЗДІЛ 2. РОЗГОРНУТА КНИГА	25
РОЗДІЛ 3. ФЕНОМЕН	43
РОЗДІЛ 4. ЗАПРОШЕННЯ.....	54
РОЗДІЛ 5. ГРУПА КРОВІ	67
РОЗДІЛ 6. СТРАШНІ ІСТОРІЇ	87
РОЗДІЛ 7. КОШМАР	101
РОЗДІЛ 8. ПОРТ-АНДЖЕЛЕС	118
РОЗДІЛ 9. ТЕОРІЯ	138
РОЗДІЛ 10. ДОПИТИ.....	152
РОЗДІЛ 11. УСКЛАДНЕННЯ	169
РОЗДІЛ 12. НА КРАЮ ПРІРВИ.....	183
РОЗДІЛ 13. ЗІЗНАННЯ.....	202
РОЗДІЛ 14. СИЛА ДУХУ	221
РОЗДІЛ 15. КАЛЛЕНИ.....	241
РОЗДІЛ 16. КАРЛАЙЛ.....	258
РОЗДІЛ 17. ГРА	268
РОЗДІЛ 18. ПОЛЮВАННЯ	289
РОЗДІЛ 19. ПРОЩАННЯ.....	300
РОЗДІЛ 20. ОЧІКУВАННЯ.....	311
РОЗДІЛ 21. ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК	324
РОЗДІЛ 22. ХОВАНКИ.....	331
РОЗДІЛ 23. ЯНГОЛ	345
РОЗДІЛ 24. ГЛУХИЙ КУТ.....	350
ЕПІЛОГ. НАГОДА	367

світовий бестселер

сутінкова сага

- у світі продано 53 мільйони книжок •
- перекладено на 37 мов •

УДК 821.111–312.9

ББК 84.7 США

М 13

Маєр Стефені

М 13 Сутінки : Роман / Пер. з англ. — К. : KM Publishing, 2009. — 384 с. — (Сутінкова сага).

Буття у похмурому містечку Форкс, куди Белла Свон змушена перебратися, спершу видається напрочуд нудним. Аж поки вона не зустрічає загадкового й принадного Едварда Каллена — тоді в її світ вдираються страх і небезпеска. Едвард, із його порцеляновою шкірою, золотавими очима, чарівливим голосом і надприродними здібностями, водночас таємничий і звабливий. Досі йому вдавалося зберегти свої темні секрети, та Белла затялася викрити їх. От тільки Белла поки що не усвідомлює: близькість до Едварда ставить під загрозу не лишень її власне життя, а й життя її рідних. Ще трошки — і вороття не буде...

Літературно-художнє видання

МАЄР Стефені

СУТІНКИ

Роман

Відповідальний редактор *Н. Тисовська*

Коректор *Т. Журіна*

Комп'ютерна верстка *О. Журавльов*

Імпринт «KM Publishing» належить

ТОВ «Видавництво «Країна Мрій»

м. Київ, вул. Лугова, 9, тел./факс: +380 44 502 25 73

ел. пошта: info@kmbooks.com.ua

www.kmbooks.com.ua

Свідцтво про висення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників, розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 2077 від 27.01.2005

Ексклюзивний дистрибутор — ТОВ «РАЦ «Ексмо-Україна»

04050, м. Київ, пр-т Московський, 9-Б, оф. 6-101

тел.: +380 44 495 79 80, факс: +380 44 495 79 81

ел. пошта: sale.ukr@eksmo.com.ua

Регіональне представництво — ТОВ «Ексмо-Захід»

79035, м. Львів, вул. Бузкова, 2; тел./факс: +380 32 245 00 19

ел. пошта: office@eksmo.lviv.ua

Підписано до друку 14.07.2009. Формат 84x108/32.

Друк офсетний. Папір офсетний.

Умов. друк. арк. 20,16. Обл.-вид. арк. 16,6. Гарнітура «Шкільна».

Наклад 5 000 прим. Замовлення №117/07.

Віддруковано з наданого оригінал-макету на ПП «Юнісофт»

м. Харків, вул. Космічна, 21-А

Три речі не викидали жодного сумніву.

Но-перше, Едвард Каллен — вампір.

Но-друге, якась частина його —
не знаю, наскільки сильна частина, —
бажає моєї крові.

Но-третє, я беззастережно і безповоротно
закохана в нього.

Буття у похмурому містечку Форкс,
куди Белла Свон змушена перебраться, спершу
видається напрочуд нудним. Аж поки вона не зустрічає
загадкового й принадного Едварда Каллена — тоді в її
світ вдираються страх і небезпека. Едвард, із його порце-
ляною шкірою, золотавими очима, чарівливим голо-
сом і надприродними здібностями, водночас таємничий та
звабливий. Досі йому вдавалося зберегти свої темні секре-
ти, та Белла затялася викрити їх. От тільки Белла поки що
не усвідомлює: близькість до Едварда ставить під загрозу
не лишень її власне життя, а й життя її рідних.

Ще трошки — і вороття не буде...

СУТІНКОВА САГА

Сутінки • Молодий місяць • Затемнення • Світанок

ISBN 978-966-424-217-9

9 789664 242179

- у світі продано 53 мільйони книжок •
- перекладено на 37 мов •